

Lauren WEISBERGER

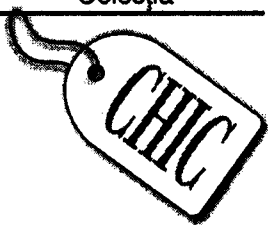
Autoarea bestsellerului
Diavolul se îmbracă de la Prada

Pe urmele lui Harry Winston

CHIC

Colecția

Colecție coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Lauren Weisberger, *Chasing Harry Winston*

Copyright © 2008 by Lauren Weisberger

All rights reserved

© 2009 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;

P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

WEISBERGER, LAUREN

**Pe urmele lui Harry Winston / Lauren Weisberger;
trad. de Luminița Gavrilă – Iași : Polirom, 2009**

ISBN 978-973-46-1297-0

I. Gavrilă, Luminița (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

Lauren
WEISBERGER

Pe urmele lui
Harry Winston

Traducere din limba engleză
de Luminița Gavrilă

POLIROM
2009

Lauren Weisberger s-a născut în 1977 în Scranton, Pennsylvania. A absolvit cursurile prestigioasei Cornell University și, după o perioadă de călătorii în Asia și Europa, s-a stabilit în Manhattan, angajându-se ca asistent editorial la faimoasa revistă *Vogue*. În mai puțin de un an renunță la această slujbă, începe să lucreze pentru revista americană *Departures* și, în același timp, urmează cursuri de *Creative Writing*, apucându-se serios de scris, printre altele despre experiențele din perioada petrecută la *Vogue*, dezvoltând o viziune critică și plină de umor asupra materialismului și obsesiilor din lumea modei. Rezultatul este romanul ei de debut din 2003, *Diavolul se îmbracă de la Prada* (Polirom, 2004, 2006), care a avut un impact formidabil, a rămas timp de șase luni pe lista bestsellerurilor din *The New York Times*, a fost tradus în peste treizeci de țări și ecranizat de studiourile Fox, în regia lui David Frankel, cu Meryl Streep (care a primit Globul de Aur pentru cea mai bună interpretare și a fost nominalizată la premiile Oscar și BAFTA) și Anne Hathaway în rolurile principale. I-au urmat romanele *Vreau să fiu V.I.P* (2005; Polirom, 2006), din nou pe lista bestsellerurilor din *The New York Times*, și *Pe urmele lui Harry Winston* (2008), încă un succes literar, ale cărui drepturi au fost cumpărate de Universal Pictures, anunțând o nouă ecranizare pentru anul 2010.

Pe urmele lui Harry Winston este povestea a trei tinere prietene, Emmy, Leigh și Adriana. Emmy era cât pe ce să primească inelul de logodnă, dar a fost părăsită de iubitul ei pentru o mai tânără instructoare de sport. Leigh e pe cale să devină senior editor și să se mărite cu bărbatul ideal. Însă când îl întâlnește pe Jesse Chapman, un *enfant terrible* al lumii literare, Leigh începe să observe fisurile din viața ei, pe care o credea perfectă. Adriana e fiica superbă a unui renumit fotomodel, care nu ezită să-și folosească farmecele și trucurile feminine *made only in Brazil* pentru a seduce orice bărbat îi atrage atenția. Dar în curând va împlini treizeci de ani și, vorba mamei, nu poate să amâne alegerea la nesfârșit. Într-o seară, Emmy și Adriana fac un pact: într-un an de zile, fiecare își va schimba radical stilul de viață. Leigh le privește de pe margine, fără să promită nimic, dar curând va descoperi că și ea ar avea câte ceva de schimbat... Trei tinere extrem de diferite, trei povești cu iubiri pierdute și lecții învățate. Vor găsi ele oare, la capătul acestor aventuri, inelul cu diamant pe care îl visează?

Lui Mike, cu dragoste

Nu e frumos
să spui „chiloți“

Când, pe neașteptate, cineva a sunat la ușă la ora nouă seara într-o zi de luni, Leigh nu s-a întrebat „Oh, oare cine o fi?“. Și-a zis „Fir-ar să fie! Pleacă naibii!“. Oare chiar există oameni care să se bucure de musafirii nepoftiți ce trec doar să te salute sau să vadă ce mai faci? Pustnicii, probabil. Sau oamenii ăia prietenoși din Midwest pe care îi văzuse în serialul *Big Love*, dar pe care nu-i cunoscuse niciodată în realitate – da, probabil că pe ei nu i-ar deranja. Dar acum? Așa ceva era un afront. Serile de luni erau sfinte și categoric interzise restului lumii, reprezentau singurul interval de timp Fără Contacte Umane, când Leigh putea să lenevească îmbrăcată în trening și să urmărească episoade la rând din serialul *Project Runway*. Era singura zi din săptămână când dorea să stea singură și, după un instructaj intensiv din partea ei, prietenele, părinții și iubitul ei, Russell, au acceptat până la urmă.

Fetele nu o mai includeau în planurile lor de luni seara de câțiva ani; Russell, care la începutul relației lor se împotrivise fățiș, acum își ascundea tăcut nemulțumirea (iar în sezonul

fotbalistic se bucura și el că era liber în serile de luni); mama ei se abținea cu greu ca o singură seară pe săptămână să nu ridice receptorul să-i telefoneze, până la urmă împăcându-se în toți acești ani cu ideea că n-o s-o mai audă pe Leigh până marți dimineța, indiferent de câte ori apăsa pe butonul *Redial*. Până și redactorul-șef știa că nu trebuie să-i dea ceva de citit pentru luni seara... sau, Doamne ferește, s-o deranjeze cu vreun telefon. Tocmai de aceea ei nu-i venea să creadă că sunase cineva la ușă – era incredibil și aproape îi stârnise un atac de panică.

Gândindu-se că e proprietarul, care a venit să schimbe filtrul aparatului de aer condiționat, sau că e vreun tip de la Hot Enchiladas cu livrare la domiciliu, care a venit să lase un meniu, sau, cel mai probabil, cineva care a confundat ușa, apăsă pe butonul *Mute* al telecomenzii și rămase nemișcată. Își înălță capul ca un labrador încercând să-și dea seama dacă intrusul a plecat, dar nu se auzea decât zgomotul înăbușit și constant de deasupra. Suferind de ceea ce psihologul ei numea „sensibilitate la zgomot“, iar toți ceilalți îi ziceau „nenorocită de nevroză“, firește că Leigh s-a interesat îndeaproape de vecina de deasupra înainte să semneze contractul și să plătească apartamentul cu economiile ei de-o viață: e adevărat că acesta fusese cel mai potrivit din câte văzuse într-un an și jumătate de căutări, dar nu voia să riște.

Leigh a descusut-o pe Adriana în legătură cu femeia de deasupra, de la apartamentul 17D, dar prietena ei s-a mulțumit să-și țină buzele și să ridice din umeri. Chiar dacă Adriana locuia în mansarda de lux a clădirii, ce se întindea pe un

etaj întreg, încă din ziua în care părinții ei se mutaseră din São Paulo la New York, cu aproape douăzeci de ani în urmă, ea adoptase întru totul față de vecini atitudinea newyorkezelui, promit-că-nu-te-cunosc-dacă-și-tu-faci-la-fel, și nu i-a oferit lui Leigh nici o informație despre vecina ei. Așa se face că, într-o sâmbătă furtunoasă din luna decembrie, chiar înainte de Crăciun, Leigh i-a strecurat portarului douăzeci de dolari, ca în filmele de spionaj, și a așteptat în hol, prefăcându-se că citește un manuscris. După ce a stat trei ceasuri recitind aceeași poveste, portarul a tușit tare și a privit-o cu subînțeleș pe deasupra ochelarilor. Ridicând privirea, Leigh a simțit imediat un val de ușurare. În fața ei, scoțând un catalog QVC din cutia poștală pe care tocmai o descuiase, se afla o femeie supraponderală îmbrăcată într-o rochie de casă cu buline. *N-are mai puțin de optzeci de ani*, s-a gândit Leigh și a răsuflat ușurată; nu se va auzi țăcănit de tocuri cui pe podeaua din lemn, nu vor fi nici petreceri până noaptea târziu, nici tropăieli de musafiri.

Chiar a doua zi Leigh a completat un cec pentru avans, iar două luni mai târziu s-a mutat nerăbdătoare în noul ei apartament de vis, cu un singur dormitor. Avea o bucătărie renovată, o cadă uriașă și vedere spre nord, destul de frumoasă, spre Empire State Building. O fi fost el unul dintre cele mai mici apartamente din clădire – mă rog, cel mai mic –, dar tot era de vis, un vis frumos și norocos într-o clădire în care Leigh nici nu sperase că își va permite să stea vreodată, fiecare metru pătrat scandalos de scump fiind plătit din truda și economiile ei.

De unde era ea să știe că vecina de sus, care părea o femeie la locul ei, purta în permanență saboți ortopedici din lemn? Oricum, Leigh își blestema zilele fiindcă și-a imaginat că numai tocurele înalte ar putea face zgomot: fusese o greșeală de amator. Până să-și dea seama că vecina purta încălțările acelea supărătoare, Leigh găsisese o explicație complicată pentru zgomotul neîncetat de deasupra. Își zicea că probabil femeia e olandeză (toată lumea știe că olandezii poartă saboți), matroana unei numeroase familii de olandezi, la care veneau mereu în vizită copii, nepoți, nepoate, frați, surori, veri și tot felul de persoane ca să-i ceară sfatul, probabil toți purtând saboți olandezi. După ce a văzut că vecina purta o proteză medicală și s-a prefăcut că se interesează de afecțiunile cu denumiri dezgustătoare ale piciorului femeii, inclusiv (dar nu numai) fasceită plantară, unghii incarnate, nevroame și monturi, Leigh a făcut nț-nț-nț cât a putut ea de compătitor, după care a dat fuga pe scări să se uite în regulament. Spunea acolo foarte clar că proprietarii aveau obligația să acopere cu covoare optzeci la sută din podea — chiar despre asta era vorba, dar, pe pagina următoare, a văzut că președintele comitetului de locatari era chiar vecina de deasupra.

De patru luni de zile Leigh suporta bocănitul acela zi și noapte, lucru amuzant dacă i s-ar fi întâmplat altcuiva. Nervii ei erau direct conectați la volumul și frecvența aceluia permanent *tump-tump-tump*, care se transforma treptat în *tumpti-tump-tumpti-tump-tump*, moment în care inima lui Leigh începea să bată în același ritm. Încerca să respire calm, dar respirația îi era

scurtă și precipitată, întretăiată ca a unui pește pe uscat. În timp ce își examina chipul palid (pe care în zilele bune îl considera „diafan“ și în celelalte „bolnăvicios“) în oglinda de pe ușa dulapului din hol, fruntea i se acoperi de un strat lucios de transpirație.

Chestia asta cu transpirația și respirația părea că se întâmplă tot mai des, și nu doar când auzea bocănitul ăla de lemn pe lemn. Uneori Leigh se trezea dintr-un somn atât de profund că i se părea aproape dureros, cu inima bubuind și așternuturile ude de sudoare. Săptămâna trecută, în timp ce medita în poziția *shavasna*, altfel absolut relaxantă – chiar dacă instructorul insistase să pună la difuzoare *Amazing Grace* într-o versiune *a capella* – a simțit că o săgetează o durere ascuțită în piept de fiecare dată când inspira. Chiar și azi-dimineață, privind mulțimea de navetiști ce se înghesuia în trenul N – se străduia să circule cu metroul, dar nu-i plăcea deloc –, Leigh a simțit că i se pune un nod în gât și că pulsul i se accelerează în mod inexplicabil. Păreau să existe doar două explicații plauzibile, dar, cu toate că era posibil să fie un picuț cam ipohondră, nici măcar Leigh nu credea că e pe cale să facă un atac de cord: era un atac de panică, pur și simplu.

Încercând în zadar să-și alunge groaza, Leigh își apăsă tâmpilele cu degetele și își întinse gâtul dintr-o parte în alta, fără nici un efect. Simțea că plămânii îi lucrează la doar zece la sută din capacitate și chiar în clipa în care se întreba cine o să-i găsească trupul neînsuflețit – și când – auzi un suspin înăbușit și soneria sună încă o dată.

Se duse în vârful picioarelor la ușa și se uită pe vizor, dar nu văzu pe nimeni. Uite așa erau jefuiți și violați oamenii în New York City – păcăliți de vreo minte criminală să deschidă ușa. *Nu mă las eu înșelată*, își zise ea și, pe furiș, formă numărul de telefon al portarului. Nu conta că securitatea clădirii în care locuia rivaliza cu cea a sediului Națiunilor Unite sau că în opt ani de zile de când locuia în oraș nu cunoscuse pe nimeni căruia să-i fi fost măcar furat portofelul sau că șansele ca vreun criminal psihopat să aleagă apartamentul ei din cele peste două sute din clădire erau aproape zero... Așa începea totul.

Portarul răspunse după ce telefonul sună de patru ori, dar ei i se păru o veșnicie.

— Gerard, sunt Leigh Eisner de la apartamentul 16D. E cineva la ușa mea. Cred că vrea să intre peste mine. Poți să vii repede aici? Să sun la poliție?

Vorbea precipitat în timp ce se plimba agitată prin micul vestibul și își îndesa în gură pastile de gumă Nicorette direct din folie.

— Domnișoară Eisner, bineînțeles că am să trimit imediat pe cineva, dar poate că o confundați pe domnișoara Solomon cu altcineva. A sosit acum câteva minute și a urcat direct la apartament... ceea ce e permis, deoarece se află pe lista dumneavoastră de liberă trecere.

— A venit Emmy? întrebă Leigh.

Uitând de-a binelea de moartea ei iminentă din cauza bolii sau a unei crime, deschise larg ușa și o găsi pe Emmy așezată pe jos, legănându-se înainte și înapoi, cu genunchii strânși la piept și obrajii brăzdați de lacrimi.

— Domnișoară, vă mai pot ajuta cu ceva? Să mai...

— Mulțumesc pentru ajutor, Gerard. Acum e în regulă, spuse Leigh închizând clapeta telefonului mobil și vârându-l în buzunarul hanoracului.

Se lăsă în genunchi fără să mai stea pe gânduri și o înconjură pe Emmy cu brațele.

— Scumpo, ce e? o dezmierdă ea, dând la o parte de pe fața lui Emmy părul ud de lacrimi și strângându-i-l la spate în coadă. Ce s-a întâmplat?

Gestul ei de îngrijorare nu făcu decât să stârnească un nou șuvoi de lacrimi; Emmy suspina atât de tare că trupul ei mărunț se zguduia. Leigh se întrebă care ar fi cauzele ce ar putea provoca o asemenea suferință și îi veni în minte doar trei: un deces în familie, un deces iminent în familie sau un bărbat.

— Scumpo, e ceva cu părinții tăi? Au pățit ceva? Sau Izzie?

Emmy clătină din cap că nu.

— Spune-mi, Emmy. S-a întâmplat ceva cu Duncan?

Întrebarea ei stârni un hohot de plâns atât de jalnic, încât Leigh simți că-i sfâșie inima. Asta era!

— S-a terminat, se jelui Emmy recăpătându-și graiul. S-a terminat definitiv.

Emmy mai făcuse afirmația asta de nici mai mult, nici mai puțin decât opt ori în cinci ani de zile de când era cu Duncan, dar în seara asta părea să fie altfel.

— Scumpo, sunt sigură că nu-i decât...

— A cunoscut pe altcineva.

— Ce-a făcut?

Leigh își lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp și se așeză pe vine.

— Scuze, dă-mi voie să reformulez: eu i-am adus pe cineva.

— Ce naiba spui tu acolo?

— Îți amintești că i-am luat un abonament la Clay când a împlinit treizeci și unu de ani, fiindcă era disperat să-și reintre în formă? Și că nu s-a dus niciodată – nici măcar o singură dată în doi ani de zile – pentru că, zicea el, nu era „un mod eficient de a folosi timpul” să meargă și să se urce pe stepper? Așa că, în loc să anulez dracului toată treaba și s-o las baltă, eu, deșteapta pă-mântului, m-am găsit să-i cumpăr un abonament cu instructor personal ca să nu-și irosească prețiosul timp antrenându-se la grămadă.

— Cred că încep să-mi dau seama ce urmează.

— Da? Te gândești că i-o fi tras-o?

Emmy râse cu amărăciune.

Te surprindea uneori să o auzi pe Emmy vorbind urât și cu atâta înverșunare – avea numai un metru și cincizeci și șapte de centimetri și arăta ca o puștoaică –, dar Leigh nici nu mai băgă de seamă.

— Și eu m-am gândit la asta. Dar e mai rău de-atât.

— Pare și-așa destul de rău, scumpo.

Nu putea decât să-i ofere sprijinul și compasiunea ei plină de afecțiune, dar Emmy nu părea să se simtă deloc mai bine.

— Te întrebi probabil cum ar putea fi mai rău de-atât, nu? Ei bine, stai să-ți spun eu cum. Nu e vorba că și-a tras-o cu ea – poate că m-aș

împăca cu chestia asta. Nuuuu, nu Duncan al meu. El „s-a îndrăgostit“ de ea.

Emmy puse ghilimelele în aer cu degetele arătător și mijlociu de la ambele mâini și-și dădu peste cap ochii înroșiți de plâns.

— „O așteaptă“, citez, „până va fi pregătită“. E VIRGINĂ, fir-ar să fie! Am acceptat cinci ani de înșelăciuni, minciuni și sex pervers pentru ca el SĂ SE ÎNDRĂGOSTEASCĂ DE O INSTRUC-TOARE VIRGINĂ PE CARE I-AM PLĂTIT-O EU? Auzi, *îndrăgostit*! Leigh, ce mă fac?

Ușurată că în sfârșit putea să acționeze în mod concret, Leigh o luă pe Emmy de braț și o ajută să se ridice.

— Vino, scumpo. Hai să mergem înăuntru. Eu o să fac un ceai, iar tu poți să-mi povestești ce s-a întâmplat.

Emmy își trase nasul.

— Oh, Doamne. Am uitat... azi e luni. Nu vreau să te deranjez. O să-mi revin...

— Nu vorbi prostii. Chiar nu făceam nimic, minți Leigh. Vino odată.

Leigh o conduse la canapea și, după ce-i făcu semn lui Emmy să-și sprijine capul pe brațul capitonat, dispăru după peretele ce separa camera de zi de bucătărie. Cu blatul ei pestriț de culoarea granitului și toată aparatura nouă, din inox, bucătăria era încăperea preferată a lui Leigh din întregul apartament. Toate oalele și cratițele, în ordinea dimensiunii, erau atârinate de cârlige sub dulapurile suspendate și toate ustensilele și condimentele erau frumos rânduite în recipiente din sticlă și inox. Firimituri, pete, ambalaje, vase nespălate – nu exista așa ceva. Frigiderul arăta de parcă fusese curățat cu aspiratorul, iar rafturile

erau fără nici o pată. Dacă o încăpere ar putea să întruchipeze personalitatea nevrotică a proprietarului, atunci bucătăria și Leigh ar fi gemene.

Umplu cu apă ibricul (cumpărat chiar săptămăna trecută, când magazinul Bloomings făcuse vânzări la domiciliu, fiindcă cine a zis că ai dreptul să cumperi produse noi numai dacă ești client înregistrat?), așază pe o tavă brânză și biscuiți Wheat Thins, apoi se uită pe furiș în sufragerie să vadă dacă Emmy era bine. Cum prietena ei stătea întinsă pe spate, cu un braț așezat peste ochi, Leigh scoase telefonul mobil și selectă numele Adrianei din agenda telefonică. Scrise : *SOS. E&D terminat. Vino R.P.D.*

— Ai Advil? strigă Emmy de pe canapea.

Apoi adăugă mai încet:

— Duncan întotdeauna avea la el Advil.

Leigh deschise gura să adauge că Duncan avea întotdeauna la el o mulțime de lucruri — cartea de vizită a escortei preferate, o fotografie de-a lui de când era mic și, câteodată, unul-două condiloame genitale care, se jura el, nu sunt decât niște brobonițe —, dar se abținu. Pe lângă faptul că ar fi inutil, fiindcă Emmy suferea deja destul, ar fi și ipocrit din partea ei: în ciuda a ceea ce credeau ceilalți, nici Leigh nu avea cea mai minunată relație din lume. Dar alungă din minte gândul despre Russell.

— Sigur că da. Ți aduc imediat, spuse ea ridicând ibricul care începuse să fluiera. Ceaiul e gata.

Tocmai sorbeau primele înghițituri când sună cineva la ușă. Emmy se uită la Leigh care spuse doar atât:

— Adriana.

— E deschis ! strigă Leigh spre ușa de la intrare, dar Adriana își dăduse deja seama. Intră grăbită în camera de zi și se opri în picioare, cu mâinile în șolduri, privind scena din fața ei.

— Ce se petrece aici ? întrebă ea.

Accentul ușor brazilian al Adrianei, cu un ritm plăcut și sexy atunci când era calmă, o făcea aproape neinteligibilă când era, după cum spunea ea, „pasionată“ de ceva sau cineva. Ceea ce se întâmpla mai tot timpul.

— Unde e băutura ?

Leigh făcu semn spre bucătărie.

— Apa e încă fierbinte. Caută în dulapul de deasupra cuptorului cu microunde. Am o mulțime de arome...

— Nu mă refer la ceai ! strigă strident Adriana și arată spre Emmy. Nu vezi în ce hal e ? Avem nevoie de băutură *adevărată*. O să prepar niște caipirinha.

— Nu am lichior de mentă. Și nici lămâi verzi. Nici măcar nu știu dacă am o băutură adevărată, spuse Leigh.

— Am adus eu tot ce trebuie.

Adriana ridică deasupra capului o pungă din hârtie și zâmbi.

De multe ori, lui Leigh i se părea enervant stilul abrupt al Adrianei, uneori chiar obositor, dar în seara asta îi era recunoscătoare pentru că prelua controlul asupra situației. Trecuseră aproape doisprezece ani de când Leigh văzuse pentru prima dată zâmbetul Adrianei, dar încă o impresiona și o făcea să se simtă puțin neliniștită. *Cum e posibil ca o ființă să fie atât de frumoasă ?* se întrebă pentru a mia oară. *Ce forță superioară a orchestrat o îmbinare de gene atât*

de perfectă? Cine a hotărât că o singură ființă merită o piele ca asta? Era absolut nedrept.

A mai durat câteva minute până ce au fost preparate și servite băuturile, după care fetele s-au așezat; Emmy și Adriana tolănite pe canapea; Leigh cu picioarele încrucișate pe podea.

— Deci, spune-ne ce s-a întâmplat, zise Leigh punând o mână pe glezna lui Emmy. Nu te grăbi și povestește-ne tot.

Emmy oftă și, pentru prima dată de când venise, părea că nu mai are putere să plângă.

— Nu sunt prea multe de spus. Ea e absolut superbă – adică dezgustător de drăguță. Și tânără. Foarte, foarte tânără.

— Cât de foarte, foarte tânără? întrebă Leigh.

— Are douăzeci și trei de ani.

— Nu-i chiar atât de tânără.

— Are un profil pe MySpace, spuse Emmy. Leigh făcu o grimasă.

— Și apare în Facebook.

— Mamă doamne! murmură Adriana.

— Mda, știu. Culoarea ei preferată e lavanda, cartea preferată e *Dieta South Beach* și adoră fursecurile, focul de tabără și desenele animate de sâmbătă dimineața. Oh, și *neapărat* trebuie să doarmă nouă ore pe noapte, altfel e foarte, foarte irascibilă.

— Și altceva? întrebă Leigh, deși bănuia răspunsul.

— Și ce altceva mai vrei să știi?

Adriana începu să o chestioneze cu tot felul de întrebări.

— Numele?

— Brianna Sheldon.

— Colegiul?

— SMU, Comunicare și Relații Publice, Kappa Kappa Gamma.

Emmy pronunță ultimele trei cuvinte cu un accent perfect de localnică din Valley.

— Orașul natal?

— Născută în Richmond, crescută într-o suburbie a Charlestonului.

— Muzica?

— Mai întrebi? Kenny Chesney.

— Sport în liceu?

— Hai să spunem în cor... spuse Emmy.

— Majoretă, răspunseră Adriana și Leigh în același timp.

— Întocmai, oftă Emmy, dar apoi zâmbi preț de o clipă. Am găsit niște fotografii cu ea pe site-ul fotografului de la nunta surorii ei – arată bine chiar și în tafta cu tul. Toată povestea asta e absolut dezgustătoare.

Râseră toate trei, obișnuite fiind cu această tradiție foarte veche care le apropia pe femei. Când viața e nasoală pentru că fostul iubit apare brusc pe un site despre nunți cum e weddingchannel.com, nimic nu te consolează decât s-o bârfești pe noua lui prietenă. De fapt, ele așa s-au și împrietenit la început. Leigh și Emmy s-au cunoscut la Astronomie 101, un curs la care s-au înscris amândouă pentru a îndeplini temuta cerință de a avea și o știință exactă ca să îndeplinească baremul. Nici una nu și-a dat seama decât foarte târziu că Astro era de fapt o combinație complicată de chimie, matematică și fizică – în nici un caz șansa de a învăța toate constelațiile și de a privi minunatele stele așa cum crezuseră ele. Amândouă erau cel mai slab pregătite și cu notele cele mai mici din grupa de laborator, iar

seminaristul lor reușise să lege suficient de multe cuvinte în limba engleză ca să le dea de înțeles că nu promovează dacă nu se străduiesc mai mult, ceea ce le-a determinat pe Leigh și pe Emmy să se întâlnească de trei ori pe săptămână în sala de lectură din căminul lui Emmy, o încăpere din sticlă, cu lumină fluorescentă, între bucătărie și baia comună. Fetele tocmai începuseră să citească notițele pentru următorul examen semestrial când au auzit niște zgomote urmate de țipete distincte de femei. Emmy și Leigh s-au uitat una la alta și au zâmbit la auzul schimbului de replici furioase de pe hol, sigure că era vorba de încă o ceartă între o fraieră din suroritate și vreun tip care s-a îmbătat și a uitat să o sune a doua zi. Strigătele se auzeau tot mai aproape și, în câteva clipe, Emmy și Leigh au văzut o tipă superbă, cu părul blond, de culoarea mierii, cu un accent sexy, asupra căreia se repezea cu un potop de reproșuri o altă blondă categoric mai puțin drăguță decât ea, isterică și roșie la față, chiar în fața sălii de lectură.

— Nu-mi vine să cred că te-am votat! striga fata roșie la față. Practic m-am ridicat în picioare în fața întregii surorități să vorbesc pentru tine și așa îmi mulțumești tu? Culcându-te cu prietenul meu?

Tipa cu accent a oftat, după care a început să vorbească cu resemnare.

— Annie, ți-am spus că-mi pare rău. N-aș fi făcut niciodată așa ceva dacă aș fi știut că e prietenul tău.

Asta n-a calmat-o deloc pe cea care țipa.

— Cum adică n-ai știut? Suntem împreună de luni de zile!

— N-am știut fiindcă aseară *pe mine* m-a acostat, *cu mine* a flirtat, *mie* mi-a oferit de băut și *pe mine* m-a invitat la balul frăției lui. Îmi pare rău că nu mi-a trecut prin cap că avea deja o prietenă. Dacă mi-ar fi trecut, te asigur, nu m-ar fi interesat. Tipa întindea mâna într-un gest de împăcare și scuze. Te rog. Bărbații nu sunt atât de importanți. Hai să uităm de povestea asta, bine?

— Să uităm? șuieră fata, aproape mârâind printre dinți. Nu ești altceva decât o târfă de boboacă, te culci cu seniorii fiindcă îți închipui că te plac. Să nu te mai apropii de mine și nici de el și să dispari din viața mea, boboacă vagaboandă și proastă. Ai înțeles?

Fata ridică tonul din ce în ce mai mult; când a întrebat-o pe Adriana dacă a înțeles, ajunsese iarăși să țipe.

Emmy și Leigh au văzut-o pe Adriana cum a privit-o lung pe cealaltă fată, a părut că vrea să răspundă ceva, dar apoi s-a răzgândit și a spus doar:

— Am înțeles perfect.

Imediat după aceea blonda cea furioasă s-a răsucit pe adidașii ei Puma și a plecat nervoasă. În cele din urmă, Adriana a început să zâmbească, după care le-a observat pe Emmy și Leigh care o priveau din sala de studiu.

— Ați văzut și voi? a întrebat Adriana oprindu-se în pragul ușii.

Emmy a tușit, iar Leigh s-a îmbujorat și a clătinat din cap.

~~Era tare supărată, a spus Leigh.~~

~~Adriana~~

— Așa cum a avut amabilitatea să spună, nu sunt decât o boboacă proastă. De unde să știu eu cine cu cine e cuplat? Mai ales că tipul a petrecut jumătate din seară spunându-mi ce minunat e să fii din nou singur după ce-ai fost legat patru luni de zile. Ce era să fac, să-l pun la detectorul de minciuni?

Leigh s-a lăsat pe speteaza scaunului și a luat o înghițitură dintr-o Cola dietetică.

— Poate ar trebui să-ți faci o listă cu toate fetele mai mari din campus și cu numerele lor de telefon. În felul ăsta, de fiecare dată când cunoști un tip, poți să le suni să fii sigură că e disponibil.

Chipul Adrianei s-a destins într-un zâmbet larg care a fermecat-o pe Leigh. A înțeles pe loc de ce tipul din seara trecută uitase cu totul de prietena lui când a văzut-o pe Adriana.

— Mă cheamă Adriana, a spus ea, făcând cu mâna mai întâi spre Leigh, apoi spre Emmy. Cunoscută și ca Regina Târfă din promoția 2000, după cât se pare.

S-a prezentat și Leigh.

— Bună. Eu sunt Leigh. Aveam de gând să mă înscriu și eu în suroritate semestrul următor, asta înainte s-o cunosc pe „sora” ta. Așa că îți mulțumesc pentru lecția informativă.

Emmy a făcut un semn în manual îndoind pagina și i-a zâmbit Adrianei.

— Mă cheamă Emmy. Dar mai sunt cunoscută și ca Ultima Virgină din promoția 2000 în caz că n-ai auzit. Mă bucur să te cunosc.

Fetele au stat de vorbă trei ore în seara aceea și, când au isprăvit de vorbit, au stabilit un plan de acțiune pentru următoarele câteva săptămâni: Adriana va ieși din suroritatea în care a intrat

forțat (la presiunile mamei), Leigh își va retrage cererea de înscriere în suroritate la primăvară, iar Emmy își va pierde virginitatea imediat ce va găsi candidatul corespunzător.

În cei doisprezece ani care au trecut de-atunci, fetele nici nu s-au mai despărțit.

— Și s-a întâmplat să citesc pe pagina ei Friendster – folosind parola lui Duncan, desigur – că visează să aibă doi băieți și o fată și că vrea să fie o mamă tânără. Nu-i așa că e frumos? Se pare că partea asta nu l-a deranjat pe Duncan.

Leigh și Adriana au schimbat priviri între ele, apoi s-au uitat la Emmy care era complet preocupată să-și roadă o pieleță de la o unghie, străduindu-se evident să nu izbucnească în plâns.

Deci, asta era. E drept că vârsta tipei, faptul că a fost majoretă, chiar și numele ei, vai-atât-de-drăguț, te cam înfuriau, dar nu erau de netolerat; faptul că și ea dorea să fie mamă cât mai curând omenește posibil era adevăratul clenci. Pentru că, așa cum știa toată lumea, Emmy fusese foarte vocală în ceea ce privește dorința ei de a avea copii. Obsedată. Spunea oricui voia s-o asculte că dorea să aibă o familie numeroasă și asta cât mai repede cu putință. Patru, cinci, șase copii – băieți, fete, mulți din fiecare; nu conta pentru Emmy atâta timp cât se întâmpla... repede. Și, cu toate că Duncan știa mai bine ca oricine cât de mult își dorea Emmy să devină mamă, el reușise să se eschiveze de la o discuție serioasă despre acest subiect. În primii doi ani ai relației lor, Emmy a păstrat această dorință doar pentru ea. La urma urmei nu aveau decât douăzeci și cinci de ani și chiar și ea știa că au destul timp înainte. Dar când anii petrecuți

împreună au început să se adune, trecând parcă cu o viteză amețitoare, iar Emmy a început să fie tot mai insistentă, Duncan a devenit mai rezervat. Spunea lucruri de genul „Statistic vorbind, probabil că voi avea copii într-o bună zi“, iar Emmy n-a luat în seamă lipsa lui de entuziasm și modul de exprimare, concentrându-se în schimb asupra faptului că Duncan rostise cele trei cuvinte magice: „voi avea copii“. De dragul acelor cuvinte magice, Emmy a trecut cu vederea nopțile când Duncan lipsea de acasă pe motiv că „avea de lucru la serviciu“ și odată – naiba știe de ce – chiar și o infecție inexplicabilă cu clamidia. La urma urmei, el fusese de acord să fie tatăl copiilor ei.

Adriana rupse tăcerea făcând ceea ce făcea de obicei atunci când se simțea stânjenită: schimbă subiectul discuției.

— Leigh, *querida*, sunt 25 de grade afară. De ce te-ai îmbrăcat de parcă ar fi miezul iernii?

Leigh se uită la pantalonii groși din frotir și la hanoracul de pe ea, ridicând din umeri.

— Nu te simți bine? Ți-e frig?

— Nu știu; cu asta am găsit să mă îmbrac. Ce contează?

— Nu contează, doar că e de mirare că o persoană atât de, cum să zic, *sensibilă la temperatură*, nu moare de cald.

Leigh n-avea de gând să recunoască faptul că ei chiar îi era cald – prea cald –, dar că existau circumstanțe atenuante. Chiar dacă Adriana a întrebat, cu siguranță nu dorea să audă că Leigh se înfobilise fiindcă nu-i plăcea ca brațele și coapsele să i se lipească de canapeaua din piele. Firește că și-ar fi dorit să stea într-o pereche de boxeri și un top, dar senzația pe care o avea

când pielea ei se lipea de pielea canapelei – să nu mai zicem de zgomotul enervant de dezlipire de fiecare dată când se mișca – făcea imposibil acest lucru. Leigh era convinsă că ar crede despre ea că nu e zdravănă la minte dacă le-ar fi explicat că purtase deja toți pantalonii de casă lungi și subțiri (chiar și toți pantalonii ei de yoga) și, deoarece prefera să-i poarte fără nimic pe dedesubt, nu-i putea îmbrăca decât o singură dată, apoi îi arunca foarte repede la spălat. Așa că purta costumul din frotir pentru simplul motiv că era singurul lucru curat din dulap care să o protejeze de nesuferita de canapea din piele pentru care și maică-sa și Emmy insistaseră că e cea mai bună alegere, deși Leigh voise una modernă, din stofă, în care nu te simți tot timpul ca într-o cuvă cu clei de cauciuc. Să nu mai zicem că peste câteva luni (șase) o să fie iarnă și ea tot ca un eschimos va trebui să se îmbrace fiindcă, indiferent cât de cald ar fi în apartament, canapeaua tot de gheață s-ar fi simțit pe pielea ei goală și nu confortabilă și moale cum era acea MicroSuede cu care nimeni nu fusese de acord. Nu, mai bine s-o lase moartă.

— Hmm, murmură Leigh sperând să pună capăt discuției dacă nu spune nimic. Cred că putem să mai bem un pahar.

Al doilea rând de băutură intră mai bine decât primul, atât de bine încât până și bocănitul tot mai intens de deasupra încetă s-o mai facă pe Leigh să se simtă atât de... scoasă din țâțâni. Era timpul să fie alături de prietena ei.

— Spune-ne trei lucruri importante despre Duncan pe care majoreta noastră n-o să fie încântată să le afle, zise Leigh lipindu-și tălpile una

de alta și împingând genunchii spre podea până ce simți cum i se întind mușchii pe interiorul coapselor.

— Da, da, bună idee, spuse Adriana clătinând din cap.

O șuviță din părul negru natural al lui Emmy — era singura dintre ele și probabil singura femeie din Manhattan care nu-și vopsise niciodată părul lung până la umeri, nu-l făcuse permanent, nu-l decolorase, nu-l îndreptase cu placa, nici măcar nu-l pulverizase cu suc de lămâie — se desprinsese din coadă acoperindu-i jumătate din frunte și ochiul stâng în întregime. Leigh vru să se întindă și să i-o dea după ureche, dar se abținu. Luă în schimb încă o pastilă de Nicorette.

Emmy ridică privirea.

— Cum adică?

— Păi, ce defecte are? Obiceiuri urâte? Chestii nasoale? întrebă Leigh.

Adriana ridică mâinile în sus a disperare.

— Haide, Emmy! Orice! Mofturi, aventuri, obsesii, dependențe, secrete... O să te faci să te simți mai bine. Spune-ne ce defecte avea.

Emmy își trase nasul.

— Nu avea nimic...

— Să nu îndrăznești să spui că nu era nimic în neregulă cu el, o întrerupse Leigh. Sigur, Duncan era foarte — Leigh făcu o pauză vrând să spună „manipulator“ sau „prefăcut“ sau „nesincer“, dar se opri la timp — șarmant, însă nu se poate, totuși, să nu fi avut el *ceva* despre care nouă nu ne-ai spus. Vreun secret care s-o facă pe încrezuta aia de Brianna să-și agite furioasă pompoanele.

— Suferea de narcisism? încercă Adriana.

Leigh sări și ea imediat să-i țină isonul:

— Probleme de erecție?

— Plângea mai mult decât tine?

— Era un bețiv violent?

— Dependent de mămica?

— Gândește-te bine, Emmy, o îndemnă Leigh.

— Păi, era un lucru care mie mi s-a părut întotdeauna cam ciudat... spuse Emmy.

Celelalte o priviră nerăbdătoare.

— Nu că era mare lucru. Nu făcea chestia asta când făceam dragoste sau mai știu eu ce, adăugă ea grăbită.

— Hai că începe să devină al naibii de interesant, spuse Adriana.

— Spune odată, Emmy, zise Leigh.

— Păi, ăă...

Tuși ca să-și dreagă vocea.

— N-am prea vorbit despre chestia asta, dar, ăă, când pleca la serviciu, își pune uneori chiloții mei.

Dezvăluirea le reduse la tăcere pe celelalte două care se considerau niște vorbitoare profesionale. Știau ce să spună la întâlnirile cu psihologul, ca să scape de amenzile de circulație și ca să găsească o masă liberă atunci când restaurantele erau pline, dar preț de câteva secunde – poate chiar un minut întreg – nici una din ele nu reuși să spună ceva cât de cât logic sau rațional la auzul acestei noutăți.

Adriana își reveni prima.

— Nu e frumos să spui „chiloți“, zise ea.

Se încruntă și turnă restul de caipirinha în paharul ei.

Leigh o privi uimită.

— Nu-mi vine să cred că tocmai acum ți-ai găsit să fii pedantă. Una dintre cele mai bune prietene ale tale tocmai ți-a spus că iubitul cu care era împreună de aproape cinci ani prefera să poarte chiloții ei și pe tine te deranjează cuvântul pe care l-a folosit?

— Vreau doar să spun că e cam grosolan. Femeilor nu le place deloc cuvântul ăsta. *Chiloți*. Zi și tu — *chiloți*. Mi se încrețește pielea pe mine.

— Adriana! *Purta lenjeria ei intimă!*

— Știu, crede-mă, am auzit-o. Ziceam și eu — așa, ca o paranteză, pardon — că pe viitor nu cred că ar trebui să mai folosim cuvântul ăsta. *Chiloți*. Îh! Nu-ți sună dezgustător?

Leigh se opri o clipă să se gândească.

— Ba da, cred că da. Dar nu despre asta e vorba acum.

Adriana luă o înghițitură din pahar și se uită fix la Leigh.

— Ei, dar despre ce e vorba?

— Despre faptul că prietenul ei — Leigh arătă spre Emmy care privea schimbul de replici cu ochii mari și o expresie de nedumerire — se îmbrăca în costum în fiecare zi și se ducea la serviciu. Și că sub costumul ăla purta o pereche de bikini din dantelă. Chestia *asta* nu te înfioară mai rău decât cuvântul „chiloți“?

Abia când o auzi pe Emmy înghițind în sec, Leigh își dădu seama că mersese prea departe.

— Oh, Doamne, îmi pare rău, scumpo. N-am vrut să mă exprim atât de...

Emmy ridică o mână cu degetele răsfirate s-o oprească.

— Gata, vă rog.

— A fost foarte urât din partea mea. Jur că nici măcar nu...

— Ați înțeles total aiurea. Pe Duncan nu l-au pasionat niciodată bikinii mei din dantelă. Sau alte modele de chiloți de-ai mei.

Emmy zâmbi cu răutate.

— Lui îi plăceau foarte mult chiloții mei tanga...

— Hei, dezvățato, eu sunt gata.

Gilles o bătu pe Adriana pe braț când trecu pe lângă ea, cât pe ce să-i doboare telefonul mobil pe care aceasta îl ținea sprijinit cu bărbia de umărul stâng.

— Și mișcă-te odată. Am altceva mai bun de făcut decât să te ascult pe tine făcând sex la telefon toată ziua.

Câteva doamne mai în vârstă își ridicară ochii din revistele pe care le citeau, *Vogue* și *Town & Country*, privind cu dezaprobare o astfel de încălcare a spațiului intim, această ignorare absolută a regulilor de politețe. De fapt, apucară să se uite chiar în momentul când Adriana își pusese ceașca pe farfurie și, având o mână liberă, ridică brațul drept deasupra capului și arată degetul mijlociu. Făcu chestia asta fără să ridice privirea, absorbită încă în conversația telefonică.

— Da, *querido*, da, da, da. O să fie perfect. Perfect! Ne vedem atunci.

Coborî puțin vocea.

— Abia aștept. Sună minunat. Mmm. Pupici!

Apăsă cu unghia lăcuită cu roșu pe ecranul iPhone-ului, căruia îi dădu drumul în poșeta supradimensionată Bottega Veneta.

— Cine-i norocosul de săptămâna asta? întrebă Gilles când Adriana se apropie.

Întoarse scaunul rotativ spre Adriana care, știind că toată lumea din salon se uită la ea, se

aplecă un pic în față cât să i se depărteze bluza câțiva centimetri de piept și să i se ridice deasupra fundului – un fund nu foarte mic, dar bombat și ferm cum le place bărbaților –, apoi se așează pe scaunul din piele.

— Te rog, chiar îți pasă? Și-așa e plictisitor să te culci cu el, dar să mai și vorbești despre el.

— Cineva e în toane bune azi.

Stătea în spatele ei, pieptănându-i părul ondulat cu un pieptăn cu dinții rari și vorbind cu ea în oglindă.

— Ca de obicei, presupun.

— Poate o idee mai deschis în față?

Luă și ultima înghițitură de cafea, apoi își lăsă capul pe spate sprijinindu-l de pieptul lui Gilles. Oftă.

— Sunt plictisită, Gilles. M-am săturat de toți bărbații, de atâtea nume și chipuri pe care nu trebuie să le încurc. Să nu mai zic de produse! Baia mea arată ca o farmacie. Găsești în ea atâtea spume de ras și săpunuri că mi-aș putea deschide o afacere.

— Adi, dragă – știa că ei nu-i place diminutivul ăsta, așa că-l folosea de câte ori avea ocazia – ești atât de nerecunoscătoare. Tu îți dai seama câte fete ar vrea să fie în locul tău? Să petreacă măcar o noapte în corpul ăla al tău? Ei drăcie, chiar azi-dimineață am avut două mondene exersate bine care vorbeau despre cât de super e viața ta.

— Zău?

Ea făcu botic privindu-se în oglindă, dar el își dădu seama că îi făcea plăcere.

Era adevărat că numele ei apărea frecvent în toate tabloidele importante – ce putea ea să facă

dacă toți fotografi se înghesuiau în jurul ei? — și bineînțeles că era pe lista invitaților la toate petrecerile, lansări de produse, inaugurări de magazine și importante evenimente de binefacere. Și da, dacă era să fie sinceră până la capăt, ar trebui să recunoască faptul că s-a întâlnit cu câțiva bărbați extrem de bogați, superbi, cunoscuți, dar o scotea din sărite că toți își imaginau că accesoriile unei vieți fabuloase sunt de ajuns s-o facă fericită. Nu că n-ar fi fost minunate — sau că ea ar fi dispusă vreo clipă să renunțe la ele — dar la vârsta ei avansată (se apropia de treizeci de ani), Adriana începuse să creadă că trebuie să fie și ceva mai mult de-atât.

— Zău. Așa că sus capul, fetițo! Te învârți tu ca un îngerăș pe la dineurile de binefacere Make-A-Wish, dar în realitate ești un drac împielit, iar eu te iubesc pentru chestia asta. În plus, data trecută am vorbit numai despre tine. Acum e rândul meu. Cu un șold în afară, întinse nerăbdător mâna spre asistenta lui, o brunetă zveltă cu ochi de căprioară și o expresie temătoare pe chip, care se grăbi să-i pună în palmă o folie de aluminiu.

Adriana oftă și-i făcu semn asistentei să-i mai aducă un cappuccino.

— Foarte bine. *Tu* ce mai faci?

— Ce frumos din partea ta să întrebi!

Gilles se aplecă și o sărută pe obraz.

— Să vedem. M-am decis să-mi caut un soț printre bărbații care sunt deja într-o relație stabilă. Bineînțeles, e cam devreme, dar am deja rezultate pozitive.

Adriana oftă.

— Nu găsești destui bărbați singuri? Chiar trebuie să distrugi căsniciile altora?

— Știi cum se spune, dragă — dacă nu poți avea o căsnicie fericită, atunci distruge și tu una.

— Cine spune asta? întrebă ea.

— Vai, eu, firește. N-ai văzut bărbat bucurându-se de o felație dacă nu l-ai privit pe unul care n-a mai primit una de zece ani.

Adriana râse și își coborî imediat privirea. Deși se comporta întotdeauna cu nonșalanță și se prefăcea că nu o deranjează descrierile detaliate și explicite ale lui Gilles referitoare la relațiile homosexuale, în realitate se simțea cam stânjenită, ceea ce recunoștea că o enerva. Pentru acest strop de conservatorism îi învinuia pe părinții ei care, deși erau generoși cu banii și-i cheltuiau cu exuberanță, nu erau ceea ce se cheamă niște pionieri sociali. Nu că ea ar fi fost o conservatoare când venea vorba de viața ei amoroasă — își pierduse virginitatea la treisprezece ani și se culcase cu o mulțime de bărbați de atunci.

— Cred că sunt pe cale să găsesc ceva, pe bune, spuse Gilles care stătea cu gâtul întins și era încruntat de atâta concentrare în timp ce așeza cu măiestrie foliile ca într-un halou în jurul feței Adrianei.

Adriana se obișnuise ca el să-și schimbe mereu „stilul de viață” și-i plăcea să le povestească și fetelor. La ședințele anterioare scosese niște perle de genul „Când nu știi ce să faci, dă-i înainte”, „Bărbații adevărați apelează la decoratori” și „N-ai mușchi, n-ai întâlنiri”, reguli pe care el le respecta cu o sfințenie surprinzătoare. O singură dată se străduise și el să se țină de cuvânt, atunci când, la împlinirea vârstei de patruzeci de ani, jurase că niciodată n-o să mai aibă de-a face cu prostituați și escorte („Șmecheriile sunt

pentru puștani. De-aci înainte, numai civili“), dar angajamentul pe care și l-a luat după aceea, că o să se țină departe de jocurile de noroc, l-a făcut să se apuce din nou de băut.

Telefonul Adrianei începu să sune. Uitându-se peste umărul ei, Gilles văzu primul că era Leigh.

— Spune-i că dacă nu poate să-l convingă pe iubitul ăla al ei de Adonis să o ia mai repede de nevastă, o să-l răpesc și o să-i prezint minunata viață de homo.

— Mmm, sunt sigură că ar fi îngrozită.

La telefon:

— Ai auzit, Leigh? Trebuie să te măriți imediat cu Russell, altfel Gilles are de gând să-l seducă.

Gilles întinse soluția pe o șuviță de păr cu o mișcare lentă în sus, urmată de o mică răsucire din încheietura mâinii. Apoi îndoi vârfurile spre rădăcină și acoperi cu o folie toată masa aceea lipicioasă, fixând-o cu o ușoară lovitură cu pieptănul.

— Ce-a zis?

— Că ți-l lasă ție.

Gilles deschise gura să zică ceva, dar Adriana clătină din cap și ridică o mână făcându-i semn să tacă.

— Splendid! Vin și eu. Firește că am planuri pentru diseară, dar căutam un motiv să le anulez. Și-apoi, dacă Emmy vrea să iasă, cine suntem noi să ne împotrivim? La ce oră? Perfect, *querida*, ne întâlnim în hol la nouă. Pupici!

— Ce-a pățit Emmy? întrebă Gilles.

— Duncan a cunoscut una de douăzeci și trei de ani care moare să facă copii cu el.

— Ah, păi sigur! Cum se simte?

— De fapt eu nu cred că e distrusă, spuse Adriana lingându-și o urmă de frișcă de pe buze. Doar crede că *ar trebui* să fie. Tot spune chestii de genul „N-o să mai cunosc pe nimeni“, dar nu că îi lipsește Duncan. O să fie bine.

Gilles oftă.

— Visez să pun mâinile pe părul acela. Îți dai seama ce lucru rar e un păr virgin în ziua de azi? E ca Sfântul Graal în materie de vopsit.

— Cu siguranță am să-i transmit. Vrei să vii diseară? Ieșim în oraș să luăm masa și să bem ceva. Nimic pretențios, doar cu fetele.

— Știi ce mult îmi place să ies seara cu fetele, dar am întâlnire cu *maitre d'* de săptămâna trecută. Să sperăm că mă va conduce la o masă mai retrasă în spatele dormitorului lui.

— O să-ți țin pumnii.

Adriana era foarte concentrată să se uite la un bărbat înalt, lat în umeri, îmbrăcat cu o cămașă albastră în carouri și niște pantaloni marinărești călcați la dungă, care venise la biroul de la recepție.

Gilles îi urmări privirea până la ușă în timp ce prindea în folie și ultima șuviță de păr și făcu un gest cu mâinile care voia să spună „Voilà!“.

— Am terminat, iubito.

Asistenta cu ochi de căprioară o luă pe Adriana de braț și o conduse la o cască de uscat părul. De la locul lui, Gilles strigă suficient de tare pentru ca toată lumea – și nou-venitul, bineînțeles – să audă:

— Așază-te acolo și încearcă să-ți ții picioarele apropiate, scumpo. Știu că nu ți-e ușor, dar nu-ți cer decât un sfert de oră, atât.

Adriana își dădu ostentativ ochii peste cap și-i arătă din nou degetul mijlociu, de data asta ținându-l destul de sus ca să vadă toată lumea din salon. Se delectă cu privirile șocate ale doamnelor din înalta societate care arătau toate ca maică-sa. Văzu cu coada ochiului că bărbatul care se uita la ea și la Gilles avea pe chip un mic surâs amuzat. *Sunt prea bătrână pentru așa ceva*, își zise ea aruncând din nou o ocheadă spre străinul acela chipeș. Bărbatul trecu pe lângă ea și-i zâmbi. Într-un gest calculat și, în egală măsură, natural, Adriana ridică spre el ochii mari cu o privire care parcă spunea „Cine, eu?” și scoase puțin vârful limbii punându-l în mijlocul buzei de sus. Trebuia să înceteze să se mai comporte așa, nu încăpea nici o îndoială; dar până una-alta, era prea amuzant.

Mișcându-se încet prin apartament ca să nu-l trezească pe Otis, Emmy își dădu seama că nu erau prea multe de aranjat. Era un apartament foarte mic, chiar și pentru un studio din Manhattan, baia era cam murdară, iar lumina – mai ales sâmbăta după-amiaza, când ești obișnuită să stai la iubitul tău – era practic inexistentă, dar cum altfel ar putea ea să locuiască pe cea mai bună stradă străjuită de copaci din West Village pentru mai puțin de 2 500\$ pe lună? Îl decorase cu grijă, atât cât îi permisese bugetul de absolventă, care nu era prea mare, dar cel puțin reușise să vopsească pereții cu un galben pal, să instaleze pe peretele din spate un pat Murphy care nu ocupa mult spațiu și să pună pe podea niște perne confortabile în jurul unui

covor de lână ultrapufos pe care îl găsisese la solduri. Nu era mare, dar era intim și, dacă Emmy nu se gândea la bucătăria din apartamentul lui Izzie din Miami sau din noua garsonieră a lui Leigh sau din apartamentul de lux, mare cât un palat, al Adrianei – mai ales al Adrianei – poate chiar i-ar fi plăcut. Doar că era atât de nedrept ca o persoană căreia îi plăcea atât de mult mâncarea, așa cum era ea, care ar petrece cu bucurie fiecare minuțel liber la piață sau în fața aragazului, să nu aibă bucătărie. Unde s-a mai pomenit să plătești o chirie de 30 000\$ pe an și să nu ai un cuptor? Aici Emmy era nevoită să se descurce cu o chiuvetă, un cuptor cu micro-unde și un frigider cât un dormitor, iar proprietarul – după penibil de multe insistențe și rugăminți – îi cumpărase și o plită nouă. În primii ani s-a luptat vitejește să inventeze mâncăruri folosind mijloacele limitate de care dispunea, dar strădania ei de a face ceva mai mult decât să le reîncălzească a epuizat-o. Acum, așa cum fac majoritatea newyorkeșilor, fosta elevă la școala de artă culinară se mulțumea să comande acasă sau să iasă să mănânce în oraș.

Renunță la ideea de a mai face curat, se trânti în patul nefăcut și începu să răsfoiască paginile albumului pe care îl comandase la kodak-gallery.com, cu fotografii semnificative din primii trei ani ai relației ei cu Duncan. Stătuse ore întregi să aleagă cele mai bune fotografii, să le grupeze pe dimensiuni și să retușeze ochii roșii. *Clic, clic, clic* – apăsase de atâtea ori pe mouse încât îi amortiseră degetele și o durea mâna, hotărâtă să facă totul perfect. Unele pagini erau în stil colaj, iar altele conțineau un singur

instantaneu. Cea pe care o alesese pentru fereastra decupată de pe copertă era preferata ei : o fotografie alb-negru pe care o făcuse cineva la petrecerea pentru aniversarea a optzeci și cinci de ani a bunicului lui Duncan la Le Cirque ; Emmy își amintea de excelentul cod cu susan mai bine decât orice altceva în seara aceea. Nici nu observase până acum, după atâția ani, cum brațele ei îl înconjurau protectoare pe Duncan pe după umeri sau felul în care ea îl privea, surâzând, în timp ce el zâmbea în felul acela reținut și privea în altă parte. Experții în limbajul trupului de la *US Weekly* ar avea ce să comenteze ! Să nu mai zicem că albumul, oferit la o masă în cinstea aniversării a trei ani de când se cunoscuseră, stârnise acel entuziasm la care te-ai aștepta când primești o eșarfă sau o pereche de mănuși (ceea ce întâmplător era exact ce îi dăruise el, un set asortat și ambalat profesionist). Duncan a rupt hârtia și fundele alese cu mare grijă ca să fie bărbătești și le-a aruncat fără să dezlipească – ce să mai și citească – felicitarea prinsă pe spate. I-a mulțumit, a sărutat-o pe obraz și s-a uitat prin album cu acel zâmbet reținut, apoi s-a scuzat ca să răspundă la telefon fiindcă îl sunase șeful. A rugat-o pe ea să ia albumul acasă în seara aceea ca să nu-l mai care cu el la birou și așa rămăsese în sufrageria ei în următorii doi ani ; îl mai deschidea din când în când vreun musafir, care inevitabil comenta ce cuplu frumos făceau Duncan și Emmy.

Otis cârâi în colivia lui așezată în colțul studioului în formă de L. Se prinse cu ciocul de una din gratii, o zgâlțâi bine și croncăni :

— Otis vrea să iasă. Otis vrea să iasă.

Trecuseră unsprezece ani și Otis devenea tot mai puternic. Emmy citise undeva că rasa de papagali gri africani poate ajunge să trăiască și șaizeci de ani, dar se ruga în fiecare zi să fi fost o greșeală de tipar. Nu-i plăcuse Otis nici când era în proprietatea lui Mark, primul dintre cei trei iubiți ai lui Emmy, și îi plăcea încă și mai puțin acum, când el stătea în apartamentul ei de treizeci și cinci de metri pătrați și învățase (fără nici un pic de antrenament și fără încurajări) un vocabular enervant de bogat care conținea aproape numai cereri, critici și discuții despre el la persoana a treia. La început refuzase să aibă grijă de el trei săptămâni când, în luna iulie, după absolvire, Mark a plecat să-și perfecționeze spaniola în Guatemala. Dar el a implorat-o și ea a acceptat: povestea vieții ei. Cele două săptămâni de vacanță ale lui Mark au devenit o lună, o lună s-a transformat în trei, iar trei luni au devenit o bursă Fulbright ca să studieze efectele războiului civil asupra unei generații de copii guatemalezi. Mark se însurase deja cu o voluntară din trupele de menținere a păcii, care se născuse în Nicaragua și studiasse în America, și se mutase la Buenos Aires, dar Otis a rămas.

Emmy descuie colivia și așteaptă ca Otis să împingă ușa ca s-o deschidă. El sări greoi pe brațul pe care ea i-l întinsese și o privi drept în ochi.

— Struguri! țipă el.

Ea oftă și culese un bob din bolul așezat peste pilotă. De obicei, Emmy prefera fructele pe care putea să le taie sau să le curețe de coajă, dar Otis avea o fixație cu strugurii. Pasărea apucă bobul dintre degetele ei, îl înghiți întreg și imediat după aceea mai ceru unul.

Era atât de stereotipă! Părăsită de ticălosul ei de prieten pentru una mai tânără, pregătită să rupă în bucățele simbolul pictorial al așa-zisei lor relații, având alături de ea doar o pasăre nerecunoscătoare. Ar fi fost amuzant dacă nu era vorba de propria și patetica ei viață. Fir-ar să fie, *era* amuzant când Renee Zellweger juca rolul unei tipe drăguțe și durdulii care se îmbată rău de supărare, dar parcă nu era atât de amuzant când erai tu tipa aia drăguță și durdulie – în fine, slăbănoagă și nu la fel de atrăgătoare –, iar viața ta tocmai s-a transformat într-o melodramă.

Cinci ani pe apa sâmbetei. De la douăzeci și patru la douăzeci și nouă de ani nu fusese decât Duncan, tot timpul, iar ea cu ce se putea lăuda acum? Nu cu postul pe care *chef* Messey voia să i-l ofere de un an încoace și care i-ar da ocazia să călătorească în toată lumea în căutare de locații pentru deschiderea unor restaurante noi – Duncan o rugase să rămână pe postul de manager general în New York pentru ca ei să se poate vedea regulat. Bineînțeles, nu i-a oferit nici un inel de logodnă. Nu, ăsta era rezervat pentru prietena lui oficială, majoreta cea virgină, care n-are de îndurat niște coșmaruri crunte despre ofilirea ovarelor. Emmy n-avea decât să se mulțumească cu pandantivul din argint Tiffany pe care Duncan i l-a dat de ziua ei, identic – a descoperit ea mai târziu – cu cele pe care le cumpărase pentru sora și bunica lui de ziua lor de naștere. Desigur, dacă Emmy ar fi masochistă, și-ar da seama că de fapt mama lui Duncan a fost cea care le-a ales și le-a cumpărat pe toate trei ca să-l scutească pe fiul ei cel ocupat de timpul și efortul necesar pentru a cumpăra un cadou.

Când a ajuns ea atât de amărâtă? Cum de lucrurile au ajuns aici? Nu era vina nimănui, doar a ei; de asta era absolut convinsă. Sigur, Duncan fusese altfel când au început să iasă împreună – copilăros, fermecător și, dacă nu foarte atent, măcar mai prezent –, dar și Emmy fusese altfel. Ea tocmai renunțase la un post de chelneriță în Los Angeles ca să se întoarcă la școala de artă culinară, visul ei din copilărie. Pentru prima dată după colegiu s-a reîntâlnit cu Leigh și Adriana, era entuziasmată de Manhattan și mândră că a luat o astfel de decizie. E adevărat, școala de arte culinare n-a fost chiar ce se așteptase ea. Cursurile erau adesea stufoase și plictisitoare, iar colegii ei de grupă erau surprinzător de competitivi în privința burselor pentru practică și a celorlalte oportunități pe care le presupuneau restaurantele. Deoarece foarte mulți erau temporar newyorkezi și nu cunoșteau pe nimeni în afară de alți studenți, viața socială a devenit repede incestuoasă. Oh, a mai fost și un scurt eveniment când a venit acel maestru bucătar notat cu multe stele în Ghidul Michelin pentru hoteluri și restaurante, și care a stat mai puțin timp decât îți lua să faci un sendviș *croque-monsieur*. Emmy era încă pasionată de gastronomie, dar dezamăgită de școala de arte culinare, când a prins o bursă la Willow, restaurantul din New York al maestrului bucătar Massey. Pe Duncan l-a cunoscut în perioada aceea agitată, cu nopți nedormite, când începuse să-și dea seama că îi plăcea mai mult în față, să servească clienții, decât în spate, la bucătărie, când muncea zi și noapte ca să-și dea seama unde anume îi era locul în domeniul serviciilor de alimentație publică. Nu-i plăceau orgoliile bucătarilor șefi și

lipsa de creativitate cu care doar refăceau atent rețete dinainte stabilite. Nu-i plăcea pentru că nu avea de-a face cu oamenii care consumau mâncărurile la prepararea cărora ajuta și ea. Nu-i plăcea să stea închisă câte opt, zece ore în bucătării fără ferestre, pline de aburi, unde se auzeau doar strigătele pentru comenzi și troncănitul oalelor care îi aminteau că nu se află în iad. Nimic din toate astea nu apăruse în imaginea idealizată despre viața ei ca bucătar renumit. Încă și mai surprinzător era cât de mult îi plăcea să servească la masă și la bar, să stea de vorbă cu clienții și alți colegi și, mai târziu, ca asistent de manager general, să se asigure că totul decurgea așa cum trebuie. A fost o perioadă zbuciumată pentru Emmy, când își redefinea așteptările de la cariera și de la viața ei, iar acum își dădea seama că fusese numai bună să pună ochii pe ea unul ca Duncan. Era aproape – aproape – de înțeles de ce s-a îndrăgostit atât de repede de Duncan în seara aceea, la petrecerea de după spectacolul de binefacere Tinerii Prieteni ai nu știu ce, una dintre multele petreceri la care Adriana o luase după ea în anul acela.

Emmy îl observase cu ore întregi înainte să vină el la ea, deși nici acum nu știa de ce. Să fi fost costumul lui șifonat și cravata desfăcută, ambele de un bun gust conservator și asortate cu măiestrie, foarte diferite de uniforme de bucătar, lălâi, făcute din poliester, cu care era ea atât de obișnuită. Sau poate pentru felul în care el părea să cunoască pe toată lumea, împărțind bătaii prietenești pe umăr și sărutări pe obraz, și se înclina politicos în fața prietenilor și a celor cu care făcea cunoștință. Cine naiba era tipul ăsta atât de sigur pe el? Care se mișca cu atâta

dezinvoltură printre atâția oameni fără să pară cătuși de puțin nesigur de el? Emmy îl urmărea cu privirea prin încăpere, la început discret, apoi cu o insistență pe care nici ea nu și-o explica. Abia după ce majoritatea invitaților au plecat în altă parte sau s-au dus acasă să se culce, iar Adriana a roit-o cu bărbatul zilei, a apărut și Duncan lângă ea.

— Bună, eu sunt Duncan.

S-a strecurat între scaunul ei și cel liber de alături, sprijinindu-se cu brațul drept de teigheaua barului.

— Oh, scuze. Eu tocmai plecam.

Emmy s-a dat jos iute de pe taburet pe partea cealaltă și l-a împins între ei.

El a zâmbit.

— Nu vreau să-ți iau locul.

— Oh, ah, scuze.

— Vreau să-ți fac cinste cu ceva de băut.

— Mulțumesc, dar eu tocmai, ăă...

— Plecai. Mda, așa ziceai. Dar sper să te conving să mai rămâi puțin.

Barmanul le-a adus imediat două pahare de martini, mici în comparație cu cele care se serveau de obicei și care erau mari cât un bol pentru pești. Într-unul lichidul era limpede, în celălalt tulbure, ambele cu câte o măslină verde înfiptă în scobitoare.

Duncan i-a oferit ei paharul din mâna stânga, ținându-l de la baza piciorului și împingându-l cu degetele apăsate pe partea plată a suportului de sticlă.

— Amîndouă sunt votca-martini. Țsta e simplu, iar ăsta — când a întins mâna dreaptă, ea a observat că avea unghiile curate și albe, cu pielițele

moi și îngrijite – este cu adaos de suc de măslina. Pe care îl vrei?

Doamne Dumnezeule! Ai zice că asta ar fi fost de ajuns să te dezguste, dar nuuu, nu pe Emmy. Ei i se păruse absolut fascinant și, când a invitat-o câteva minute mai târziu, l-a însoțit bucuroasă acasă. Firește, Emmy nu s-a culcat cu Duncan în seara aceea sau în weekendul următor sau peste două săptămâni. Ea nu mai fusese decât cu doi bărbați până atunci (bucătarul francez nu intra în calcul; plănuise să se culce cu el, dar asta până i-a dat jos chiloții albi, foarte strâmți, și a descoperit exact ceea ce voise Adriana să spună când insistase ca Emmy „doar să știe” în caz că avea de-a face cu un caz de circumcizie) și cu amândoi avusese relații de lungă durată. Era emoționată. Pudoarea ei – ceva ce Duncan încă nu întâlnise la o fată – l-a făcut să fie și mai hotărât, iar Emmy a părut, fără să vrea, că e greu de cucerit. Cu cât rezista mai mult, cu atât mai insistent devenea el și în felul ăsta interacțiunile lor ajungeau să semene cu o relație. Ieșeau în oraș la o cină romantică sau cinau acasă la lumina lumânărilor ori luau o gustare duminica la bistrourile elegante din centru. El suna doar ca să o salute, îi trimitea la școală ursuleți Gummi și cutii cu unt de arahide, o invita în oraș cu câteva zile înainte ca să fie sigur că ea nu are alte planuri. Cine ar fi putut să spună că fericirea aceea va dispărea brusc după cinci ani, că ea va ajunge să aibă această atitudine atât de cinică și Duncan va începe să chelească, iar relația dintre ei, cel mai longeviv cuplu dintre cunoscuți, se va prăbuși ca un castel de nisip la prima adiere a unei brize tropicale?

Emmy îi puse această întrebare surorii ei imediat ce răspunse la telefon. Izzie suna de două ori mai des pe săptămână de când aflate că a părăsit-o Duncan; acum era deja a patra oară în douăzeci și patru de ore.

— Tu chiar ți-ai comparat relația cu un castel de nisip și pe majoretă cu o *briză tropicală*? întrebă Izzie.

— Haide, Izzie, fii și tu serioasă o clipă. Ți-ai imaginat vreodată că se va întâmpla așa ceva?

Urmă o pauză în care Izzie își cântări cuvintele.

— Ei, nu sunt sigură că e chiar așa.

— Chiar așa cum?

— Vorbim pe ocolite, Em.

— Atunci spune-mi direct.

— Nu vreau să spun decât că nu este ceva total neobișnuit, spuse Izzie cu blândețe.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Când zici că totul se prăbușește la primul semn pentru că, ăă, a apărut o altă femeie, nu sunt foarte sigură că este chiar așa. Nu că ar fi contat prea mult dacă era chiar așa, firește. Oricum, e un idiot și un prost și nici măcar nu te merită.

— Foarte bine atunci, n-a fost chiar *primul* semn. Toți merităm o a doua șansă.

— Adevărat. Dar a șasea sau a șaptea?

— Uau. Nu te feri, Izzie. Pe bune, spune-mi exact ce crezi.

— Știu că sună dur, Em, dar așa e.

Împreună cu Leigh și Adriana, Izzie fusese alături de Emmy în multe dintre „greșelile“, „erorile de judecată“, „neglijențele“, „accidentele“, „scăpările“ și (cum spunea toată lumea) „recidivele“ lui Duncan, mai multe decât își putea aminti

cineva. Emmy știa că sora și prietenele ei îl urau pe Duncan pentru suferințele pe care i le pricinuia; dezaprobarea lor era evidentă și, după primul an, foarte vocală. Dar ceea ce nu înțelegeau ele, n-aveau cum să înțeleagă, era sentimentul pe care îl avea ea când privirea ei o întâlnea pe a lui prin mulțimea de oameni de la o petrecere. Sau când o chema sub duș și o masa cu sare de baie cu aromă de castravete sau se urca primul în taxi ca să nu se mai târască ea pe celălalt loc de pe bancheta din spate sau cum știa el să-i comande rulouri de ton cu sos picant, dar fără crustă. Orice relație conținea și astfel de detalii, desigur, dar pur și simplu Izzie și fetele n-aveau de unde să știe cum era când Duncan își întorcea privirile rătăcitoare spre tine și chiar era atent la tine, fie și numai pentru câteva clipe. Făcea ca orice grozăvie să pară insignifiantă – și Duncan o asigurase întotdeauna că nici nu era vorba de altceva: un flirt nevinovat și nimic mai mult.

Ce porcărie!

Se înfurie numai la gândul ăsta. Cum naiba acceptase ea explicațiile lui că e un lucru de înțeles dacă trece și prin patul altei femei – drace, era perfect rezonabil! – la cât whisky bea el? La ce s-a gândit când l-a primit pe Duncan înapoi în patul ei fără să ceară o explicație rezonabilă pentru mesajul de la „o veche prietenă de familie” pe care l-a auzit pe mesageria telefonului lui? Ca să nu mai zicem de toată grozăvia aia care a impus o vizită de urgență la ginecolog unde, din fericire, totul a fost bine, mai puțin părerea doctorului că „fleacul ăla de umflătură” a lui Duncan era probabil o achiziție recentă și nu cum insistase Duncan, o recidivă de pe vremea când era student.

Vocea lui Izzie îi întrerupse șirul gândurilor.

— Și nu spun asta doar pentru că sunt sora ta sau pentru că mă simt obligată — deși categoric sunt —, ci pentru că, sincer, asta cred: Duncan nu se va schimba *niciodată*, iar voi doi nu veți fi, n-aveți cum — nici acum, nici altădată — să fiți fericiți împreună.

Simplitatea acestui fapt aproape că îi tăie respirația. Izzie, mai mică decât Emmy cu un an și opt luni, aproape clona ei, se dovedea încă o dată infinit mai calmă, mai înțeleaptă și mai matură. De cât timp credea Izzie lucrul ăsta? Și de ce, în toate conversațiile lor nesfârșite despre Kevin, altădată prietenul, acum soțul lui Izzie, sau despre părinții lor sau despre Duncan, Izzie nu spusese *niciodată* atât de clar un adevăr atât de simplu?

— Dacă nu m-ai auzit *niciodată* până acum nu înseamnă că nu ți-am spus. Ți-am tot spus. Parcă ai înnebunit temporar cinci ani de zile.

— Ești o scumpă. Pun pariu că oricine își dorește o soră ca tine.

— Zău. Tu și cu mine știm că ești o monogamă în serie și ți-e greu să te definești în afara unei relații. Îți sună cunoscut? Fiindcă dacă mă întrebi, semenii îngrozitor de mult cu mama.

— Îți mulțumesc pentru această strălucită observație de pe margine. Poate mă luminezi și pe mine cum îl afectează pe Otis toată povestea asta? Sunt sigură că despărțirile pot fi devastatoare și pentru papagali. Ia gândește-te, ar trebui probabil să-i iau un consilier. Doamne! Am fost atât de egoistă. Pasărea asta chiar suferă!

Deși Izzie era acum rezidentă la obstetrică-ginecologie la spitalul Universității din Miami,

a cochetat pentru scurt timp cu psihiatria și rareori se abținea să nu analizeze orice îi ieșea în cale – plantă, persoană sau animal.

— N-ai decât să glumești cât vrei, Em. Întotdeauna ai reușit să treci peste toate făcând haz de necaz și n-aș zice că e cea mai proastă abordare. Te-aș sfătui să petreci puțin timp singură. Concentrează-te numai asupra ta – fă ce vrei, când vrei, fără să ții cont și de programul altora.

— Îndrăznește numai să începi să-mi spui porcăria aia cu două jumătăți care nu fac un întreg și să știi că o să vărs.

— Știi că am dreptate. Fă-ți timp doar pentru tine. Redefinește-te. Redescoperă cine ești.

— Cu alte cuvinte, fii singură.

Ce ușor îi e să-mi dea sfaturi când se află în brațele soțului ei, se gândi Emmy.

— Sună chiar atât de groaznic? Ai avut numai relații stabile de când aveai optsprezece ani.

Ce nu spunea ea era evident: *Și tocmai asta n-a mers.*

Emmy oftă și se uită la ceas.

— Știu, știu. Mulțumesc pentru sfat, Izzie, chiar îți mulțumesc, dar trebuie să plec. Leigh și Adriana mă scot în oraș la o cină de consolare și trebuie să mă pregătesc. Vorbim mâine?

— Te sun pe mobil mai târziu de la spital, cam după miezul nopții când se mai liniștesc lucrurile. Să bei câteva pahare în seara asta, bine? Du-te prin cluburi. Sărută-te cu un necunoscut. Dar te rog, să nu îl întâlnești pe următorul tău prieten.

— Am să încerc, promise Emmy.

Chiar atunci, Otis începu să țipe repetând același cuvânt de patru ori la rând.

— Ce zice? întrebă Izzie.

— *Chiloți*. Spune întruna *chiloți*.

— Să mai întreb?

— Nu, categoric nu.

Pentru prima dată de când se mutase în aceeași clădire cu ea, Adriana a chemat-o pe Leigh în holul de la intrare. A făcut-o deoarece era nevoită: Adriana tocmai se întorsese după o zi relaxantă la salonul de frumusețe – întâlnirea cu necunoscutul acela mișto o amânase pentru weekendul viitor – și a descoperit că părinții ei, nici mai mult, nici mai puțin, îi ocupaseră apartamentul. Tehnic vorbind, *era* apartamentul lor, dar având în vedere că treceau pe acolo doar câteva săptămâni pe an, ea se simțea îndreptățită să îl considere exclusiv casa ei, unde aceștia erau musafiri. Musafiri dificili, groaznici. Dacă lor nu le plăceau pieile autentice de zebre africane pe care ea le alesese pentru a înlocui covorele lor orientale plicticoase sau modul în care ea aranjase toate luminile, umbrele și echipamentul electronic să funcționeze cu telecomandă, ei bine, nu era problema ei. Și nimeni, nici chiar părinții ei nu puteau să spună că *preferau* dușul cu mâner dăltuit și cada din marmură special aduse din Italia, în loc de dușul ultramodern cu pulverizare, din care țâșnea apa ca ploaia, sauna și camera cu aburi din baia principală. Nici o persoană întreagă la minte, cel puțin. Tocmai de-aia Adriana a trebuit să se îmbrace și să fugă cât mai repede: în numai patru ore, sanctuarul ei lustruit devenise un câmp de luptă.

Nu că nu-i iubea, nu despre asta era vorba. Tatăl ei era bătrân și, în acest moment al vieții

lui, mult mai blând decât atunci când Adriana era copil. Părea mulțumit s-o lase pe soția lui să se ocupe de tot și rareori ținea morțiș la ceva în afară de o țigară cubaneză seara și obiceiul ca toți copiii lui – trei din prima căsătorie, trei din a doua și Adriana din actuala și, spera, ultima – să se reunească la reședința din Rio de Janeiro în cele două săptămâni din preajma Crăciunului. Cu maică-sa s-a dovedit a fi exact pe dos. Deși doamna de Souza fusese flexibilă și îngăduitoare cu Adriana în adolescență și cu toate experimentările acesteia în materie de sex și droguri, nu mai avea aceeași atitudine tolerantă față de fetele nemăritate de douăzeci și nouă de ani – mai ales față de cele a căror predilecție pentru sex și droguri nu mai putea fi numită „experimentală”. Nu că n-ar fi înțeles ce înseamnă să trăiești bine; era braziliancă, la urma urmei. Să mănânci (fără grăsimi și fără multe calorii), să bei (sticle de vin alb și scump), să iubești (atunci când n-aveai cum să simulezi că iar te doare capul) – toate acestea erau esența vieții. Să te lași condusă, firește, dar în circumstanțe adecvate: ca o tânără lipsită de griji, și apoi numai *după* ce ți-ai găsit și ți-ai luat un bărbat ca lumea. Călătorise, fusese model și chefuisse toată adolescența – o adevărată Gisele a generației ei, spuneau încă oamenii despre ea. Dar Camilla de Souza o avertizase întotdeauna pe Adriana că bărbații sunt (doar) un strop mai puțin flustratici decât par. Când avea douăzeci și trei de ani, își asigurase deja un soț mai bătrân, (fabulos de) bogat și făcuse o fetiță frumoasă cu el. Așa ar trebui să se întâmple lucrurile.

La gândul că va fi nevoită să asculte discursurile maică-sii încă două săptămâni, Adriana

simți că o ia ameteala. Se întinse pe canapeaua ușor lăsată din hol și se gândi la ce trebuia să facă. Să fie ocupată în timpul zilei, să vină acasă târziu sau să nu vină deloc și să-i convingă, atunci când se va ivi ocazia, că toată energia ei – să nu mai zicem de fondul ei de întreținere substanțial – se îndrepta spre găsirea unui soț potrivit. Dacă era atentă, nu vor afla niciodată de jerpelitul ăla de rocker englez care locuia într-un bloc fără lift în East Village sau de chirurgul sexy care avea cabinet în Manhattan, o soție și copii în Greenwich. Dacă va avea grijă, nici măcar n-or să se prindă de povestea cu israelianul ăla superb care zicea că e funcționar la Ambasada Israelului, dar care, Adriana era sigură de treaba asta, lucra de fapt pentru Mosad.

Vocea răgușită a lui Leigh – una dintre cele câteva calități sexy cu care o înzestraseră natura, îi zicea mereu Adriana, nu că ar fi ascultat ce spune – o întrerupse din gânduri.

— Uau, făcu Leigh privind-o pe Adriana cu ochi mari. Îmi place rochia asta.

— Mulțumesc, *querida*. Au venit părinții mei, așa că a trebuit să le spun că mă duc la întâlnire cu un om de afaceri argentinian. Mama a fost atât de fericită când a auzit că mi-a împrumutat una dintre rochiile ei Valentino.

Adriana își trecu mâinile peste rochia scurtă și neagră și făcu o piruetă.

— Nu-i așa că-i superbă?

Rochia era într-adevăr frumoasă – mătasea părea să gândească, știa la care curbă să se strângă și la care să cadă grațios –, dar Adriana ar fi arătat minunat și într-o față de masă cu pătrățele.

— Superbă, zise Leigh.

— Haide, să plecăm, că poate coboară și vor vedea că sunt cu tine și nu cu un jucător de polo sud-american.

— Parcă ziceai că e om de afaceri.

— Mă rog.

Taxiul se strecura pe Thirteenth Street cu viteza unui melc, prins în traficul din centru care, sâmbătă seara, făcea ca distanța de numai câteva străzi să pară cât o navetă de la New Jersey. Le-ar fi luat zece minute de la clădirea Universității până în West Village, dar nici una n-avea de gând să meargă per pedes. Mai ales Adriana părea că riscă să se rănească sau să paralizeze numai la gândul de a merge pe jos mai mult de doi metri, și ăia acceptați după insistențe, încălțată în pantofii ei Christian Louboutins.

Până să oprească în față la Waverly Inn, Emmy le trimisese deja câte șase sms-uri la fiecare.

— Unde ați fost? șuiera Emmy cu ciudă când cele două se strecurară înăuntru prin ușa minusculă de la intrare.

Stătea sprijinită de biroul de la recepție și le făcea cu mâna.

— Nici măcar nu m-au lăsat să stau la bar fără voi.

— Mario, ce băiat rău! fredonă Adriana sărutând pe ambii obraji un bărbat arătos, de etnie nedeterminată. Emmy e o prietenă de-a mea pe care am invitat-o la cină astă-seară. Emmy, ți-l prezint pe Mario, omul din spatele legendei.

A urmat un schimb de prezentări și sărutări – în vânt, pe obraz și de mâini – după care fetele au fost însoțite în salonul din spate și s-au așezat

la o masă de trei persoane. Restaurantul nu era atât de aglomerat ca de obicei, deoarece obișnuirii petrecăreți erau în Hamptons de Ziua Memorială, dar tot aveai ce să vezi.

— Omul din spatele legendei? întrebă Emmy dându-și ochii peste cap. Vorbești serios?

— Bărbații trebuie măguliți, *querida*. Nu știu de câte ori am încercat să vă învăț treaba asta pe amândouă. Uneori au nevoie de o atingere blândă. Învățați când să aveți o mână fermă și când s-o acoperiți cu catifea și sunt ai voștri pe vecie.

Leigh luă câteva pastile Nicorette.

— Habar n-am despre ce vorbești. Se întoarce spre Emmy. Vorbește măcar englezește?

Emmy ridică din umeri. Era obișnuită cu secretele pe care Adriana încerca să le împărtășească an de an. Erau ca niște povestioare drăguțe: amuzante când le ascuți, dar aparent inutile în viața de zi cu zi.

Adriana a comandat câte o votcă pentru fiecare prinzându-l pe chelner de mână și spunându-i:

— Luăm trei din preferatele mele, Nicholas.

După care s-a lăsat pe speteaza scaunului să cerceteze mulțimea. După părerea Adrianei, era cam devreme – adevărata petrecere începea abia după miezul nopții, după ce plecau cei care erau acolo pentru prima dată și cei care veniseră să caute celebrități, iar clienții obișnuiți puteau să înceapă adevărata distracție – dar deocamdată și aceștia care aveau treizeci și ceva de ani și erau din media și divertisment păreau destul de veseli și interesanți.

— Ok, fetelor, ce-ar fi să trecem peste mai repede ca să putem mânca liniștite? întrebă Emmy când Nicholas le aduse băuturile.

Adriana își întoarce atenția spre colegele ei de la masă.

— Să trecem peste ce?

Emmy ridică paharul.

— Peste toastul pe care fără îndoială o să-l țină una dintre voi ca să-mi aducă aminte că mi-e mult mai bine acum fără Duncan. Ceva despre cât de minunat e să fii singură. Sau ce tânără și frumoasă sunt și bărbații vor veni să-mi bată la ușă. Hai s-o facem și să ne vedem de treabă.

— Nu cred că e atât de minunat să fii singură, spuse Leigh.

— Și, deși cu siguranță ești frumoasă, *querida*, n-aș zice că la aproape treizeci de ani ești foarte tânără, zâmbi Adriana.

— Sunt sigură că până la urmă o să întâlnești pe cineva minunat, dar se pare că bărbații nu mai vin să bată la ușă în ziua de azi, adăugă Leigh.

— Cel puțin nu ăia neînsurați, spuse Adriana.

— Au mai rămas bărbați neînsurați? întrebă Leigh.

— ăia homo nu sunt.

— Cel puțin nu încă. Dar probabil vor fi în curând. Și apoi nu va mai fi nici unul.

Emmy oftă.

— Mersi, fetelor. Întotdeauna știți ce trebuie să spuneți. Sprijinul vostru neîncetat înseamnă enorm pentru mine.

Leigh rupse o bucată de pâine și o înmuie în uleiul de măsline.

— Izzie ce zice de toată povestea asta?

— Încearcă să n-o arate, dar știu că e absolut îngrozită. Ea și Duncan nu s-au prea plăcut nici odată. În plus, ea e obsedată de ideea – citez –

„că mi-e greu să mă definesc în afara unei relații“, am încheiat citatul. Cu alte cuvinte, obișnuitele ei psihoaiureli.

Adriana și Leigh schimbă priviri cunoscătoare.

— Ce? întrebă Emmy.

Leigh se uita fix în farfurie, iar Adriana își arcui sprâncenele perfect conturate, dar nici una nu scoase o vorbă.

— Haide, zău așa! Nu-mi spuneți că și voi sunteți de aceeași părere cu Izzie. Habar n-are despre ce vorbește.

Leigh se întinse peste masă și o bătu pe Emmy ușor pe mână.

— Nu, scumpo, bineînțeles că nu. Ea are un soț care o iubește, o mulțime de hobby-uri și e doctor. Am uitat ceva? Oh, da, s-a potrivit cu prima opțiune de rezidențiat și e pe cale să devină rezident-șef – cu un an mai repede decât se aștepta. Ai perfectă dreptate... pare extrem de prost înzestrată ca să-ți dea un sfat ca de la soră la soră.

— Ne îndepărtăm de subiect, interveni Adriana. Nu că aș fi cea mai diplomată de-aici, dar cred că Leigh voia doar să spună că Izzie s-ar putea să aibă dreptate.

— Să aibă dreptate?

Adriana clătină din cap că da.

— A trecut cam mulțisor de când n-ai mai fost singură.

— Da, parcă n-ai fost niciodată, adăugă Leigh. Nu că ar fi neapărat ceva rău. Dar întâmplător așa e.

— Uau. Mai e ceva ce țineți morțis să-mi spuneți? Emmy strânse meniul la piept. Nu vă sfiiți acum.

— Păi... Adriana se uită spre Leigh.

— Spune odată.

Leigh clătină din cap.

— Nu vorbeam serios, spuse Emmy cu ochii mari. Chiar este ceva?

— Emmy, *querida*, e ca în povestea cu rinocele cel mare și alb din sufragerie.

— Elefantul.

Adriana dădu din mână.

— Mă rog, ce-o fi. Elefantul mare și alb. Ai aproape treizeci de ani...

— Mersi că-mi spui din nou.

— Și până acum ai fost doar cu trei bărbați. Trei! Greu de crezut, dar e adevărat.

Fetele tăcură cât timp Nicholas așează aperitivele pe masă: ton cu sos tartar și avocado și un platou mare cu scoici. Părea că se pregătește să le ia comanda, dar Emmy își puse ambele mâini deasupra meniului și îl privi dușmănos. Înfrânt, acesta se îndepărtă.

— Amândouă sunteți de groază. De douăzeci de minute îmi tot spuneți că nu se poate să fiu singură, apoi o întoarceți – hodoronc, tronc – și ziceți că nu m-am întâlnit cu destui bărbați. Voi vă dați seama ce spuneți?

Leigh stoarse o bucată de lămâie peste scoici și desfăcu cu delicatețe una.

— Nu că nu te-ai întâlnit – nu te-ai culcat cu destui.

— Hai, zău așa! Care-i diferența?

Adriana rămase cu gura căscată.

— Tocmai asta e problema, scumpa mea prietenă. *Care-i diferența?* Între a ieși cu un iubit și a face sex cu un străin? Măiculiță! Avem mult de lucru.

Emmy se uită spre Leigh cerându-i parcă ajutor, dar Leigh clătină din cap că și ea e de aceeași părere.

— Nu-mi vine să cred că spun chestia asta, dar trebuie să-i dau dreptate Adrianei. Ești o monogamă în serie și de aceea n-ai fost decât cu trei bărbați până acum. Și cred că Adi vrea să spună — reuși să strecoare o dată diminutivul pe care această nu-l suporta, deoarece Adriana era preocupată în același timp de mâncare, băutură și conversația despre sex — că ar trebui să fii singură pentru o vreme. Și să fii singură înseamnă să te întâlnești cu diferiți oameni, să încerci să-ți dai seama cine și ce ar fi mai bun pentru tine, dar, înainte de toate, să te distrezi.

— Deci, ceea ce vreți voi să ziceți — s-o spunem cinstit — este că ar trebui să mai curvășăresc, spuse Emmy.

Leigh zâmbi cu mândrie părintească.

— Da.

— Și tu?

Emmy se întoarce spre Adriana care își împreună mâinile și se aplecă înainte.

— Exact *asta* încerc să spun, zise Adriana clătinând din cap.

Emmy oftă și se lăsă pe spate în scaun.

— Sunt de acord.

Amândouă odată și aproape pe același ton, nevenindu-le să creadă, Leigh și Adriana întrebară:

— Da?

— Bineînțeles. M-am analizat și eu și am ajuns la aceeași concluzie. Există un singur mod logic de a proceda în continuare: am să fac sex

cu diferiți bărbați. Cu bărbați de toate felurile, dimensiunile și culorile. Sex de orice fel, de fapt.

Se opri și se uită la Adriana.

— Am de gând să ajung la un asemenea nivel de curvăsăreală încât o să fii mândră de mine.

Adriana se uită la ea și se întrebă dacă a auzit bine ce spusese prietena ei. Ajunse la concluzia că da, dar probabil n-a remarcat unde era ironia — această declarație era de neconceput. Spuse ceea ce spunea ea întotdeauna când nu știa ce să zică.

— Minunat, *querida*. E minunat. Îmi place foarte mult ideea asta.

Leigh împinse cu cuțitul o bucată de ton și o felie de castravete în vârful furculiței pe care o duse elegant la gură. Mestecă puțin, apoi înghiți:

— Emmy, iubito, glumeam și noi, îți dai seama. Cred că e minunat că n-ai fost cu o mulțime de bărbați. Dacă te întreabă cineva cu câți te-ai culcat, nici nu trebuie să împarți la trei! Ei, nu ți se pare frumos? Că nu e nevoie să minți?

— Eu nu glumesc deloc, spuse Emmy.

Îl privi pe chelner când acesta trecu pe lângă masa lor și, când acesta se apropie, comandă trei pahare de șampanie.

— Acesta este începutul noii mele vieți și, credeți-mă, trebuia s-o fac de mult. Primul lucru pe care am să-l fac luni e să-l sun pe *chef* Massey și să-i spun că accept postul. Poate vă întrebați care post. Cel pentru care vor să mă plătească cu o căruță de bani și să-mi dea un cont imens de cheltuieli ca să călătoresc în toată lumea, să stau în cele mai bune hoteluri și să mănânc în cele mai bune restaurante ca să mă inspir. Să mă inspir! Să găsesc idei noi pentru meniuri.

Ați auzit vreodată ceva mai ridicol? Și cine e idioata care tot spune nu de două luni încoace fiindcă nu voia să-l părăsească și să-l lase singur pe iubițelul ei? Subsemnata. N-am vrut să-l fac pe bietul Duncan să se simtă abandonat și lipsit de iubire în timp ce eu zburam cu avionul spre cine știe ce destinații fabuloase. Așa că da, de data asta am de gând să sun și să accept postul, apoi am de gând să mi-o trag cu toți bărbații singuri și atrăgători pe care am să-i întâlnesc. Străini, sexy și frumoși. Și subliniez – *cu toți*. Ce părere aveți, fetelor? Acceptabil?

Chelnerul aduse șampania.

— Așa că, vă rog, să ciocnim.

Adriana scoase un sunet care, în cazul uneia mai puțin frumoase s-ar fi putut numi fornăit, dar provenind de la ea, suna exotic și feminin. Celelalte două se întoarseră să se uite la ea și Adriana se simți brusc indispusă. Prietena ei tocmai anunțase că are de gând să-și schimbe radical stilul de viață în timp ce ea mergea, fără să se sinchisească, pe același drum de ani de zile. Oare era amenințat statutul Adrianei de petrecăreață a grupului sau doar băuse un pahar mai mult? Ceva din proclamația lui Emmy o neliniștea. Și dacă exista ceva cu care Adriana să nu fie obișnuită, aceasta era neliniștea.

Ridică paharul și se strădui să zâmbească.

Emmy îi zâmbi la rândul ei și spuse:

— Cu o singură condiție. Vreau *companie*.

— Companie? întrebă Leigh.

Începu să-și roadă buza de jos, prinzând o pieleță între dinții din față. Părea agitată. Adriana se întrebă de ce fata asta părea mereu agitată în

ultimul timp, mai ales că toate mergeau atât de frumos în viața ei.

— Da, companie. Sunt dispusă să mă destrăbălez dacă *tu* — și Emmy arată spre Adriana — ești de acord să ai o relație stabilă, monogamă. Cu un bărbat pe care îl alegi tu, firește.

Adriana inspiră adânc, apoi făcu unul din gesturile ei preferate: își atinse absentă buzele cu vârful degetului, stând așa o clipă, apoi își plimbă degetul până sub urechea stângă. Asta îi făcu pe cei patru tipi de la masa vecină să se uite insistent și pe Nicholas să vină fuguța. Simți cu încântare că era privită, senzație care îi era atât de cunoscută.

Fetele comandară felul principal, încă ceva de băut și un platou cu trufe cu sos de brânză.

— Ei, ce zici? întrebă Emmy.

— Maică-mea te-a pus să-mi faci asta?

— Da, scumpo. A fost ideea mamei tale ca eu să promit solemn că anul viitor o să mă culc cu fiecare bărbat pe care îl cunosc, iar tu să fii de acord să te vezi numai cu o singură persoană. E o tipă deșteaptă, spuse Emmy.

— Haideți, oameni buni, să fim serioși o clipă, spuse Leigh. Nici una dintre voi n-o să poată să facă chestia asta, așa că, vă rog, n-am putea schimba subiectul? Emmy, ai spus ce-ai avut de spus. Dacă vrei să te arunci cu capul înainte într-o altă relație de cinci ani, e dreptul tău, fără îndoială. Iar tu, Adriana, mai repede ajungi astronaut decât să te întâlnești cu un singur bărbat. Să trecem la următorul subiect.

— Doar nu mi-am permis să-i spun să facă ceva nemaipomenit, cum ar fi să-și găsească un serviciu... zâmbi Emmy.

Adriana se forță să-i zâmbească, deși îi venea greu să râdă de ea însăși, mai ales că se glumea pe seama faptului că nu avea un serviciu. În cap îi răsună vocea enervantă a mamei ei.

— Uau. Jucăm dur, nu-i așa, *querida*? Foarte bine, știi ce? Accept provocarea.

— Cum? întrebă Emmy răsucindu-și furioasă o șuviță de păr.

Leigh încremeni în timp ce ducea paharul la gură.

— O să faci chestia asta?

— Am spus c-o fac. Când începem?

Emmy mușcă dintr-un asparagus, mestecă grațios și înghiți.

— Eu zic să ne luăm un răgaz de gândire să vedem cum facem. Stabilim un plan până la sfârșitul săptămânii viitoare?

Adriana clătină din cap afirmativ.

— S-a făcut. Și asta o să-ți dea și ție – arată cu paharul de șampanie spre Leigh – ocazia să te hotărăști ce decizie iei și tu.

— Eu?

Sprâncenele proaspăt pensate ale lui Leigh se încruntară.

— O decizie? De ce? Nici măcar nu e Anul Nou. Dacă voi două o luați razna, asta nu înseamnă că trebuie să o iau și eu.

Emmy își dădu ochii peste cap.

— Leigh? Zău așa. Ea ce trebuie să schimbe? Slujba perfectă, prietenul perfect, apartamentul perfect, familia perfectă... Vocea lui Emmy deveni nazală și cântată. Marcia, Marcia, Marcia, fredonă ea fără să o ia în seamă pe Leigh care o privea cu dezgust ca pe o smintită.

— Da, poate că așa o fi, spuse Adriana privind-o fix pe Leigh. Dar trebuie să vină și ea cu

ceva. Poți să faci chestia asta, nu-i așa, Leigh? Gândește-te numai la un singur aspect din viața ta pe care ai vrea să-l schimbi. Să-l faci să meargă.

— Sigur că pot, spuse Leigh înțepată. Sunt sigură că sunt un milion de lucruri.

Adriana și Emmy se uitară una la alta, fiecare știind ce gândea cealaltă: o fi Leigh o tipă organizată, dar nu i-ar strica să se relaxeze și să se distreze și ea un pic.

— Ei bine, ai două săptămâni la dispoziție să alegi unul, *querida*, anunță Adriana cu glasul ei răgușit și autoritar. Până una alta, să ciocnim.

Emmy ridică paharul de parcă era un pres-papier din plumb.

— Pentru noi, zise ea. Până la vară, mă voi fi prostituat cu jumătate din Manhattan, iar Adriana va fi descoperit plăcerile monogamiei. Și Leigh va fi făcut și ea... ceva.

— Noroc! strigă Adriana atrăgând din nou atenția unei jumătăți din restaurant. Pentru noi.

Leigh ciocni paharul fără prea mult entuziasm.

— Pentru noi.

— Am belit-o original, spuse Emmy ca pentru ea aplecându-se în față.

Adriana își dădu capul pe spate, pe jumătate încântată, pe jumătate din obișnuință, pentru impresie.

— Categorie am pus-o, râse ea. Glumesc, desigur.

— Putem să plecăm de-aici înainte să ne facem de rușine într-un asemenea hal cum n-a mai văzut nici una dintre noi vreodată? Vă rog? imploră Leigh.

Începuse să o doară capul de la vinul roșu oferit de Nicholas din partea casei și știa că

nu era decât o chestiune de timp – de minute, probabil – până ce prietenele ei aveau să se transforme din simpatic de amețite în gălăgioase de bete ce erau.

Adriana și Emmy se uitară iar una la alta și râseră pe înfundate.

— Haide, Marcia, zise Adriana clătinându-se în timp ce se ridica în picioare și trăgând-o pe Leigh de braț. Poate o să te învățăm să te distrezi și tu puțin.

Dacă ți se pare
prea mare,
înseamnă că nu-l meriți

— Vino la culcare, iubito. E aproape unu — nu crezi că-i deja noapte?

Russell își scoase tricoul și se întoarse pe-o parte cu fața spre Leigh, sprijinindu-și capul acoperit de cârlionți negri în mâna dreaptă. Netezi așternuturile și bătu ușor cu palma stângă locul de lângă el, gest care se voia ademenitor, ispititor, dar care lui Leigh i se părea întotdeauna puțin amenințător.

— Mai am doar câteva pagini. Te deranjează lumina? Pot să mă duc în sufragerie.

El oftă, își luă cartea, *Cum să-ți păstrezi greutatea*, și se apucă să citească.

— Nu e vorba de lumină, iubito, știi și tu. Doar că n-am mai adormit împreună de săptămâni întregi. Pur și simplu îmi lipsești.

Primul gând care îi veni în minte era că el se comportă ca un copil plângăcios și răsfățat; în fond, era vorba de unul dintre cele mai dorite manuscrise ale anului și trebuia neapărat să-l

citească pentru ședința de achiziții de a doua zi. Îi luase opt ani de zile de muncă asiduă ca să se apropie în sfârșit – în sfârșit ! – de postul de senior editor (la urma urmei nu erau decât șase la Brook Harris și ea ar putea fi cea mai tânără), iar Russell avea impresia că după un an de zile de când erau împreună avea dreptul să-i dirijeze ei întreaga viață. Nu *ea* fusese cea care îl rugase să rămână peste noapte, care se înființase la ușa *lui* când se întorcea de la partida *ei* de pocher săptămânal, fluturându-și genele cu un *Iubi, trebuia să te văd*.

Și următorul gând: era cea mai îngrozitoare, insensibilă și nerecunoscătoare ticăloasă că îndrăznea să gândească așa ceva despre Russell. Cu siguranță că acum un an nu era așa de urâcioasă. Când s-a apropiat de ea la petrecerea pe care Brook Harris o dădea în cinstea lui Bill Parcells (care tocmai își scrisese memoriile lui ca antrenor la Cowboys), l-a recunoscut imediat. Nu că s-ar fi uitat la canalul de sport ESPN – chiar n-o făcea –, dar zâmbetul lui ștrengăresc, gropițele din obraji și reputația de cel mai vânat burlac din Manhattan i-au fost de-ajuns să fie superdrăguță cu el când s-a prezentat. În seara aceea au stat de vorbă ore în șir, mai întâi la petrecere, apoi la o bere Amstel la Taverna lui Pete. Fusese șocant de sincer când i-a mărturisit dezgustul lui față de viața amoroasă din New York, cum a trecut el de faza întâlnirilor cu diverse actrițe și modele și că era pregătit să cunoască, după spusele lui, „o fată adevărată“, sugerând, desigur, că Leigh era candidata perfectă. Evident, ea a fost măgulită de atenția acordată. Cine nu și-ar dori să fie curtată de

Russell Perrin? Îndeplinea toate criteriile de pe toate listele pe care le concepute în ultimii zece ani. Era, fără doar și poate, exact tipul de bărbat pe care spera să-l întâlnească, dar pe care nu credea că-l va găsi.

Și acum iată că, într-o relație de aproape un an de zile cu un tip superb care întâmplător era și sensibil, bun, atent și îndrăgostit nebunește de ea, Leigh se simțea sufocată. Pentru toți ceilalți din viața ei era mai mult decât evident că, în sfârșit, Leigh îl întâlnise pe *el*; ea de ce nu pricepea atâta lucru? Și parcă pentru a o face să înțeleagă asta, Russell îi întoarse fața spre el, o privi în ochi și-i spuse:

— Leigh, scumpa mea, te iubesc foarte mult.

— Și eu te iubesc, răspunse Leigh automat, fără să ezite, deși oricine altcineva — chiar și un străin — s-ar fi îndoit de sinceritatea declarației ei.

Ce-ar trebui să faci când un om pe care îl apreciezi și îl respecti foarte mult, cineva care ar vrea să te cunoască mai bine, îți spune după două luni de întâlniri sporadice că e îndrăgostit până peste cap de tine? Ai face exact ce face orice persoană căreia îi displac discuțiile în contradictoriu și ai răspunde la rândul tău „Și eu te iubesc”. Leigh se gândea că în timp se va obișnui cu acele cuvinte, că va putea să le spună cu mai multă convingere când vor ajunge să se cunoască mai bine. O nelinișteea faptul că, după un an de zile, încă mai aștepta ca lucrul acesta să se întâmple.

Făcu un efort și ridică privirea de pe pagină, adoptând un ton mieros:

— Știu că a fost o nebunie în ultima vreme, dar în fiecare an se întâmplă exact același lucru.

Cum vine luna iunie, totul se transformă în haos. Îți promit că n-o să dureze o veșnicie.

Leigh își ținu respirația așteptându-se ca el să explodeze (ceea ce nu se întâmplase până atunci), așteptându-se ca Russell să-i spună că nu va tolera să fie tratat așa și că nu-i făcea nici o plăcere să i se vorbească de parcă ea ar fi fost maică-sa, iar el un mucos care tocmai a mânjit covorul cu unt de arahide.

În schimb, el zâmbi. Și nu era un zâmbet încărcat de nemulțumire sau resemnare; era un surâs sincer, înțeleghător, cu care încerca să se scuze.

— Iubito, nu vreau să te stresez. Știu cât de mult îți iubești meseria și vreau să te bucuri de ea cât mai poți. Nu te grăbi și vino să te culci când termini.

— Cât mai pot? Leigh își ridică brusc capul. Iar aduci vorba despre asta la ora unu noaptea?

— Nu, scumpa mea. Nu aduc iar vorba. Ai spus foarte clar că San Francisco nu intră în calculele tale deocamdată – dar aș vrea să nu mai fii atât de refractară în privința asta. Ar fi o ocazie excelentă, să știi.

— Pentru tine, zise Leigh, bosumflându-se ca un copil.

— Pentru amândoi.

— Russell, nu suntem împreună nici măcar de un an. Cred că e un pic cam devreme să punem problema de a ne muta împreună în alt oraș.

Iritarea din vocea ei îi surprinse pe amândoi.

— Niciodată nu e prea devreme când iubești pe cineva, Leigh, spuse el pe un ton calm, ferm.

Exact acest calm care ei îi plăcuse atât de mult la început, acum avea darul s-o scoată din

sărite; refuzul lui de a se enerva, felul în care reușea să-și stăpânească complet emoțiile o făceau să se întrebe dacă măcar auzea vreodată ce-i spune.

— Hai să nu mai discutăm despre asta acum, bine? zise ea.

El se ridică și se trase spre capătul patului, mai aproape de colțul unde Leigh își așezase fotoliul pentru lectură și veioza cu lumină albă, plăcută. Pilota uriașă – pe care o căutase săptămâni la rând, testând toate mărcile de pe piață ca să vadă cât sunt de moi și de groase – alunecă pe podea și aproape că doborî bonzaiul de pe noptieră. Russell păru să nu bage de seamă.

— Ce-ar fi să-ți fac un ceai?

Din nou, Leigh se strădui din răspuțeri să nu tipe. Nu voia să se culce. Nu voia ceai. Nu voia decât *să nu-l mai audă vorbind*.

Inspiră adânc, încet, ca să nu o vadă.

— Mersi, dar nu-i nevoie. Mai lasă-mă câteva minute, bine?

Russell o privi lung cu un surâs înțelegător înainte să sară jos din pat și să o cuprindă într-o îmbrățișare drăgăstoasă. Ea simți că se crispează, fără voia ei. El o strânse și mai tare în brațe, îngropându-și fața în gâtul ei, chiar între bărbie și umăr. Barba care îi crescuse de când se bărbierise dimineată îi zgârie fața și ea se zvârcoli.

— Gădilă? râse el. Tata îmi spunea mereu că o să ajung să mă bărbieresc de două ori pe zi, dar n-am vrut niciodată să-l cred.

— Hmm.

— Mă duc să aduc niște apă. Vrei?

— Da, spuse Leigh, deși nu dorea.

Se concentrează din nou asupra manuscrisului și, după ce mai parcurse cam o jumătate de pagină, Russell strigă din bucătărie.

— Unde ții mierea?

— Ce anume? strigă și ea.

— Mierea. Fac niște ceai și vreau să-i pun lapte cald și miere. Ai cumva?

Ea inspiră adânc.

— E în dulap, deasupra cuptorului cu micro-unde.

El se întoarce câteva clipe mai târziu cu câte o cană în fiecare mână și ținând în dinți o pungă de biscuiți cu ciocolată Newman's Own.

— Fă o pauză, scumpo. Ți promit că o să te las în pace după o gustare la miezul nopții.

Miezul nopții? se gândi Leigh. *E ora unu și jumătate, iar eu trebuie să mă trezesc peste cinci ore și jumătate. Ca să nu mai spun că nu toată lumea are suplețea naturală a unui corp de atlet de elită, ca să-și permită să ronțăie biscuiți la orice oră.*

Mușcă dintr-un biscuit și își aminti de vremea când avea douăzeci și ceva de ani și își dorea înnebunită o asemenea scenă: un iubit îndrăgostit lulea, un picnic romantic la miezul nopții, un apartament confortabil cu lucruri pe care le îndrăgea. Atunci părea un lucru aproape imposibil sau, cel puțin, foarte îndepărtat; acum le avea pe toate, dar realitatea nu aducea nici pe departe cu acel vis.

Deși nu-și terminase biscuiții și ceaiul, Russell se ghemui cu o pernă în brațe și se lăsa cuprins imediat de un somn profund și odihnitor. Cine putea să doarmă așa? Lucrul ăsta nu înceta s-o uimească pe Leigh. El zicea că i se trage dintr-o

copilărie înconjurată de haos, când învățase să adoarmă în zarva făcută de cei doi părinți, două surori, o bonă care locuia la ei și trei câini gălăgioși. Poate. Dar Leigh credea că mai degrabă era vorba de conștiința lui liniștită și de traiul lui ordonat și, dacă era să fie sinceră, de faptul că viața lui nu era tocmai stresantă. Cât de greu putea fi să dormi ca un bebeluș, dacă programul tău zilnic includea două ore de exerciții (o oră de ridicat greutate și una de exerciții cardiovasculare), iar cofeina, zahărul, conservanții, făina albă și carbohidrații lipseau cu desăvârșire? Dacă înregistrai un show săptămânal de treizeci de minute pe un subiect (sport), care-ți plăcea oricum în virtutea faptului că erai bărbat, și dacă aveai o echipă de redactori și producători care-ți pregăteau totul doar ca tu să citești? Dacă aveai relații sănătoase și solide cu familia, dar și cu prietenii care te admirau și te iubeau așa cum erai? Păi era suficient ca să ți se facă grație sau măcar să te apuce nervii, lucru care, sincer vorbind, i se întâmpla destul de des și lui Leigh.

În seara asta reușise doar s-o facă să-și dorească cu disperare o țigară. Deși se lăsase cu aproape un an în urmă, chiar când a început să iasă cu Russell, nu trecea nici o zi în care să nu tânjească să tragă un fum zdravăn. Fumătorii deveneau întotdeauna poetici în fața acestui ritual, era o mare satisfacție să deschizi pachetul, să tragi folia și să scoți o țigaretă aromată. Ziceau că adoră s-o aprindă, să scrumeze, să aibă senzația aceea că pot să țină ceva între degete. Toate erau bune și frumoase, dar nimic nu se compara cu fumatul: lui Leigh îi plăcea la

nebuie să *inhaleze*. Să tragă cu buzele din filtru și să simtă fumul alunecându-i pe limbă, pe gât și apoi direct în plămâni echivala cu o incursiune temporară direct în nirvana. Își amintea – în fiecare zi – cum era după primul fum, momentul în care nicotina ajungea în sânge. Câteva clipe de liniște și apoi un sentiment de vioiciune, ambele în proporțiile potrivite. După care fumul eliberat încet – cu destulă forță cât să nu se prelingă doar pe gură, dar nici prea tare, ca să nu strice plăcerea momentului – întregea această experiență divină.

Cu toate astea, Leigh nu era proastă și cunoștea desigur toate dezavantajele păcătoase ale obiceiului ei îndrăgit. Emfizem. Cancer la plămâni. Boli de inimă. Hipertensiune. Trebuia să suporte fotografiile cu plămâni înnegriți de prin reviste și avertismentele terifiante de la televizor rostite cu o voce gravă de oameni care suferiseră o traheotomie. Dinții galbeni, ridurile, părul afumat și pata maronie de pe degetul mijlociu. Pisălogeala maică-sii. Previziunile sumbre ale doctorului. Tonul enervant de sfătos, de genul în-caz-că-n-ai-auzit, cu care o abordau diverși necunoscuți în fața clădirii pentru a-i enumera nenumăratele riscuri legate de fumat. Și mai era și Russell! Domnul Corpul-Meu-E-Un-Templu nu s-ar întâlni niciodată, dar *niciodată*, cu o fumătoare și o spusese răspicat chiar din prima zi. Era îndeajuns să-l facă și pe cel mai înverșunat fumător să renunțe și, după opt ani de fumat câte un pachet pe zi, Leigh s-a lăsat până la urmă. A fost nevoie de un efort supraomenesc și de tăria de a îndura tortura tentației săptămâni în șir, dar perseverase. Până acum nu

scăpase de tot de nicotină – s-ar putea spune că reușise doar să treacă de la dependența de țigări la cea de gumă de mestecat cu nicotină –, dar n-avea importanță. De la gumă n-avea să moară în viitorul apropiat, spera ea, și dacă da, atunci asta era situația.

Mai vâri o pastilă de gumă în gură ca să știe o treabă și lăsă manuscrisul deoparte. De obicei ajungea relativ ușor să fie captivată de lectura unei cărți bune pe care doreau să o publice mai multe edituri, dar de data asta era o corvoadă. Oare publicul american mai e dispus să citească încă un volum de istorie de opt sute de pagini despre un fost președinte din secolul trecut? Deja era prea mult. Tot ce-și dorea era să se cuibărească în pat cu o carte ușoară, de vacanță, și să se piardă într-o lectură care să nu fie așa plictisitoare. Ar fi dat orice să fie o seară de luni Fără Contacte Umane. Stoarsă de energie și fără nici un chef să mai citească un singur cuvîntel despre o campanie care se întîmplase acum o sută de ani, Leigh aruncă manuscrisul deoparte și-și trase laptopul MacBook în poală.

Se întîmpla de multe ori ca vreunul din prietenii ei să fie pe messenger la două dimineața, dar în noaptea asta era liniște. Leigh se uită repede și eficient pe site-urile preferate, parcurgând paginile în căutare de informații. Pe cnn.com, un aligator a atacat un om în sudul Floridei. Pe Yahoo!, un filmuleț care arăta cum să faci un coș dintr-un pepene verde folosind doar un cuțit de bucătărie și un marker non-toxic. Pe gofugyourself.com, o parodie haioasă cu tunsorea lui Tom Cruise și sistemul de tundere

Flowbee. Pe neimanmarcus.com, un anunț despre îmbunătățirea livrării la domiciliu pentru toate accesoriile din piele. *Clic, clic, clic, clic*. Parcurse repede noua listă de bestselleruri din *Publishers Weekly*, dădu clic ca să sprijine mamografiile gratuite pe site-ul despre cancer la sân și verifică la chase.com să vadă dacă depozitul ei direct a fost înregistrat. Se gândi un moment să verifice dacă are simptomele tulburării obsesiv-compulsive pe WebMD, dar rezistă tentației. În cele din urmă, simțindu-se obosită, dacă nu chiar de-a dreptul epuizată, Leigh se spală cu grijă pe față, cu mișcări corecte, circulare și ascendente, și își schimbă pantalonii de trening cu o pereche de pantalonași scurți din bumbac moale. Privi chipul lui Russell când se urcă în pat lângă el, strecurându-se încet sub pilotă, hotărâtă să nu-l trezească. El nu se mișcă. Stinse lumina și reuși să se așeze pe partea ei fără să-l deranjeze, dar chiar când mintea începea să i se relaxeze și membrele să se destindă în cearșafurile răcoroase, simți cum corpul lui se lipește de al ei. Corpul lui stârnit de dorință. O cuprinse în brațe și-i împinse pelvisul în partea de jos a spatelui ei.

— Hei, îi șopti el în ureche, respirația lui mirosind încă a biscuiți.

Ea rămase nemișcată, rugându-se ca el să adoarmă la loc și detestându-se în același timp că-și dorea asta.

— Leigh, iubito, ești trează? Eu sigur sunt.

O mai împinse ușor încă o dată în caz că nu-și dădea seama la ce se referă.

— Sunt frântă, Russ. E deja târziu și trebuie să mă trezesc devreme pentru ședința de mâine.

Dar de când am început să mă port ca mama?
se întrebă ea.

— Îți promit că nu va trebui să faci nimic.

O trase mai aproape și o sărută pe gât. Ea se cutremură ușor, iar el își închipui că trebuie să fie un tremur de plăcere și-și trecu degetele peste sânii ei înfiorați, luându-i ca pe un semn bun. La începutul relației lor, i se părea că sărută de milioane. Își mai amintea încă primul lor sărut — fusese de-a dreptul sublim. După petrecerea de la lansarea de carte și după ce au fost la bar, a dus-o acasă cu taxiul și, chiar înainte să ajungă, a tras-o spre el și a sărutat-o, unul dintre cele mai tandre și mai amețitoare săruturi din câte avusese parte vreodată. Combinase perfect buzele și limba, apăsarea ideală, doza necesară de pasiune. Și era clar că se baza pe o experiență solidă, fiind unul dintre cei mai cunoscuți și mai râvniți bărbați pe care ea îi cunoscuse. Cu toate astea, în ultimele luni începuse să i se pară că sărută un străin — și nu în modul acela incitant. În loc să i se pară moale și caldă, gura lui se simțea adesea rece, umedă și puțin respingătoare pe pielea ei. Limba lui căuta cu prea multă lăcomie, buzele lui păreau când prea rigide, când prea moi. În noaptea asta, pe ceafa ei, se simțeau ca din mucava — înainte să se întărească de-a binelea. Mucava congelată.

— Russ, oftă ea strângând din ochi.

O mângâie pe păr și o masă pe umeri, încercând s-o facă să se relaxeze.

— Ce e, iubito? E așa îngrozitor?

Nu îi spuse că fiecare atingere i se părea ca o siluire. Oare altădată sexul nu fusese fantastic?

Pe vremea când Russell era mai evaziv, cocheta și era seducător – nu așa de posesiv și hotărât să se așeze la casa lui cu o fată mai serioasă decât flusturaticile pe care le cunoscuse el în tinerețe. Totul părea foarte îndepărtat.

Înainte ca ea să-și dea seama, îi dădu jos sortul până la genunchi și o trase mai aproape. Brațele lui erau imense, se umflau pur și simplu sub bărbia ei, apăsându-i din neatenție gâtul. Pieptul lui emana căldură ca un furnal, iar părul de pe coapse se simțea aspru ca un glaspapir. Și pentru prima oară de când se culca cu Russell, ea începu să simtă bine cunoscutele simptome ale atacului de cord.

— Oprește-te! șuieră ea mai tare decât ar fi vrut. Nu pot să fac asta acum.

Îmbrățișarea lui slăbi imediat, iar Leigh se bucură că era prea întuneric ca să-i vadă expresia de pe chip.

— Russ, îmi pare rău, doar că...

— Nu-i nimic, Leigh. Te înțeleg.

Vocea lui era calmă, dar distantă. Se rostogoli mai încolo și în câteva minute respirația lui își relua ritmul constant al somnului profund.

Leigh adormi până la urmă abia pe la ora șase, exact când vecina de deasupra își punea încălțările pentru a-și începe ziua de tropăială, însă abia după ședința de a doua zi, la care s-a simțit incoerentă și greoaie în exprimare din cauza oboselii, și-a amintit la ce se gândea atunci, înainte să adoarmă. La seara în care a luat masa în oraș cu fetele cu câteva săptămâni în urmă și la dorința lor de schimbare. Emmy avea de gând să-și îmbogățească experiența de viață cu cât

mai multe aventuri amoroase, iar Adriana luase hotărârea să acorde o şansă monogamiei. În cele zece zile care se scurseseră de atunci, Leigh nu reușise să găsească și ea ceva. Până acum. Chiar, ce-ar fi să le spună că o să-și ia inima-n dinți și o să pună punct relației ei defectuoase, chiar dacă o îngrozea gândul de a rămâne singură și era convinsă că nu va mai întâlni pe cineva care s-o iubească măcar pe jumătate cât o iubea Russell? Că a tot așteptat să simtă pentru Russell ceea ce toți credeau că simte, dar că până acum nu s-a întâmplat lucrul ăsta? Ha-ha. *Să mori de râs*, își zise în sinea ei. *N-ar crede asta nici o clipă.*

Adriana încerca să se gândească la altceva – la vreme, la excursia pe care urma s-o facă, la faptul că părinții ei luau în calcul posibilitatea de a se muta înapoi în State –, dar mintea ei nu se putea concentra decât la contrastul splendid dintre codițele de păr aspre ca niște frânghii ale lui Yani și textura lăptoasă a pielii lui. De câte ori el își întindea sau își îndrepta acea superbă secțiune mediană, pulsul ei se accelera. Privi pe furiș cum o picătură de transpirație i se prelingea de pe frunte spre gât și încercă să-și imagineze ce gust are. Când el îi puse mâinile lui mari pe umeri, abia se abținu să nu geamă. O coadă de păr aspră o atingea pe umăr; mirosea puternic a mușchi, a *verde*, dar era plăcut, masculin. El îi puse două degete la baza spatelui și-i împinse pelvisul înainte.

— Foarte bine, spuse el cu blândețe. Așa.

Vocea lui deveni puțin mai hotărâtă.

— Pune ușor mâna stângă pe podea și ro-
tește-ți corpul în poziția asta. Simte energia care
se scurge prin mâini în pământ și din pământ în
mâini. Nu uita să respiri. Așa. Rămâi așa.

Adriana încerca să facă abstracție de vocea lui
și, când nu era posibil, să reconfigureze spusele
lui astfel încât să pară un pic mai normale. Toată
grupa se mișca asemeni unei trupe de balet sub
îndrumarea unui coregraf, o mulțime de mem-
bre cu mișcări sinuoase și torsuri bine lucrate
care făceau ca mișcărilor să pară că sunt făcute
aproape fără nici un efort. Îi plăcea yoga și era
leșinată după Yani, dar nu prea suporta chestia
asta cu atinsul și simțitul. Rectificare: chestia
cu atinsul și simțitul era super atâta timp cât
Yani o atingea *pe ea*. Toată poliloghia aia despre
energie, karma și spirit îi cam știrbea din șarm
și asta era mare păcat – dar nu era ceva peste
care ea să nu poată trece cu vederea. Se așeză
în poziție, tricepșii întinși tremurându-i de efort,
și-l căută cu privirea pe Yani. Stătea deasupra
lui Leigh, cu picioarele de-o parte și de alta peste
picioarele ei întinse, apăsându-i zona dintre omo-
plați pentru a o aduce mai aproape de podea.
Leigh surprinse privirea Adrianei și-și dădu ochii
peste cap.

Ca de obicei, grupa era alcătuită numai din
femei. Înainte să intre, Adriana a cercetat încă-
perea cu ochi de expert și, după ce a ajuns la
concluzia că arăta cel mai bine și era cea mai
mișto tipă de acolo, și-a întins covorașul și i-a
ținut loc și lui Leigh. Se simțea mândră că în
sala aceea cu femei frumoase – toate de două-
zeci-treizeci de ani, toate la greutatea ideală sau

o idee mai slabe, toate superaranjate în ciuda faptului că era duminică dimineața și activitatea lor era de natură fizică –, ea era cea mai frumoasă. Lucrul ăsta n-a mai surprins-o și n-a mai încântat-o așa cum se întâmpla pe vremea când era mai tânără, ci mai degrabă i-a dat un surplus de încredere care a ajutat-o pe tot parcursul zilei. Faptul că Yani n-a vrut să se culce cu ea arăta că probabil el avea o problemă și nu ea, teorie pe care își dorea ca prietenele ei să o confirme la un mic dejun post-yoga.

— Pur și simplu n-are logică, a spus Adriana, introducând grațios în gură o lingură cu cereale. Credeți că e ceva în neregulă cu el?

Leigh sorbi din cafea și-i zâmbi chelneriței făcându-i semn să-i mai aducă. Restaurantul de pe colț, la intersecția dintre Tenth Street cu University, nu era cel mai grozav din zonă – cei care serveau erau tot timpul grețosi, ouăle erau uneori reci, iar cafeaua era când prea slabă când prea amară – dar era aproape de studio, iar fetele puteau fi sigure că nu vor da nas în nas cu vreun cunoscut. Nu erau multe locuri în centrul Manhattanului unde puteai să iei masa îmbrăcată în pantaloni de yoga și cu părul transpirat strâns în coadă fără să atragi privirea, așa că au continuat să vină aici.

— Nu știu. Doar nu crezi că e homo?

— Bineînțeles că nu, pufni Adriana.

— Și nu se poate să nu fie atras de tine...

Adriana pufni grațios cum făcea ea de obicei.

— Te rog.

— Păi atunci înseamnă că e vorba de una din chestiile astea obișnuite. Probleme de erecție, herpes sau membru infantil. Ce altceva să fie?

Adriana cântări aceste variante, dar nu i se păru a fi vreuna. Yani părea un tip liniștit, îngăduitor, foarte sigur pe el, în modul acela calm, dar ferm. Nici un bărbat nu-i rezistase *niciodată*. Și nu era vorba că nu se străduia – trecuseră ani buni de când nu mai fusese nevoită să depună atâta efort și la vremea respectivă reținerea tipului se explica prin faptul că urma să se însoare –, dar uneori părea că Yani nici măcar n-o vede. Cu cât își flutura mai mult părul sau își împingea în față sânii perfecți, cu atât mai puțin părea el să observe.

— Ce altceva? Păi nu-i clar? E un labagiu căruia îi e frică să nu fie descoperit.

Emmy parcă se ivise din senin și, preț de o clipă, Adriana se enervă că nu mai era centrul atenției.

— Salut! Nu știam dacă o să ajungi. Hai, dă-mi lucrurile tale, spuse Leigh întinzând brațele.

— Ce, nu vrei să stau lângă tine? Promit că o să stau foarte aproape, poate chiar lipită de umărul tău. O să fie haios.

Leigh oftă.

Adriana bătu ușor cu palma locul de lângă ea; știa că Leigh are probleme cu spațiul și încerca să fie înțelegătoare, dar era enervant ca ea să fie întotdeauna cea înghesuită în separeuri sau pe banchete.

— Cum se împacă Russell cu ideea că nu suporti pe nimeni aproape?

— Nu e vorba că nu suport pe nimeni aproape, dar am nevoie de o zonă tampon. Ce e rău dacă simți nevoia de puțin spațiu intim? întrebă Leigh.

— Mda. Acum pe bune. Înghite chestia asta? O acceptă? Sau nu-i convine deloc?

Leigh oftă din nou.

— Nu-i convine. Și eu mă simt prost. El provine dintr-o familie numeroasă și fericită, în care toți se pupă pe gură! Eu sunt singură la părinți, iar ai mei sunt afectuoși ca niște statui de ceramică. Încerc să mă obișnuiesc, dar n-am ce face, mă scoate din minți când cineva stă prea aproape de mine sau mă atinge.

Adriana ridică o mână declarându-se învinsă.

— Corect, atâta timp cât recunoști problema.

Leigh încuviință clătinând din cap.

— Sunt perfect conștientă. Conștientă permanent, la modul nevrotic și dureros. Dar mă străduiesc, pe cuvânt.

Emmy se trânti pe banchetă lângă Adriana; perna îmbrăcată în vinilin se ridică puțin din pricina celor cincizeci de kilograme în plus, apoi își reveni.

— Cum a fost la yoga? Nimic, nimic de la domnul Y?

— Nu încă. Dar o să cedeze el, spuse Adriana. Leigh confirmă.

— Așa se întâmplă întotdeauna. Cel puțin în cazul tău.

Emma bătu cu palma în masă.

— Fetelor, fetelor, am și uitat deja? Adriana nu-și mai dorește relații trecătoare. Desigur, n-are decât să devină prietena lui Yani, dar, conform regulilor, nu poate accepta doar o aventură de-o noapte.

— A, da. Regulile. Am fost de acord cu ele după ce-am băut prea multe cocteiluri, dar nici până în ziua de azi nu le-am stabilit. Chiar și așa, eu cred că Yani e o partidă bună.

Adriana ținu să zâmbească dulce, nu sexy, străduindu-se să-și adâncească gropițele pe care le făcea când se pisicea așa.

Emmy îi trimise un pupic.

— Scumpo, păstrează-ți gropițele pentru următorul tău iubit. La masa asta sunt inutile. Și, în plus, am o veste.

— Despre Duncan? întrebă automat Leigh, uitând o clipă că se despărțiseră de aproape trei săptămâni.

— Nu, nu despre Duncan – deși m-am întâlnit cu soră-sa și mi-a spus că el și majoreta lui virgină vor pleca la Hamptons cu încă trei cupluri în iulie și august.

— Mmm, sună grozav. N-au decât să dea douăzeci de mii pentru o cămăruță cu baie comună, nas în nas cu toată lumea, doar ca să-și petreacă vacanța *fără* să facă sex. Pare de vis. E cazul să vă reamintesc de vara lui 2003?

Adriana se cutremură. Doar gândul la vacanța aceea era de ajuns s-o enerveze. Fusesse ideea ei – cât de rău putea să fie într-o vilă din Hamptons, cu piscină, teren de tenis și patruzeci-cincizeci de tineri de douăzeci și ceva de ani? – și le bătuse la cap pe Emmy și Leigh săptămâni la rând până când au acceptat. A fost oribil din cauza zgomotului, a petrecerilor și a bețiilor care se țineau lanț; toate trei și-au petrecut fiecare weekend înghesuite într-un capăt al piscinei, ținându-se una de alta ca să n-o ia razna.

— Te rog, nu. Nu ne mai aminti de asta. Chiar și după atâția ani e traumatizant.

— Mda. Din partea mea, Duncan și instructora lui n-au decât să se spânzure. Am discutat

cu *chef* Massey săptămâna asta și încă mai vrea să mă trimită să lucrez în străinătate. Are de gând să deschidă două restaurante noi numai anul ăsta și are nevoie de oameni pe teren ca să supravegheze activitatea, să ajute la angajări, chestii de genul ăsta. Și, desigur, să caute idei de meniu, dacă se poate. Încep de luni într-o săptămână.

— Felicitări! spuse Leigh.

Adriana o strânse cu putere de mână pe Leigh și se strădui să pară încântată. Nu că nu se bucura pentru Emmy – la urma urmei, îi mersese ca dracu' în ultimul timp –, dar era egoistă și uneori îi era greu să audă că prietenele ei aveau succes în carieră. Știa că o invidiau pentru timpul liber de care dispunea și că ar fi dat orice să aibă și bani și timp ca să se bucure mai mult de viață, dar deja nu-i mai făcea plăcere să audă asta. Și, desigur, nu-și dorea nici unul din joburile lor, asta era sigur. Tiradele lui Emmy despre bucătari egomaniaci și personalități imposibile din lumea restaurantelor erau îndeajuns de înfricoșătoare pentru a îndepărta pe oricine dorea o carieră în domeniul serviciilor de alimentație publică, iar programul de lucru al lui Leigh era criminal. Se plângea întruna de autori sonați și de ritmul ucigător în care trebuiau citite cărțile, iar Adriana se întreba dacă nu cumva era un pic invidioasă pe cei care *scriau* cărțile, în loc să le redacteze. Dar dacă era să fie sinceră până la capăt, Adriana știa că fetele aveau o anumită satisfacție a muncii lor pe care ea nu o va avea niciodată în programul ei zilnic, oricât de riguros, de a se aranja, de a mânca în oraș, de a face

sport și de a socializa. Nu e vorba că nu *încercase* să lucreze — chiar se străduise. Imediat după absolvire, semnase cu magazinul Saks pentru un program de instruire a cumpărătorului, dar a renunțat îndată ce și-a dat seama că trebuia să înceapă cu machiajul și accesoriile și că va dura ani de zile până ce va ajunge la îmbrăcămintea de firmă de primă clasă. Apoi a lucrat o vreme la o agenție de publicitate unde chiar i-a plăcut până în momentul în care șeful i-a cerut să se ducă *prin zăpadă* să-i cumpere o cafea. Lucrase chiar câteva săptămâni la una din faimoasele galerii Chelsea, până când și-a dat seama că fusese naivă să creadă că va găsi niște bărbați ca lumea în lumea artei. După slujba aceea, Adriana a înțeles că nu prea avea sens să lucrezi patru-zeci de ore pe săptămână și să neglijezi atât de multe alte aspecte ale vieții pentru două mii de dolari acolo. Așadar, deși știa din propria experiență că n-ar da libertatea ei pe chinul unui program de la nouă la cinci, desigur, erau momente în care își dorea să fie și ea bună la ceva, în afară să se culce cu bărbați. Excepție făcând cazul de față, cu Yani.

— ...Așa că voi călători o săptămână sau două din patru. Iar el o să caute un nou director general la Willow, ca să mă pot eu ocupa mai bine de restaurantele noi. Va trebui să fac câte puțin din toate: să recrutez personal, să stabilesc meniuri, apoi, după deschidere, să mai rămân câteva săptămâni să mă asigur că totul merge bine. Nu că e super? întrebă Emmy plină de încântare.

Adriana nu auzise nici un cuvânt.

— Despre ce e vorba? întrebă ea.

Leigh se uită urât la ea.

— Emmy tocmai spunea că oferta lui Massey e încă valabilă. Iar Emmy o s-o accepte.

— Salariul nu e chiar ce mă așteptam, dar voi călători atât de mult încât cheltuielile de întreținere vor fi foarte mici. Și — țineți-vă bine — prima mea călătorie va fi la Paris. Pentru „instruire“. Nu că e mișto?

Adriana aproape că ura expresia entuziastă de pe chipul lui Emmy. *E vorba doar de Paris*, își zise în sinea ei. *Toată lumea a fost acolo, de mii de ori*. Făcu un efort supraomenesc să nu-și dea ochii peste cap când Leigh exclamă plină de încântare:

— *Foarte mișto!*

Emmy bău din greșeală din ceașca Adrianei, iar aceasta se stăpâni cu greu să nu-i înfigă o furculiță în mână. De ce naiba era așa supărată? Chiar era o persoană atât de geloasă și de meschină încât să nu se poată bucura de succesul celei mai bune prietene? Se sili să zâmbească și să spună câteva cuvinte de felicitare, cum știa ea mai bine.

— Ei bine, *querida*, știi ce-nseamnă asta, nu? Se pare că prima ta relație va fi cu un francez.

— Da, m-am gândit un pic și la asta.

— A, batem deja în retragere? spuse Adriana cu pretinsă sfială. Ridică tacticoasă ceașca de cafea și-și lipi buzele de marginea ei.

Emmy își dresе glasul și se făcu că-și netezește sprânceana cu degetul mijlociu întins.

— Să bat în retragere? Nici vorbă. Aveam de gând să clarific niște reguli, atâta tot.

— Azi ești foarte preocupată de reguli, i-o tăie Adriana.

— Hei, nu te răzbuna pe mine dacă ție nu-ți merge. Nu e vina mea că pe Yani nu-l interesează, spuse Emmy.

— Haideți, fetelor, oftă Leigh.

În ciuda anilor care trecuseră sau a responsabilităților pe care fiecare și le asuma, încă se mai ciondăneau ca niște puștoaice țâfnoase. Și totuși, într-un fel, li se părea reconfortant; le amintea cât de apropiate erau: cunoștințele încercau întotdeauna să se poarte cât mai frumos, dar surorile se iubeau într-atât, încât își permitau să spună orice.

— Ce să fac dacă abia aștept să încep? Cum nici una dintre voi nu s-a sfiit să remarce, am mult, foarte mult de recuperat, spuse Emmy.

Adriana își impuse să se poarte frumos. Își împreună mâinile și zise:

— Bun, hai să vedem. La câți bărbați te gândești pentru anul ăsta?

Leigh, speriată ca nu cumva fetele să-și aducă aminte că ea nu fusese de acord să facă vreo schimbare, interveni nerăbdătoare.

— Eu zic că trei e binișor, nu credeți?

Adriana se prefăcu că se îneacă cu cafeaua.

— Trei? Zău așa! Atât e de ajuns pentru o lună, nu pentru un an.

— De data asta sunt de acord, spuse Emmy. La cât am să călătoresc, nu cred că trei e o cifră realistă.

— Și ce, ai de gând să ți-o tragi cu câte un tip din fiecare țară în care o să mergi? râse Leigh. Adică, „uite pașaportul meu și cheia camerei de hotel, poștește“?

— Mă gândeam mai degrabă la câte un tip de pe fiecare continent.

— Fugi de-aci ! exclamară Leigh și Adriana în tandem.

— Ce ? E chiaaar așa de greu de crezut ?

— Da, zise Leigh clătinând din cap.

— E ridicol, încuviință și Adriana.

— Ei bine, m-am hotărât. Câte un bărbat pentru fiecare continent pe care-l vizitez. Niște străini sexy. Cu cât mai puțini americani, cu atât mai bine. Și fără atașamente. Fără relații, fără complicații sentimentale – doar sex și atât.

Adriana fluieră.

— *Querida !* Mă faci să roșesc !

— Dar Antarctica ? întrebă Leigh. Nu cred că Adi a reușit să se culce cu vreun tip din Antarctica.

— M-am gândit la asta. Antarctica mi se pare cam nerealist. De aceea cred că poate Alaska ar merge în loc de Antarctica. Emmy scoase o hârtie mototolită din geanta ei ca de poștaș și o netezi pe masă.

— Ce-i aia, un grafic ? Te rog să nu-mi spui că ai făcut un grafic, râse Adriana.

— Ba da.

Leigh își ridică privirile în tavan :

— A făcut un grafic.

— M-am gândit la toate. Bineînțeles, am deja America de Nord, așa că mai rămân șase. Și, tehnic vorbind, Mark – tatăl lui Otis – s-a născut la Moscova, așa că pe el îl pun la Europa.

— Pe naiba, zise Leigh. Trebuie să fie de anul ăsta.

Chelnerița se încruntă când le puse pe masă nota de plată.

— Exact, spuse Adriana. Suntem de acord cu America – doar cea de Nord –, dar Mark nu se

pune. De ce să-l pui tu la socoteală pentru Europa? Doar te duci la Paris peste câteva săptămâni!

Emmy încuviință.

— Corect. Unul se pune, mai rămân șase.

— Și dacă întâlnești un japonez în Grecia, sau un australian în Tailanda? întrebă Adriana perplexă.

— Îi punem la Asia sau la Australia – sau sexul trebuie să aibă loc *pe* continentul respectiv?

Emmy se încruntă.

— Chiar nu știu, nu m-am gândit la asta.

— S-o mai lăsăm pe biata fată în pace, spuse Leigh uitându-se la Adriana. Cred că ar trebui să conteze naționalitatea sau locația. Dumnezeuule, e și așa destul că are de gând să încerce.

— Sunt de acord, spuse Adriana. Și, ca dovadă de bunăvoință, ar trebui să ai dreptul la un „pas“.

— Adică?

— Adică ar trebui să poți să sari peste un continent. Altfel, cred că va trebui să te aștepți la un eșec.

— Peste care? întrebă Emmy care păru mai ușurată.

— Ce-ar fi dacă suedezii ar fi jokerul? întrebă Leigh. E o țară neutră. Cred că dacă te-ai culca cu un suedez, ai putea să-l iei în considerare cum dorești tu.

Fetele râdeau de să se prăpădească, așa cum rareori se întâmplă după ce termini colegiul.

Adriana scoase un tub metalic de culoare albastră din buzunarul din față al genții pentru yoga și își dădu cu puțin luciu de buze, conștientă că atât prietenele ei, cât și cei de la mesele din jur aproape încremeniseră văzând micul ei

ritual. Asta o făcu să se simtă ceva mai bine. Îi fusese greu să scape de gândurile care o chinuiau în ultima vreme, anume că frumusețea ei nu va dura o veșnicie. Din punct de vedere intelectual, știa chestia asta — așa cum un adolescent știe că moartea e inevitabilă —, dar nu reușea deloc să înțeleagă realitatea. Maică-sa îi amintea mereu de treaba asta din ziua în care Adriana acceptase, la vârsta de paisprezece ani, să se întâlnească cu doi tipi în aceeași seară. Când a fost întrebată cu care dintre cei doi vrea să se întâlnească în seara aceea, Adriana s-a uitat nedumerită la maică-sa care era încă o femeie frumoasă.

— Dar de ce trebuie să mă întâlnesc doar cu unul, mamă? întrebuse Adriana. E destul timp pentru amândoi.

Maică-sa a zâmbit și i-a cuprins obrazul cu palma ei rece.

— Bucură-te acum, cât poți, *querida*. Nu o să dureze o veșnicie.

Bineînțeles că avea dreptate, dar Adriana nu se așteptase ca „veșnicia” să vină atât de repede. Era timpul să-și folosească frumusețea pentru ceva mai important decât să atragă un șir neîntrerupt de iubiți. Angajamentul ei de a-și găsi un prieten era un pas în direcția cea bună, dar nu era și suficient.

Cu un gest teatral, Adriana ridică mâna stângă și oftă dramatic.

— Vedeți mâna aceasta, fetelor?

Celelalte două confirmară.

— La anul, pe vremea asta, va purta un diamant. Un diamant imens. Prin urmare declar că

în douăsprezece luni mă voi logodi cu bărbatul perfect.

— Adriana! țipă Emmy. Vrei să mă întreci. Leigh se înecă cu o bucată de cantalup.

— Logodită? Cu cine? Te vezi cu cineva?

— Nu, nu în prezent. Dar m-a inspirat angajamentul lui Emmy de a face o schimbare. Și încă ceva. E timpul să privim realitatea în față, fetelor. Nu mai întinerim, iar eu cred că sunteți de acord cu mine că există un număr limitat de bărbați de succes, bogați și frumoși, între treizeci și patruzeci de ani. Dacă nu ni-i revendicăm acum — își cuprinse cu palmele sânii ei fermi și-i împinse în sus —, atunci putem să ne luăm gândul.

— Slavă domnului că ți-ai dat și tu seama, zise Emmy amuzată. O să arăt cu degetul spre unul dintre zecile — pardon, sutele — de bărbați neînsurați, frumoși și de succes care au treizeci de ani și pe care-i cunosc și pe unul o să mi-l iau acasă. Da, ăsta-i planul.

Adriana zâmbi și o bătu ușor pe mână, cu un aer cunoscător.

— Nu uita, și *bogați, querida*. Acum nu zic că asta ar trebui să facem *toate*. Evident, tu trebuie să mai zburzi un pic și cred că micile incursiuni în promiscuitate care te așteaptă sunt exact ce-ți trebuie. Dar dat fiind că eu am *trecut* deja pe-acolo...

— Dacă prin *incursiuni* înțelegi și „cuceriri“, atunci cred că sunt de acord, adăugă Leigh.

— N-aveți decât să râdeți, spuse Adriana ușor iritată deoarece, ca de obicei, nu era luată în serios. Dar nu e nimic amuzant când e vorba de o piatră rotundă, de cinci carate, într-o montură

placată cu aur de la Harry Winston. Chiar nu e nimic amuzant.

— Da, dar acum e, spuse Emmy în timp ce Leigh se strica de răs. Adriana logodită? E greu de imaginat.

— Nu mai greu de imaginat decât o monogamă convinsă care se dă la orice străin îi iese în cale, replică Adriana.

Leigh își șterse o lacrimă, având grijă să nu-și atingă pielea delicată de sub ochi, care probabil că era deja compromisă din cauza fumatului. Nu știa sigur dacă era din cauza endorfinei după o oră extenuantă de yoga, a semi-groazei că avea să ia cina cu părinții lui Russell în seara aceea sau doar a dorinței de a se amuza cu prietenele ei, dar înainte să poată împiedica lucrul ăsta — chiar înainte să-și dea seama că se întâmplă — Leigh începu să vorbească fără să se fi gândit dinainte.

— În cinstea actelor voastre de vitejie, spuse ea, părând că vorbele îi ieșeau pe gură din propria lor voință, aș dori la rândul meu să-mi propun un obiectiv. Până la sfârșitul anului, eu voi....

Cuvintele i se stinseră. Începuse să vorbească fără să știe ce-o să spună, presupunând că-i va veni ceva în minte, dar n-avea nimic de spus. Jobul ei o mulțumea, chiar dacă uneori era un pic plictisitor; n-avea nici o problemă cu numărul de bărbați cu care se culcase; pusese deja mâna pe un iubit care corespundea criteriilor Adrianei — și nu unul oarecare, ci unul cunoscut, unul pe care o jumătate din țară și toată populația feminină a Manhattanului se înghesuia să-l aibă; și, în sfârșit, economisise destul cât să-și

cumpere un apartament. Făcea exact ce trebuie. Ce trebuia să schimbe?

— Vei rămâne însărcinată? încercă Emmy s-o ajute.

— Vei face operație estetică? sări Adriana.

— Vei face primul milion de dolari?

— O s-o faci în trei?

— Te vei apuca de băutură și droguri?

— Vei învăța să-ți placă cu metroul? întrebă Adriana cu un zâmbet răutăcios.

Leigh se înfioră.

— O, Doamne, nu, nu asta.

Zâmbi.

Emmy o bătu ușor pe mână.

— Știm, scumpo. Mizeria, zgomotul, programul imprevizibil...

— Toți oamenii ăia! adăugă Adriana.

După doisprezece ani de prietenie, i se părea că o cunoaște pe Leigh mai bine decât se cunoștea pe ea însăși. Dacă era vreun lucru care s-o scoată din minți – chiar mai mult decât dezordinea, zgomotele puternice, repetate sau surprizele –, atunci era vorba de mulțimile de oameni. Biata de ea era cu nervii în pioaneze în ultima vreme, iar Adriana și Emmy vorbeau despre asta de câte ori aveau ocazia.

Emmy rupse tăcerea.

— Ia-o ca pe un semn bun că nici un capitol al vieții tale nu are nevoie de restructurări masive. În fond, câți se pot lăuda cu chestia asta?

Adriana ronțăi o bucată de pâine prăjită care mai rămăsese.

— Pe bune, *querida*, n-ai de făcut decât să apreciezi viața perfectă pe care o ai.

Ridică sus cana de cafea.

— Pentru schimbare.

Emmy se întinse după paharul ei în care mai avea puțin suc de grepfrut și se întoarse către Leigh.

— Și pentru recunoașterea perfecțiunii atunci când ea există.

Leigh își dădu ochii peste cap și zâmbi forțat.

— Pentru străini superbi și pentru diamante uriașe, spuse ea.

Două pahare se ciocniră cu al ei, scoțând un clinchet minunat.

— Noroc! spuseră ele la unison. Noroc în toate!

Dacă toți colegiiăștia ai ei enervant de guralivi nu tăceau dracului din gură în următoarele șapte minute, Leigh n-avea cum să ajungă din West Midtown în Upper East Side până la ora unu. Oameniiăștia nu se săturau niciodată să se audă vorbind? Nu li se făcea *foame*? Stomacul ei hura tare de parcă voia să le amintească celor din cameră că era ora mesei, dar nimeni nu părea să observe. Discutau despre publicarea următoarei cărți, *Viața și rolul de lider al Papei Ioan Paul al II-lea* cu o însuflețire demnă de o dezbatere prezidențială.

— Vara e o perioadă proastă pentru o biografie religioasă, comentă oarecum îngrijorat unul dintre redactorii asociați, încă neobișnuit să vorbească la ședințe.

Cineva de la vânzări, o femeie cu un chip drăguț care arăta mult mai tânără decât cei

treizeci și ceva de ani ai ei și al cărei nume Leigh nu și-l amintea niciodată, se adresa celor de la masă.

— E clar că vara e ideală doar pentru cărțile de vacanță, dar nu e singurul motiv pentru cifrele dezamăgitoare. Numărul comenzilor – de la B&N, Borders, de la independenți – este semnificativ mai mic decât ne așteptam. Poate că dacă am putea să stârnim mai multă agitație...

— *Agitație?* surâse disprețuitor Patrick, capul princiar al departamentului de publicitate. Și cum zici tu că am putea stârni mai multă „agitație” în legătură cu o carte despre *papă*? Dă-ne o idee cât de cât interesantă și poate scoatem ceva. Britney Spears – dacă și-ar tatua toată cartea pe sânii ei goi, și oamenii *tot* n-ar vorbi despre ea.

Jason, singurul redactor care promovase la fel de repede ca Leigh și a cărei existență la Brook Harris era singurul motiv care o împiedicase-o ia razna, oftă și se uită la ceas. Leigh îi surprinse privirea și clătină din cap. Nu mai putea aștepta.

— Vă rog să mă scuzați, interveni Leigh. Dar trebuie să ajung la o întâlnire. Un prânz de afaceri, desigur, adăugă ea repede, deși evident nimănui nu-i păsa. Își strânse hârtiile în liniște, băgă totul în mapa de piele cu monogramă pe care o lua cu ea peste tot și ieși în vârful picioarelor din sala de conferințe.

Tocmai trecea pe la birou să-și ia geanta când sună telefonul și văzu afișat pe ecran numărul de interior al șefului ei. Leigh hotărî să nu-i răspundă, dar auzi vocea secretarei lui strigând:

— Henry pe linia unu. Spune că e urgent.

— Întotdeauna spune că e urgent, bombăni Leigh.

Respiră adânc pentru a se calma și ridică receptorul.

— Henry! Suni ca să te scuzi că n-ai fost la ședința de vânzări? glumi ea. De data asta sunt dispusă să te iert, dar să nu se mai întâmple.

— Ha-ha, crăp de ciudă, pe cuvânt, spuse el. Nu te rețin, poate în pauza de prânz vrei să-ți faci manichiura sau vrei să dai o raită pe la Barneys, nu?

Leigh se strădui să râdă. Era de-a dreptul ciudat cât de bine o cunoștea. Deși, practic, era vorba de o „ședință la salon“ în toată regula, și apoi de o raită la Barneys. Acum n-avea timp pentru nici una, dar fixurile ei la capitolele igienă personală și cadouri o îndemnaseră să-și facă de cap.

— Bineînțeles că nu. Cu ce te pot ajuta?

— E cineva la mine în birou pe care aș vrea să-l cunoști. Vino până aici un minut.

Fir-ar al dracului! Omul ăsta avea așa un talent de a intui cele mai nepotrivite momente în care să-i ceară ceva. Era ciudat și ea se întrebă, pentru a n-șpea mia oară, dacă nu cumva îi pusese microfoane secrete în birou.

Inspiră încă o dată să se calmeze și se uită la ceas. Avea programarea peste un sfert de oră, iar salonul era la zece minute de mers pe jos.

— Vin imediat, spuse ea cu o veselie cât să doboare un sequoia.

Străbătu în grabă birourile și holurile întortocheate care separau biroul ei de cel al lui Henry.

Era clar că voia să-i prezinte vreun potențial autor sau pe cineva cu care semnaseră deja, deoarece ținea morțiș să demonstreze că Brook Harris funcționa ca o familie și insista să prezinte personal toți redactorii noilor autori. Era una dintre calitățile care o impresionaseră cel mai mult la început – și unul dintre principalele motive pentru care mulți autori semnavu cu Brook Harris și rămâneau la ei pentru tot restul carierei –, dar care astăzi o scotea din sărite. Dacă nu era vorba de Tom Wolfe, atunci n-o interesa. Își făcea tot felul de calcule când dădu colțul și ajunsese lângă lifturi. Obișnuitele felicitări-că-v-ați-alăturat-familiei-noastre, bucuroși-să-vă-avem-alături-de-noi sau am-fi-încântați-și-onorați-să-vă-alăturați-familiei-noastre îi vor lua câteva minute. Încă un minut sau două pentru a simula interesul față de activitatea noului/potențialului autor, plus încă unul pentru a-l felicita pentru succesul ultimei apariții, și poate avea norocul să scape în mai puțin de cinci minute. Cel puțin așa ar fi bine.

Cu o seară înainte stătuse până târziu să-și termine însemnările la ultimul capitol din memoriile recent achiziționate, așa că a adormit la loc după ce i-a sunat ceasul și a trebuit să se grăbească, fără să mai aibă timp să facă duș, pentru a ajunge la timp la ședința de vânzări. Abia când a găsit pe birou un fir înalt de orhidee de un violet pal, cu un bilețel alături pe care scria „Te iubesc și abia aștept să te văd diseară. La mai mulți ani!” și-a amintit că Russell făcuse rezervări la Daniel pentru a sărbători un an de când erau împreună. Tipic. Era singura zi din

cariera ei – și poate chiar din viața ei – când nu se trezise la timp și plecase de acasă arătând ca o boschetară – și singura dată când acest lucru conta. Din fericire, Gilles acceptase să o strecoare în agenda de programări în ultimul minut. („Poți să vii în locul Adrianei la ora unu dacă nu se supără“, îi sugerase el. „N-o să se supere!“ țipase Leigh la telefon. „Îmi asum toată răspunderea!“) și plănuise să treacă pe la Barneys să cumpere o sticlură cu apă de colonie, o cravată sau o trusă de toaletă – sau ceva pe-acolo și trimis preambalat – la întoarcere, în drum spre birou. Nu mai avea timp de pierdut.

— Poți să intri, rosti târăgănat secretara cea nouă și închipuită a lui Henry. Părul ei țepos, cu şuvițe rozalii, nu se potrivea cu accentul sudist – sau cultura corporatistă conservatoare –, dar părea capabilă să verbalizeze și nu era chiar ostilă, așa că i se trecea cu vederea.

Leigh îi mulțumi clătinând din cap și dădu buzna pe ușa deschisă.

— Bună, îi spuse ea lui Henry pe un ton cântat.

Presupuse că bărbatul care stătea în fața lui, cu spatele la ea, avea în jur de patruzeci de ani. Deși afară era o vreme de vară timpurie, el purta o cămașă bleu deschis și o jachetă din velur de culoare oliv, cu petice la coate. Părul de un blond spălăcit – șaten deschis, de fapt, acum că se uită mai bine – era zbârlit atât cât trebuie și îi ajungea până la guler, căzându-i ușor peste urechi. Chiar înainte să se întoarcă spre ea, Leigh și-a dat seama, intuitiv, că arată bine. Poate chiar superb. De aceea rămase puțin surprinsă când în cele din urmă privirile lor se întâlniră.

Surpriza a fost dublă. Primul ei gând a fost că nu arăta așa de bine cum anticipase ea. Ochii lui nu aveau acea nuanță intensă de albastru sau verde la care se așteptase, ci erau de un căprui banal, iar nasul său părea turtit și proeminent în același timp. Dar avea dinții perfecți, drepți, albi, superbi, dinți care puteau să apară în reclamele la pasta de dinți Crest, și ei i-au atras atenția. Abia când bărbatul zâmbi, formând niște riduri de expresie adânci, dar într-un fel atrăgătoare, își dădu seama că îl cunoaște. Chiar în fața ei, zâmbindu-i relaxat și cu o expresie binevoitoare pe chip, era Jesse Chapman, un om care fusese comparat pentru talentul lui cu Updike, Roth, Bellow, McInerney, Ford și Franzen. *Deziluzia*, primul său roman, pe care-l publicase la vârsta de douăzeci și trei de ani, fusese una dintre acele cărți incredibil de rare care se dovedise nu doar un succes comercial, ci și literar, iar Jesse își câștigase reputația de geniu rebel cu fiecare petrecere la care se ducea, cu fiecare fotomodel cu care se afișa și cu fiecare carte pe care o publica. Dar, după ce apăruseră niște zvonuri că ar fi la dezintoxicare, urmate de un potop de critici virulente, nu se mai auzise nimic de el vreo șase sau șapte ani. Totuși, nimeni nu se aștepta să rămână ascuns o veșnicie. Faptul că se afla acolo, în biroul lor, nu putea să însemne decât un singur lucru.

— Leigh, dă-mi voie să ți-l prezint pe Jesse Chapman. Cunoști, desigur, opera lui. Jesse, ea e Leigh Eisner, cel mai promițător editor al meu, și favorita mea, dacă ar fi să aleg.

Jesse se ridică s-o întâmpine, ochii lui îi fixau în continuare pe ai ei și Leigh simți din privire

că o evaluau. Se întrebă în sinea ei dacă îi plăceau fetele cu părul legat în coadă și nema-chiate. Se rugă să fie așa.

— Așa spune despre toți, zise Leigh îngăduitoare, întinzându-se să dea mâna cu Jesse.

— Desigur, zise Jesse pe un ton plăcut, ridicându-se pentru a-i cuprinde mâna dreaptă într-ale lui. De-asta îl iubim noi toți. Te rog, vrei să stai cu noi?

Arată spre locul liber de lângă el, pe canapea și se uită la ea.

— A, știți, de fapt...

— Ar fi încântată, spuse Henry.

Leigh abia se abținu să nu-i arunce o privire fioroasă în timp ce luă loc pe canapeaua veche. *Ia-ți adio de la coafor*, se gândi ea. *Adio, Barneys*. Mare minune dacă Russell o să mai vorbească vreodată cu ea după dezastrul care o să iasă în seara aceea.

Henry își dresе glasul.

— Jesse și cu mine discutam despre ultimul lui roman. Tocmai îi spuneam că atacul celor de la *The Times* ni s-a părut și nouă – de fapt, întregii suflări publicistice – incalificabil. Jenant pentru ei, mai ales că se vedea unde vor să bată. Absolut nimeni n-a luat-o în serios. A fost o adevărată...

Zâmbind din nou, de data asta cu o expresie vag amuzată, Jesse se întoarse spre Leigh.

— Tu ce părere ai avut, dragă? Articolul ți s-a părut justificat?

Leigh rămase șocată de presupunerea lui că ea nu numai că citise, dar își amintea și cartea și articolul respectiv. Ceea ce, spre iritarea ei, așa

și era. Fusesse articolul de fond din *Book Review*, ediția de duminică, cu șase ani în urmă, și încă își amintea duritatea atacului. De fapt își aduse aminte că se întrebasese cum trebuie să se simtă un autor care citește așa ceva despre opera lui, se întrebasese unde era Jesse Chapman când a dat cu ochii de acele zece paragrafe dure. Oricum ea ar fi citit cartea – studiasse primele romane ale lui Jesse la nenumăratele cursuri de literatură –, dar mojiția acelui articol o determinase să cumpere ediția cartonată și s-o citească pe nerăsuflăte în aceeași săptămână.

Leigh începu să vorbească, așa cum făcea de multe ori, fără să se gândească. Era un obicei în contrast flagrant cu personalitatea ei meticuloasă, dar nu se putea controla. Putea să aranjeze cu meticulozitate un apartament, să organizeze o zi sau să elaboreze un plan de lucru, dar părea să nu priceapă că nu toate gândurile trebuie rostite. Prietenelor ei și lui Russell li se părea fermecător, dar uneori era de-a dreptul jignitor. Ca, de pildă, într-o ședință cu șeful. Ceva în privirea lui Jesse – interesată și totuși distantă – o făcu să uite că era în biroul lui Henry și că vorbește cu unul dintre cei mai talentați scriitori ai secolului douăzeci și unu. Începu să turuie:

— Articolul a fost de joasă speță, asta e sigur. A fost un gest de răzbunare, neprofesionist, o lovitură sub centură, ce mai. Dar astea fiind zise, cred că *Ranchiuna* a fost cel mai slab roman al dumneavoastră. Nu merita un articol ca ăla, dar n-a fost nici pe jumătate ca *Luna năruită* sau, bineînțeles, *Deziluzia*.

Henry inspiră adânc și își duse instinctiv mâna la gură.

Leigh simți că leșină; inima începu să-i buie și simți cum îi transpiră palmele și tălpile.

Jesse zâmbi.

— O spui pe șleau. Fără ocolișuri. E un lucru rar în ziua de azi, nu credeți?

Neștiind dacă asta era o întrebare sau nu, Leigh își privi îndelung mâinile pe care și le frământa în dușmănie.

— O adevărată școală de maniere elegante, nu? râse Henry.

Glasul îi sună sec și cam nervos.

— Îți mulțumesc că ai împărtășit părerea ta domnului Chapman, Leigh. Părerea ta *personală*, desigur. Îi zâmbi pierit lui Jesse.

Leigh luă asta ca pe o aluzie că trebuie să plece și era de-a dreptul încântată s-o facă.

— Ăă, îmi pare așa de... n-am vrut să vă jig-nesc, desigur. Sunt o mare fană, doar că...

— Te rog, nu te scuza. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Cu un efort imens, Leigh rezistă impulsului de a se scuza din nou și reuși să se ridice de pe canapea, să treacă pe lângă Jesse și să iasă din biroul lui Henry fără alte umilințe, însă dintr-o singură privire spre secretara lui Henry știu că o făcuse de oaie.

— A fost chiar așa de rău? întrebă ea, prinzându-se cu mâinile de biroul secretarei.

— Uau. Ce tupeu!

— Tupeu? N-am vrut să fiu tupeistă. Încercam să fiu diplomată! Sunt o tâmpită. Nu-mi vine să cred c-am spus așa ceva. Doamne Dumnezeule, opt ani de muncă s-au dus pe apa sâmbetei fiindcă nu pot să-mi țin gura. A fost chiar așa rău? întrebă Leigh din nou.

Urmă o pauză. Secretara deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc.

— N-a fost bine.

Leigh se uită la ceas și își dădu seama cu ciudă că nu mai avea nici o șansă să ajungă la coafor sau să se întoarcă la timp pentru întâlnirile pe care le avea cu diverși agenți toată după-amiaza. Se întoarse în birou și se puse pe dat telefoane. Mai întâi a anulat programarea pe care o avea la Gilles, apoi a sunat la Barneys. Un angajat cu voce plăcută de la raionul de articole pentru bărbați acceptă să-i trimită prin curier un cadou până la ora șase. Leigh se zăpăci când acesta o întreabă ce ar dori; incapabilă să mai gândească limpede și fără să-i pese prea mult, îi zise să-i trimită ceva în jur de 200\$ și că plătește cu cardul ei American Express.

Pe la cinci și jumătate când sosi coletul frumos ambalat, Leigh simțea că o să înceapă să plângă. Nu mai auzise nimic de la Henry care, de regulă, nu rezista o oră fără să-i telefoneze de nenumărate ori și fără să treacă pe la ea. Reușise să dea o fugă pe la sala de gimnastică — cât să facă repede un duș —, dar abia când stătea sub jetul plăcut de apă caldă și-a dat seama că își uitase geanta de sport la birou și avea în ea cosmeticele, schimburile și, lucrul cel mai important, uscătorul de păr. Deși n-ar fi crezut, minuscătorul atârnat pe peretele sălii, cu un cablu ce părea de o jumătate de metru, a făcut ca părul să-i arate și mai rău ca înainte de duș. Russell și maică-sa au sunat-o pe celular în timp ce se întorcea la birou, dar le-a respins apelul.

Sunt o ticăloasă, se gândi Leigh în timp ce se examina în toaleta pentru femei de lângă birou. Era aproape ora șapte și tocmai încheiase ultima convorbire telefonică cu unul dintre cei mai ne-suferiți agenți. Părul care îi atârna pleoștit, în şuvițe electrizate, contrasta cu cearcănele negre de sub ochi și umflătura roșie a unui coș din frunte pe care nu avea cum să-l mascheze cu bretonul sau cu puțin fond de ten. Uitase că mai demult Russell glumise cu ea și-i spusese că arată ca o „lesbiană șic“ în jacheta pe care o purta, dar, cu toate că ei îi plăcuse întotdeauna croiala aceea strâmtă, lanțurile groase aurii și faptul că era marca Chanel – singura piesă de *haute couture* pe care o avea în garderobă – nu remarcase niciodată până atunci că o făcea să arate ca un fundaş.

— Nu-i nimic, bombăni ea, fără să-și dea seama că vorbea de una singură. Russell e comentator sportiv. Lucrează la ESPN. Își dedică viața sportului profesionist. Lui Russell îi plac fotbalistii. După aceea luă grăbită pachetul frumos ambalat de la Barneys, încercând să nu-și facă griji în privința conținutului care era un mister total, își adună mândria șifonată și o luă la fugă pe scări să oprească un taxi.

Russell aștepta în fața restaurantului Daniel, cu un aer relaxat, fericit și în formă. De parcă se întorsese după o vacanță de o lună în Caraibe, unde nu făcuse decât să-și trateze corpul ca un templu. Costumul de culoarea mangalului se mula perfect pe mușchii lui lucrați. Pielea îi strălucea de sănătate, cum îi stă bine unui om care aleargă opt kilometri pe zi; era proaspăt

spălat și bărbierit. Chiar și pantofii lui – negri, cu șireturi, pe care îi cumpărase în ultima lor excursie la Milano – sclipeau. Era dichisit din cap până-n picioare, iar Leigh simți că îl urăște pentru asta. Cine naiba reușea să muncească o zi întreagă și să-și păstreze cravata așa curată sau cămașa atât de apretată? Cum era posibil să le potrivească așa de bine de fiecare dată, butonierele cu șosetele, pantofii cu servieta?

— Bună, frumoaso, începusem să-mi fac griji.

Îl sărută grăbită pe buze, dar se retrase înainte ca el să deschidă gura.

— Să-ți faci griji? De ce? Am ajuns exact la timp.

— Păi, n-am apucat să vorbim deloc toată ziua. Ai primit orhideea, da? Știu că cele violet sunt preferatele tale.

— Da, era superbă. Îți mulțumesc.

Până și ei i se păru că vocea îi suna ciudat – avea un ton ridicat și politicos pe care îl folosea când vorbea cu portarul sau la curățătorie.

Russell o cuprinse ușor de talie și o conduse spre ușa de la intrare. I-a întâmpinat imediat un bărbat de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat în frac, care păru să-l recunoască pe Russell. Au discutat câteva clipe în șoaptă, *maître d'* aplecându-se spre Russell, apoi amândoi bătându-se pe umăr. O clipă mai târziu, acesta îi făcu semn unei tinere într-un costum mulat, dar clasic, să-i conducă la masă.

— Un iubitor de fotbal? întrebă Leigh ca să pară interesată, nu pentru că era.

— Poftim? Oh, *maître d'*? Mda, probabil că m-a recunoscut de la emisiune. Cum altfel s-ar

putea explica faptul că ne-a oferit masa aceasta, nu?

Abia atunci Leigh observă că aveau de departe cea mai bună masă din tot restaurantul. Din balconul lor aflat sub o arcadă impunătoare, puteau cuprinde cu privirea toată sala aceea superbă. Lumina era plăcută, perfectă, iar Leigh se gândi că poate o face să arate bine, iar brocarul greu și nesfârșitele falduri de catifea roșie, bogată parcă te linișteau după o zi infernală. Distanțele dintre mese erau potrivite astfel încât oamenii să nu stea înghesuiți, muzica de atmosferă se auzea în surdina și nimeni nu vorbea la celular. Pentru cineva care suferea de anxietate, locul era raiul pe pământ – un lucru bun mai ales în această seară, când Russell n-ar fi fost prea încântat dacă ea ar fi fost nemulțumită de alegerea mesei.

Leigh se relaxă și mai mult după un pahar de Pinot Grigio și niște scoici de mare ușor caramelizate, dar încă nu reușise să-și schimbe complet dispoziția de muncă cu una pentru o cină romantică în doi. Aproba clătinând din cap la tot ce-i spunea Russell, că avea de gând să facă el discursul adresat angajaților, că ar fi o idee bună să încerce amândoi să meargă într-o vizită acasă la Martha, colega lui din facultate, cândva în vara aceea, și apoi la gluma pe care unul dintre machieuri i-o spusese în dimineața aceea. Abia când chelnerul a adus două cupe de șampanie și ceva ce se numea *dacquoise* cu nucă de cocos, și-a revenit și Leigh. Acolo, ca din întâmplare, lângă platoul cu ananas în sirop, garnisit cu fructe de pădure, se afla o cutiuță din catifea neagră. Era

surprinsă și puțin deconcertată că primul sentiment pe care îl avusese privind pe furiș cutia de bijuterii a fost unul de ușurare: forma lungă, dreptunghiulară, arăta că nu era vorba, slavă domnului, de un inel. Firește că într-o zi o să vrea probabil să se mărite cu Russell – nu exista prieten sau rudă care, cunoscându-l, să nu fi remarcat imediat calitățile lui deosebite ca viitor soț, amabilitatea lui, faptul că arăta bine, cariera de succes, carisma și dragostea lui evidentă pentru Leigh –, dar în nici un caz nu era pregătită să se mărite cu el acum. Nu se întâmpla nici o tragedie dacă mai așteptau un an sau doi. Căsătoria era, zău așa, *căsătorie*, iar ea voia să fie absolut sigură.

— Ce-i asta? întrebă ea cu reală încântare, imaginându-și deja un pandantiv cu inițială sau poate o brățară drăguță de aur.

— Deschide și uită-te, spuse el cu blândețe. Leigh pipăi catifeaua moale și surâse.

— O, nu trebuia!

— Deschide-o!

— Știu deja că o să-mi placă la nebunie.

— Leigh, deschide cutia. S-ar putea să fi surprinsă.

Privirea din ochii lui o făcu să ezite, la fel și mâna crispată cu care el ținea paharul de șampanie. Deschise capacul și, exact ca în comediile romantice proaste pe care le văzuse, rămase cu gura căscată. Așezat frumos chiar în mijlocul cutiei de dimensiunea unui colier, era un inel. Un inel de logodnă. Un inel de logodnă imens, foarte frumos.

— Leigh? Vocea lui tremură. Luă încet cutia din mâna ei și scoase inelul. Cu o mișcare rapidă,

îi luă mâna stângă într-a lui și îi strecură inelul pe deget. Îi venea perfect.

— Leigh, iubito? Te iubesc din clipa în care te-am întâlnit, astăzi se face un an de-atunci. Cred că amândoi ne-am dat seama din prima seară că este ceva special – ceva pentru totdeauna. Vrei să fii soția mea?

Prima întâlnire de a doua zi pe care Emmy o avea cu o firmă de recrutare de personal pentru servicii culinare urma să aibă loc abia la ora două – unul din multele avantaje ale industriei ospitaliere –, dar ea începea deja să simtă diferența de fus orar. Când ajunsese la hotel în dimineața aceea la ora zece, comandase un mic dejun frugal în cameră, cafea, croasant și fructe de pădure (după o convertire rapidă din euro în dolari, constatase că făcea 31\$ fără bacșiș), apoi a făcut o baie folosind spumantul de o sută de grame pe care îl găsisese în minibar (50\$). După un pui de somn și câteva ore în care a confirmat întâlnirile de a doua zi, și-a comandat o salată Niçoise și o Coca-Cola pe terasa localului (38\$). Nimic din toate astea nu părea extravagant în comparație cu cina, o friptură cu garnitură de cartofi prăjiți pe care o mâncase singură în holul hotelului cu două ore mai devreme. Friptură, cartofi prăjiți și un singur pahar cu vin roșu („Vinul casei? Cum adică vinul casei? întrebese chelnerul abia stăpânindu-și un zâmbet ironic. „Ah“, a făcut el după ce s-a gândit mai bine. „Adică nu foarte scump, nu? Vă aduc imediat, *madame*“). Nota de plată ajunsese la imensa sumă de 96\$, iar vinul

era o poșircă. Și nici măcar nu i se adresase cu „*mademoiselle*“!

Având o locație foarte bună pe Rue du Faubourg în primul arondisment – la câțiva pași de Ritz și Hermes –, hotelul Costes era renumit pentru clientela alcătuită numai din celebrități și clubul de noapte ultrașic. Când cei de la agenție o întrebaseră dacă preferă un hotel anume, Emmy nici măcar n-avusese curajul să sugereze Costes. Abia când agentul îi propusese să aleagă între acesta și un splendid hotel de pe malul stâng, a tipat de bucurie. Nici că era un loc mai nimerit unde să-și înceapă Turneul Curvăsărelui '07!

Emmy își petrecuse toată săptămâna imaginându-și cum va fi șederea ei la Costes. La o oră de la sosire era uimită de sobrietatea lui, după două ore era intimidată, iar după trei era gata să plece. O fi fost Costes cel mai grozav loc din oraș care merita văzut, dar părea imposibil ca cineva să stea acolo. Ori ea îmbătrânise rău, ori hotelul avea o problemă gravă de atitudine. Coridoarele erau atât de întunecoase încât ajunsese să pipăie pereții ca să nu se lovească de ei. Muzica din hol se auzea până în camere, iar mulțimea zgomotoasă de modele care sorbeau cafea cu lapte degresat și vânători de modele de diverse naționalități care beau Bordeaux în grădina interioară făceau să vibreze toate ferestrele. Cada superbă, cu picioare elegante, nu avea perdea, așa că podeaua s-a inundat din clipa în care a dat drumul la duș. În baie nu era nici o priză electrică (probabil pentru că toți veneau cu stilistul după ei), așa că Emmy fusese nevoită să-și usuce părul, fără oglindă, la birou.

De când venise, fusese tratată cu aroganță, ignorată sau ironizată de personalul hotelului. Și totuși, lucru destul de enervant, nu-și putea alunga sentimentul că ar trebui să se simtă onorată că stă acolo.

Așa că stătea cât mai retrasă în hol, citindu-și e-mailurile pe laptop și savurând un espresso (unul perfect, trebuia să recunoască). Sora ei îi scria că avea de gând să vină la New York împreună cu Kevin pe 4 iulie și întreba dacă o să fie în oraș. Tocmai îi răspunsese că puteau să stea în studioul ei și că ea va sta la Adriana, când noul celular pe care îl primise de la firmă începuse să sune.

— Emmy Solomon la telefon, spuse ea pe un ton cât se poate de protocolar.

— Emmy, tu ești?

— Leigh? De unde ai numărul ăsta?

— Am sunat la tine la birou și le-am spus că e o urgență, sper că nu te superi.

— Scumpo, e totul în regulă? E două noaptea acolo.

— Da, totul e bine. Voiam doar să auzi de la mine înainte să afli prin e-mail. M-am logodit!

— Te-ai logodit? O, Doamne! Leigh, felicitări! Habar n-aveam că vă gândeați la asta. E nemai-pomenit! Povestește-mi tot!

Emmy observă că un angajat îmbrăcat în uniformă se uita încruntat la ea, dar îi aruncă și ea o privire exact la fel.

— Cred că nici eu nu mă așteptam, spuse Leigh. S-a întâmplat... pur și simplu.

— Ia zi, cum a procedat?

Leigh îi povesti despre ceea ce trebuia să fie o simplă cină de aniversare, cât de prost arăta

și se simțea ea și ce comandase fiecare la restaurantul Daniel, cu excesiv de multe detalii. Până să ajungă la cererea în căsătorie din timpul desertului, Emmy deja încerca cu disperare s-o întrerupă ca să ajungă odată la partea importantă.

— Nu mă interesează cum arătai tu — cum arată inelul? Și nu uita că nu e momentul să faci pe modesta.

— E mare.

— Cât de mare?

— Foarte mare.

— Leigh!

— Aproape patru.

— Aproape patru? Carate? Patru carate?

— Mă îngrijorează că e prea mare. Cum o să port așa ceva la serviciu? Doar lucrez într-o editură de cărți, oftă Leigh.

Lui Emmy îi veni să țipe.

— Nici nu merită să-ți răspund. I-ai spus Adrianei că ție ți se pare... nici măcar nu îndrăznesc să spun cum.

— Da. Mi-a zis că dacă mi se pare prea mare, atunci nu-l merit.

— Sunt de acord. Nu te mai purta ca o prostovănă și mai povestește-mi. Ați stabilit deja data? Când crezi că o să te muți la el?

Pe fir a urmat o tăcere totală, astfel încât Emmy crezu că s-a întrerupt legătura.

— Leigh, mă auzi?

— Da, scuze. Nici măcar n-am discutat despre asta — nu știu, la vară, presupun. Sau vara cealaltă.

— Leigh! Ai treizeci de ani și nu mai întinerești. Crezi că o să te lăsăm așa, logodită, doi ani

de zile? Dacă aş fi în locul tău, l-aş duce pe băiatul ăla la altar în cinci luni. Ce mai aştepţi?

— Nu aştept nimic, spuse Leigh enervată. Dar nu văd ce atâta grabă. Abia ne-am cunoscut, ce naiba.

— Vă ştiţi de un an, Leigh, şi, aşa cum chiar tu ai spus-o de atâtea ori, are toate calităţile pe care ţi le-ai dorit la un bărbat. Ba chiar mai mult. Înseamnă că nu eşti normală la cap dacă nu stabileşti o dată cât mai curând posibil. Cel puţin ar trebui să te muţi la el. Revendică-ţi dreptul.

— Emmy, nu fi ridicolă. Să-mi revendic dreptul? Tu glumeşti? Ştii care e părerea mea despre a ne muta împreună înainte de căsătorie.

Emmy începu să ţipe, dar, amintindu-şi unde se afla, îşi dădu o palmă peste gură.

— Nu-mi spune că ai de gând să te ţii de tâmpenia asta? Dumnezeuule, Leigh, parc-ai fi o sectantă!

— Hai, Emmy, scuteşte-mă. Ştii bine că nu există vreun motiv religios sau care ţine de moralitate. Aşa vreau eu. E cam demodat, ştiu. Şi ce-i cu asta?

— Russell ştie?

— În mare, ştie cu siguranţă ce cred eu.

— Dar nu ştie că, deşi v-aţi logodit şi urmează să vă căsătoriţi, tu n-ai de gând să te muţi cu el.

— N-am ajuns încă să discutăm despre asta. Sunt sigură că o să înţeleagă.

— Doamne, Leigh. Ştii că la un moment dat va trebui să locuieşti cu el, nu? Chiar dacă e bărbat, e neatent prin baie şi poate vrea să se uite la televizor când tu n-ai chef? Te-ai gândit la chestia asta, nu?

Leigh oftă și spuse:

— Știu. Teoretic totul sună bine, dar în realitate... m-am obișnuit să locuiesc singură. Îmi place să locuiesc singură. Zgomotul, deranjul, faptul că trebuie să vorbești când tu nu vrei decât să stai pe canapea și să te uiți pe pereți... mi se pare îngrozitor.

Oarecum mulțumită că Leigh măcar se confesase în legătură cu frica ei de coabitare, Emmy o lăsă mai moale.

— Știu, scumpo. E îngrozitor pentru toată lumea. Drace, eu și cu Duncan am fost împreună cinci ani de zile și n-am oficializat relația niciodată. Dar tu îl iubești și el te iubește pe tine și o să vă descurcați voi. Dacă vrei să aștepti până ce o să fie legal, cine sunt eu să-ți spună ce...

— Eu nu îl iubesc, Emmy.

Vocea lui Leigh nu tremura deloc, iar legătura telefonică era cât se poate de clară, însă Emmy era sigură că n-a auzit bine.

— Ce-ai spus? Nu te aud deloc.

La capătul celălalt al firului Leigh tăcea.

— Leigh, mai ești acolo? Ce-ai spus mai înainte?

— Nu mă face să repet, șopti Leigh cu vocea sugrumată.

— Scumpo, ce vrei să spui? Voi doi păreți atât de fericiți împreună! N-ai spus niciodată nimic rău despre Russell, ne-ai spus doar cât e de drăguț, de bun și de atent, insistă Emmy cu blândețe.

— Asta nu înseamnă că uneori nu mă plictisește cumplit. Știu că n-ar trebui să simt așa,

dar asta nu înseamnă că nu e adevărat. Nu avem nimic în comun! Lui îi place sportul, mie îmi place să citesc. Lui îi place să iasă, să socializeze, mie îmi place să stau acasă. Pe el nu-l interesează câtuși de puțin evenimentele de actualitate sau arta — doar fotbalul, cum să-și mențină greutatea, alimentația și statisticile. Rana pe care a căpătat-o în facultate. Nu spun că nu e un tip grozav, Em, dar nu cred că e și pentru mine.

Lui Emmy îi plăcea să creadă că are o intuiție destul de bună, dar nu simțise chestia asta nici o clipă. *Nervii*, își zise ea. Nimic altceva decât incapacitatea lui Leigh de a accepta că merită un tip nemaipomenit pe care, iată, îl și găsisese. Toată lumea știa că pasiunile nebune sau marile iubiri se potoleau după primele luni, poate un an. Ceea ce conta era să găsești pe cineva care să-ți fie un bun tovarăș de drum lung. Care să fie alături de tine, să fie un soț bun, un tată bun. Și dacă Russell nu era un astfel de tip, atunci ea nu știa cine ar putea fi. Tocmai începuse să-i explice lucrul ăsta lui Leigh, când o întrerupse un angajat al hotelului care, privind-o încruntat, o bătu cam tare pe umăr.

— Doamnă? Vă rog să vă dați picioarele jos de pe mobilă.

— Ăla cine mai e? întrebă Leigh.

— Poftim?

Emmy îl săgetă cu privirea pe bărbat; o clipă se simți intimidată, dar imediat deveni iritată.

— V-am rugat să vă dați picioarele jos de pe scaun. *Noi nu obișnuim să stăm așa pe-aici.*

Bărbatul nu se clintea din loc și se uita fix la Emmy.

— Emmy, ce se petrece? Cine mai e și ăla?

Emmy, care de obicei evita orice fel de confruntare, simți că o străbate un val de furie. Uită cu totul de Leigh și se uită la bărbat cu o privire feroce.

— *Noi nu obișnuim să stăm așa pe-aici? Chiar așa mi-ai spus?*

Leigh râse.

— Spune-i tu cum stă treaba.

Emmy începu să vorbească tare la telefon în mod ostentativ.

— Stau în hol să citesc fiindcă în cameră e al dracului de întuneric – doar stau, fii atentă – și țin un picior îndoit sub mine. Și vrei să știi ce fel de pantofi am pus pe mobila lor? Niște balerini. Dar nu pantofi stil balerini, chiar balerini-balerini. Sunt *oaspete* în acest hotel și el are tupeul să *mă certe* ca pe un *copil*? Îl săgetă cu privirea pe bărbat. Acesta clătină din cap ca și cum ar fi vrut să spună „americani ignoranți”, se întoarce – de fapt făcu o piruetă – și se îndepărtă.

— Hai că începe să-mi placă ospitalitatea francezilor, spuse Leigh. Să înțeleg că încă n-ai pus mâna pe nici unul până acum?

— Lasă, lasă. Să nu crezi tu că o să schimb subiectul așa de ușor.

— Em, îți mulțumesc că mă asculți, dar nu vreau să mai vorbesc despre asta, bine? Sunt sigură că totul se va rezolva.

Așa-mi place! se gândi Emmy. Leigh nu avea nevoie decât de puțin timp să-și pună gândurile în ordine, să vadă ce e important. Leigh gândea prea mult, dar o să-și dea ea seama că se purta prosteste.

— OK. Să revenim la inel. Mai povestește-mi.

— E foarte frumos, spuse încet Leigh. Atât de clasic. Nu știu cum de a știut că așa îmi place — nici măcar eu nu cred că știam că-mi place așa. Nu ne-am dus niciodată la cumpărături sau să ne uităm: nici măcar n-am vorbit vreodată despre el.

— Așa e Russell al tău. Cum e inelul?

— Are un smarald mai mare și două smaralde mai mici de-o parte și de alta pe o bandă foarte subțire din platină.

Emmy fluieră cu admirație.

— Pare superb. Și tu chiar n-ai știut?

A urmat o pauză lungă. O clipă Emmy crezu din nou că s-a întrerupt legătura, dar apoi auzi respirația greoaie a lui Leigh.

— Te simți bine, scumpo? Leigh?

Se auzi din nou respirația, de data asta sacadat.

— Oh, sunt bine. Doar niște palpitații. Probabil din cauza emoțiilor, știi?

Emmy apăsă telefonul mai tare la ureche, sperând să audă niște chicoteli pline de entuziasm, cum fac fetele când tocmai s-au logodit, dar ea știa prea bine. Leigh nu era o tipă care să chicotească de bucurie ca oricare alta: era simpatică, era sensibilă, era loială și era nevrotică; să chicotească nu era stilul ei. Poate că Leigh se simțea și un pic cam prost să spună cum era inelul ei în condițiile în care toată lumea se așteptase ca Emmy să fie prima. Emmy își aduse aminte de cina din urmă cu câteva luni, când le-a povestit emoționată lui Leigh și Adrianiei că Duncan a întrebat-o ce mărime are la deget. Poate că nu era cel mai romantic gest, își aminti

ea că s-a gândit atunci, dar cu siguranță era de bine. Simți că se înroșește la față când își aduse aminte ce mult s-a bucurat și se hotărî s-o scutească pe Leigh de compasiune față de ființa ei.

— Și ce te-ai gândit să-i cumperi de aniversarea voastră? întrebă Emmy veselă, poate chiar prea veselă.

Încă o pauză lungă. Părea că Leigh încearcă să-și liniștească respirația, inspirând regulat.

— Leigh?

— Scuze, sunt, ăă, sunt bine. Doar puțin... ăă, i-am luat o geantă pentru laptop. Una portocalie. Inspiră din nou adânc și tuși. De la Barneys.

Emmy încercă să-și mascheze surprinderea.

— Până la urmă Russell și-a cumpărat un laptop? Credeam că n-o să apuc ziua asta. Cum ai reușit să-l convingi?

— Încă nu are un laptop, oftă Leigh. Oh, Emmy, sunt cea mai rea ființă din câte există!

— Scumpo, ce s-a întâmplat? Nu mai înțeleg nimic. Ai de gând să-i cumperi un laptop? Ce drăguț! N-aveai de unde să știi că te va cere de soție în seara aia. Nu te îngrijora din cauza asta. Russell e ultimul om care să se supere din cauza asta.

Urmă încă o pauză lungă și, când Leigh în sfârșit începu să vorbească, Emmy își dădu seama că plânge.

— I-am luat o geantă portocalie pentru laptop fiindcă mi-a fost prea lene să mă duc personal să caut ceva, spuse ea pe un ton furios și plin de ciudă. Am sunat la magazin și le-am dat numărul cardului meu de credit și asta mi-au trimis. O geantă pentru laptop! Pentru cineva care nici

măcar nu are laptop. Portocalie! Se auzi cum își trage nasul. Lui Russell nici nu-i plac culorile aprinse.

— Leigh, scumpo, nu fii atât de aspră cu tine. Russell te iubește atât de mult încât te-a rugat să-ți petreci restul vieții alături de el. Nu lăsa să-ți stea în cale un lucru atât de prostesc cum e cadoul ăsta. Pun pariu că nu s-a supărat, nu-i așa?

— A răs, dar îți spun eu că s-a simțit jignit.

— E băiat mare, Leigh. Poate să facă față unei mici încurcături cu un cadou.

Amândouă știau că nu așa se întâmplaseră lucrurile, dar au lăsat-o baltă.

— Și ia zi, ceilalți au fost încântați?

Ascultătoare, Leigh îi povesti ce reacție au avut mama ei, Adriana, familia lui Russell, strecurând câteva glume și remarci amuzante unde era cazul. Abia după ce închiseră telefonul, promițând că vor intra în detalii a doua zi, Emmy simți o împunsătură de îngrijorare. Să fie oare vreo problemă cu Leigh și Russell? Era posibil ca Leigh să aibă îndoieli serioase? *În nici un caz*, decise Emmy. *E din cauza nervilor. A emoțiilor și a șocului, nimic grav.* Avea încredere că analizase bine situația și era sigură că totul se va rezolva de la sine după ce mai treceau emoțiile. Întorcându-se la computerul ei, Emmy se pregăti să mai comande o cafea de la chelnerul acela urâcios.

— Pardon?

Vocea de bărbat venea din spate, dinspre umărul ei drept, dar Emmy, convinsă că un alt angajat al hotelului se pregătea s-o muștruluiască, nici n-o luă în seamă.

— Mă scuzați, insistă vocea. Iertați-mă că vă întrerup.

Emmy ridică privirea, amintindu-și în ultima clipă să pară colosal de plictisită și nemulțumită că este întreruptă, dar chiar când spuse „Da?” pe cel mai iritat ton de care era în stare, regretă pe loc. Uitându-se la ea, era un tip cu înfățișare clasică – păr negru și des, ochi cu riduri mici, zâmbet relaxat cu dinți drepți și albi – care îl făcea aproape universal atrăgător. Nu era genul frumos de pici sau sexy ca un actor de cinema, dar înfățișarea lui plăcută laolaltă cu atitudinea plină de încredere cu care o abordase o făcură pe Emmy să creadă că nici o femeie normală de pe planetă n-ar putea să nu-l placă..

— Bună, murmură ea. *Bingo*, își zise în sinea ei. *Concurentul cu numărul unu din Turneul Curvășărelor.*

El îi zâmbi din nou și arătă cu mâna spre scaunul de alături cu o privire întrebătoare. Emmy se mulțumi să clatine din cap și se uită la el cum se așază. Era mai tânăr decât crezuse ea la început, poate avea chiar sub treizeci de ani. La o evaluare fulger – perfecționată de-a lungul atâtor ani, încât acum devenise aproape instinctivă – constată numai lucruri bune. Pulover din bum-bac cu croială migăloasă, dar *casual*, peste o cămașă albă. Jeansii de calitate erau din fericire fără tăieturi, decolorări excesive, înscrisuri, ținte, broderii sau buzunare cu clape. Pantofii de culoare maro, simpli, dar eleganți. Înălțime obișnuită, potrivit de suplu fără să pară prea preocupat de aspectul ăsta, aranjat și totuși masculin. Dacă ar fi să-i găsească vreun cusur, poate că

jeanșii erau un picuț cam strâmți. Oricum, dacă aveai de gând să seduci un european, jeanșii strâmți erau un risc al meseriei.

Încurajată de abordarea lui și fără să uite că singurii bărbați cu care vorbise până acum în Franța erau numai angajații hotelului Costes, Emmy zâmbi.

— Mă cheamă Emmy, spuse ea.

El surâse și-i întinse mâna. N-avea verighetă, unghii roase sau lăcuite – numai semne bune.

— Paul Wyckoff. Am auzit din întâmplare ce ți-a spus măgarul ăla...

Fir-ar să fie. Era clar ca bună-ziua: în ciuda jeanșilor clasici, a bunelor maniere și a dorinței ei arzătoare de a nu fi așa, Paul vorbea engleză cu accent american. Era indiscutabil născut și crescut în State sau, poate – în cel mai exotic dintre cazuri – în Canada. Era cumplit de dezamăgită.

— ...E incredibil, nu-i așa? zicea el. Nu încetez să mă mir cât de mult sunt dispuși oamenii să plătească pentru a fi tratați atât de prost.

— Deci, nu sunt singura? întrebă Emmy, oarecum ușurată că angajații hotelului n-o tratau doar pe ea așa.

— În nici un caz, o asigură Paul. Sunt convins că așa se poartă cu toți clienții. E singurul lucru de care nu se dezmint.

— Îți mulțumesc pentru asta. Începusem să mă simt complexată.

— Mă bucur că ți-am fost de ajutor. Prima data când am stat aici, eram de-a dreptul paranoic. Părinții mei obișnuiau să ne ia cu ei peste tot – practic am crescut prin hoteluri –, dar o

singură zi petrecută aici a fost de ajuns ca să mă simt un nătărău, spuse el.

Emmy râse, uitând deja că Paul nu era eligibil. Firește, nu era eligibil pentru jocul ei. În mai puțin de patru minute de conversație, își dăduse seama că el ar fi soțul perfect. Dar nu! Nu, fir-ar să fie; n-o să cadă din nou în capcană. *Sex, da. Atașamente, nu.* Repetă aceste patru cuvinte în timp ce prin minte îi dansau imagini cu rochia de mireasă Monique Lhuillier la care visa (fără mâneci, dar cu bretele, lungă până la podea, cu o eșarfă roz pal legată în talie) și cu meniul ei perfect (aperitiv cu salată de roșii cu lămâie, urmată de o bunătate de ton gratinat la cuptor sau mușchi de vită Matsuzake).

— Mă bucur să știu că nu sunt singura.

Emmy termină de băut cafeaua și linse lingurița.

— Și cum de călătorești atât de mult, tu împreună cu familia?

— Poate ar trebui să spun că sunt „copil de ofițer de armată“ sau „fiu de diplomat“, dar nu există nici un astfel de motiv. Părinții mei sunt schizofrenici de-a binelea când vine vorba unde să se stabilească și sunt amândoi scriitori. Așa că eram mereu în deplasare. De fapt, m-am născut în Argentina.

Într-o fracțiune de secundă Emmy înțelese semnificația acestui fapt.

— Asta înseamnă că ești argentinian?

Paul râse.

— Printre altele.

— Adică?

— Adică sunt argentinian deoarece m-am născut în Buenos Aires când părinții mei lucrau

la o carte. Am locuit acolo cu întreruperi timp de doi ani, după care ne-am dus în Bali. Tatăl meu este englez, deci automat am cetățenie britanică, iar mama este franțuzoaică, dar legile lor privind cetățenia franceză – ca și serviciile lor cu clienții, de altfel – au tot felul de șmecherii, așa că pe asta n-am cerut-o niciodată. Poate sună interesant, dar te asigur, este o imensă zăpăceală.

— Dar pari atât de... american.

— Da, știu. Toată viața am fost la școli americane, practic de la grădiniță, indiferent de țara în care ne aflam. Și am mers la universitatea din Chicago. Taică-meu moare de ciudă că par a fi născut și educat în America.

Emmy clătina din cap încercând să prelucreze toate aceste informații. Sau mai degrabă să facă o listă cu toate detaliile astfel încât e-mailul pe care îl va trimite triumfătoare fetelor în seara aceea să fie beton.

— Ce-ai zice de ceva puțin mai tare? întrebă Paul. S-ar putea să ai nevoie după ce m-ai ascultat vorbind atâta despre mine.

— La ce te gândești? răspunse ea, privindu-l lung pe sub gene și aplecându-se spre el. *Sex, da. Atașament, nu.*

El râse.

— Nimic ieșit din comun. Poate să trecem de la cafea la vin?

Au luat o sticlă de vin, un soi tare, catifelat și cu atât de mult tanin încât Emmy simți că i se face gura pungă. E Bordeaux, pun pariu, se gândi ea, deși nu reuși să ghicească anul așa cum o făcea cu mai mult timp în urmă, când

petrecuse șase luni în Franța, lucrând prin diverse restaurante și vizitând podgorii. Bordeaux n-a fost niciodată unul dintre vinurile ei favorite, dar în seara asta îi plăcea foarte mult ce gust avea. Au stat de vorbă relaxați cât au băut sticla de vin, timp în care Emmy își imaginează iminenta lor lună de miere (o vilă cu vedere spre mare în Bora Bora, cu un pavilion în aer liber unde poți să și dormi și o piscină privată, sau poate un safari de lux în Africa, unde ar face dragoste într-un pat acoperit cu plase contra țânțarilor, după care un șofer i-ar duce în goană, într-un Range Rover negru, impresionant, pe lângă elefanți și lei). Începuseră deja să-și cam facă ochi dulci, când Emmy îl întrebă pe Paul — în treacăt, i s-a părut ei — ce părere are despre copii.

El ridică iute capul

— Copii? Ce-i cu ei?

Să nu fi fost ea suficient de subtilă? Probabil că vinul îi tulbura mințile. Credea că după ce l-a întrebat dacă avea nepoți sau nepoate, ar fi absolut firesc să-l întrebe dacă vrea să aibă și el copii într-o bună zi, dar poate a fost mai transparentă decât crezuse inițial?

— Oh, nu mă refeream la ceva anume, spuse Emmy. Sunt atât de drăguți, nu-i așa? Deși se pare că mulți nu și-i doresc în ziua de azi, nu? Iar eu nu concep așa ceva. Nu vreau să spun că imediat, desigur, dar știu că mi-i doresc la un moment dat, știi?

Ceva din această observație păru să-i amintească lui Paul că are niște planuri de care nu menționase nimic mai înainte.

— Mda, așa cred. Uite ce e, Emmy. Am întârziat foarte mult la o întâlnire cu niște prieteni, spuse el uitându-se la ceas.

— Da? Acum?

Era aproape miezul nopții, dar părea că e patru dimineața. Era plăcut amețită de băutură, veselă și hotărâtă să-l seducă pe Paul — doar era o femeie liberă și fără prejudecăți. Sau mai degrabă să continue conversația sus, în camera ei, unde să stea confortabil sub o pătură, să vorbească și să se sărute cu pasiune până la răsăritul soarelui. Ea și-ar așeza capul pe pieptul lui, iar el s-ar juca cu părul ei, cuprinzându-i din când în când bărbia cu o mână fermă ca s-o tragă blând spre el să o sărute. Ar râde de tot felul de prostioare, și-ar împărtăși secrete și ar vorbi despre locurile preferate pe care ar dori să le viziteze, sperând, dar neîndrăznind să spună — la urma urmei, era doar prima lor noapte — că într-o zi vor călători împreună să le vadă pe toate. S-ar trezi dimineața târziu, iar Paul i-ar spune lui Emmy ce dulce e așa adormită și răvășită și ar comanda micul dejun în cameră (croasanți pufoși, suc proaspăt de portocale, cafea cu lapte gras și o farfurie plină cu căpșuni zemoase) și ar face planuri pentru...

— Hei, Emmy? Paul o atinse cu degetele pe mână. Mai ești aici?

— Scuze. Ce ziceai?

— Ziceam că trebuie să plec. Trebuia să mă întâlnesc cu niște prieteni la zece, dar, ăă, am fost distras.

~~Zâmbetul lui gales făcu să-i tresalte un pic inima.~~

— În altă împrejurare te-aș invita și pe tine — aș insista chiar — dar, știi, de fapt e ziua de naștere a fostei mele prietene și nu sunt sigur că ar fi încântată dacă aș veni... cu cineva. Înțelegi?

Filmul care rula în mintea lui Emmy se întrepruse brusc; imaginea în care apăreau ei doi râzând în timp ce mai luau niște vin din minibar dispăru și apăru alta în care ea se uita singură la televizor pe CNN International, îmbrăcată în tricoul ei gri găurit, aruncând în gură acele *framboises* franțuzești uriașe, cu pumnul.

Reuși să zâmbească.

— Nu, nu, nu. Desigur! Înțeleg foarte bine. Ar fi aiurea și lipsit de delicatețe să apari cu altcineva. În plus, și eu încep să simt diferența de fus orar — Doamne, parcă mi-au picat în cap o tonă de cărămizi. Am și o întâlnire foarte de vreme mâine-dimineață, oricum n-aș fi putut să vin. *Nu mai vorbi!* își zise ea. *Mai ai puțin și-o să începi să-i spui și de firete de păr crescute oribil sub piele, în zona inghinală, pe care le-ai tot scobit azi până ți-a dat sângele și-acum arată de parcă ai avea herpes. Sau faptul că toată cafeaua pe care ai băut-o, urmată de vin, ți-a cam deranjat stomacul și, deși extrem de dezamăgită că el te trimite la plimbare chiar în clipa asta, te simți ușurată că o să ai puțin timp singură. Încetează să mai vorbești în clipa asta!*

Paul îi făcu semn chelnerului să aducă nota de plată.

— Nu, te rog, lasă-mă pe mine, spuse ea întinzându-se cam prea tare peste măsută. În boxele din spatele lor se auzea înfundat varianta

remixată a unui cântec de-al lui Shirley Basset și Emmy rămase surprinsă să vadă că holul se umpluse de oameni la adăpostul unui întuneric de catifea, iar acum arăta magnific.

— Îmi pare rău că trebuie să plec așa, dar sunt prietenii mei cei mai buni și de mult...

— Firește! Nu te stresa.

Se împăcase deja cu gândul că avea să urce în cameră singură. Ideea de a se culca cu Paul ca parte din promisiunea pe care o făcuse prietenelor ei i se păru ridicolă. Pe cine prostea ea? Nu asta era felul ei. E foarte bine pentru altele – fantastic chiar, pentru unele ca Adriana –, dar Emmy nu era făcută pentru așa ceva. Ea dorea să cunoască pe cineva, să-l cunoască în toate felurile, iar sexul era o urmare firească a acestui proces, nu era un act impulsiv care ținea loc de asta. Și-apoi, ea stătea aici toată săptămâna. Poate se vor întâlni din nou a doua zi să ia cina împreună... Oh, stai, avea niște întâlniri în seara următoare. Ei, atunci poate se vor întâlni să bea ceva după aceea. Pentru început, la hotel, poate, deoarece era cel mai convenabil, apoi vor rătăci pe niște încântătoare străduțe pietruite înainte să intre într-un bistrou parizian ca să mănânce niște cartofi franțuzești și să bea Coca-Cola Light. La momentul acela vor fi petrecut ceasuri întregi împreună, poate chiar se vor fi sărutat sub unul din acele felinare romantice din fier forjat – un sărut delicat, moale, șoptit, fără limbă și deloc apăsător ca să invite la altceva. Da, ar fi ideal.

El o conduse la liftul mic, ascuns într-un ungher întunecat din hol, unde se trase într-o parte

ca să facă loc unui cuplu extrem de atrăgător care tocmai cobora.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Em. Emmy. Cum ți se spune?

— Și-așa, și-așa. Dar prietenii apropiați mi-au spus întotdeauna Em, prefer așa.

Îi zâmbi cât putu de cuceritor.

— Păi eu, ăă, dimineată plec, deci cred că ar trebui să ne spunem la revedere.

— Oh. Pleci? Acasă?

Ea își dădu seama că nici măcar nu știa unde locuiește el.

— Nu acasă, din păcate. Plec la Geneva pentru două zile, apoi, posibil la Zürich, depinde.

— Se pare că ești ocupat.

— Da, uneori am foarte multe deplasări de făcut. Dar, ăă, chiar a fost minunat că te-am cunoscut.

Se opri și surâse.

— Am mai spus asta, nu?

Emmy își zise că nodul din gât era din cauza sindromului premenstrual combinat cu schimbarea de fus orar și prea mult vin, n-avea nici o legătură cu Paul. Totuși, se temea că o să înceapă să plângă dacă încearcă să spună ceva, așa că se mulțumi să clatine din cap.

— Odihnește-te, bine? Și nu-i lăsa pe ăștia de la Costes să-și bată joc de tine. Promiți?

Ea clătină iar din cap.

El îi ridică fața spre a lui și o clipă ea crezu că o va săruta. Dar el o privi în ochi și zâmbi din nou. Apoi o sărută pe obraz și se întoarse să plece.

— Noapte bună, Emmy. Ai grijă de tine.

— Noapte bună, Paul. Și tu ai grijă.

Ea urcă în lift și, înainte să se închidă ușile, el dispăru.

— Graso ! Graso ! Graso ! croncăni nesuferita pasăre. Se trezise, asemenea unui bebeluș, la ora 5:45 dimineața – sâmbăta ! – și refuza să se culce la loc. Adriana încercă să o liniștească, să-i dea ceva de mâncare, s-o țină în brațe, să se joace cu ea și, până la urmă, a încuiat-o în baia de oaspeți, cu lumina stinsă, dar mica înaripată își continua tirul verbal.

— Fată grasă ! Fată grasă ! Fată grasă ! chirăia aceasta bălăngănind din cap în sus și-n jos ca un cățeluș de jucărie care se pune în spatele mașinii.

— Ia ascultă aici, ticălos mic ce ești, șuieră Adriana, cu buzele aproape atingând barele de metal ale coliviei. Oi fi eu în multe feluri – rele și urâte –, dar *nu* grasă. Pricepi ce-ți spun ?

Pasărea înclină capul într-o parte de parcă se gândea la întrebarea ei. Adrianei chiar i se păru că și clătinase din cap în semn că pricepe și se întoarce mulțumită să se bage din nou în pat. Nici nu ieși bine pe ușa de la baie că pasărea croncăni – de data asta mai încet :

— Fată grasă.

— Nemernicule ! țipă ea aproape năpustindu-se asupra coliviei.

Se strădui din răputeri să n-o arunce cu totul de la etajul douăzeci și șase. Pasărea se mulțumi să se uite curioasă la ea.

— Doamne Dumnezeu ! murmură ea. Vorbesc cu un papagal.

Adriana fusese întotdeauna de părere că Emmy exagera în legătură cu pasărea asta ; abia acum — când începea să se simtă lipsa somnului, iar autorespectul atârna de un fir de ață — înțelese ce rău e să stai cu pasărea tot timpul.

Cotrobăi prin dulapul cu lenjerii după un prosop mai mare, dar înșfăcă repede un cearșaf Frette, primul lucru care îi căzu în mână. După ce îl aruncă peste colivie și îi vârî dedesubt marginile cu elastic, Adriana se gândi o clipă îngrijorată că l-ar putea sufoca. Decise că poate suporta această eventuală consecință, apoi trase jaluzelele la baie și stinse lumina. În mod miraculos, pasărea rămase tăcută. Abia după ce se așează din nou sub pătură cu o mască de castraveți pe față, respiră ușurată. Slavă Domnului !

Ațipise când sună telefonul, iar ea era atât de obosită încât răspunse.

— Adi ? Dormeai ? bubui în receptor vocea lui Gilles, neobișnuit de profundă pentru cineva atât de firav.

— Azi ne întâlnim la ora unu. Acum e abia zece. De ce mă suni ?

— Măi, măi, măi, cineva nu e prea matinal ! fredonă el, părând foarte încântat.

— Gilles...

— Scuze. Uite ce e, trebuie să anulez prânzul de azi. Știu că sunt un prieten îngrozitor, dar am primit o ofertă mai bună.

— O ofertă mai bună ? Mai întâi pasărea îmi zice că sunt grasă și-acum tu îmi spui că ai o ofertă mai bună ?

— Pasărea ? Ce spui ?

— Las-o baltă. Ia luminează-mă ce înseamnă o ofertă mai bună decât niște salate, Bloody Mary și o manichiură?

— Oh, știu și eu?... Poate ăă... ia să vedem... doar șansa vieții. Ești pregătită să-ți spun?

— Sunt gata, zise Adriana străduindu-se cu greu să nu-și trădeze curiozitatea.

— Au sunat cei de la agenție să spună că Ricardo a rămas la ședința foto din Ibiza și nu a reușit să se întoarcă pentru programarea de azi.

— Mmm. Adriana își amintea vag că Gilles și Ricardo erau rivali declarați, deși era tentată să creadă că această concurență răutăcioasă pornea mai degrabă de la Gilles, decât de la Ricardo, care, spre amărăciunea lui Gilles, părea foarte încântat să primească aproape toate contractele prestigioase ale agenției. Avea multe nume mari de la Hollywood, iar în agenda lui erau trecute anual – și cu un an în avans – festivitățile de premiere. Cei doi bărbați merseseră împreună la școala de coafură și cosmetică, au lucrat ca asistenți în toate saloanele de pe Madison Avenue, apoi, deși s-au lansat amândoi exact în același timp, Ricardo a reușit cumva să devină un superstar.

— Ai idee pentru ce e programarea de azi?

Gilles părea că nu-și mai încapă în piele de bucurie.

— Ia să vedem, ce-ar putea să fie? O ședință foto! spuse ea cu prefăcut entuziasm.

El o ignoră.

— Oh, nu-i cine știe ce. Sunt sigur că nu vrei să auzi cum e să o coafezi pe Angelina în platoul

de filmare pentru *Citadinul*, care se întâmplă să fie considerat cel mai sexy film pe care l-a făcut vreodată. Păcat, mă gândeam să te invit și pe tine să-i cunoști pe ceilalți, dar sunt sigur că n-ai vrea...

— Angelina?

— Chiar ea.

— Cel mai sexy film al ei?

— Se zice că în comparație cu filmul ăsta, *Domnul și doamna Smith e Sunetul muzicii*.

Adriana suspină.

— Crezi că o să fie și Brad acolo?

— Cine știe? Orice e posibil. Am auzit că s-ar putea să-l aducă și pe Maddox cu ea.

Maddox. Interesant lucru. Oricât nu-i plăceau ei copiii – mai ales cei care țipă și cărora le curge nasul – Adriana se îndrăgostise de tot clanul Brangelina. E adevărat că țipetele și mucii nu se aud și nu se văd în paginile revistei *US Weekly*, dar Adriana era convinsă că acești copii erau altfel: cuminiți, la locul lor, poate chiar sofisticați. Nu le puteai contesta eleganța. I-ar plăcea s-o vadă și ea pe micuța cambodgiană adoptată care i se părea foarte șic. Și pe Pax, dar de nici unul – nici de Zahara, nici de Shiloh – n-ar fi atât de încântată cum ar fi de Maddox. Se ridică din pat și începu să caute înnebunită prin dulapul deschis. Cu ce se îmbracă lumea pe un platou de filmare?

— Vin neapărat! țipă ea renunțând cu totul la atitudinea ei rezervată. Unde și când?

Gilles se abținu să nu râdă.

— Știam eu că s-ar putea să te intereseze, spuse el cu o răceală voită în glas. La intersecția

dintre Prince și Mercer într-o oră. Nu știu sigur unde anume vor fi parcate caravanele pentru coafat și machiaj, dar dă-mi un sms când ajungi acolo și vin să te iau.

Adriana închise telefonul și se duse la duș. Nedorind să arate că s-a străduit prea mult, ci dimpotrivă, că s-a aranjat doar așa, pe fugă, nu se spală pe cap, dar își aplică la rădăcina părului puțină pudră de talc pentru copii, cu miros de lămâie, obținând astfel un efect de plete ondulate într-o dezordine sexy. Folosi o cremă hidratantă colorată în locul obișnuitului fond de ten pentru aspect perfect și se dădu pe pomeți cu puțin gloss înainte să se dea pe buze. Un strop de pudră sclipitoare în colțul ochilor – un truc învățat de la maică-sa de pe vremea când era model – și un singur strat de rimel maron închis îi completă machiajul feței. Oglinda care mărea ca o lupă, montată pe perete, confirmă că nu se observa nici o urmă de fard, însă rezultatul era un chip proaspăt, strălucitor și frumos.

Îi luă ceva mai mult timp să se îmbrace. Aruncă la o parte două rochii de vară, o tunică cu curea și o pereche de pantaloni albi strâmți, înainte să găsească ce-i convenea: niște blugi Levis strânși pe picior, care practic îi ridicau și-i puneau în evidență fundul, un top subțire alcătuit din două maiouri suprapuse, la care adăugă niște balerini Chloe, foarte la modă. Pielea ei cu un bronz permanent datorită genelor, dar și lunilor petrecute pe plajele din Rio, contrasta plăcut cu albul topului din bumbac, iar părul i se revărsa frumos pe umeri. Își puse la mână un mănunchi de brățări din aur de diverse grosimi

și alese o pereche de cercei mici, tot din aur, asortați. După trei sferturi de oră de când vorbise cu Gilles la telefon, Adriana trecu în vârful picioarelor pe lângă baia de oaspeți spre ușa de la intrare, ferindu-se să trezească pasărea care dormea.

— Arguahhhhhhhhh!

Auzi bătaii de aripi și încă un cârâit – indescifrabil în conținut, dar care suna ciudat de jalnic – urmat de un fâlfâit de aripi și mai frenetic.

Iisuse, se gândi ea deschizând ușa de la baie. *Pare că-și dă duhul acolo.*

— Nu se poate să mori chiar acum, se adresă ea coliviei acoperite de cearșaf. Cel puțin ai bunul-simț să aștepti până am să-l cunosc pe Maddox. Sau, mai bine, așteaptă până se întoarce Emmy. Habar n-am ce să fac cu o pasăre moartă.

Liniște. Apoi un țipăt absolut sfâșietor. Nu o mai auzise făcând așa până atunci, iar misterul o făcu să tremure de teamă.

Adriana făcu un salt înainte și smulse cearșaful de pe colivie, disperată să liniștească pasărea suferindă.

— Ce e, Otis? îl alintă ea printre zăbrele. Ești bolnav?

Abia când Otis înclină capul în felul acela sugestiv – și arătând perfect sănătos – Adriana își dădu seama că fusese păcălită. Ieșise deja din baie și se afla în hol pe la jumătatea drumului, când Otis strigă din răspuțeri „Graso!” de trei ori la rând, oprindu-se numai să cârâie între țipete.

— N-ai decât să crăpi, șobolan înaripat. Sper să fie o moarte lentă și chinuitoare. O să țopăi pe mormântul tău de pasăroi nenorocit.

Toată povestea asta o înfură peste măsură! Doar pentru că Emmy se simțea prea vinovată ca să vândă sau să omoare blestemata aia de pasăre nu înseamnă că alții trebuiau să îndure abuzurile ei. Dar ce poți să spui când cea mai bună prietenă a ta îți telefonează cu o seară înainte să plece în călătorie, panicată din cauză că veterinarul nu mai primește păsări la adăpostul său? Orice persoană cât de cât rațională ar spune exact ce-a spus și Adriana – și anume că, atâta vreme cât nu putea să se îmbrace cu pasărea, s-o mănânce sau să o poarte drept accesoriu, nu o interesa –, dar când a văzut disperarea lui Emmy, s-a înduplecat. Emmy s-a jurat că nu e cine știe ce să ai grijă de Otis și, cu excepția câtorva izbucniri de proastă dispoziție, Adriana probabil nici n-o să simtă că e acolo. Da, da, vezi să nu. De aceea stătea ea în lift și se întreba dacă nu cumva coapsele ei arată mai groase decât de obicei. Și tot de aceea avea să se chinuie să meargă pe jos vreo doi kilometri în loc să ia un taxi deoarece era clar că avea nevoie de mișcare. Păsăroi nenorocit.

Când ajunse acolo, pulsul îi crescuse de atâta mers pe jos și de emoții și se simțea puțin lipicioasă din cauza transpirației, dar pielea umedă căpătase un luciu care o făcea pe Adriana să fie și mai frumoasă. Nu puțini tipi care treceau pe acolo se întrebară dacă nu cumva ea tocmai se dăduse jos din pat după ce făcuse sex toată dimineața; alții se întrebară și cum ar fi dacă i s-ar alătura.

Gilles își făcu imediat apariția după ce ea îi trimise un sms. Observă un grup de agenți de pază care stăteau în fața unei caravane și se

uitau la ei, așa că o apucă pe Adriana de șolduri, își împinse pelvisul peste al ei și o sărută îndelung pe gură.

— La naiba, fată, ești superbă, spuse el. Aproape că-mi doresc să nu fiu pe invers.

— Da, *querido*, și eu la fel. M-aș mărita cu tine într-o clipă. De fapt, dacă într-un an de zile nu-mi găsesc un soț, vrei să te însori cu mine?

— Tentant, trebuie să recunosc. Să-mi petrec tot restul vieții cu o singură persoană și pe deasupra să fie și femeie? Mai bine castrează-mă de pe-acum.

— Stai, cred că știu cum am putea face. Am avea o relație deschisă, firește – dar la petreceri și chestii de familie am merge împreună. Și în același timp am avea fiecare viața lui. Am fi ca Will și Grace¹. Cred că ar fi fantastic.

— Da, Adi dragă, dar pot să întreb ce câștig eu la afacerea asta? Uți că fac toate chestiile astea și fără să fiu însurat...

— Ce câștigi? Hmm. Adriana își apăsă arătătorul pe buze prefăcându-se că se gândește. Ia să vedem. Oh, știu și eu... poate acces nerestricționat la fondul meu de întreținere nelimitat? Ar merge așa?

Gilles se lăsă într-un genunchi și îi duse mâna la buze.

— Adriana de Souza, vrei să te măriți cu mine? Ea râse și trase de el să-l ridice în picioare.

— Așteaptă un an, *querido*. Am la dispoziție un an să-mi găsesc un soț ca lumea – și, când

1. Personaje dintr-un sitcom american de succes: Will, un avocat homosexual, și Grace, cea mai bună prietenă a lui (n. tr.).

spun ca lumea, mă refer la unul care vrea să facă sex cu mine – și, dacă nu, tu și cu mine ne căsătorim. E bine așa?

— Sunt tare de pe-acum, jur că sunt. Doar mai spune o dată: *fond de întreținere*.

Porniră în direcția Prince Street și, pe la jumătatea drumului, îi spuse că astăzi n-o va vedea pe Angelina.

— Spune-mi că glumești. M-am trezit, am făcut duș și m-am îmbrăcat la ora zece a.m., fir-ar să fie. Măcar Maddox e aici cu vreo bonă?

— Scuze, scumpo. Dar sunt programat să-l fac pe Paul Rudd în douăzeci de minute și ești bine-venită să stai și tu.

Adriana suspină.

— Sper că e drăguț.

— Și, dacă ești fată cuminte, poate te las să stai și la filmările de diseară...

— Mersi, dar nu, mulțumesc. Ies în oraș cu tipul ăla de la finanțe.

— Oh, finanțistul *ăla*. M-am prins. Ei bine, se pare că o să fie supermișto fiindcă diseară filmează o scenă cu Tyra... o scenă în care apare îmbrăcată în lenjerie intimă... și se aude că va veni și Naomi...

— Mai taci din gură.

— Nu glumesc.

— Când?

— La șapte, la Sky Studios. Probabil că după aceea o să mergem să bem ceva.

Adriana râsuflă încet și se uită la Gilles.

— Rămân.

— S-a făcut.

Gilles deschise ușa unei caravane Haddad și așteptă ca Adriana să urce. O puștoaică pe care

ea n-o recunosc stătea cuminte pe unul din cele patru scaune, cu spatele la oglinda luminată, în timp ce o stilistă se lupta cu o perie rotundă să-i aranjeze părul des și ondulat. Celelalte scaune păreau că fuseseră ocupate până de curând, căci erau aruncate pe ele perii Mason Pearson, uscătoare de păr ionic T3 și tot felul de produse Kerastase care se vînd în America de Nord.

— Gilles, au devansat programul cu o jumătate de oră fiindcă Tobias trebuie să plece mai devreme, strigă stilista ca să acopere zgomotul uscătorului de păr. Eu mă descurc singură aici, așa că du-te tu acolo pentru retușuri.

— Am plecat, fredonă Gilles.

Ridică pe umăr un sac uriaș din piele îndesat cu tot felul de lucruri și îi făcu semn Adrianei spre ușă.

— Mergem pe platou.

Scena începuse deja când ajunseră la apartamentul de tip loft¹ unde se făceau filmările, iar permisele lor de liberă trecere fuseseră examinate de cel puțin trei agenți de pază.

— În locul ăsta se intră mai greu decât acasă la Tom Cruise, șopti Adriana când într-un târziu reușiră să intre.

Gilles zâmbi, dar rămase atent, ocolind cu grijă păienjeniișul de cabluri și prelungitoare.

— Chiar înainte să vii tu i-am auzit spunând unui curier că n-are voie să distribuie corespondența până nu termină ce au de făcut pe ziua de azi.

1. Apartament de lux amplasat direct sub acoperiș, obținut prin conversia unor spații întinse, deschise, dintr-un depozit sau alt spațiu cu destinație comercială (n. tr).

Imensul loft era amplasat în SoHo, avea plafonul de 4,80 m înălțime, pereți din cărămidă și tot felul de sculpturi moderne impresionante. Echipa instalase un uriaș pat matrimonial cu cadru metalic – din acelea care parcă au deasupra o imensă cutie goală – în camera de zi, în fața șemineului. Cu așternuturile foarte șic, maro cu verde lămâie, și noptierele scunde, arăta ca o fotografie din catalogul West Elm. Dar mult mai interesantă era actrița aproape dezbrăcată, întinsă pe el.

— Liniște în platou! bubui o voce profundă de bărbat, de undeva, de deasupra.

Gilles ridică mâna și o apucă pe Adriana de încheietură. Amândoi înghețară pe loc.

— Motor! se auzi o altă voce de bărbat.

Urmă un cor de replici în toată încăperea.

— Motor!

— Motor!

— Merge!

— Și... acțiune!

Adriana se întoarce și văzu că ultimele cuvinte veneau de la un bărbat care stătea mai într-o parte. Avea la urechi o pereche de căști uriașe, stătea pe un scaun și privea în față cu atenție, urmărind ecranul din centru cu maximă concentrare. Lângă el, o tânără lua conștiincioasă notițe pe un clipboard. Adriana își zise că el e regizorul, Dumnezeu însuși, și se bucură văzând că bănuielile ei se confirmă când se dădu puțin la stânga și observă ce scrie pe scaunul bărbatului. Numele TOBIAS BARON era cusut cu majuscule pe materialul negru. Nu se așteptase ca un regizor să fie atât de tânăr: cv-ul lui arăta probabil ca al unuia de cincizeci-șaizeci de ani,

dar bărbatul acesta nu părea să aibă mai mult de patruzeci.

Gilles și Adriana au urmărit o secvență de douăzeci de secunde în care actrița, care purta o cămășuță deschisă la nasturi și niște chiloței albi din bumbac ce reușeau să arate de o mie de ori mai sexy decât o pereche de tanga, stătea pe pat și citea o carte. Nu făcea decât să-și mângâie stomacul din când în când și să răsfoiască paginile, iar Adriana își dădu seama că fata era dublura Angelinei.

— Tăiați! strigă Tobias.

Cât ai clipi Gilles se duse glonț la actriță și începu să-i răsfire părul cu degetele. Nu părea să observe că ea stătea sprijinită în coate cu capul dat pe spate de parcă ar fi fost în extaz.

Câteva minute mai târziu, în exact același decor ca și înainte, a urmat o nouă rundă de strigăte „motor“ și „acțiune!“ Numai că, de data asta, tocmai când actorul se lăsa peste tipă să o sărute, a început să sune un telefon. Celularul Adrianei. Patruzeci de capete s-au întors în direcția ei în timp ce ea, fără să se sinchisească, a început să cotrobăie prin geantă, a scos telefonul și l-a închis – dar numai *după* ce s-a uitat să vadă cine sună.

— Tăiați! țipă Tobias. Ce-i asta, oameni buni? Ora amatorilor? Aruncați naibii telefoanele mobile. Acum s-o luăm de la intrarea lui Fernando. Reluăm imediat și... acțiune!

De data asta actorii au încheiat scena spre mulțumirea regizorului și Tobias a cerut supărat o pauză. Gilles o strânse pe Adriana de mână atât de tare încât unghiile îi intrară în palmă.

Ea știa că mai are un pic și-l apucă furiile – el țipa întotdeauna –, dar înainte s-o scoată afară s-o muștruluiască, îi interceptă Tobias. Avea căștile lăsate după gât; s-a încruntat și a clătinat furios din cap în timp ce restul echipei s-a îndepărtat cât să nu aibă contact direct, dar rămânând destul de aproape ca să audă ce se petrece.

— Tu cine ești? întrebă Tobias uitându-se țintă la Adriana.

Gilles începu să bâiguie:

— Îmi pare rău, domnule Baron, vă asigur că un astfel de incident nu se va mai...

Tobias îl întrerupse pe Gilles cu un gest exasperat, dar nu-și luă ochii de la Adriana.

— *Tu* cine ești?

El se uita la Adriana și Adriana se uita la el, amândoi încleștați într-un război al privirilor timp de aproape treizeci de secunde, fără ca nici unul să scoată o vorbă. Adriana îi admiră fermitatea; majoritatea bărbaților se fâstâceau când ea rămânea tăcută și sfidătoare. Îi plăcea și faptul că el era solid. Era peste înălțimea medie pentru un bărbat, avea probabil aproape 1,80 m, dar tricoul strâns îi puneă în evidență torsul care îl făcea să pară și mai solid. După câte își dădea ea seama, și bronzul, și părul negru și des erau de la natură. Era destul de aproape de el cât să-i simtă mirosul plăcut: un amestec de balsam de rufe și un parfum masculin, subtil.

Străduindu-se să nu pară că își cere scuze, ea îl privi direct în ochi și zise:

— Mă cheamă Adriana de Souza.

— atunci *asta* explică totul.

— Poftim?

Apoi îi trecu prin minte că poate acest om o cunoștea cumva pe maică-sa și, prin urmare, nu îl surprindea atitudinea ei de divă. N-ar fi prima dată când cineva din industria divertismentului ar face legătura între numele faimos al Adrianei și frumusețea ei.

— Așa se explică de ce o tânără ca tine are cântecul lui Joao Gilberto ca sonerie pe telefon. Din Rio?

— Din São Paulo, gânguri Adriana. Nu-mi pari a fi brazilian.

— Nu? Din cauza numelui sau a nasului? zise el zâmbind în sfârșit. Nu e nevoie să fii brazilian ca să recunoști *bossa-nova* când o auzi.

— Scuze, cred că nu ți-am reținut numele. Tu ești? întrebă Adriana cu ochii mari.

Știa de ani buni de experiență că, dacă îi tratezi pe cei aroganți ca pe niște nimeni, sunt ai tăi pe vecie.

Lui îi cam pierise zâmbetul de pe buze, dar apoi a început să suradă cu un aer care părea să spună *Ia te uită, un adversar, îmi place*. Și, chiar dacă el nu i-a cerut Adrianei numărul de telefon atunci și acolo, ea era absolut sigură că o să mai audă de Tobias Baron.

— De ce ești atât de tăcută? a întrebat Russell în timp ce înaintau cu greu în traficul de pe Merritt, aglomerat ca o parcare, situație înrăutățită încă și mai mult de refuzul lui ferm de a evita tripleta ororilor de trafic: nu numai că plecaseră din oraș la o oră de vârf, dar la o oră de vârf vinerea – în weekend, vara.

Leigh oftă. Mai erau doar trei zile până la mult râvnita ei zi de luni Fără Contacte Umane.

— Mi-e groază, ca de obicei.

— Nu se poate să fie atât de răi, scumpo. Trebuie să-ți spun că nu înțeleg ~~deloc~~ de ce te afectează atât de mult.

— Probabil că dacă îi vezi doar de trei ori în viața ta, știu cum să facă impresie bună la început. Nu vezi cât sunt de dominatori și de inflexibili decât după ce ajungi să-i cunoști mai bine și să ai încredere în ei. După aia... ai grijă!

Deranjată că el le lua apărarea părinților ei, căută niște muzică pe iPod și dădu volumul mai tare să asculte tot drumul. Din căști bubuia melodia lui John Meyer „Waiting on the World to Change“.

Erau în noul Range Rover al lui Russell, pe care ea îl detesta. Când o întrebase cu câteva luni în urmă ce mașini îi plac, ea se mulțumise să ridice din umeri.

— Când locuiești în New York, frumusețea e că nu ai nevoie de mașină. De ce să te deranjezi?

— Deoarece, draga mea, vreau să petrec weekenduri romantice cu tine. Libertatea pe care ți-o oferă ar fi minunată pentru amândoi. În plus, postul de televiziune mă va plăti s-o țin într-un garaj în oraș. Deci, ai vreo preferință?

— Nu prea.

— Haide, Leigh, zău așa. O s-o folosim foarte mult împreună. Chiar nu ai nici o preferință?

— Nu știu... cele albastre, cred.

Știa că e imposibilă, dar pe bune, ce-i păsa ei? Oricum Russell avea să vorbească întruna

despre mașini indiferent ce-i plăcea ei, așa că nici nu voia să se implice.

— „Cele albastre“? Ești o răutate.

Ușurată că el bătuse în retragere – lucru care se întâmpla mult prea rar – o lăsă mai moale.

— Henry are un Prius albastru și e mulțumit – spune că e uimitor cât de puțin consumă. Am mai auzit că și Escape hibrid este bun – un SUV care nu arată ca un tanc.

— Un *hibrid*?

— Știi și eu? Nu neapărat. Îmi place și Nissanul acela cu forme curbate... Cum se cheamă? Mural?

— Murano. Vorbești serios?

— De fapt, ți-am spus deja că nu prea mă interesează, dar m-ai obligat să vorbesc. Ia ce-ți place.

A urmat un lung monolog în care Russell proslăvea numeroasele virtuți ale unui Range Rover. A vorbit despre interior, exterior, cai-pu-tere, exclusivitate, eleganță și calități practice pe vreme rea (de notat că nu a amintit nimic despre cât consumă pe kilometru sau cât de greu e de găsit un service adecvat, dar Leigh s-a abținut să comenteze acest lucru). El se transformatuse instinctiv în vedeta TV în transmisiune directă și vorbea întruna: vocea baritonală însuflețită, dar controlată, privirea fixă, ținuta perfectă. Exact ceea ce îl făcea atât de carismatic și fermecător *on-air*, dar atât de enervant când erau doar ei. Se întrebă ce-ar zice toate fetele alea care îi scriau și îi trimiteau fotografiile seducătoare pe web site dacă l-ar vedea pe acest Russell: tot frumos, e-adevărat, dar îngâmfat și plictisitor peste măsură.

Tocmai terminase de povestit despre angajamentul unui jucător de baseball când au intrat pe aleea din fața casei. Părinții ei n-au avut încotro și s-au stabilit în Greenwich în anii '80 când a murit bunica lui Leigh, lăsând casa părintească unicului ei fiu. Pe atunci tatăl lui Leigh era doar junior editor, iar mama ei abia terminase facultatea de drept, așa că șansa de a trăi fără chirie și fără ipotecă – chiar dacă asta însemna, din păcate, să stea departe de insulă – era prea bună pentru a o rata. Leigh a locuit în frumoasa casă părintească de când era la grădiniță, juca leapșa în pădurea din apropiere, dădea petreceri de ziua de naștere la piscină și și-a pierdut virginitatea în subsolul rece ca o peșteră cu un băiat pe care își amintește cum îl chema, dar nu și cum arăta; și totuși de mult nu se mai simțise acasă în casa aceasta cu cinci dormitoare.

Leigh introduse codul de securitate (1-2-3-4, normal) pe tastatura panoului de comandă de la garaj și îi făcu semn lui Russell s-o urmeze. O parte din ea era dezamăgită că mama ei nu ieșise grăbită afară să o ia de mână, să-i admire inelul de logodnă și să-și șteargă lacrimile în timp ce-și săruta unica fiică și viitorul ginere, dar se cunoștea suficient de bine ca să-și dea seama că ar enerva-o și ar deranja-o dacă maică-sa s-ar comporta așa. Doamna Eisner nu era tocmai genul sentimental și lacrimogen, dar chiar prin asta mama și fiica se asemănau.

— Mamă! Tată! Am sosit!

Îl conduse pe Russell prin holul de la intrare care de mult nu mai servea ca vestibul, căci fusese transformat într-un foaier elegant, și intră în bucătărie.

— Unde sunteți?

— Venim acum! o auzi pe maică-sa strigând din camera de zi.

O clipă mai târziu își făcu apariția în fața lor, îmbrăcată lejer, dar elegant, într-una din multele ei cămăși colorate Polo, bermude kaki și mocasini Tod's.

— Leigh! Russell. Felicitări. Oh, mă bucur atât de mult pentru amândoi.

O îmbrățișă pe fiica ei și se întinse să-l sărute pe Russell pe obraz.

— Haideți, să ne așezăm, să văd și eu mai bine strălucirea aceasta. Nu pot să cred că a trebuit să aștept douăsprezece zile ca să-l văd!

Comentariul pasiv-agresiv numărul unu, își zise Leigh. *Am început deja.*

— Îmi pare atât de rău că nu am așteptat să vă întoarceți dumneavoastră și domnul Eisner, dar mi-am dorit foarte mult să o cer de soție cu ocazia aniversării unui an de când ne cunoaștem, se grăbi Russell să explice.

Părinții ei se întorseseră târziu, cu o seară înainte, din pelerinajul de trei săptămâni pe care îl făceau prin Europa în fiecare an în luna iunie și insistaseră ca fericitul cuplu să vină la o cină pentru a sărbători împreună.

— Te rog, spuse mama ei făcând un gest cu mâna în aer. Înțelegem. Și-apoi nimeni nu mai are nevoie de părinți pentru astfel de lucruri, nu-i așa?

Numărul doi. Și în timp record.

Russell tuși să-și dreagă glasul și păru atât de stânjenit încât îi stârni lui Leigh un sentiment de compasiune. Decise să-l salveze.

— Mamă, ce-ai zice de un pahar de vin? E la frigider?

Doamna Eisner arată spre barul de mahon din colț.

— Ar trebui să fie câteva sticle de Chardonnay în răcitor. Tatălui tău îi place, dar mie mi se pare un pic cam sec. Dacă preferați roșu, va trebui să aduceți din pivniță.

— Cred că mai bine bem roșu, zise Leigh, mai mult pentru Russell. Știa că nu-i place vinul alb – mai ales Chardonnay –, dar el n-ar îndrăzni niciodată să-și exprime o astfel de preferință în fața părinților ei.

— Vă las un minut să mai vorbiți amândouă, spuse Russell cu zâmbetul unuia care a câștigat un premiu (mai exact un premiu Emmy obținut anul trecut pentru cel mai fascinant show săptămânal). Eu mă duc să aduc vinul.

Doamna Eisner o apucă pe Leigh de mâna stângă și o trase direct sub veioza de pe masă.

— Măi, măi, chiar că și-a făcut temele, nu? Și tu, desigur. Russell o să fie un soț minunat. Probabil că ești foarte mulțumită.

Leigh se opri o clipă neștiind ce vrea să spună. Însemna că Leigh se pregătise toată viața ei pentru acest moment, că inelul acesta reprezenta un succes care nu se compara cu faptul că ea era absolventă de Cornell sau că avea să devină un strălucit editor la Brook Harris. Îl iubea pe Russell – da, chiar îl iubea –, dar o enerva că propria ei mamă îl considera cea mai mare realizare a ei de până atunci.

— Mă bucur atât de mult, zise Leigh forțându-se să zâmbească.

Mama ei oftă.

— Cred și eu! E atât de bine să te văd odată fericită. Ai muncit din greu atâta timp... Să nu mai spun că nici nu e prea devreme.

— Mamă, tu îți dai seama că tocmai ai...

Dar înainte să spună *ai dat de înțeles că, unu, sunt întotdeauna negativistă, și doi, sunt la o vârstă atât de înaintată că ți-ai făcut griji că s-ar putea să nu-mi găsesc niciodată un soț*, Russell intră în cameră urmat de domnul Eisner.

— Leigh, spuse tatăl ei pe o voce egală și atât de liniștită, încât părea aproape o șoaptă. Leigh, Leigh, Leigh. Avea acum părul complet încăruntit, deși, asemenea multor bărbați, asta nu îl făcea să arate bătrân, ci mai distins. La fel și ridurile adânci de pe frunte, din jurul gurii și al ochilor – îți dădeau impresia de înțelepciune și experiență de viață, nicidecum că ar fi o problemă ce trebuie rezolvată la chirurgul estetician cu prima ocazie. Până și puloverul de pe el – o jachetă bleumarin veche de treizeci de ani, cu petice din piele la coate și nasturi din lemn – părea cumva mai inteligent decât puloverele pe care le poartă majoritatea bărbaților în ziua de azi.

Stătea în prag, lângă pian, și se uita la ea într-un fel care întotdeauna îi dădea impresia că e analizată, de parcă se gândea dacă îi place sau nu noua ei tunsoare sau dacă e de acord cu ce era îmbrăcată. Când Leigh a crescut, mama ei a fost cea care stabilea regulile imediate pentru fiica lor – dacă avea voie să folosească creion dermatograf, care era ținută potrivită pentru a merge la dans, la ce oră să vină acasă după o

petrecere cu colegii de școală —, dar numai tatăl ei a fost cel care o făcea să se simtă inteligentă sau proastă, superbă sau îngrozitor de urâtă, încântată sau distrusă, cu o simplă privire sau un singur comentariu. Bineînțeles că, deși astfel de comentarii păreau întâmplătoare, nu erau niciodată așa. Fiecare cuvânt pe care îl rostea era gândit, cântărit și ales cu bună știință și vai de cea care nu reușea să-și aleagă cuvintele cu atâta precizie. Cu toate că Leigh nu-și aducea aminte ca tatăl ei să fi ridicat vocea măcar o singură dată, își amintea că de nenumărate ori el îi disecase argumentele și opiniile cu o asprime calmă care o intimida și-n ziua de azi.

— E editor, o liniștea mama ei când Leigh se supăra ca un copil. Cuvintele sunt viața lui. E foarte atent la cuvinte. Le iubește, iubește limbajul. Dragă, nu i-o lua în nume de rău. Și Leigh clătina din cap și spunea că înțelege și se străduia și mai mult să fie atentă ce spune, încercând să nu i-o ia în nume de rău.

— Bună, tată, spuse ea aproape cu timiditate.

Văzuse că și Emmy și Adriana le spuneau taților lor „tati“, dar părea imposibil de imaginat să i se adreseze tatălui ei cu așa o dulcegărie. Chiar dacă se pensionase în urmă cu șase ani, Charles Eisner avea să fie un redactor-șef impunător până în ziua în care avea să moară. Timp de doisprezece ani condusese cu mână fermă Editura Paramour — care nu era „un rahat cu perje“, după cum se exprimase el, ca editurile din ziua de azi — și acasă reușise să rămână la fel de distant și detașat. Grilele de toamnă, proiectele, asistenții de redactori, presiunile din

partea corporației, chiar și autorii deveneau perfect previzibili după primii câțiva ani, motiv pentru care Leigh a fost întotdeauna convinsă că îl enerva tocmai faptul că numai copiii nu erau așa. Până în ziua de azi, Leigh încercase să rămână pe cât posibil fermă și imparțială în preajma tatălui ei, având mare grijă să nu scoată vreo vorbă despre ceea ce credea ea.

— L-am felicitat deja pe viitorul meu ginere, spuse el intrând în cameră și apropiindu-se de Leigh. Vino, dragă. Fă-mi această plăcere.

După o scurtă îmbrățișare și o sărutare pe frunte, nici prea entuziasmată, nici prea afectuoasă, domnul Eisner îi conduse pe toți în camera în care urmau să ia masa și începu să dea directive pe un ton liniștit.

— Russell, ai vrea te rog să pui tu vinul în carafă? Ia de la bar paharele fără picior, dacă ești drăguț. Carol, e nevoie de sos vinaigrette pentru salată. Restul e pregătit, dar n-am vrut să se înmoaie cât am mai stat noi. Leigh, dragă, poți să te așezi și să te relaxezi. La urma urmei, seara asta este seara ta specială.

Ea își zise că trebuie să fii paranoic și nevrotic să interpretezi așa ceva altfel decât ca pe un compliment, dar tot nu se putu abține să nu-l perceapă ca pe un atac.

— Bine, spuse ea. Mă voi relaxa special.

Au discutat despre călătoria părinților ei cât timp au mâncat salata de rucola cu brânză de capră și au povestit despre logodna lor când au ajuns la fileul cu asparagus și cartofi cu rozmarin. Russell i-a întreținut pe toți povestind cum a cumpărat inelul și cum a plănuit s-o ceară în

căsătorie, iar părinții lui Leigh au zâmbit și au râs mai mult decât obișnuia oricare din ei și totul a fost foarte civilizat, aproape chiar plăcut, până când telefonul lui Leigh a început să sune în timpul desertului.

Leigh își trase geanta de sub masă și scoase telefonul.

— Leigh! o muștră maică-sa. Suntem la *masă*.

— Da, mamă, știu, dar e Henry. Scuzați-mă o clipă.

Își luă telefonul și se îndreptă spre camera de zi, dar, dându-și seama că puteau s-o audă, se strecură afară pe verandă și-l auzi pe tatăl ei spunând „Pe vremea când lucram eu, nici un editor-șef nu și-ar fi permis să telefoneze unui editor la ora nouă vineri seara, decât dacă se întâmpla ceva foarte, foarte grav“, chiar înainte să închidă ușa în urma ei.

— Alo, răspunse ea, convinsă că tatăl ei avea dreptate și că Henry suna ca s-o concedieze. Trecură zece zile de la dezastrul cu Jesse Chapman și, cu toate că Leigh se scuzase de nenumărate ori, Henry tot părea distant și preocupat.

— Leigh? Henry. Scuze că te sun așa târziu, dar nu suporta amânare până mâine.

Acu-i acu, se gândi ea pregătindu-se pentru vestea pe care avea să i-o dea. Era și-așa destul de rău că urma să fie concediată de la editura unde era pe cale să devină cel mai tânăr senior editor din câți au existat vreodată, dar să între după aceea și să-i spună chestia asta tatălui ei avea să fie insuportabil.

— Nu-i nici o problemă. Sunt la părinții mei și tocmai am terminat masa, așa că nu mă deranjezi. S-a întâmplat ceva?

Henry oftă. Rahat. S-ar putea să fie mai rău decât crezuse.

— Ești cu Charles? E perfect. O să-i placă la nebunie.

Leigh inspiră adânc și se forță să vorbească.

— Da?

Păru mai degrabă un țipăt decât un cuvânt.

— Te-ai așezat? N-o să-ți vină să crezi. Dumnezeu mi-e martor că nici mie nu-mi vine să cred.

— Henry, spuse ea calm. Te rog.

— Tocmai am vorbit cu Jesse Chapman...

Oh, slavă Domnului, se gândi Leigh, descleștându-și în sfârșit mâinile. *Mă sună doar să-mi spună că Jesse și-a ales un editor.* Știa că ar trebui să-i pese dacă el alesese sau nu editura Brook Harris, dar se simțea mult prea ușurată.

— Și a zis că i-ar plăcea să publice următoarea carte la noi.

— Henry, e minunat! Mă bucur foarte mult. Și să știi că am să-mi cer din nou scuze personal când...

El o întrerupse.

— N-am terminat, Leigh. A spus că vrea să publice la noi, dar cu o condiție: vrea să-i redac-tezi *tu* cartea.

Leigh se pregătea să spună „Glumești“, dar Henry continuă:

— Și nu glumesc.

Leigh încercă să înghită, dar parcă nu mai avea gură. Emoția, ușurarea și spaima, toate la un loc, erau prea mult de suportat.

— Henry, te rog.

— Mă rogi ce? Tu auzi ce spun? M-ai auzit? Autorul declarat numărul unu de *New York Times*,

câștigătorul premiului Pulitzer, care a vândut cinci milioane de exemplare în toată lumea și care, până în clipa asta, a dispărut cu totul, ne-a rugat – nu, pardon, *a cerut* – ca tu, Leigh Eisner, să-l editezi.

— Nu se poate.

— Leigh, revino-ți. Nu știu cum altfel să-ți spun. Te vrea pe tine și numai pe tine. A spus că odată ce-a dat lovitura, nimeni n-o să mai fie sincer cu el. Toți îl menajează, sunt indulgenți cu el și-i spun că e strălucit, dar nimeni – nici redactorul, nici editorul, nici impresarul lui – n-ar fi sinceri cu el. Și se pare că i-a plăcut că nu ți-a fost teamă să fii sinceră cu el. Dacă nu mă înșel a spus chiar așa „Fata aia are toleranță zero și eu la fel. Vreau să lucrez cu ea“.

— „Toleranță zero“? Henry, din toată fișa postului meu rezultă că trebuie să le spun autorilor numai ceea ce vor să audă. La naiba, toată viața mea am procedat așa. Uneori îmi mai scapă și mie, dar...

— Îți scapă?

— Mă rog, ca să fiu blândă. Se știe că vorbesc fără să gândesc câteodată. Dar nu cred că sunt capabilă de onestitate la cerere. Pur și simplu îmi vine când mă aștept mai puțin.

— Eu știu foarte bine lucrul ăsta, dar prietenul nostru Jesse nu știe. Și nici n-o să afle.

Făcu o pauză.

— Leigh, trebuie să-ți spun că și eu am fost la fel de șocat ca și tine, poate chiar mai mult, dar ascultă-mă cu atenție. Ai tot ce trebuie. N-aș fi fost de acord cu așa ceva dacă nu eram absolut sigur că poți să faci față. Și nu numai să faci

față — să faci treabă bună. Bineînțeles că nu trebuie să-ți spun eu cât de important va fi pentru cariera ta. Stai în weekendul ăsta, gândește-te bine și vino la mine la birou când te întorci luni, bine? Sunt alături de tine de data asta, Leigh. O să vezi că o să fie bine.

Ai ei tocmai discutau despre organizarea unei petreceri de logodnă când a revenit la masă și le-a spus tuturor că va edita noua carte a lui Jesse Chapman.

— Oh, scoate o nouă carte? întrebă maică-sa în timp ce-și mai turna niște cafea. Ce frumos! A trecut ceva timp, nu-i așa?

Russell era ceva mai în temă, dar nu foarte mult. El o sprijinise întotdeauna, desigur, și întotdeauna părea mândru să le spună prietenilor și colegilor lui despre munca ei, și știa că Leigh aproape sigur îl ofensase pe Jesse Chapman în ziua aceea în biroul lui Henry, însă scriitori ca Jesse Chapman nu erau în topul preferințelor lui.

Oricum nu conta. Singura persoană care a înțeles importanța situației o auzise foarte bine: tatăl ei arăta de parcă cineva îi folosisse stomacul pe post de sac de box.

— Jesse Chapman? Acel Jesse Chapman?

Leigh se mulțumi să clătine din cap de teamă că, dacă deschidea gura, nu s-ar mai fi stăpânit de bucurie.

El își reveni repede și ridică paharul de vin să ciocnească, dar Leigh citi îndoială și neîncredere în ochii lui. Știa că el credea că trebuie să fie vreo greșeală că fiica lui, atât de lipsită de experiență în comparație cu ilustra lui carieră,

va edita un autor mai mare decât oricare din cei cu care lucrase el. Leigh simți aproape compasiune – aproape – când văzu că pentru prima dată, tatăl ei, meșter în vorbe, marele guru, judecătorul și juriul extraordinar, rămăsese fără grai.

Odată ce i-ai pus, sunt naturali

În timp ce restul Americii petrecea un weekend de sărbătoare privind focurile de artificii și făcând grătare lângă piscină, Emmy ateriza împreună cu prietenele ei pe aeroportul din Curaçao și încerca să înțeleagă cum de vacanța lor o luase atât de anapoda. Nici nu și-a dat seama când i-au fost furați ochelarii de pe cap. Hoții – doi puștani cu fața plină de coșuri și cu părul lung, într-o camionetă rablagită – se opriră la câteva sute de metri mai încolo, scoaseră capul pe geam și-i arătară fluturându-i în aer în timp ce strigau veseli într-o limbă pe care ea n-o recunoștea.

— De ce strigă puștii ăia la noi? întrebă Adriana nedumerită. Vor să ne vândă ochelarii ăia de soare?

I se păru un efort copleșitor să răspundă. Emmy simți cum i se încheștează gura și nu poate să scoată nici un sunet. Părea un lucru simplu să explice că, de fapt, ochelarii aceia erau ochelarii ei, dar în ciuda eforturilor depuse, nu reuși să scoată nici un sunet.

Se pare că nici Leigh nu își dădea seama ce se petrecuse.

— Spune-le că nu ai nevoie de ochelari, că tocmai ți-ai cumpărat o pereche, bolborosi ea.

— Ba *am* nevoie de o pereche, murmură Emmy.

Cu o expresie indiferentă, făcu cu mâna în direcția băieților care tocmai accelerau și se îndreptau cu camioneta spre ieșirea aeroportului.

— Ajutați-ne.

Parcă era Rose din filmul Titanic, înghețată și aproape inconștientă pe scândura ei, plutind în derivă în Atlantic, deși, din fericire, ele nu erau nici înghețate și nici naufragiate.

— Haideți, fetelor, trebuie să ne revenim. Suntem în vacanță – o sărbătoare – nu la înmormântare, spuse Adriana care abia articula cuvintele.

„Vacanța” era mult mai puțin festivă decât ultimul praznic la care fusese ea – să nu mai zicem că mâncarea n-a fost la fel de bună. Dar Emmy nu spuse nimic. La urma urmei, se aflau acolo să sărbătorească logodna lui Leigh și nici în ruptul capului nu voia să o strice. Și ce dacă totul devenise un uriaș coșmar înainte chiar de a fi început? Cea mai bună prietenă a ta se logodește o singură dată (să sperăm... și dacă prietena aceea era Leigh, atunci cu siguranță), iar ea avea de gând să-i arate lui Leigh că se distrează de minune, chiar dacă era să crape. Ceea ce era posibil.

Reușise să nu se mai gândească atât la ironia situației, dar faptul că se afla beată și pe jumătate drogată pe un aeroport caraibian după ce a fost prădată de niște puști i-a mai dat răgaz să mediteze. Fostul ei prieten plănuise această călătorie pentru a sărbători aniversarea a cinci ani

de când erau împreună, însă după ce acest fost prieten a părăsit-o pentru instructoarea majoretă virgină, i-a oferit ei biletele ca un fel de premiu de consolare. Emmy voise să fie demnă și să-i spună să se ducă învărtindu-se o dată pentru totdeauna, dar totul era plătit integral, iar ea fusese destul de stresată cu noua slujbă în ultimul timp și, până la urmă, merita să accepte fie și numai pentru că așa poate dădea de înțeles că se va duce cu noul ei iubit.

— Pe bune, Emmy, du-te. Totul e aranjat și plătit. O să-ți placă, spusese Duncan când a venit să-și ia DVD-urile și lenjeria la o săptămână după ce ea se întorsese de la Paris.

Fusese o călătorie perfectă în interes de serviciu, dar ea încă suferea deoarece Paul o respinsese clar — să nu mai zicem că și ea l-a îndepărtat cu discuția aceea despre faptul că dorea să aibă copii. Unde mai pui că și Duncan arăta incredibil de bine și de fericit, probabil mai bine decât arătase vreodată de când îl cunoscuse ea. Nemernicul dracului.

— Cum? Tu și majoreta nu sunteți încă pregătiți să mergeți împreună într-o călătorie? Sau e interzis cumva să călătorești înainte de căsătorie?

El a oftat, sugerând că nici nu se aștepta la altceva din partea lui Emmy, i-a dat un plic cu itinerarul complet și a ciupit-o ușurel de obraz.

— Du-te. Stai la plajă. N-aș vrea să se irosească.

— Mulțumesc, Duncan, așa o să facem. Cu accentul pe *facem*, bineînțeles. El nici măcar n-a clipit.

Ticălosul.

Emmy îl ura pentru că o încuraja să se ducă, dar pe ea se ura încă și mai mult pentru că îi permitea lui s-o facă. Ar fi putut să renunțe complet, dar când le-a spus prietenelor ei de ideea unei călătorii de una singură în Antilele Olandeze, acestea n-au fost deloc încântate.

— Solo? De ce să te duci acolo *singură*? Mai ales când ai două foarte bune prietene chiar aici de față, dintre care una tocmai s-a logodit. Cred că ar fi o *neglijență* din partea ta să nu ne inviți, s-a smiorcăit Adriana.

În mod deloc surprinzător, Leigh fusese ceva mai rezervată.

— Zău, nu e mare scofală. În plus, la serviciu e un mare balamuc în perioada asta. Editez primul scriitor important. Și nu cred că Russell ar fi încântat dacă l-aș lăsa singur taman pe 4 Iulie.

Emmy a clătinat din cap.

— Vezi? Leigh e prea ocupată și sunt sigură că și tu ai, ăă... lucruri de făcut. Nimeni nu știa ce făcuse Adriana toată ziua, dar era o înțelegere tacită să nu abordeze subiectul ăsta. În plus, rezervarea e pentru două persoane.

Că era sau nu o decizie post-despărțire, pe Emmy nu prea o interesase să petreacă săptămâna în căutare de bărbați sau să danseze pe masă în cluburile de noapte. Parisul și povestea aia fâsăită cu Paul fuseseră o lovitură grea pentru orgoliul ei; ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Adriana să o împingă de la spate să iasă la vânătoare de bărbați zi și noapte.

— Două, trei, ce importanță are? Totul se poate rezolva cu un simplu telefon. Și Leigh, scumpo, nu-mi pasă câtuși de puțin ce treabă ai

tu la serviciu. Cât despre Russell, va trebui să înțeleagă și el că cele mai bune prietene ale tale se bucură pentru tine și vor să sărbătorească. Adriana a zâmbit larg spre amândouă. Ei, am stabilit. Când plecăm?

Lucrurile s-au înrăutățit imediat ce au plecat din New York, deși nici acum detaliile nu erau prea clare. Luaseră zborul de ora șase dimineața de la La Guardia spre Miami și, în ciuda oricărei rațiuni, oricărui argument sau motiv, Adriana reușise să le convingă să bea Bloody Mary în timpul zborului. Bloody Mary înainte de ora nouă dimineața! Ceea ce, deși lui Emmy nu prea îi făcea plăcere să recunoască, fusese chiar mișto. Al doilea și al treilea pahar s-au dus pe gât cu ușurință și, până să aterizeze pe aeroportul din Curaçao, escala la Miami a fost ceva ca un vis nedeslușit. Singura dovadă că într-adevăr avusese loc – ochelarii Gucci de 200\$ pe care Adriana insistase că Emmy *trebuie* să-i cumpere de la duty-free shop – tocmai se evaporase. Geamantanul lui Emmy dispăruse și el, dar pastiluțele pe care Adriana insistase ca ea și Leigh să le încerce își făceau efectul magic: geamantan, ochelari, *orice*, nici că-i mai păsa.

În soarele puternic de după-amiază, fetele stăteau prăbușite lângă geamantanele Adrianei și al lui Leigh – care, printr-un miracol, nu dispăruseră și erau intacte.

— Unde suntem iar? întrebă Leigh trăgând în zadar de bandana cu care își legase părul. Se pare că nu reușesc să îmi amintesc.

Adriana ridică privirea.

— În Jamaica?

Râseră pe înfundate, sigure amândouă că Jamaica nu era răspunsul corect, dar neputând să-și aducă aminte care era.

Emmy scoase plicul din bagajul de mână și începu să citească.

— Aruba. Bonaire. Curaçao. Insulele A-B-C din Antilele Olandeze. O sută treizeci de kilometri depărtare de coasta Venezuelei. Populație...

Adriana ridică mâna să-i facă semn să se oprească.

— M-am plictisit.

— Acum îmi amintesc, bolborosi Emmy. Suntem în Curaçao. Zborul nostru de la Miami a avut întârziere și am pierdut feribotul spre Bonaire. Am rămas blocate aici.

— Nu mai fiți atât de negativiste, fetelor! fredonă Adriana. Ne bronzăm frumos. O să întâlnim niște olandezi mișto. Pauză. Olandezii sunt mișto?

— Olandezii? Nu știam că sunt olandezi în Jamaica! țipă Leigh într-un fel care nu-i stătea în fire.

Adriana pufni în râs și cele două bătură palmele.

Tâmpilele lui Emmy pulsau de durere și simțea că îi ia pielea foc.

— Reveniți-vă, oameni buni. Trebuie să plecăm de aici.

Problemele au început când fetele au debarcat în Curaçao ușor amețite, dar perfect conștiente, și și-au croit drum spre ghișeul pentru feribot. Emmy a cerut politicoasă trei bilete.

— Nu, a anunțat cu evidentă bucurie o negresă corpulentă care purta un *muumuu* hawaiian și sandale. Anulat.

— Anulat? Cum adică anulat? Emmy se străduia s-o privească aspru, dar faptul că bărbia ei abia ajungea la ghișeu o împiedica să obțină efectul dorit.

Femeia a zâmbit. Fără amabilitate.

— Nu mai există.

A mai trecut o oră până au aflat că a existat un feribot mai demult; dar acum nu mai era; și singura modalitate de a traversa acei cincizeci de kilometri era cu unul din cele două avioane locale numite deloc încurajator Bonaire Express și Divi Divi Air.

— Mai bine mor decât să zbor cu o chestie care se cheamă „Divi Divi“, a zis Adriana în timp ce se uitau curioase la casele de bilete aflate una lângă alta, ambele având câte un singur angajat și o măsuță cu rotile.

— S-ar putea să mori oricum, a spus Leigh.

A luat o hârtie cu orarul de zbor scris de mână.

— Ia stați, asta ar trebui să vă binedispună. Zice aici că avioanele sunt recondiționate, au câte șase locuri și sunt foarte sigure.

— Recondiționate? Șase locuri? *Signature*? Asta-i tot ce au fost în stare să găsească nenorociții ăștia, iar noi le încredințăm viețile noastre?

Lui Emmy nu-i mai trebuiau nici trei minute ca s-o dea naibii de idee tâmpită și să ia următorul avion înapoi spre New York.

Leigh nu terminase de citit.

— Stați așa. Uite aici și o fotografie.

Prinsă cu o capsă pe spatele orarului de zbor era imaginea surprinzător de clară a unui avion. Un avion foarte colorat. De fapt, aproape fosforescent. Leigh i-o pasă Adrianei care dădu din mâini dezgustată și-și aprinse o țigară. Trase adânc în piept și-i pasă țigara lui Leigh care,

instinctiv, se întinse s-o ia, apoi își aduse aminte că se lăsase de fumat.

Adriana dădu fumul afară.

— Mie să nu-mi arăți chestia aia. Te rog! Nu concep, nu-mi imaginez, nu accept nici o scuză pentru care un avion să arate ca o rochie Pucci!

Mai aruncă o privire la fotografie, apoi inhală din nou și gemu simultan:

— Doamne, e un avion cu propulsie. Eu nu mă urc într-un propulsor. Nu *pot* să zbor cu un propulsor.

— Oh, ba da, o să poți, fredonă Leigh. Chiar o să te lăsăm pe tine să decizi cu care. Divi/Pucci zboară la șase, iar Bonaire Express – ăsta arată ca un tablou de Jackson Pollock, în caz că nu știai – are un zbor la șase și douăzeci. Cu care preferi?

Adriana începu să se sclifosească. Emmy se uită la Leigh și-și dădu ochii peste cap.

Adriana scormoni prin portofel și-i dădu lui Leigh cardul ei American Express Platinum.

— Cumpără la care crezi tu că avem cele mai mari șanse de supraviețuire. Mă duc să caut ceva de băut.

După ce au cumpărat trei bilete folosind o combinație complicată de guldeni, dolari și cecuri de călătorie, deoarece compania nu accepta carduri de credit, Emmy și Leigh au căutat un loc unde să se așeze. Se pare că aeroportul Hato nu avea mai nimic, iar scaunele nu făceau excepție. Era o construcție prăfuită, deschisă care, deși ar fi trebuit, nu oferea nici măcar o palmă de umbră să se ferească de soarele puternic al amiezii. Prea obosite să mai continue căutarea, fetele s-au întors la limba de asfalt pe care stătuseră

mai devreme, o porțiune care ar fi putut fi tro-tuar, pistă de aterizare sau parcare. Tocmai se prăbușiseră epuizate pe geamantanul Adrianei când aceasta apăru triumfătoare, ținând în mână o sacoșă de plastic, și se trânti alături.

Emmy îi luă sacoșa din mâini.

— În viața mea n-am avut atâta nevoie de apă. Te implor, spune-mi că ai cumpărat mai multe sticle.

În sacoșă nu era decât o singură sticlă cu un lichid albastru electric în ea.

— Ai luat Gatorade în loc de apă?

— Nu e Gatorade, *querida*. Curaçao albastru. Mmm. Nu-i așa că arată delicios?

Adriana își scoase sandalele legate cu șiret în jurul gleznei lăsând să se vadă o pedichiură cu lac roz pal și își răsuci topul sub banda sutienului. Deși mai văzuse abdomenul plat, fără colăcei, al Adrianei de o mie de ori, Emmy nu se putu abține să nu se holbeze. Politicoasă, Adriana se prefăcu că nu observă. Dădu din cap spre sticlă.

— Specialitate din partea locului. Ar trebui s-o începem chiar acum ca să uităm de decolare.

Leigh luă sticla de la Emmy.

— ~~Zice~~ ~~aici~~ despre curaçao albastru că este un ~~lichior~~ dulce, de culoare bleu, făcut din coajă uscată de portocale și că se adaugă pentru culoare în cocteiluri, citi ea de pe etichetă.

— Da, și? întrebă Adriana, masându-se pe umerii deja bronzăți cu un strop de ulei Hawaiian Tropic.

— Cum și? Nu e decât colorant alimentar care conține alcool. Nu putem să bem așa ceva.

— Zău? Eu pot. Adriana scoase dopul și luă o înghițitură zdravănă.

Emmy oftă.

— Nu e apă? Aș face moarte de om ca să beau puțină apă.

— Bineînțeles că nu e apă. Am căutat în tot aeroportul. Singura prăvălie era închisă – permanent, se pare –, baricadată cu o scândură pe care scrie NU. La un moment dat am văzut ceva ce părea a fi un bar, dar putea la fel de bine să fie și vama, și o zonă care se numea restaurant, dar care arăta de parcă era centrul Bagdadului. Am găsit totuși o tarabă lângă poarta Divi Divi cu un domn amabil care zicea că la el e duty free shop. Avea cam zece cartușe de ceva ce se chema Richmond Ultra-Lights, câteva ciocolate strivite de Toblerone, o sticlă de Jim Beam și asta. Am luat-o pe asta. Îi dădu sticla lui Emmy. Hai, Em, relaxează-te puțin. Suntem în vacanță.

Emmy apucă sticla, se uită la ea și luă o înghițitură. Avea gust de Splenda, doar că mai dulce. Mai luă o gură.

Adriana zâmbi, mândră ca un părinte la serbarea de clasa a șasea.

— Așa da! Leigh, iubito, ia și tu o guriță. Așa... Acum, fetelor, am un cadou pentru voi.

Leigh se forță să înghită și se strâmbă cumplit.

— Cunosco privirea asta. Spune-mi, te rog, că n-ai adus pe furiș ceva ilegal. Dacă ăsta – făcu un gest larg cu mâinile – e aeroportul internațional, îți dai seama cum arată pușcăria?

Imperturbabilă, Adriana scoase din buzunarul blugilor un borcănel roșu cu alb de forma unei capsule mari. Îi răsuci capacul și scoase trei tablete. Ea înghiți una. Pe celelalte două le dădu prietenelor ei.

— Leacul lui mami.

— Valium? De când iei tu Valium?

— De când? De când ne-am decis să zburăm cu un avion care arată ca unul din parcul de distracții Six Flags.

Cu asta, nu mai era nevoie de altceva pentru a o convinge pe Emmy. A înghițit pilula mică și rotundă cu puțin curaçao albastru. S-a uitat la Leigh care a procedat la fel, apoi totul li s-a părut mai frumos.

A trecut o oră, apoi încă una. Emmy a deschis ochii prima. I se învinețiseră picioarele de atâta amorțeală și pe jos erau șase doze goale de bere. Vag își aduse aminte că se apropiase de ea un bărbat care purta un ventilator atârnat la gât. Nu avea apă, dar vindea niște bere cu un nume dubios, Amstel Bright. La momentul acela i se păruse o idee bună, dar berea și curaçao albastru laolaltă cu Valium combinate la peste 35 de grade, fără apă, n-a fost un lucru prea înțelept.

— Adriana, trezește-te. Leigh? Cred că trebuie să ne imbarcăm.

Leigh deschise un ochi fără să se miște din loc și privi cu o claritate surprinzătoare.

— Unde suntem?

— Haideți, trebuie s-o luăm din loc. Mai rău decât să ne urcăm în avionul ăla este să dormim aici la noapte.

Asta păru să mobilizeze pe toată lumea. Împreună se îndreptară cu greu în direcția corectă.

— Uau, ce securitate beton au ăștia, mormăi Leigh în timp ce își croiau drum spre o tablă pe care scria DIVI DIVI 6:00 PM. Ador aeroporturile care nu te inoportunează cu filtre cu raze X și detectoare de metale.

S-au imbarcat fără prea mare tam-tam în avionul cu șase locuri, doar pilotul le-a aruncat

o privire ciudată când a văzut-o pe Adriana dând gata ultimul strop de curaçao și adormind instantaneu sprijinită de hublou. Zborul n-a fost chiar atât de groaznic, deși Emmy a aplaudat împreună cu ceilalți pasageri când trenul de aterizare a atins pământul. Normal că mașina și șoferul care trebuiau să le aștepte la aeroportul Flamingo din Bonaire nu mai erau de găsit, iar geanta de cosmetice a Adrianei a dispărut și ea în cele douăzeci de minute de mers cu mașina, dar nimănui nu părea să-i pese.

— Face călătoria mai ușoară dacă pierzi câte un bagaj la fiecare zbor, zise Adriana ridicând din umeri.

Când au coborât din taxi la hotel, nu dormiseră de aproape douăzeci și patru de ore, se îmbătaseră, se treziseră din beție, pierduseră două bagaje și zburaseră cu un avion care avea nume de poezie de grădiniță, decolând de pe un aeroport care cu siguranță n-ar fi trecut nici de cea mai îngăduitoare inspecție a Administrației Federale a Aviației. Bine că măcar stațiunea arăta la fel de elegantă și liniștită ca în pliantul lui Duncan, iar lui Emmy îi veni să-l sărute pe tipul de la recepție când acesta le oferi un apartament cu două dormitoare. Leigh se prăbușise deja, îmbrăcată, pe patul din dormitorul mic, iar Adriana părea că o să facă la fel, dar Emmy era hotărâtă să facă o baie înainte să adoarmă.

— Adi, îmi împrumuți ceva de la tine în care să dorm? strigă Emmy din uriașa cadă de marmură. Golise deja toată sticluta de spumant de baie sub jetul de apă și făcuse o spumă abundentă, răspândind în toată baia un miros de eucalipt.

— Ia ce vrei tu: mie lasă-mi setul mov cu neglijeu. E setul meu norocos.

— Ți-e foame? strigă Emmy din nou.

— Mor de foame. Sunăm la room service?

Emmy intră în camera Adrianei îmbrăcată în halat și papuci de hotel și începu să cotrobăie prin geamantan. Scoase o jartieră neagră și niște ciorapi din plasă și le ridică să se uite la ele.

— N-ai măcar o pereche de boxeri sau ceva de genul ăsta?

— Emmy, *querida*, în caz că nu știai, boxerii sunt pentru băieți. Se ridică în capul oaselor și băgă mâna în geamantan. Uite, ia-i pe ăștia.

Emmy ridică pantalonașii foarte scurți din mătase de culoarea lavandei și topul asortat și se uită lung la ele.

— Tu chiar porți așa ceva când ești singură acasă și vrei să te simți confortabil?

Adriana pufni în stilul ei delicat și feminin.

— Nu prea. Arată de parcă sunt pentru bunica. De fapt, cred că sunt un cadou de la ea. De obicei port ăștia. Își ridică peste cap cămășuța de culoarea fucsinei; materialul mătăsos se mișca asemenea unui lichid pe trupul ei.

Emmy oftă.

— Știu că n-ar trebui să te urăsc pentru că ai un corp perfect, dar te urăsc, chiar te urăsc.

— Scumpo, și tu poți să ai așa ceva – Adriana își cuprinse sânii în palme și-i împinse în sus în timp ce cămașa scurtă de noapte i se ridică peste coapse și dădu la iveală un epilat brazilian complet – pentru zece mii de dolari și câteva ore în mâinile fermecate ale doctorului Kramer. Se uită în jos și-i mai strânse încă o dată pe fiecare în

parte. Sunt atât de încântată că i-am remodelat când s-a legalizat siliconul. Arată mult mai naturali, nu crezi?

Emmy admirase – drace! *venerase* – implanturile Adrianei din clipa în care s-a întors cu ele după vacanța de Crăciun din anul doi de facultate. Desigur, n-au mai părut așa perfecte când unul s-a spart patru luni mai târziu, iar Emmy a trebuit să o ducă pe Adriana la urgență și să stea cu ea toată noaptea cât au așteptat să vină un chirurg plastician să-i reconstruiască sânul stâng care se dezumflase. Dar acum? Înlocuirea soluției saline cu silicon a fost o decizie bună – chiar dacă asta a însemnat alte patru zile și nopți în care Emmy a trebuit să-și îngrijească prietena. Erau impecabili. Atât de rotunzi și de plini și de frumoși, nu păreau falși câtuși de puțin... Mă rog, poate arătau doar un picuț falși, dar numai pentru cei care o știau pe Adriana dinainte și, așa cum spusese chiar Adi râzând, „Odată ce i-ai pus, sunt naturali“. Naturali sau nu, cui îi păsa când erau atât de perfecți?

Emmy se întrebase de mii de ori, de zeci de mii de ori, cum e să ai astfel de sâni. Sau, la drept vorbind, să ai sâni, pur și simplu. Fusesse întotdeauna destul de mulțumită de constituția ei slabă, era tot mai mulțumită de înfățișarea ei pe măsură ce înainta în vârstă și își dădea seama că puține femei își păstrează silueta în mod natural. Dar deși știa că multe femei ar face moarte de om ca să aibă metabolismul ei, coapsele ei ca niște scobitori, fundulețul mic și brațele cu mușchi fermi, care nu atârnă, murea să știe cum e să ai corpul acela de femeie cu toate moliciunile și rotunjimile care le plac bărbaților atât de mult.

Când se uita la sâni Adrianei, Emmy se gândea la sertare pline cu sutiene sexy, din dantelă; la rochii cu șiret pe după gât pe care să ai cu ce să le umpli bine; la o lume plină de bustiere fără bureți; la faptul că n-ar mai putea să-și cumpere de la raionul pentru copii fiindcă pieptul ei nu ar mai încăpea niciodată într-o cămașă de fetiță. Visa să nu mai audă în viața ei expresia aia „cât o mână“, să poarte rochii fără bretele și fără să le pună mai întâi bureți, să vadă un bărbat care se uită la decolteul ei înainte să se uite la ochii ei, măcar o dată.

Bineînțeles că ea n-ar avea niciodată curajul s-o facă. Chiar acum când se uita cu atenție la pieptul Adrianei, știa că i-ar fi prea frică să treacă prin așa ceva. Mai știa că ceea ce îi atrăgea pe bărbați la ea era delicatețea ei, grația naturală care provenea din faptul că avea un trup așa mic, felul în care delicatețea ei fizică îi făcea încă și mai conștienți de puterea și masculinitatea lor, și nu sexualitatea fățișă a unor sâni mari și frumoși.

Emmy oftă. Își smulse prosopul de pe cap și îl aruncă pe podea.

— Dacă mă gândesc mai bine, ce-ai zice să sărim peste cină în seara asta? Nici nu pot să mă mișc.

Adriana își duse mâinile la inimă.

— Mai întrebi? Mai puțină mâncare acum și-o să arăți mai bine în bikini mâine.

— Bine zis. Noapte bună, Adi.

— Noapte bună, Em. Sper să visezi numai bărbați superbi. Să nu crezi că am uitat cumva...

Dar până să răspundă, Emmy adormise deja.

A doua zi de vacanță, când se aflau la piscină, Adriana simți că Leigh se uita la ea în timp ce a scos o țigară din sacoșa de plajă, a aprins-o și a inhalat încet. Era o cruzime să fumezi în fața cuiva care tânjea după așa ceva, era conștientă de lucrul ăsta, dar, ce Dumnezeu, erau în vacanță. Leigh n-avea nici un motiv să nu fumeze și ea puțin, apoi să se lase din nou când ajungea acasă; la urma urmei, Adriana făcea chestia asta tot timpul.

— Vrei și tu una? întrebă Adriana cu un zâmbet răutăcios, întinzând mâna spre șezlongul lui Leigh.

Leigh se uită urât la ea, apoi se aplecă în față.

— Lasă-mă să miros doar, spuse ea apropiindu-se de dâra de fum. Suspină de plăcere, vocea ei aspră sunând încă și mai profundă decât de obicei. Dumnezeule, ce bine e! Dacă aș afla că mai am de trăit doar un an sau cinci sau zece, jur că primul lucru pe care l-aș face ar fi să cumpăr un pachet de țigări.

Emmy clătină din cap și câteva şuvițe din părul ei castaniu se desprinseră din coadă. Își potrivea costumul de baie – stilul sport, de culoare albastră, alcătuit din două piese, care arăta mai degrabă ca un echipament sportiv decât ca niște bikini – și zise:

— Amândouă sunteți dezgustătoare cu țigările alea. Nu v-a spus nimeni că e un obicei prost? Și urât pe deasupra.

— Bună dimineața, soare! Ești veselă în dimineața asta, nu-i așa? spuse Leigh. Bău suc de portocale care mai rămăsese în pahar și-și trase sacoșa de plajă pe șezlong. Doamne, abia aștept să stau puțin la soare. Îți vine să crezi că e deja luna iulie și eu n-am ieșit nici măcar o dată în vara asta?

Adriana o măsură pe Leigh din cap până-n picioare cu ostentație.

— Vai, dar nici nu știi, spuse ea. Culoarea aia albastră translucidă pe care o ai îți vine de minune.

— N-ai decât să râzi, fredonă Leigh, părând cu adevărat veselă pentru prima dată de câteva săptămâni încoace, dar o să vedem noi cine râde peste douăzeci de ani când o să aveți amândouă cancer de piele și o să fiți nevoite să vă injectați cantități imense de Botox în toate ridurile alea. Abia aștept.

Adriana și Emmy o priviră pe Leigh cum scoate tacticoasă din sac două sticlute și un tub de cremă antisolară. Aplică mai întâi un strat gros de cremă Clarins cu factor de protecție 50 pe fiecare centimetru de piele expusă, de la picioare până la umeri, având grijă să-și tragă bikinii negri și să întindă bine maglavaisul pe sub marginile costumului de baie. După ce termină această treabă laborioasă, se pulveriză peste tot cu spray Neutrogena, de asemenea cu factor de protecție 50, ca să se „asigure că nu i-a scăpat nici un loc“, după cum le explică ea celorlalte două care o urmăreau și o ascultau cu atenție. După ce reuși să se dea pe tot corpul cu cremă și spray, începu să se ocupe și de față, masându-se pe îndelete cu o cremă antisolară foarte

scumpă, franțuzească, pe obraji, bărbie, frunte, lobii urechilor, pleoape și gât. Își adună părul într-un coc strâns, îl acoperi cu o pălărie de soare mare cât o măsuță rotundă de cafea și își puse și-o pereche de ochelari de soare imenși, de culoare neagră.

— Mmm, făcu ea, întinzând mâinile deasupra capului, cu grijă să nu-și deranjeze pălăria. E minunat.

Adriana îi aruncă o privire lui Emmy, apoi își dădu ochii peste cap. Zâmbiră amândouă. Leigh era mai ciudată, fără îndoială, dar ritualul acesta al ei le-a înveselit pe amândouă.

— Gata, fetelor, ajunge cu prostiile. Avem un subiect serios de discutat, anunță Adriana.

Știa că Leigh n-avea de gând să vorbească prea mult despre logodna ei – dovedise chestia asta cu vârf și îndesat cu o zi înainte când a sporovăit entuziasmată despre noul autor foarte important pe care trebuia să-l editeze (aceeași trăncăneală disperată pe care fetele nici n-o mai luau în seamă după atâția ani în care o ascultaseră pe Leigh spunând „Am ratat complet finalul ăla” și „N-am să reușesc să returnez manuscrisul ăsta la timp”, pentru ca apoi s-o vadă primind promovare după promovare la serviciu, așa cum în facultate adunase non-stop numai note de zece) și a dat numai răspunsuri monosilabice la întrebările despre viitoarea ei căsătorie – așa că Adriana se hotărî să n-o mai pună într-o situație dificilă. Deocamdată.

— Nu știu ce părere ai tu, Leigh, dar știu că eu vreau să aflu mai multe detalii despre călătoria lui Emmy la Paris, fredonă Adriana, privind-o fix pe Emmy. Orașul îndrăgostiților; cred că sunt multe de povestit.

Emmy începu să bombăne și lăsa deschisă pe piept cartea pe care o citea, *Londra este cel mai frumos oraș din America*.

— De câte ori trebuie vă să spun? Nu-i nimic de povestit.

— Minți, minți, spuse Leigh. Ai zis ceva de un tip pe nume Paul. Care, în treacăt fie spus, nu mi se pare un nume de străin, dar poate ai vrea să ne lămurești.

— Nu știu de ce mă tot faci să-mi amintesc de chestia asta, spuse Emmy cu o privire rugătoare. E sadic. V-am povestit tot: Paul, care era jumătate argentinian, jumătate britanic, bine îmbrăcat, călătorea mult și, în ansamblu, era extrem de simpatic și de atrăgător, a preferat să meargă la ziua de naștere a fostei lui iubite decât să facă sex cu subsemnata.

— Sunt sigură că există o altă explicație. Poate că el doar...

Adriana întrerupse ceea ce cu siguranță avea să se transforme în acel joc al lui Leigh, excesiv de diplomatic și enervant de amăgitor al lui „poate că el“.

— Te rog! Există o singură explicație pentru ceea ce s-a întâmplat în seara ~~aceea~~, presupunând, așa cum și facem, că Paul e normal și e bărbat. Emmy, fii sinceră. Chiar voiai să faci sex cu el? Îți plăcea de el? Chiar îi doreai trupul cu adevărat?

Emmy râse încurcată.

— Uau. Nu știu ce să zic. Cred. Da, sigur. Practic m-am aruncat în brațele lui la doar câteva ore după ce l-am cunoscut, nu?

— Și când zici că „te-ai aruncat în brațele“ lui vrei să spui că „ai transmis – sau ai încercat să

transmiți – cu emoție și cu subtilitate că ți-ar surâde ideea de a mai bea un pahar împreună“. Am dreptate?

— Păi, probabil.

Emmy era hotărâtă să nu spună adevăratul motiv pentru care Paul a plecat atât de grăbit. Dacă ar recunoaște că l-a întrebat pe Paul dacă vrea să aibă copii într-o bună zi – o întrebare absolut rezonabilă din punctul ei de vedere – Emmy știa că prietenele ei nu ar ierta-o.

— Deci, practic nu i-ai făcut impresia că ai fi o tipă indiferentă și destrăbălată care nu vrea decât să se distreze?

— Ah, n-am de unde să știu! Probabil că nu, bine? Dar de ce crezi tu că e asta? *Fiindcă nu sunt o destrăbălată care e dispusă la orice.* Sunt o tipă absolut comună căreia îi place să agațe, dar care mai degrabă *ar cunoaște pe cineva* care să-i placă decât să aibă o escapadă ieftină cu un necunoscut.

Adriana zâmbi triumfătoare.

— Asta, scumpa mea prietenă, este problema ta.

— Nu e nici o problemă, interveni Leigh fără să deschidă ochii. Așa e ea. Nu toată lumea poate avea escapade.

Adriana scoase un oftat lung de frustrare.

— Fetelor, în primul rând „escapadele“ sunt pentru amărății care se întâlnesc în cazinourile din Atlantic City sau hotelurile din Midwest. „Agățatul“ este ceea ce fac fetele din suroritate când se îmbată după ceremonia din primăvară. Noi avem *aventuri*. *Aventuri* grozave, sexy, spontane. Înțelegeți? În al doilea rând, cred că aici toate pierdem ceva din vedere: nu eu am decis

ca Emmy să aibă *aventuri* în fiecare oraș pe care îl vizitează. Ea singură a făcut acel anunț. Desigur, dacă tu crezi că nu te descurci...

Chelnerul, un tip blond, simpatic ca un drăcușor, îmbrăcat în cămașă și pantaloni scurți kaki, întreabă dacă poate să le aducă ceva. Au comandat câte o margarita și au reluat conversația ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Nu, ai dreptate, recunosc Emmy. A fost decizia mea și am de gând să mă țin de ea. O să-mi facă bine, nu-i așa? N-o să mă mai gândesc atât de mult la căsătorie. O să fiu mai relaxată. Doar că în teorie pare minunat, dar când e miezul nopții, te afli într-un hotel străin, te uiți la tipul din fața ta pe care abia l-ai cunoscut și te gândești că o să te vadă dezbrăcată când tu de fapt nici nu știi bine cum îl cheamă... mie mi se pare... cu totul altceva.

— Dar dacă adopți atitudinea care trebuie, poți avea un foarte plăcut sentiment de eliberare, spuse Adriana.

— Sau poate fi un adevărat dezastru, adăugă Leigh.

— Așa ești tu, optimistă întotdeauna, nu-i așa?

— Uite ce e, văd că Emmy vrea să facă chestia asta și înțeleg perfect de ce. Adică, dacă eu aș fi fost doar cu trei bărbați până acum și cu toți aș fi avut relații de durată, aș vrea să văd și eu ce mai există pe lumea asta. Dar e important ca ea să știe că escapadele – pardon, *aventurile* – nu sunt întotdeauna atât de minunate, spuse Leigh.

— N-ai decât să vorbești în numele tău. Eu întotdeauna am fost mulțumită, zâmbi Adriana.

Era adevărat, în cea mai mare parte. Fusesse cu mai mulți bărbați decât putea să numere și îi plăcuse cu fiecare dintre ei.

— Oh, da? se repezi Leigh. Înseamnă că nu-ți mai amintești de tipul ăla care făcea surfing – cum îl chema? Pasha? – care, după ce ați făcut sex, a bătut palma cu tine și pe urmă ți-a zis „fufă“, „Fufo, mai potolește-te“, când l-ai întrebat dacă mai vrea un pahar de vin? Sau cu fetișistul ăla care voia să-ți lubrificeze picioarele și să le frece toată noaptea? Și cine nu-și amintește de ăla pe care l-ai cunoscut la nunta lui Izzie, care a răspuns la telefon pentru că sunase maică-sa chiar când erai tu peste el? Să mai continui?

Adriana ridică mâna dreaptă s-o oprească și se strădui să ofere cel mai cuceritor zâmbet de care era în stare.

— Cred că am înțeles ce vrei să spui. Totuși, scumpa mea prietenă, tu greșești un pic. Pentru câteva mere stricate, nu înseamnă că nu trebuie să te duci în livadă. Alea au fost doar niște întâmplări nefericite. Ce zici de baronul ăla austriac care era de părere, pe bună dreptate, că e un preludiu plăcut să mergi să cumperi diamante la Cartier? Sau în Costa Rica, atunci când eu și surferul ăla – alt surfer – am făcut dragoste pe plajă la răsăritul soarelui? Sau când arhitectul ăla cu acoperișul de pe care aveai o priveliște nemaipomenită a Hudsonului...

— Tu să știi că poate fi oricum, spuse Leigh, uitându-se direct la Emmy.

— Ai așa un talent de a-i strica omului cheful! strigă Adriana. Mă duc să înot.

Încercă să-și păstreze tonul calm, dar începușe deja să se enerveze. De ce era Leigh așa de

acră? Tipa avea o slujbă fantastică la cea mai prestigioasă editură din oraș, un logodnic adorabil care era comentator sportiv, foarte râvnit de femei, dar care n-avea ochi decât pentru ea, și o înfățișare sofisticată, sobră, suficient de arătoasă ca s-o placă bărbații, dar nu într-atât încât s-o urască femeile. De ce era întotdeauna atât de nesuferită?

— Sper că după ce pe mine m-ai tocat mărunț, nu ți-ai uitat partea ta din înțelegere, spuse Emmy.

— Firește că nu, replică Adriana. De fapt, cred că l-am cunoscut deja pe viitorul meu soț.

— Hmm, făcu Leigh imperturbabilă, luând un pahar de margarita cu gheață de pe tava chelnerului. Îl țin u clipă lipit de frunte, după care linse toată sarea de pe buza paharului.

— Chiar așa? întrebă Emmy pe un ton care Adrianei i se păru enervant de condescendent.

— Da, chiar așa, răspunse Adriana. Deși văd că nu vă interesează pe nici una, vă anunț că e chiar Tobias Baron.

Două capete se ridicară să se uite la ea cu surprindere. *Ei, cu asta le-am captat atenția, ce bine-mi pare!*

— Chiar Tobias Baron? întrebă Leigh.

Da, așa e mai bine.

— Chiar el.

Clătină din cap în semn că da.

— De fapt, prietenii îi spun Toby.

Leigh se holbă la ea.

— Glumești? Zi odată, femeie! Trebuie să auzim...

— Desigur! zâmbi Adriana. Dar după ce înot puțin.

Se ridică de pe șezlong ca o felină care și-a încheiat somnul de după-amiază și se îndreaptă spre piscină. *Las că le învăț eu minte, altă dată să mă ia în serios.* Încercă apa cu degetele, apoi intră în bazin cu totul, abia despicând apa cu corpul ei subțire, și imediat după aceea începu să înoate stil craul, în forță, dar cu grație. Deși nu era o mare fană a oceanelor (apa sărată îi usca prea tare părul, ca să nu mai zicem de acele creaturi care înțeapă), Adriana înota ca un pește. Maică-sa, speriată că micuța Adriana o să intre de-a bușilea în piscina de pe proprietate, ținuse morțiș s-o învețe să înoate înainte să meargă. Asta s-a rezolvat foarte repede într-o singură după-amiază. Doamna de Souza a dus-o pe Adriana care avea nouă luni și țipa ca din gură de șarpe unde era apa de un metru și jumătate, i-a scos înotătoarele și a privit-o cum se duce la fund. Auzind această poveste pentru prima dată în adolescență, Adriana a fost îngrozită.

— Stăteai și te uitai la mine cum mă înec? a întrebat-o ea pe maică-sa.

— Lasă că n-a fost atât de grav – te-ai dus la fund o secundă-două. Apoi ți-ai dat seama și ai ridicat căpșorul la suprafață. Nu e cine știe ce că ți-a intrat puțină apă în nas, nu?

Nu era chiar o metodă agreată de Dr. Phil, dar cu toate astea a fost eficientă.

Adriana înotă zece lungimi de bazin și primi cu recunoștință un prosop de baie rulat frumos de la un servitor musculos, căruia îi oferă în schimb un zâmbet larg drept mulțumire. Când se întoarse, Emmy îndoia pagina pe care o citea și puse cartea deoparte.

— Adriana de Souza, cum se face că nu ne-ai spus chestia asta până acum? Suntem în Aruba de...

— Bonaire! spuseră Leigh și Adriana într-un glas.

Emmy le făcu semn să tacă din gură.

— Mă rog. Suntem în Bonaire de două zile deja și tu abia acum spui chestia asta? Ce fel de prietenă ești tu?

— Nu e ceva serios, spuse ea, bucurându-se de expresia celorlalte două – îi plăcea să țină informațiile până în momentul în care aveau efect maxim – dar cred că promite.

— Promite? Revistele spun că e varianta intelectuală a lui George Clooney. Frumos, realizat, normal, necăsătorit...

— Divorțat, interveni Emmy.

Leigh dădu din mâini că n-are importanță.

— O greșeală de când avea douăzeci de ani și care a ținut trei ani, timp în care nu a făcut copii. Eu nu l-aș pune în categoria bărbaților însurați.

Adriana fluieră a surprindere.

— Măi să fie, se pare că amândouă sunteți foarte informate. Asta înseamnă că sunteți de acord?

Celelalte clătinară din cap cu tărie.

— Povestește-ne despre el, spuse Emmy râsuflând ușurată probabil pentru că atenția nu mai era îndreptată asupra ei.

Adriana își ridică puțin de pe scaun bustul de pe care picura apă ca să îndrepte perna, de ajuns ca să-l facă pe un tip care înota în apropiere să suspine.

— Păi, ia să vedem. Nu e nevoie să vă dau date biografice – văd că le cunoașteți deja –, dar,

ăă, chiar e un scump. L-am cunoscut acum două săptămâni pe platoul de filmare la *Citadinul*.

Leigh se întoarce pe partea cealaltă și își desfăcu sutientul la spate.

— Ce făceai acolo?

— M-a luat Gilles cu el. Trebuia să le cunosc pe Angelina și Maddox, dar l-am cunoscut pe Toby.

În continuare Adriana reproduce cuvânt cu cuvânt conversația ei cu Toby, mai puse de la ea câteva fraze (pentru culoare), dar nu omise nimic. Când termină, își puse seducător buzele în jurul paiului cu dungi și trase o gură zdravănă din margarita. Nu era foarte sigură, dar credea că grupul acela de băieți drăguți de cealaltă parte a piscinei se uitau la ea.

— Și crezi că va suna? întrebă Emmy cu ceea ce părea a fi o reală îngrijorare.

Puțin deranjată de faptul că prietenei ei i-a trecut prin cap ideea că el s-ar putea să nu sune, să nu mai zicem că a spus-o cu voce tare, Adriana replică scurt:

— Bineînțeles c-o să sune. De ce să nu sune?

— Oooh, se pare că avem aici pe cineva foarte sensibil... făcu Leigh.

— Ce? Te referi la Yani? Mi-a trecut definitiv.

Adriana își îndreptă picioarele cu degetele întinse.

— S-a mai întâmplat ceva cu Yani? întrebă Emmy curioasă. De ce eu aflu mereu ultima?

Adriana oftă.

— Nu știu de ce mă pisați cu chestia asta. I-am dat numărul meu de telefon săptămâna trecută și i-am spus să mă sune.

— Și?

— Mi l-a dat înapoi.

Adriana încercă să pară extrem de plictisită, dar prietenele ei o cunoșteau foarte bine: o chinuia gândul ăsta, făcând-o încă și mai conștientă că era timpul să-și găsească un soț. Faptul că Yani o respinsese – lucru care, era sigură, nu s-ar fi întâmplat cu doi ani în urmă – arăta clar că nu mai era de așteptat.

— Ți-a spus de ce?

— Nu, doar că-i pare rău și că nu va putea să folosească numărul.

— Sunt sigură că n-a vrut decât să...

— Zău! spuse Adriana dând din mână și zâmbind. Nici nu mă interesează. Yani, instructorul de yoga, nu e unul dintre cei mai respectabili regizori de la Hollywood, nu-i așa?

— Bună, spuse Emmy ridicându-se în picioare și zâmbind cu gura până la urechi spre umărul drept al Adrianei.

— Ce?

O clipă Adriana rămase nedumerită până când se întoarse și văzu un bărbat care stătea în spatele ei. Un tip foarte atrăgător, dacă era s-o spună. Măicuțiță, pantalonii aceia scurți cu model hawaiian erau lăsați pe șolduri, în jurul unui abdomen impresionant de ferm. Părul decolorat de soare era ud, iar Adriana îi observă mâinile puternice când și-l dădu de pe frunte. Era cam nebărbierit și nu era chiar atât de înalt cum îi plăcea ei, dar în ansamblu era plăcut. Și zâmbea. La *Emmy*!

— Bună, zise el. Sper că nu vă deranjez...

Era australian! Preferații ei! Primul ei sărut a fost cu un băiețel australian de unsprezece ani, trimis la São Paulo pe perioada verii să stea

la vecinii Adrianei și de atunci ea mai fusese cu atâția conaționali de-ai lui încât se putea considera cetățean de onoare.

— Bineînțeles că nu, gânguri Adriana, trăgându-și instinctiv umerii în spate și scoțând pieptul în față.

— Știți, ăă, noi — prietenii mei de acolo. Arată spre masa situată de cealaltă parte a piscinei unde stăteau trei tipi care încercau să nu se uite insistent. Ne întrebam dacă n-ați vrea să ne însoțiți diseară la cină?

Adriana se holba la el nevenindu-i să creadă. Era clar: vorbea direct cu Emmy. Incredibil! Era oare cu putință ca deliciosul ăsta să o prefere pe Emmy și nu pe ea?

— Am venit la un amic de-al meu, la petrecerea burlacilor, ăă, suntem aici de trei zile deja și am început să ne cam plictisim doar noi singuri. Ar fi, ăă, minunat dacă ați vrea să veniți cu noi diseară. Nimic neobișnuit, promit, stăm doar pe plajă într-un loc super, bem ceva și ascultăm muzică. Facem cinste. Ce ziceți?

De-acum se lămurise și Emmy că australianul i se adresa ei, iar Adriana, deși șocată de întreaga situație, era impresionată de cât de repede își revenise Emmy.

— Vai, ce drăguț din partea voastră! spuse ea imitând foarte bine accentul unei sudiste. Cu mare plăcere!

Australianul, aparent mulțumit, dădu fuga la bar să caute ceva de scris. În momentul în care acesta plecă, Adriana își impuse să-și schimbe atitudinea. Încercă să-și reprime acel sentiment tot mai puternic de teamă că bărbații n-o mai consideră atrăgătoare și își înghiți criticile la

adresa australianului – care, observându-l mai bine, era prea scund... ca să nu mai zicem de barba aia nerasă care arăta oribil; nu era ea prea mare pentru niște tipi care nu se sinchiseau să se îngrijească? – și în schimb se strădui să surâdă cât putea ea de frumos. Aplecându-se înainte cu un aer complice, le șopti prietenelor ei.

— Emmy, dragă, băiatul ăla are ochi numai pentru tine. Parisul a fost ora amatorilor. Acum, draga mea prietenă, ești cu un expert. Consideră că te-am avertizat...

Și, în timp ce Emmy se îmbujoră, iar Leigh o aprobă făcând cu ochiul, Adriana se abținu cât putu să nu-i dea lacrimile.

Leigh cotrobăia prin geantă căutând ceva, orice, ca să-și facă de lucru până la sosirea lui Jesse. Nu putea să stea așa acolo, ce naiba, uitându-se pe pereți, nici nu voia să pară una care s-a cocoșat de tot butonând de zor la BlackBerry. Avea un fragment de o sută de pagini din manuscrisul pe care i-l dăduse secretara ei când ieșea din birou, dar renunță repede și la ideea asta; să scoată pe masă un manuscris în timp ce lua prânzul la Michael's era ca și cum ai citi un scenariu la The Coffee Bean în Beverly Hills. Mai bine nu. Ce voia ea totuși să facă era să-și pună neprețuitele ei căști antifonice ca să nu mai audă vocea ascuțită, iritantă, a bărbatului de alături care vorbea tare la telefonul mobil. Indiferent dacă ar fi fost singură sau cu prietenele, ar fi cerut imediat să se mute la altă masă, dar Jesse trebuia să apară din clipă în clipă, iar ea nu voia s-o vadă făcând mare caz din asta. Nu

reușise deloc să doarmă din cauza emoției pe care i-o provoca această întâlnire și a vecinei de deasupra care a bocănit prin bucătărie până noaptea târziu, iar acum dorea cu disperare să-și pună căștile la urechi – măcar una, îi era de ajuns! – și să lase iPodul (pe care avea numai muzică clasică și de atmosferă, foarte relaxantă) să-i liniștească nervii zdruncinați. Tocmai descurca firele iPodului când *maitre d'* apăru la masă, iar Jesse în spatele lui.

— Mă bucur să te revăd, spuse ea pe un ton moale, fără să se ridice în picioare să-l salute, doar întinzându-i mâna.

El se aplecă să o sărute pe obraz. Era un gest instinctiv și absolut impersonal, însă Leigh simți un mic frison de emoție. *Doar nervii*, își zise ea.

Jesse stătea în picioare lângă scaunul care fusese tras pentru ca el să se așeze și se uita în jurul lui.

— Leigh, dragă, pot să te deranjez ca să ne mutăm la altă masă?

Jesse se uită la cei doi bărbați în costum care stăteau la masa din spatele ei, dintre care unul vorbea încă la telefonul mobil, și spuse pe un ton nu foarte scăzut:

— Mă scot din sărite neciopliții care vorbesc tare la telefonul mobil într-un restaurant.

Musturarea lui trecu neobservată de cel căruia îi era adresată, însă Leigh aproape că sări de pe scaun în brațele lui.

— Îl detest pe tipul ăla, spuse ea, adunându-și grăbită lucrurile, dar Jesse era deja ocupat să-l cheme pe *maitre d'*. Abia când se așezară din nou – de data asta la o altă masă pentru două persoane poziționată perfect într-un colț retras,

mai în spate – Leigh își îngădui să se uite pe furiș spre Jesse.

Purta blugi și un blazer – poate chiar același pe care îl purtase în ziua aceea, în biroul lui Henry – și avea părul dat cu gel. Arăta bine îngrijit, dar ușor neglijent ca și cum nu se gândise nici o clipă la felul cum arată, iar asta o făcea pe Leigh și mai conștientă că ea stătuse mult timp să se aranjeze.

De la o vreme acorda foarte puțin timp rutinei de dimineață. Fusesse atât de ocupată și dormise atât de puțin în ultimul timp încât programul de înfrumusețare care dura o oră fusese redus la limită: o spălare rapidă, câteva minute cu uscătorul de păr cât să nu plece cu părul ud, un strop de rimel, și ruj pe fugă. Dar în această dimineață fusese altfel. S-a dat jos din pat fără să mai amâne alarma, cu grijă să nu-l trezească pe Russell, și din momentul acela trupul ei a trecut prin pregătiri minuțioase de parcă era pe pilot automat.

Și-a stors creierii gândindu-se cu ce să se îmbrace la prima ei întâlnire oficială cu Jesse. El avea un aer absolut neoficial, asta era clar, dar Leigh voia ca ea să arate ca o profesionistă. Tatăl ei nu uita niciodată să-i amintească faptul că scriitorii mai în vârstă decât ea o vor vedea mai întâi ca femeie și abia apoi ca editor și, dacă ținea cu tot dinadinsul să le câștige respectul, trebuia să nu pună accentul pe feminitatea ei. Sau cel puțin să nu o afișeze cu ostentație. Leigh îi urmase întotdeauna cu grijă indicațiile, dar azi – când ar fi trebuit să conteze cel mai mult – nu s-a îndurat să-și pună costumul negru cu pantaloni. Sau pe cel gri cărbune. Sau pe cel

bleumarin. Nici bikinii ei obișnuiți, din bumbac, nu păreau de ajuns ; și-a pus în schimb o pereche de tanga elastici, roz aprins și un sutien asortat care ridica puțin și nu ascundea nimic. *De ce nu ?* și-a zis ea. Erau mai degrabă drăguți decât sexy și ce era rău dacă mai schimba un pic lucrurile ? Deasupra și-a pus rochia ei preferată Diane von Furstenberg, petrecută la bust, lungă până la genunchi, cu mâneci trei sferturi, decolteu adânc, cu model abstract în culorile galben aprins, alb și negru. Și-a uscat părul și s-a machiat înainte să se încalțe, după care și-a pus o pereche de sandale cu barete, optând pentru cele cu tocuri de nouă centimetri în locul sandalelor cu tocululețul comod pe care le purta la serviciu. Încă somnoros, Russell fluierase admirativ când l-a sărutat pe frunte la plecare, dar în momentul în care a urcat în metrou, a început să se întrebe dacă nu cumva era prea elegantă, iar când s-a așezat la masă în restaurant, era convinsă că arăta mai degrabă ca o escortă de elită decât o profesionistă stilată, dar serioasă.

Spre cinstea lui sau poate pentru că era distrat – Leigh nu era foarte sigură – Jesse își ținu privirea ațintită asupra chipului ei și îi zise :

— Unde a dispărut editoarea mea cea sfioasă ? Sper că nu pentru mine te-ai deranjat atât.

Leigh îl privi așezându-se pe scaunul din fața ei și regretă instantaneu că se îmbrăcase așa. Era pregătită pentru cele mai sexiste comentarii din partea lui Jesse – Henry o prevenise – și, judecând după statutul lui de rock star literar, se aștepta ca el să se poarte ca un îngâmfat, dar, chiar și așa, nu era pregătită pentru o astfel de aroganță. O fi el un scriitor renumit, dar acum

era autorul ei renumit, iar ea trebuia să se asigure că el pricepe chestia asta.

— Pentru tine? Leigh se uită ostentativ la cum era îmbrăcată și râse veselă. Jesse, ce drăguț din partea ta că ai observat, dar de fapt e pentru o petrecere la care mă duc mai târziu. Se opri sperând că fusese mai convingătoare decât i se părea. Acum eu trebuie să înțeleg că și tu te-ai ostenit atât pentru mine?

El își duse imediat mâinile la păr să și-l dea la o parte de pe față.

— Mda, arăt ca dracu', așa-i? spuse el ușor jenat. Am pierdut trenul de dimineață și asta mi-a dat tot programul peste cap. A fost un coșmar.

— Trenul? Credeam că locuiești în oraș.

— Așa e, dar nu mă pot concentra aici, așa că stau să scriu în Hamptons.

— Oh, e chiar...

El o întrerupse cu un râset mâhnit.

— Al dracului de original, știu. Am cumpărat locul ăla în noiembrie, anul trecut, chiar când începuse să se facă frig. Am fost întotdeauna anti-Hamptons, probabil că nu te miră ce spun, dar locul ăsta era altfel: era mohorât, izolat, locul ideal în care să mă încui cu un calculator și nimic altceva. Nu vedeam țipenie de om zile la rând, când – zbang! – apare și soarele o fracțiune de secundă în luna mai și tot Upper East Side năvălește peste noi.

— Și-atunci de ce rămâi? E iadul pe pământ acolo în luna iulie, spuse Leigh.

— De lene.

— Nu, zău. Nu cred așa ceva.

— Ba să crezi. Am tot ce-mi trebuie. Doar că nu-mi vine să plec. În plus, în oraș se renovează apartamentul de deasupra mea și zgomotul e insuportabil.

— Mmm, făcu Leigh, luând meniul de la chelner.

Jesse scutură din cap și se lăsă pe speteaza scaunului.

— Cum de suporti să stai atâtea ore cu nemernici obsedați de propria persoană așa ca mine?

Leigh nu se putu abține să nu râdă.

— Face parte din îndatoririle mele, spuse ea.

— Apropo, sunt sigur că ești curioasă să...

— Jesse, spuse ea dulce, întrerupându-l. O să avem destul timp și pentru lucru, așa că m-am gândit că ar fi bine să ne cunoaștem mai întâi și să lăsăm discuțiile editoriale pentru următoarea întâlnire.

El se holbă la ea.

— Vorbești serios?

— Foarte serios. Dacă nu te deranjează.

El ridică mirat capul.

— Chiar că ești ciudată. Un editor care nu vrea să vorbească despre cartea mea. Măi, măi, măi. Despre ce doriți să discutăm, domnișoară Eisner?

Leigh era mulțumită. Călătoria la Curaçao împreună cu fetele nu fusese chiar o celebrare a logodnei ei, dar îi dăduse răgazul să pună la punct strategia ei cu Jesse. Știa că ea trebuie să dea tonul de la bun început și în mod ferm. Singurul mod de a o face era să dicteze ea și ritmul, și conținutul conversației. El venise la această întâlnire crezând că noua lui editoare de la noua

lui editură abia așteaptă să audă despre noua lui carte, dar ea făcuse pe indiferenta.

Până să termine antreurile (salată cu mușchi de vită pentru el și crochete de pește cu verdeață pentru ea), vorbiseră de toate, numai despre ce scria el nu. Leigh află că Jesse a crescut în Seattle, dar i s-a părut deprimant acolo și că, pe la douăzeci de ani, a prestat diverse munci prin Asia de Sud-Est, dar și aici i s-a părut deprimant. I-a povestit cât de surprins a fost când *Deziluzia* a ajuns în topul celor mai vândute cărți, ce suprarealist i s-a părut să câștige milioane dintr-un lucru care era ceva mai mult decât un jurnal de călătorie și ce dementiale ți se par petrecerile în New York atunci când ești tânăr, realizat și deodată foarte, foarte bogat. Trecuse ceva mai mult de o oră, dar lui Leigh i se părea că începuseră să construiască o legătură neobișnuită pentru amândoi – nu romantică, desigur, dar cumva intimă. În treacăt și fără să insiste sau să atragă atenția cătuși de puțin, Jesse a zis ceva de soția lui.

— Ai o soție? întrebă Leigh.

El clătină din cap că da.

— Adică, ești căsătorit?

— Da, în general așa se spune. Te surprinde?

— Nu. Adică, da. Nu surprinsă că ești căsătorit, doar... ăă... surprinsă că... mă rog, n-am citit despre asta în ziare.

Jesse zâmbi, iar ei i se păru că arată mult mai bine când zâmbește. Parcă mai tânăr și nu atât de dărâmat. El se uită la mâna ei stângă și ridică din sprâncene.

— Văd că și tu ai de gând să intri în rândul nostru, al celor *căsătoriți*.

Fără să știe de ce, ea se simți brusc fâstăcită. Fâstăcită și foarte stânjenită.

— Desert? întrebă ea luând meniul și prefăcându-se că se uită în el cu atenție.

Jesse comandă espresso pentru amândoi. Fără s-o întrebe. Ceea ce, normal, lui Leigh i se păru enervant și atrăgător în același timp. Ar fi vrut un ceai de mentă dacă ar fi lăsat-o să aleagă, dar era ciudat de plăcut că nu a trebuit să aleagă ea.

— Deci, ia spuneți-mi, domnișoară Eisner. Care a fost ultima carte de succes pe care ați editat-o? Înainte de a mea, bineînțeles.

— Ei bine, domnule Chapman, nu cred că trebuie să vă reamintesc lucrul ăsta, dar rămâne de văzut cât succes va avea cartea dumneavoastră. Suntem cu toții foarte curioși.

— Ca și mine în legătură cu cea care mă va edita pe mine.

— Ce anume ați dori să știți?

— Ce autori mai aveți? Pe care îi preferați? Care dintre cărțile lor v-au plăcut?

Ușor fâstăcită, Leigh spuse:

— Cred că știți deja răspunsurile.

— Adică?

Leigh se opri o clipă să se gândească la implicațiile unei sincerități totale. Bineînțeles că nu simțea nici o obligație morală să-i spună tot adevărul; doar că în acest moment i se părea stupid să mai continue șarada, așa că îl privi în ochi și spuse:

— Adică nu mă îndoiesc că ți-ai făcut temele și știi foarte bine că ești cel mai important autor cu care mă voi întâlni – și bineînțeles cel mai mare contract – și mai știi probabil că șeful meu, colegii mei și probabil toți cei de la editură cred

că sunt mult prea lipsită de experiență ca să mă ocup de cartea ta.

Jesse goli ceașca de cafea.

— Dar *tu*, tu ce crezi, dragă Leigh? întrebă el cu un surâs în colțul gurii.

— Cred că te-ai săturat de tot rahatul ăsta. Nu știu de ce ai dispărut în ultimii șase ani, dar presupun că a fost ceva mai important decât nenumărate petreceri sau ce mai zic gurile rele. Cred că vrei un nou început și un editor care n-are nimic de pierdut. Cineva tânăr, flămând, care nu se teme să-și asume niște riscuri. Se opri. Cum mă descurc?

— Foarte bine.

— Mulțumesc.

Simțea că se încarcă cu adrenalină, era agitată și nerăbdătoare, dar într-un fel pozitiv.

— Și cu riscul de a părea un ticălos condescendent, zise el, sunt foarte sigur că am luat decizia corectă.

— Așa e, clătină ea din cap.

Jesse îi făcu semn chelnerului să le aducă nota de plată și, când acesta o aduse, i-o dădu lui Leigh.

— Presupun că o să plătească Brook Harris.

— Desigur.

Puse în carnetel cardul ei nou-nouț American Express Corporation și se lăsă pe speteaza scaunului.

— Așadar, Jesse, zise ea scoțând din geantă agenda cu coperti roșii din piele, când ne mai vedem? Sunt liberă la prânz marți și vineri săptămâna viitoare, dar marți mi se pare mai bine. Bineînțeles că ești bine-venit și la birou să cunoști...

— Nu pot săptămâna viitoare.

— Oh. Bine, atunci. Peste două săptămâni. Ce zici...

— Nu, nici atunci nu pot.

Firma ei tocmai cheltuisese trei milioane de dolari pentru a cumpăra ceea ce era un pic mai mult decât un nume și o promisiune, iar pentru el nu era o prioritate să-și găsească timp ca să discute cu editorul?

— Nici măcar nu m-ai lăsat să termin, spuse ea liniștită.

— Îmi cer scuze, zise el abia stăpânindu-și un zâmbet. Doar că eu n-am de gând să mai vin în oraș în următoarele săptămâni. Mai ales după nebunia cu trenul de azi-dimineață. Și-atunci, putem s-o lăsăm pentru când o să mai vin sau, dacă te tentează, m-aș bucura să te găzduiesc în Hamptons.

— Ei bine, va trebui să-mi verific agenda și te voi contacta, spuse ea cu răceală.

— O să-ți spună să vii, zise Jesse.

— Poftim?

— Henry. O să-ți spună să vii. Nici o grijă, Leigh, nu e chiar atât de departe și-ți promit că o să am mare grijă de tine. Avem și o cafenea Starbucks.

Chelnerul reveni cu cardul ei și chitanța. Ea le puse pe fiecare în compartimentul corespunzător din portofel și-și adună lucrurile.

— Sper că nu te-ai supărat, nu? întrebă Jesse.

Leigh avea senzația că lui nici nu-i pasă.

— Bineînțeles că nu. Doar că nu vreau să întârzii, mai am o întâlnire. Te sun mai târziu sau mâine și stabilim următoarea întâlnire.

El zâmbi și se dădu la o parte ca s-o lase să treacă în față.

— Mi se pare în regulă. Și Leigh, încearcă să nu te alarmezi, bine? O să ne înțelegem de minune.

Când ieșiră afară, văzu că începuse să plouă și, în timp ce ea scotocea prin geanta imensă după umbrelă, Jesse o luă la fugă spre Sixth Avenue.

— Ne auzim mai târziu, strigă el fără să se întoarcă.

Leigh clocotea de furie. Chiar era un încrezut și un îngâmfat. Nici măcar nu se sinchisise s-o întrebe dacă are nevoie de un taxi sau să se ofere s-o conducă la birou – nici măcar nu-i mulțumise pentru masă! Habar n-avea cum o să se descurce cu omul ăsta care avea un așa orgoliu imens. Putea să fie mai diplomată și să-l ia cu binișorul, dar abordarea aceea blândă, senină, sunt-atât-de-impresionată-de-inteligența-dumnea-voastră-domnule-Bestseller nu era genul ei. Nu este și nici nu va fi și cu siguranță nu cu cineva atât de nesuferit ca Jesse Chapman. Fir-ar să fie, probabil că *Adriana* s-ar descurca mai bine cu el, deși n-a redactat – probabil nici n-a citit – o carte în viața ei. Gândul ăsta o chinui cât merse pe jos tot drumul până la birou, drum și-așa mizerabil din cauza sandalelor cu tocuri înalte ude learcă. În momentul în care intră în clădire, era pregătită să anuleze totul – lucru pe care nici nu i-l ascunse lui Henry.

— Eisner, treci încoace, o strigă acesta când ea trecu pe lângă biroul lui.

N-avea cum să ajungă de la lift la biroul ei fără să treacă pe lângă biroul lui Henry, o construcție enervantă pe care fără îndoială el o dirijase cu bună știință.

Leigh ar fi vrut să stea câteva minute să-și revină și, sincer vorbind, poate să-și mai ascundă ținuta cu o vestă sau o pereche de șlapi, dar știa că Henry își eliberase toată după-amiaza așteptând ca ea să se întoarcă.

— Bună, zise ea veselă și se așează cât putu mai modest pe canapeluță.

— Ei? întrebă el. Henry o măsură din cap până în picioare, dar, din fericire, rămase inexpresiv.

— Ei bine, e categoric o pacoste, spuse ea înainte să-și dea seama ce stupid sună.

— Pacoste?

— E arogant – exact cum ziceai și tu –, dar sunt convinsă că până la urmă ne vom descurca. Când am vrut să stabilim următoarea întâlnire, a sărit repede că el nu mai vine în Manhattan.

Henry se uită mirat.

— Păi nu locuiește în West Village?

— Ba da, dar zice că nu se poate concentra aici, așa că a cumpărat o casă în Hamptons. Chiar se aștepta să mă duc eu acolo...

Și Leigh începu să râdă.

— Bineînțeles c-o să te duci, o repezi Henry, lucru pe care nu-l făcea de obicei.

— Să mă duc? întrebă Leigh surprinsă mai mult de vehemența lui Henry.

— Da. Am să-ți redistribui celelalte sarcini dacă va fi cazul. Începând de-acum și până la data publicării, ai să faci din asta singura ta prioritate. Dacă asta înseamnă să vă întâlniți la grădina zoologică din Bronx pentru că îl inspiră puii de leu, atunci așa facem. Atâta vreme cât manuscrisul este în termen și e publicabil, nu-mi pasă dacă următoarele șase luni le petreci în Tanzania. Numai să iasă cum trebuie.

— Înțeleg, Henry. Sigur că da. Poți conta pe mine. Și nu e nevoie să-mi redistribui sarcinile, spuse Leigh gândindu-se la autorul acela de memorii care suferea de oboseală cronică, la romancierul a cărui carte aștepta să primească aprobare și actorul de comedie devenit scriitor care o suna să-i spună poante noi cel puțin de trei ori pe săptămână.

Telefonul lui Henry începu să sune și o clipă mai târziu secretara lui anunță prin intercom că îl căuta soția.

— Gândește-te la ce ți-am spus, Leigh, zise el ținând mâna pe receptor să nu se audă.

Ea clătină din cap că da și se grăbi să iasă din biroul lui, fără să-i mai pese de usturimea pe care o simțea în călcâie. Asistenta ei personală apucă un teanc de mesaje și rapoarte și se repezi spre Leigh chiar când aceasta se prăbuși pe scaunul de la birou.

— Contractul ăsta trebuie semnat imediat ca să-l trimit prin curierat până la sfârșitul programului, iar Pablo de la departamentul de creație a spus că are nevoie de niște note de copertă pentru memoriile lui Mathison cât mai repede omeneste posibil. Ah, și...

— Annette, putem să lăsăm puțin lucrurile astea? Trebuie să dau un telefon. Închizi tu ușa când ieși? Nu durează decât un minut.

Leigh încercă să-și păstreze tonul calm și liniștit, dar îi venea să urle.

Annette, draga de ea, încuviință din cap și închise încet ușa în urma ei. Fiindcă nu credea că va mai fi în stare să dea telefonul acela dacă n-o făcea acum, Leigh ridică receptorul și formă numărul.

— Ce repede te miști, răspunse Jesse. Părea că vorbește în zeflemea. Cu ce vă pot ajuta, domnișoară Eisner?

— Mi-am verificat agenda și ne putem întâlni în Hamptons.

El se arată destul de reținut să nu jubileze, dar Leigh *simți* că zâmbește satisfăcut.

— Îți mulțumesc, Leigh. Voi fi plecat din oraș în următoarele două săptămâni ca să mă documentez. Îți convine a doua săptămână din august?

Leigh nici nu se mai osteni să se uite în calendarul pe care îl ținea deschis pe ecranul computerului. Ce mai conta? Henry spusese foarte clar: dacă îi convenea lui Jesse, îi convenea și ei.

Trase adânc aer în piept și își mușcă degetul mare atât de tare că își lăsă urme.

— Voi veni, spuse ea.

Mami bea fiindcă eu plâng

Izzie o conduse pe Emmy spre liftul din blocul în care locuia și apăsă pe butonul cu numărul unsprezece.

— Vrei să-mi spui că un australian superb te-a invitat la o plimbare pe plajă seara târziu, după ce ați băut și-ați dansat ore întregi și că — deși ți-ai luat un angajament solemn față de tine și față de prietenele tale că, scuză-mi limbajul, o să ți-o tragi cu oricine are un pașaport străin — tot nu te-ai culcat cu el?

— Da.

— Emmy, Emmy, Emmy.

— N-am putut, ce vrei? Pur și simplu n-am putut! Ne tăvăleam pe nisip făcând ca toți dracii. Săruta atât de bine. Și-a scos cămașa și mamă, Doamne! Emmy scoase un geamăt și închise ochii.

— Și? Până aici n-am auzit nimic rău.

— Și în clipa când a vrut să-mi descheie blugii, m-am speriat. Nu știu de ce, pur și simplu m-am speriat. Mi se părea atât de... de *ireal* să văd un tip peste mine, care se pregătea să mi-o *bage*, iar

eu nici măcar nu știam prea bine cum îl cheamă. N-am putut s-o fac.

Izzie descuie ușa apartamentului și Emmy o urmă în micul vestibul cu marmură pe jos.

— Chiar așa ai spus, că se pregătea să ți-o bage?

— Izzie, o atenționează Emmy. Tu auzi ce vorbesc eu aici? Am vrut s-o fac, pe bune am vrut s-o fac. Eram atât de atrasă de el. Era extrem de drăguț și blând și *australian* și ar fi fost o minunată aventură de vacanță. Dar eu i-am zis să se oprească.

Kevin ridică privirea de pe biroul la care stătea în celălalt capăt al camerei și zâmbi.

— Conversația asta pare mult mai interesantă decât e-mailul pacientei mele care-mi descrie consistența scurgerii pe care o are.

Închise laptopul și veni s-o sărute pe Emmy pe obraz, apoi o cuprinse pe Izzie într-o îmbrățișare caldă, de bun venit.

— Mi-a fost dor de tine, iubito, îi șopti la ureche.

Izzie își apăsă buzele pe ale lui și-l mângâie pe față cu dosul mâinii.

— Mmm, și mie mi-a fost dor de tine. Cum a fost tura?

— Ăă, mă scuzați, zise Emmy întrerupându-le schimbul intim de cuvinte. Îmi pare tare rău că trebuie să întrerup această dulce revedere, dar cum voi doi sunteți deja căsătoriți, iar eu n-am cui să fac confidențe, aș vrea să ne concentrăm încă puțin asupra mea...

Kevin râse și o bătu pe Izzie cu palma ușor la fund.

— Mi se pare corect. Îți duc bagajul în celălalt dormitor și pe urmă o să aduc ceva de băut. Voi, fetelor, așteptați afară.

El se îndreaptă spre bucătărie, iar Izzie se uită după el cu drag.

— E grețos de nemaipomenit, spuse Emmy.

— Știu. Izzie oftă stăpânindu-și un zâmbet. E al naibii de dulce. Probabil că nu l-aș suporta dacă nu l-aș iubi atât de mult. Vino, hai să stăm pe balcon.

Emmy și-ar fi dorit un alt loc unde să stea decât la masa din fier forjat, pe scaunul din fier forjat de pe balcon, sub soarele dogoritor al Floridei de Sud, în aerul încărcat de umiditate. Cum ar fi pe covor, chiar în fața aparatului de aer condiționat, de exemplu.

— Oare oamenii de pe-aici sunt asudați tot timpul? o întrebă Emmy pe Izzie care nu părea deloc să sufere din cauza căldurii înăbușitoare.

Izzie ridică din umeri.

— După un timp începi să te obișnuiești. Deși trebuie să spun că nu mulți preferă să vină la Miami în luna august. Se întoarse să stea cu fața la soare, dar numai după ce îi făcu cu ochiul lui Emmy. OK, deci am rămas la partea în care el se pregătea să ți-o *bage*...

Ușa glisantă din sticlă se deschise și Kevin, ținând în mână o tavă plină cu băuturi, dădu din cap cu dezaprobare.

— Se pare că nu ratez deloc conversația asta. Pe bune, Em, n-am putea să trecem mai repede peste?

În timp ce Izzie sări să-l ajute pe Kevin, Emmy se întrebă de unde avea atâta energie. Căldura

dogoritoare și umiditatea îi dădeau lui Emmy impresia că i se lichefiază tot corpul.

— Nu mai e cine știe ce de povestit, spuse Emmy luând un ciorchine de struguri de pe tava adusă de Kevin.

Scoase o sticlă de apă dintr-o frapieră micuță pe care acesta o așezase jos și zise:

— Nu bem și noi ceva? Credeam că nici unul dintre voi nu e de gardă.

Izzie și Kevin schimbă o privire rapidă.

— Mda, o să deschidem imediat o sticlă. Dar mai întâi – Kevin îi dădu lui Izzie o sacoșă din pânză – avem ceva pentru tine.

— Pentru mine? întrebă Emmy nedumerită. Eu ar fi trebuit să vă aduc vouă ceva... sunt musafir.

Izzie desfăcu sacoșă și îi dădu lui Emmy o cutie mică, ambalată frumos în hârtie galbenă și cu o fundă în culorile curcubeului.

— Pentru tine, zise ea.

— Foarte draguț din partea voastră, dar vă spun de pe-acum că dacă e un cupon cadou pentru un site de matrimoniale sau vreun ghid pentru cum să-ți găsești un iubit sau ceva cu informații despre congelarea ovulelor, mă supăr pe voi.

Crezând că Izzie își dă seama că e doar o glumă, Emmy văzu cu surprindere că îi cam pierise zâmbetul de pe buze.

— Deschide-l odată, o îndemnă Izzie.

Cum nu obișnuia să deschidă cadourile cu delicatețe – ce rost avea să păstrezi hârtia de ambalat și fundele? – Emmy rupse ambalajul cu plăcere. N-a fost surprinsă să găsească înăuntru un tricou alb, împăturit frumos în hârtie galbenă. Ea și Izzie făceau chestia asta de ani de

zile, de când erau destul de mari ca să câștige bani singure și suficient de responsabile să trimită regulat colete prin poștă: își trimiteau una alteia tricouri cu inscripții haioase, nesuferite, istețe sau pur și simplu stupide, de fiecare dată sperând să fie mai interesante decât ultima dată. Doar cu câteva săptămâni în urmă, Emmy îi trimisese lui Izzie un maiou pe care scria **AI ÎNCREDERE, SUNT DOCTOR**, iar Izzie i-a trimis și ea prin curierat un tricou pentru câini – special pentru rasele de câini de talie mică, dar adresat lui Otis – pe care scria **MUȘC DACĂ MĂ MÂNGÂIE OAMENI URÂȚI**.

Emmy ridică tricoul să se uite la el.

— **CEA MAI BUNĂ MĂTUȘĂ DIN LUME?** citi ea cu voce tare. Nu pricep. Ce-i așa amuzant – Schimbul de priviri dintre Izzie și Kevin o făcu să se oprească la mijlocul propoziției.

— Oh, nu se poate!

Izzie se mulțumi să zâmbească și să clatine din cap. Kevin se întinse peste masă și o strânse de mână.

— Nu se poate! murmură Emmy din nou.

— Sunt însărcinată! strigă Izzie răsturnând două sticle de apă în timp ce se repezi la Emmy s-o îmbrățișeze.

— Nu se poate!

— Em, pe bune, mai zi și altceva, o sfătui Kevin încruntînd sprâncenele de îngrijorare pentru soția lui.

Emmy era conștientă că o înconjurase pe Izzie cu brațele și că o strângea cu hotărâre, dar nu reușea să îngaime nici un cuvânt. Gândul îi zbură la lucruri la care te gândești de obicei când cineva te anunță că va avea un copil. Îi

veni în minte ziua în care, doar cu un an și ceva în urmă, a fost de față pentru prima dată la o naștere. Izzie o pusese pe Emmy să se îmbrace cu un halat, o instruisese cum să se comporte ca o studentă la medicină și o dusesese în sala de nașteri să vadă o banală naștere pe cale naturală, fără complicații. Nici filmulețele acelea educative pe care le-a văzut în clasa a șasea, nici povestirile sângeroase pe care le auzise de la prietene sau de la Izzie nu au pregătit-o pentru ce avea să vadă în ziua aceea, iar acum toate astea îi veneau în minte. Doar că, de data asta, străina de pe masa de naștere era chiar sora ei, iar ea nu-și putea izgoni din minte imaginea unui căpșor chel de bebeluș ieșind din locul acela intim al surorii ei.

Dar înainte să înceapă să proceseze această informație, gândurile îi zburară în cu totul altă parte. Următorul lucru care îi veni în minte era un inventar al magazinelor și site-urilor pentru nou-născuți pe care le vizitase ani la rând, minunându-se în fața unor botoșei pufoși și bavețici cu monogramă, imaginându-și că umple coșul de cumpărături cu toate lucrurile alea. Acum ar avea un motiv real s-o facă – chiar pentru nepoțica sau nepotul ei! – dar cum să se decidă? Bineînțeles că ar trebui să-i cumpere bebelușului costumașe cu inscripții haioase gen NIMENI NU PUNE COPILUL LA COLȚ și MAMI BEA FIINDCĂ EU PLÂNG, dar ce-ai zice de puloverașul acela drăguț din cașmir, de cizmulițele căptușite cu blăniță de oaie sau de cărucioarele în serie limitată, din stofă ecosez de culoarea lămâii? Obligatoriu șosețelele alea ca niște pantofiori cu baretuță, la fel și hălățelul minuscul

din plus. N-o să cumpere lucruri din acelea funcționale sau pretențioase – lasă să cumpere alții pernute Boppy pentru sprijin, încălzitor pentru biberoane sau lingurițe gravate Tiffany. Ea va avea grijă ca bebelușului să nu-i lipsească nici unul din lucrurile necesare care se găseau în Manhattan. Dacă n-avea ea, atunci cine? În nici un caz viitorii părinți ai acestui copil, care cu siguranță vor fi mult prea ocupați să aducă pe lume copiii *altora* și nu să caute cele mai noi, mai haioase și mai frumoase lucrșoare. Da, n-avea încotro. Dacă voia să arate ce poate, atunci acesta era momentul. S-ar ridica la înălțimea inscripției de pe tricou și ar fi cea mai bună mătușă din câte există. Și cine știe? Poate că într-o zi va folosi aceste lucrșoare și pentru copilul ei; copiii ei și copiii lui Izzie ar putea să folosească aceleași hăinuțe și jucării, așa cum făcuseră și mamele lor toată viața. Ar fi mai degrabă ca frații, decât ca niște veri primari. De fapt, acum că tot se gândea la treaba asta, își dădu seama că ar putea să se sincronizeze astfel încât Izzie să-l nască pe-al doilea când Emmy îl va naște pe primul, și-atunci ar fi gravide amândouă. S-ar duce împreună la cursuri prenatale de yoga, iar Izzie ar putea să explice cum s-a întâmplat, pas cu pas, cu tonul ei calm, profesional, pe care îl folosește când stă de vorbă cu pacienții ei, și, când ar veni vremea să nască, ar naște la interval de câteva săptămâni, astfel încât fiecare din ele să poată fi alături de cealaltă. Da, chiar era un plan bun, mai ales că...

— Em? Te simți bine? Spune ceva! strigă Izzie.

— Oh, Izzie, mă bucur atât de mult pentru voi! spuse Emmy ridicându-se în picioare.

O îmbrățișă din nou pe sora ei, apoi se repezi să-l îmbrățișeze și pe Kevin.

— Îmi cer scuze, am fost atât de surprinsă!

— E o nebunie, nu-i așa? întrebă Izzie. Abia dacă ne-am obișnuit și noi cu ideea. Credeam că n-o să fie cine știe ce pentru că sarcinile și nou-născuții sunt, cum s-ar zice, *viața* noastră, dar e cu totul altceva când ți se întâmplă ție, știi?

Mă rog, tehnic vorbind, nu *știa*. Dacă lucrurile vor merge în continuare așa cum merg acum, s-ar putea să nu știe niciodată. Dar știa că Izzie nu asta voise să zică.

— Cât ai?

Izzie se întinse spre Emmy și-i cuprinse mâinile într-ale ei.

— Să nu te superi, Em...

— Ce? Nu cumva trebuie să naști luna viitoare? Ești o ciudată din alea care pot fi însărcinate în nouă luni în timp ce nimeni nu bănuiește nimic decât că poate au mâncat prea multe dulciuri? Mi s-a părut mie că ești un pic mai plinuță la față.

— Am treisprezece săptămâni. Abia am intrat în al doilea trimestru. Ar trebui să nasc în februarie.

Emmy se concentrează să calculeze. Luna are patru săptămâni, treisprezece se împarte la patru de...

— Ai deja peste trei *luni*? Parcă Katie Holmes și Jennifer Garner au anunțat *publicul* american când erau însărcinate în numai câteva săptămâni. Iar propria mea soră așteaptă până în al doilea trimestru?

— Em, și pentru noi a fost foarte greu să nu spunem nimic, dar am vrut neapărat să-ți spunem ție personal. Am vrut să fim cu toții de față, cu tricoul ăsta drăguț...

Izzie păru brusc îngrijorată; i se umplură ochii de lacrimi, iar Emmy simți și ea că-i vine să plângă.

— Nu, Izzie, nu plânge. Glumeam, îți jur! Îmi place că mi-ai spus în felul ăsta. N-ar fi fost același lucru la telefon, se grăbi ea să adauge în timp ce lacrimile începură să șiroiască pe obrajii surorii ei.

Ezită o clipă din cauza lui Kevin, după care, aducându-și aminte că practic e ca și fratele ei, Emmy își scoase bluza de pe ea și-și puse noul tricou pe care scria CEA MAI BUNĂ MĂTUȘĂ DIN LUME.

— Uite, zise ea întorcându-se spre Izzie să-i arate și observând că, din politețe, Kevin își ferise privirea. Îmi place. Mă bucur că o să ai un copil! Îmi place mult, mult, mult felul în care mi-ai spus. Izzie, te iubesc atât de mult! Vino naibii încoace să te mai îmbrățișez o dată!

Izzie își trase nasul, ștergându-și o lacrimă de pe obraz.

— E din cauza hormonilor. Am fost dată peste cap zilele astea.

— Așa e, confirmă Kevin clătinând din cap.

— Nu-i nimic. Haideți să sărbătorim! În seara asta vă invit în oraș la cel mai tare restaurant din Miami. Unde să mergem? La Joe's Stone Crab?

Kevin se duse să tragă un pui de somn înainte de cină în timp ce Emmy și Izzie au petrecut

aproape două ceasuri îmbrățișate, discutând toate detaliile acestui nou eveniment. Da, vor afla ce sex are indiferent dacă doreau sau nu, deoarece inevitabil vor dori să vadă analiza cu ultrasunete și amândoi știu, evident, cum să o interpreteze. Nu, încă nu se gândiseră ce nume să-i dea, deși lui Izzie îi plăcea la nebunie Ezra dacă era băiat și Riley dacă era fată. Au vorbit ce grozav e să dai fetelor nume de băieți și ce supărată o să fie mama lor dacă copilul n-o să poarte numele părinților ei. Emmy a rugat-o pe Izzie să-i descrie faza de dezvoltare în care era copilul, iar Izzie adormi în timp ce-i povestea.

Emmy aduse o pătură din dulapul de pe hol și o acoperi pe sora ei. Biata de ea, probabil că e foarte obosită.

E gravidă, lucrează în schimburi de treizeci și șase de ore și a mai fost și bucuria de a-i spune surorii ei vestea cea mare. Emmy se cuibări și ea lângă Izzie și închise ochii, însă mintea îi zumzăia de gânduri. Da, firește că se bucura că Izzie va avea un copil. Micuța Isabelle care și-a supt degetul până la vârsta de unsprezece ani, care murea de frica păianjenilor și care era incredibil, îngrozitor de afonă, încât întreaga familie o implora să nu cânte în baie, avea să devină *mama* cuiva. Fetița care întotdeauna o imitase pe Emmy și o ruga să o includă și pe ea în planurile ei avea să nască în curând. Era aproape prea ciudat ca să înțeleagă. Iar când îi trecu prin minte gândul – oricât de fugitiv – că sora ei mai mică urma să aibă un copil, în timp ce ea, Emmy, n-avea nici măcar un băiat cu care să-i facă plăcere să comunice pe e-mail, îl izgoni iute din

minate. Astfel de gânduri egoiste nu-și aveau locul, nu atunci când doreai să fii alături de sora ta și să fii cea mai bună mătușă din lume. Nu, pur și simplu nu-și va îngădui să gândească așa ceva, punct.

Kevin le zgâlțâi ușor pe amândouă ca să le trezească.

— Nu cumva voi două trebuia să mă treziți pe mine? întrebă el, aprinzând o veioză.

Izzie își vârî capul sub pătură și mormăi:

— Cât e ceasul?

— E aproape unsprezece și nu știu cum sunteți voi, dar eu n-am nici un chef să ies în oraș acum. Se aplecă și o sărută pe Izzie pe frunte. Dulceață? Vrei să te culci?

Izzie nu reuși să îngaime decât „Ahââm”.

— Nici eu n-am chef, mormăi Emmy.

Petrecea șaiszeci și cinci de ore pe săptămână în restaurante și întotdeauna se bucura dacă avea ocazia să rămână acasă. Nu se relaxa deloc când intra într-un restaurant – nu contează ce restaurant – în calitate de client. Mintea ei se comuta pe modul manager și nu se putea împiedica să nu ia seama la atitudinea personalului față de clienți, să nu observe eficiența barmanului sau cât de repede erau debarasate mesele. Era mai simplu să rămână acasă și să mănânce ce găsea prin frigider. Dar apoi își aduse din nou aminte.

— Oh, Doamne, o să ai un copil!

Izzie râse și o împunse pe Emmy cu cotul.

— Așa e, nu glumeam pe chestia asta.

— Numai dacă mă uit la obrăjorii tăi de veveriță și-mi dau seama imediat, zâmbi Emmy.

— Ticăloaso!

— Vaco!

Kevin ridică mâinile în semn că se predă.

— Eu am plecat. Izzie, să închizi ușa când vii la culcare, bine?

Izzie se întoarce spre Emmy.

— Te superi dacă mă duc acum să mă culc? Știu că pentru tine e ca și cum ar fi abia prânzul, dar noaptea trecută nu am dormit deloc și sunt frântă de oboseală.

Emmy oftă ostentativ și clătină din cap prefăcându-se dezamăgită.

— Doar pentru că ești gravidă și muncești în schimburi ca să aduci pe lume copii zi și noapte nu e o scuză. Fie, cred că am să supraviețuiesc de una singură în următoarele opt ore.

Izzie îi dădu un ghiont lui Emmy, apoi o îmbrățișă.

— Măine o să fiu mai veselă, îți promit.

Îi dădură lui Emmy două prosoape și dispărură în câteva secunde după ce îi spuseră noapte bună, lucru care pe Emmy nu o deranjă deloc. Era încă puțin cam năucă după somn, dar când își aminti că Izzie e însărcinată, simți că i se pune un gol în stomac. Își luă celularul și ultimul număr din revista *Elle*, coborî cu liftul până la parter și ieși prin celălalt capăt al holului spre piscina luminată discret și frumos amenajată. În afară de doi tipi de vreo douăzeci și ceva de ani care beau bere și jucau table la o masă mai încolo, locul era minunat de pustiu, așa că Emmy își suflecă pantalonii pescărești și se așeză lângă bazinul cu apă caldă, exhalând în timp ce-și băgă picioarele în apa din care ieșeau aburi.

Formă numărul de telefon al lui Leigh.

— Dumnezeu, ce mă bucur să te-aud, spuse Leigh care răspunse de la primul apel.

— De ce? E o seară de vineri absolut minunată, iar tu ești logodită cu unul dintre cei mai mișto tipi pe care i-am cunoscut personal. N-ai altceva mai bun de făcut?

— Sora mai mică a lui Russell – înotătoarea – a venit în New York și stă tot weekendul, așa că el a rămas acasă cu ea în seara asta.

— Am priceput. Asta e cea care îți place, nu? Leigh oftă.

— Relativ, da, cred. E nemaipomenit de drăguță, prietenoasă, deschisă și greșos de perfectă. Seamănă foarte mult cu cealaltă.

Emmy auzi zgomotul familiar pe care îl făcea Leigh când scotea o pastilă de gumă Nicorette din folie și o mesteca. Aproape că și simțea ușurarea prietenei ei.

— Mai bine așa decât vreo ticăloasă pasiv-agresivă care să-ți facă viața un calvar. Ți-ar fi mai greu să fiți ca niște cumnate decât enervant de prietene, spuse ea.

— Așa e. Dar trebuie să mă plâng și eu de ceva. Pauză: molf, molf.

— Ce faci în seara asta? Oh, stai, am uitat – nu ești în Florida?

— Ba da. E cald aici ca-n Africa.

— Ce mai face Izzie? N-am mai văzut-o de un car de vreme.

— Izzie e...

Emmy se gândi cum să-i spună lui Leigh. Știa că trebuie să pară mai bucuroasă – drace, chiar era bucuroasă! – dar poate faptul că era târziu,

în combinație cu apa aceea caldă, și șocul vestei lui Izzie o obosiseră pe Emmy. Se bucura din tot sufletul pentru Izzie și o încânta ideea că va deveni mătușă, dar tot nu putea scăpa de senzația că-i venea să plângă.

— Emmy, este bine? S-a întâmplat ceva?

Îngrijorarea și compasiunea din glasul lui Leigh declanșară ceva în sufletul ei: în câteva clipe lacrimile îi șiroiau pe obraji.

— Emmy, serios, vorbește! Ce se întâmplă cu tine?

— Oh, Leigh, sunt o persoană îngrozitoare, suspină ea. Dezgustătoare. Rea. Detestabilă. Singura mea soră, cea mai bună prietenă de pe pământ, este însărcinată, iar eu nu mă pot bucura pentru ea.

— Izzie e însărcinată? întrebă Leigh pe un ton grav.

Emmy clătină din cap, apoi își aduse aminte că e la telefon.

— Da, e. Trebuie să nască în februarie. Luna viitoare vor afla dacă e băiat sau fetiță.

— Oh, Emmy, zise Leigh, aș vrea să pot spune „felicitări“ și „îmi pare rău“ în același timp, așa că nu pot decât să-mi imaginez prin ce treci.

— Bineînțeles că știam că la un moment dat vor face și copii; doar că nu m-am gândit că se va întâmpla chiar acum. Leigh, e sora mea mai mică!

— Știu, știu, o liniști Leigh. Numai nu te gândi nici o clipă că greșești cu ceva simțind ceea ce simți. Sigur că te bucuri pentru ea, dar e de înțeles să ai sentimente amestecate în legătură cu asta. Oricine ar avea, mai ales după tot ce s-a întâmplat cu Duncan...

Tocmai de aceea Emmy o sunase pe Leigh și nu pe Adriana sau – ferească sfântul! – pe măică-sa.

— Vin aici și-i povestesc trei ore despre aventurile mele eșuate și stupide – practic, trăncănind întruna despre faptul că nu reușesc să mă culc cu străini –, iar Izzie își întemeiază familia perfectă cu soțul ei perfect la vârsta perfectă. Ce e în neregulă cu mine? Jalea din propria ei voce o făcu pe Emmy să înceapă din nou să plângă. Îi făcea bine să-și plângă de milă și, dacă se descărca și ea, avea tot dreptul. În fața lui Izzie a reușit să arate că e alături de ea și că e extrem de bucuroasă, dar asta nu însemna că trebuia să se prefacă în fața lui Leigh.

— Emmy, scumpo, nu-i absolut nimic în neregulă cu tine. Tu și Izzie sunteți doar în etape diferite la momentul ăsta. E doar o chestiune de timp – nu are nimic de-a face cu ceea ce sunteți voi ca oameni. Și, bineînțeles, nu am nici o îndoială că vei fi o mătușă și o soră minunată, dar mai mult decât atât, știu că și tu vei cunoaște un tip minunat. Un tip *perfect*. Bine?

— Bine, oftă Emmy. Își scoase picioarele din jacuzzi, își suflecă pantalonii și mai sus și le băgă din nou în apă. Vorbește-mi despre altceva. Povestește-mi ce-ai mai făcut.

Veni rândul lui Leigh să ofteze.

— Nu prea am ce să-ți povestesc. Oh, stai, de fapt mint. Ghicește cu cine m-am întâlnit aseară.

— Dă-mi un indiciu.

— Adriana l-a numit viitorul ei soț.

— Te-ai întâlnit cu Tobias Baron? Oh, nu se poate! Povestește-mi! Nici măcar n-am știut că a sunat-o.

— Știu, a fost cam ciudată în privința asta. Tăcută. De parcă îi era teamă să nu cobească. Cred că el a fost plecat două săptămâni la L.A., iar acum s-a întors la New York. Au ieșit împreună pentru prima dată miercurea trecută, apoi din nou cu mine și cu Russell aseară și fii atentă — încă nu s-a culcat cu el.

Emmy rămase cu gura căscată.

— Nu se poate!

— Pe bune!

— Atunci o fi ceva cu el? Adriana n-a ieșit *niciodată* cu un tip frumos, faimos și de succes fără să se culce cu el — iar după două întâlniri cu atât mai puțin. *Niciodată*.

— Știu, râse Leigh. Cred că ia foarte în serios pariul pe care l-ați făcut amândouă, fiindcă nu părea să fie ceva în neregulă cu el. Era seducător în stilul ăla lingușitor de la Hollywood, dar nu arogant. Politicos, fermecător și categoric îndrăgostit de ea.

— Și ea? întrebă Emmy.

— Ea părea să-l venereze. Am plecat foarte târziu să cinăm la Odeon și nu știu de ce ne-am mai dus. Amândoi se giugiuleau întruna.

— E grozav, spuse automat Emmy, dând răspunsul așteptat.

Firește că ar trebui să se bucure că prietena ei cea alergică la relații serioase își găsisse adevărata dragoste, așa cum ar trebui să se bucure pentru că sora ei va avea un copil. Dar acest *ar trebui* nu se traducea deloc în realitate.

— Mda, în fine, vom vedea. Pleacă la L.A. să-l vadă weekendul viitor și probabil că atunci o să strice tot. O să facă ea vreuna nefăcută, sunt sigură.

— Leigh! Nu așa vorbește o prietenă foarte bună, se prefăcu Emmy supărată, dar în realitate era încântată.

— Mda, și? O să mă omori? Amândouă o cunoaștem pe fata asta și știm foarte bine că nu va fi nevasta *nimănui*. Nici acum și probabil niciodată. E de admirat că se străduiește, dar personal nu cred că va reuși.

— Cam așa e. Tu ce mai faci? Ce mai face Russell?

Emmy observă că cei doi tipi își strângeau tablele și își urau noapte bună bătându-se bărbătește pe spate. Cel blond, cu părul mai lung și care părea foarte tânăr, luă cele două sticle goale de bere și tablele, apoi se îndreptă spre hol. Cel cu părul negru care avea cam 1,70 înălțime, poate chiar 1,80, și care purta o cămașă albă din in cu mâneci scurte se îndreptă spre ea.

— E bine. Nu prea am ce să-ți spun. Mamele noastre au început pregătirile de nuntă, dar noi încercăm să nu ne implicăm.

— Clar că e o decizie bună, murmură Emmy.

O deranja faptul că tipul își aruncase portofelul și prosopul pe șezlongul de alături și începuse să-și scoată cămașa. Din moment ce nu era absolut nimeni la piscină, de ce a trebuit să vină chiar lângă ea?

— Mda, nu prea mă interesează. Acum am destule pe cap la serviciu și tocmai am aflat că trebuie să mă duc în Long Island la sfârșitul săptămânii viitoare.

— Hmm, făcu Emmy care nu mai era deloc atentă la ce spune.

Tipul își scoase pantalonii din care se ivi un șort albastru de baie cu căptușeală din plasă, iar

Emmy văzu surprinsă că era mult mai slab decât arăta îmbrăcat. S-ar putea spune chiar slăbănog, dar Emmy preferă să-l considere suplu. Avea abdomenul absolut plat și un piept nede dezvoltat, dar era totuși atrăgător, genul John Meyer. Deprimat și temperamental. Poate chiar sexy dacă faci abstracție de cămașa cu nasturi și mâneci scurte.

Leigh spunea ceva despre Hamptons și un scriitor nou, dar Emmy nu mai era atentă. Era conștientă că tipul asculta ce vorbește, așa că zise :

— Leigh, cred că am să intru. Pot să te sun eu peste câteva minute de sus?

— Eu o să mă culc, așa că hai s-o lăsăm pe mâine. Russell e...

— E bine așa, scumpo. Somn ușor.

Emmy închise telefonul înainte ca Leigh să-i răspundă.

Tipul îi zâmbi – un zâmbet frumos, se gândi ea, deși nu cine știe ce – și intră în piscină pășind pe prima treaptă. Se lăsă repede în apă, părând că nu ia în seamă apă fierbinte și spuse :

— Auu. Ți-e dor de prietenul tău?

Ea simți că se îmbujorează și nu-i plăcu deloc.

— Nu, ăă, nu era prietenul meu. Nu am prieten. Era prietena mea Leigh. De la New York.

El zâmbi, iar ei îi veni să-l omoare, apoi să se omoare și pe ea. De ce vorbea întotdeauna așa? Ce-l interesa pe el cine era la telefon, unde avea ea să doarmă, dacă avea sau nu un prieten? Știa că spusese deja prea multe, dar el chiar trebuia să râdă de ea?

— Ah, am priceput. Ce mai face Leigh din New York?

Emmy nu-și dădea seama dacă el glumea sau vorbea serios și lucrul ăsta i se păru enervant.

— Leigh din New York face foarte bine, zise ea pe un ton mai ironic decât ar fi vrut.

Apoi, în timp ce își bălăcea picioarele în apa caldă și îl privea pe băiatul ăsta care se uita la ea, brusc simți că nu-i mai pasă ce crede el.

— Are o săptămână încărcată la serviciu și nu pare să se bucure prea tare de apropiata ei căsătorie așa cum cred că ar trebui. Ceea ce e cam ciudat fiindcă logodnicul ei e un tip fantastic. Tocmai îmi spunea că o altă prietenă de-a noastră s-a îndrăgostit până peste cap de un regizor renumit – dar nu, nu-ți spun cum îl cheamă, fiindcă sunt o persoană discretă – și e genul de lucru care nu-i stă în fire pentru că Adriana nu se atașează de bărbați, îi colecționează. Și, moț peste toate lucrurile pe care le-am auzit în seara asta, tocmai am aflat că sora mea – sora mea *mai mică* – va avea un copil.

— Se pare că tu și Leigh din New York ați avut să vă spuneți o mulțime de lucruri, zise el amuzat, dar nu surprins.

— Poate ai și tu să-mi spui ceva extrem de personal sau neobișnuit? întrebă Emmy.

El ridică din umeri și dădu din mâini într-un fel care voia să spună „nu e decât ceea ce se vede“.

— Nu prea.

— Oh, păi e nemaipomenit, spuse Emmy.

Măgarule, se gândi ea. Nu ea a intrat în spațiul personal al altcuiva, nu ea a întrerupt o conversație telefonică și nu ea a deschis discuția, nu? Emmy își scoase picioarele din apă și se pregăti să se ridice în picioare.

— Bine, bine. Mă cheamă George. Sunt la drept, la UM. Tipul cu care jucam table e vărul meu primar, dar mi-e aproape ca un frate. Tocmai îmi spunea că prietena lui are o infecție cu clamidia... și nu e de la el. Ia să vedem, ce altceva aș putea să-ți mai spun? Am intrat la UM pentru că tata a tras niște sfori și acum nu pierde niciodată ocazia să-mi amintească de chestia asta. Și probabil cea mai mare tâmpenie pe care am făcut-o vreodată este că m-am căsătorit în Vegas într-o noapte când eram foarte, foarte beat.

Așa mai mergea! Nu era ca Paul la capitolul inteligență, dar era categoric foarte simpatic. Emmy începu să râdă.

— Ca Britney, zise ea.

— Exact ca Britney, până am anulat-o. Deși la mine s-ar zice că a fost mai rău, deoarece o cunoscusem pe fata aia doar cu o seară mai înainte.

— Excelent! Emmy bătu din palme și își vârî picioarele înapoi în apă. Ia spune-mi, George, ce părere ai despre...

Se opri în mijlocul propoziției și, cu gura căscată de uimire, se holbă la George care parcă se materializase chiar în fața ei. Înainte ca ea să mai apuce să gândească sau să zică ceva, el se strecură între picioarele ei, își sprijini genunchii de marginea bazinului și o sărută. Prea surprinsă ca să facă altceva, Emmy îi răspunse la sărut. Instantaneu simți că o străbate acel fior de emoție pe care nu-l mai simțise de mult, același pe care îl simțea la început când era cu Duncan, dar pe care nu l-a mai simțit după primul an. Nu-l simțise nici cu australianul pe care

l-a cunoscut în Curaçao – o experiență absolut minunată dacă se poate numi așa, dar în acel moment nu reușiseră să se piardă într-atât încât să oprească acel neîntrerupt monolog interior. Aici, cu George, ca prin farmec, nu se mai gândea la nimic, cu o singură excepție: știa vag, într-un colțișor ascuns al minții ei, că nu mai fusese sărutată așa niciodată.

Săruturile delicate au durat doar câteva minute, suficient ca Emmy să se piardă cu totul, apoi George o cuprinse cu brațele, își apăsă pieptul gol pe al ei încă acoperit de tricou și îi apucă buza de jos cu dinții. Își îngropă fața lângă gâtul ei și o clipă – doar o clipă – Emmy își reveni și își zise *Dumnezeule, e exact ca în cărțile alea siropoase*. Dar în secunda următoare își dădu capul pe spate de plăcere, orice reținere se topi în aer și practic îl implora s-o sărute pe gât și pe umeri, acolo unde pielea e mai sensibilă. Îl încolăci cu picioarele și își trecu degetele prin părul lui în timp ce el respira precipitat, apoi, pe neașteptate, George o ridică de pe ciment, o trase cu totul aproape de el și se lăsară amândoi în apă.

Asta, în sfârșit, a reușit s-o trezească pe Emmy din starea ei de reverie.

— George! Oh, Doamne, sunt îmbrăcată. Ce faci?

În loc să-i răspundă, el își apăsă buzele peste ale ei. Ea continuă să protesteze până când el îi apucă din nou buza de jos cu dinții. Moliciunea buzelor lui, aburii care se ridicau și senzația unică a apei calde care îi pătrunsese prin haine o făceau pe Emmy să simtă că se topește. Că plutește. Tocmai de aceea când a observat că George îi scoate tricoul ud – se îngreunase de ud

ce era – nici nu s-a gândit prea mult. În seara asta, ca întotdeauna, nu purta sutien, singurul avantaj al faptului că nu prea avea sâni, și amândoi simțiră imediat atingerea plăcută a pielii; și chiar momentul acesta de contact intens o făcu pe Emmy să se întrebe cum de nu mai simțise așa ceva până atunci. Dacă n-ar fi fost atât de înnebunitor, ea s-ar fi simțit umilită că are treizeci de ani și nu înțelege ce e cu toată agitația asta. Nu că ar fi fost altfel decât absolut plăcut cu cei trei foști prieteni ai ei, dar *acum*? Cine avea nevoie de ceva plăcut când exista așa ceva?

Din acel moment, George încetă să mai existe ca o ființă oarecare sau ca o persoană pur și simplu. Nu mai era studentul la drept sau tipul care juca table sau străinul pe care îl întâlneau cu câteva minute mai devreme; era doar trupul pe care ea îl dorea cu disperare lângă ea. I se păru cel mai firesc lucru din lume când el îi scoase pantalonii și tanga din bumbac, lăsându-le să plutească pe apă și apoi, în timp ce cu o mână îi sprijinea capul de buzele lui, cu cealaltă își scoase și el șortul. O ridică din apă ținând-o de spate și așezând-o ușor pe ciment. Suprafața și aerul rece se simțeau plăcut în căldura aceea. Emmy uită cu desăvârșire că era complet goală în prezența unui străin și în văzul naiba știe câtor vecini; nu se îngrijoră nici o clipă de cum arăta în zona inghinală (aproape acceptabil), de cum se îmbujora când era excitată (culoarea vinului roșu) sau de cât de plăți i se vedeau sâni când stătea pe spate (foarte). Nu se gândea la absolut nimic, doar la cât de mult îl dorea pe el și, simțindu-l lipit de coapsele ei, se străduia în fel și chip să-l aducă mai aproape de

ea, dar lui părea că-i face plăcere s-o tachineze. Abia după îndelungate mângâieri, sărutări și îmbrățișări care păreau că nu se mai termină, apăru și un prezervativ din buzunarul șortului lui și George o pătrunse, iar Emmy știu în momentul acela, că nu mai putea să trăiască altfel.

Numai ifose și zâmbete cuceritoare

Adriana nu a înțeles niciodată de ce unora nu le plăcea deloc să zboare cu avionul. Chiar așa, ce era atât de îngrozitor să petreci câteva ore cuibărit sub o pătură din cașmir, sorbind șampanie și uitându-te la filme? Mâncarea era oribilă, e adevărat, chiar și la clasa întâi, dar dacă veneai dotat cu tot ce trebuie (batoane Zone, salată de fructe de la Whole Foods și o sticlă de apă Evian), putea fi chiar plăcut. Mai ales când, așa cum s-a întâmplat azi, vecinul tău de scaun e un actor frumos, faimos și necăsătorit. Un actor de televiziune, trebuie să recunoaștem, dar vedetă la cea mai populară emisiune de pe NBC, la care până și Adriana se uita. El tocmai trecuse printr-o foarte mediatizată despărțire de o actriță de douăzeci și unu de ani, vedetă într-un serial de duzină, cu un corp absolut demential. Adriana urmărise tot scandalul în *US Weekly*, până și reproducerea schimbului de mesaje furioase de pe BlackBerry pe care ei și le-au trimis într-o noapte dintr-un capăt în altul al țării, și era convinsă că el merită mai mult. Așa credea atunci, dar acum, uitându-se pe furiș la profilul lui drăguț și la bicepșii lui sculptați, era absolut sigură.

Ce păcat că *ea* nu era disponibilă, se gândi Adriana scăpând un oftat. Asta îl făcu pe vecinul ei de scaun să ridice privirea, gest pe care Adriana îl ignoră în mod voit. Dumnezeu știe că nu exista specie mai provocatoare decât un actoraș infatuat – Adriana se întâlnise cu destui artiști, muzicieni, actori de comedie și atleți profesioniști pentru a se considera o autoritate – și orice fată care se respectă știa că ei reacționează la un singur lucru : dacă sunt provocați. Erau mai degrabă ca niște copii, decât oameni în toată firea, obișnuia Adriana să spună, așa că singurul lucru pe care îl doreau cu disperare era exact ce nu puteau avea – și tocmai de aceea Adriana se prefăcea că el nici nu există.

Îl recunoscuse imediat ce el a ocupat locul de alături, dar n-a zis decât „hmm“ când el a salutat-o politicos. După ce a flecărit jovială la telefon ca să-și ocupe timpul dintre îmbarcare și decolare și după ce și-a deschis iPodul când s-a permis folosirea dispozitivelor electronice – înainte să se hotărască să o domine el pe ea – Adriana și-a zis că se descurcase destul de bine până aici. Iar când însoțitoarea de bord a întrebat-o pe un ton vesel dacă dorește ceva de băut, întrebare pe care domnul Actor TV i-a repetat-o Adrianei, ea i-a zâmbit doar însoțitoarei de bord, a mai comandat o șampanie și și-a pus iar căștile.

Câteva minute mai târziu, el a scos un scenariu făcând în așa fel încât să se vadă coperta pe care scria CAA. A început să citească, dar Adrianei i se părea că numai răsfoiește paginile așa, de ochii lumii. Să vadă ea, normal – trebuia să fie impresionată. Și-a dat ochii peste cap, ba chiar a zâmbit, gest care lui nu i-a scăpat.

Adriana nu era surprinsă câtuși de puțin. La urma urmei, el abia *aștepta* un motiv ca să intre în vorbă cu ea.

— Asculți ceva amuzant? a întrebat el, afișând un zâmbet foarte amabil.

De fapt Adriana nu asculta nimic. Ținea căștile doar așa, ca să pară că nu e interesată de o conversație și, cum prevăzuse, gestul își făcuse efectul la perfecție.

Se uită la el, așteptă un moment și împinse încet casca de pe urechea stângă.

— Poftim? întreabă ea cu ochii mari. Ai spus ceva?

— Mă întrebam dacă ascultai ceva amuzant. Râdeai...

Adriana așteptă câteva secunde mai mult decât era necesar ca să-l descumpănească complet, apoi se decise să-l salveze.

— Oh, da? Nu, doar mi-am amintit ceva foarte amuzant. Vag. Sugestiv. Misterios. Toate, specialitatea Adrianei.

El zâmbi. Iisuse! Chiar era drăguț.

— Ei, mi-ar plăcea să-mi spui și mie. Avem destul timp, a zis el întinzând mâinile. Patru ore și jumătate, mai precis.

— Poate altă dată, spuse Adriana.

Cu un gest lent, își dădu un cârlionț după ureche, asigurându-se că el i-a văzut bine mâinile delicate, feminine, cu degetele lungi și elegante, unghiile date cu lac roz pal și pielea impecabilă, apoi îi întinse o mână.

— Adriana, spuse ea cu o inflexiune braziliană ceva mai pronunțată.

— Dean, spuse el, strângându-i mâna.

Firește că știa deja, dar Adriana nu dădu nici un semn că l-ar recunoaște.

— Deci, Dean, ce te aduce azi în L.A.? întrebă ea cu un aer inocent.

— Am niște întâlniri. Cu niște regizori și oameni de la studio, chestii de genul ăsta.

— Oh, ești un actor aspirant! Habar n-aveam.

Exagera acum, dar trebuia. Bineînțeles că nici un tânăr actor nu ar zbura la clasa întâi, dar el ajunsese foarte cunoscut prea repede; dacă ea ar ceda cât de puțin, orgoliul lui i-ar distruge pe amândoi. În plus, cel mai mic semn din partea ei că l-ar recunoaște n-ar face decât s-o retrogradeze dintr-o newyorkerză sexy și sofisticată de origine braziliană într-o fană isterică și obsedată, iar Adriana mai degrabă ar muri decât să îngăduie să se întâmple așa ceva.

— Ah, nu, de fapt, eu...

— Succes la audiție! Ai emoții?

El se încruntă..

— Nu e o audiție. Eu sunt deja...

— Dean? îl întrerupse Adriana pe un ton dulce. Ești drăguț să o chemi pe însoțitoarea de bord? Aș dori încă un pahar de șampanie.

El a oftat, a chemat-o pe însoțitoarea de bord și, în afară de șampania Adrianei, și-a comandat și el un whisky cu ghimbir.

— Locuiești în L.A.? întrebă el, acum și mai nerăbdător să continue conversația pentru a corecta ceea ce ea interpretase greșit.

— Eu? În Los Angeles? Niciodată. Adriana râse. Merg în vizită la un prieten în weekend.

Desigur, nu era treaba lui să știe că de fapt „cunoștința” era iubitul ei, nimeni altul decât

Toby Baron, nume care l-ar fi făcut pe bietul Dean să-l ia ameteala.

— În nici un caz pentru o audiție! E pentru o emisiune sau pentru un film?

Expresia de pe chipul lui arăta înfrângere. Ca să corecteze presupunerea ei, el ar trebui să o informeze cine este – ceea ce orgoliul lui l-ar împiedica s-o facă. Acum l-a prins, era sigură. Atât de sigură că începu să numere. *Cinci, patru, trei, doi, unu și...*

— Ce-ai zice, Adriana, dacă te-aș invita să luăm masa împreună? Pe tine și pe prietenul tău, dacă ești de acord. L.A. nu e nici pe jumătate atât de rău... dacă știi unde să mergi.

Bingo. Încă se descurca. O fi având ea aproape treizeci de ani, dar încă reușea să facă orice bărbat – mă rog, aproape orice bărbat, dar probabil era vina lui Yani, nu a ei – să o invite în oraș în zece minute sau chiar mai puțin. De data asta își făcuse tema.

— Oh, mi-ar plăcea foarte mult, Dean, dar sunt foarte ocupată în weekendul ăsta.

Era nevoie de un efort supraomenesc ca să spună cuvintele astea, dar n-avea încotro, avea o relație monogamă. Chiar săptămâna trecută Toby o anunțase că nu se mai vede cu altcineva și spera ca și Adriana să facă același lucru. Primul ei iubit stabil – și soțul ideal pe deasupra. Școlit la cele mai bune școli de pe Coasta de Est, și-a câștigat faima (și milioane) cu filme de succes de cum a terminat Academia de Artă Teatrală și Film din California și în prezent era unul dintre cei mai căutați regizori de la Hollywood. Adrianei îi făcuse o deosebită plăcere să își imagineze surprinderea prietenelor ei când, după numai

câteva luni, își va anunța logodna. Iar maică-sa! Biata femeie ar leșina, era sigură. Numai gândurile astea îi dădeau tăria de a respinge oferta plăcută a bărbatului care stătea lângă ea.

— Păi, atunci, presupun că nu ne rămâne decât să ne vedem în New York, spuse Dean plin de ifose și zâmbete cuceritoare.

— Cred că da, replică Adriana fără ezitare. *Ce era să facă o fată?* se întrebă ea. O masă în oraș era doar o masă în oraș și nimeni n-ar putea să spună că până aici nu fusese iubita model. Dar el era atât de drăguț!

Au flecărit până la sfârșitul zborului și, înainte să coboare din avion, Adriana știa exact ce i-ar face dacă s-ar culca cu el. Abia în ultima clipă își aminti că trebuia să se întâlnească cu Toby la bagaje.

— Dean, *querido*, acum mă duc să mă aranjez un pic. Trebuie să ne luăm rămas-bun.

— Te aștept. Vine o mașină să mă ia așa că pot să te las și pe tine la prietena ta, spuse el oprindu-se la ușa toaletei pentru doamne.

— Nu e nevoie, dragă, dar îți mulțumesc. Du-te. Îl privi languros printre gene. Mai bine așteptăm să ne vedem în New York.

— Cu drag, spuse el sărutând-o pe obraz. O să te sun.

— Așa să faci, gânguri ea.

Adriana intră la toaletă și își omorî timpul vreo cinci minute înprospătându-și machiajul, după care păși încrezătoare spre punctul de recuperare a bagajelor să se întâlnească cu *iubitul* ei. Nu s-a mirat deloc să vadă că în locul unui Toby zâmbitor o aștepta un șofer în uniformă care ținea în mână o pancartă cu numele ei. La urma urmei, aveau tot weekendul la dispoziție,

iar ei îi prindea bine o pauză de câteva minute în care să nu mai fie nevoită să flirteze, să cochetze și să fie fatală. Șoferul îi așează cufărul de voiaj marca Goyard pe un cărucior de bagaje — geamantanele cu roțile erau atât de burgheze! — apoi îi înmână un plic cu sigla Twentieth Century Fox în colțul stâng.

— Domnul Baron vă transmite scuzele sale pentru că nu a putut să vină, spuse șoferul conducând-o spre parcare.

— Oh, nu face nimic, spuse veselă Adriana. Am să trag un pui de somn în mașină, dacă nu te deranjează.

Odată instalată pe luxoasa banchetă din spate a unei limuzine ultimul răcnet, Adriana și-a dat seama că era prea agitată ca să doarmă. Trecuseră două luni și jumătate și, în sfârșit, avea să vadă legendara vilă din Hollywood unde locuia Toby. Citi și reciti biletul lui (*Scumpă Adriana, îmi pare atât de rău că nu am putut veni să te iau de la aeroport, dar în ultimul moment a intervenit ceva neprevăzut. Promit să mă revanșez. Cu dragoste, T*), observă că folosisese expresia *cu dragoste* — probabil doar o fiță de Hollywood, se gândi ea, deoarece n-avea cum s-o iubească deja... nu? — și suspină cu încântare. Toată ches-tia asta cu monogamia era ca o adiere proaspătă. De ce naiba rezistase ea atâta timp? Poate că nu era la fel de incitant ca atunci când te întâlnești cu o jumătate de duzină de bărbați în același timp, dar cu siguranță era mai puțin obositor. În plus, oricât nu-i plăcea ei să recunoască, mai-că-sa avea dreptate. Chiar în dimineața asta, în avion, observase că pulpele ei se vedeau o idee mai late pe scaunul din piele. Când a dat fuga la baie să se uite mai bine, a observat o linie fină

sub ochiul stâng – un rid. La dracu' cu luminile alea fluorescente și așa zisele măsuri de securitate care împiedicau o femeie să ia cu ea la bord produsele necesare pentru îngrijirea tenului! Doar un centimetru dacă i se mai lățesc coapsele sau – Doamne ferește! – îi apare la ochi laba gâștii, și adio trecere la regizori renumiți sau actori supermișto. Era timpul să ia lucrurile în serios și să găsească pe cineva care să aibă grijă de ea așa cum trebuie. Iar Adriana era extrem de mulțumită de cum evoluau lucrurile până acum. Cu doisprezece ani mai în vârstă decât ea (și un picuț cam demodat, trebuia să recunoască), Toby era norocos să aibă lângă el o persoană așa tânără și frumoasă ca Adriana, iar el, slavă Domnului, părea să-și dea seama de lucrul ăsta.

Ca o replică, numele lui Toby apărură pe ecranul celularului. Așteptă să sune de trei ori, apoi răspunse.

— William? Întrebă ea pe un ton confuz.

— Adriana? Tu ești?

Bietul Toby părea încurcat și ușor indignat.

— Oh, Toby, *querido*! Ce mai faci, iubitule? Ce bilet minunat mi-ai scris!

— Cine e William? ze răsti el.

— Care William, dragule?

Oftă în sinea ei. Toată șarada asta era obositoare, dar necesară.

— Credeai că e cineva pe nume William. Când ai răspuns, ai spus „William“. Te mai întreb încă o dată: Cine e William?

— Toby, dragule, am făcut o mică greșeală prostească! Știi ce uitucă sunt câteodată. Nu cunosc pe nimeni cu numele William, îți jur. Adriana coborî vocea și trecu de la drăgălășenia unei școlărițe la tonul seducător al unei femei

sexy. Ia spune-mi, te bucuri că mă vezi? Fiindcă eu sunt *foarte* bucuroasă să te văd.

— Abia aştept să pun mâna pe tine, spuse el respirând cu zgomot în telefon.

Bărbaţii sunt atât de uşor de manipulat, era aproape criminal. Cum de atâtea femei nu înţeleg că, doar cu un strop de disciplină şi puţină creativitate, pot avea orice bărbat doresc?

Se auzi un apel pe cealaltă linie chiar când şoferul intra pe strada 405, iar Adriana spuse:

— Toby, trebuie să răspund. Vrei să ne întâlnim la hotel când eşti liber?

— E William? întrebă el pe un ton posesiv.

— Nu, dragule. Regret să te informez că nu e cineva interesant cum ar fi un iubit secret. Nu e decât maică-mea care mă sună.

— Deci recunoşti că *există* un iubit secret?

Ea râse veselă şi decise să-l lase pe bietul om în pace; în plus, nici nu mai era o provocare.

— Nu există nici un iubit secret. Doar o mamă braziliană, de cincizeci de ani, care vrea să-mi spună cu orice preţ, că am fost o fiică rea în ultimul timp.

— Ne vedem curând, spuse el morocănos şi închise.

Adriana înspiră adânc şi comută pe cealaltă linie:

— Mama! Ce bine-mi pare să te-aud!

— Spune-mi, Adi, pe unde umbli zilele astea?

— În sens figurativ sau propriu?

— Adriana, n-am poftă de glume, spuse doamna de Souza.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea îngrijorată, nu atât că taică-său ar fi făcut vreun atac de cord sau vreunul dintre sutele ei de veri a murit

subit, ci că părinții ei aveau de gând să facă o vizită mai prelungită la New York.

— Tocmai am vorbit la telefon cu Gerard. Mi-a spus că ai plecat azi-dimineață cu un geamantan mare cât un Land Rover.

— L-ai sunat pe portarul meu să mă spionezi? strigă Adriana uitând că șoferul lui Toby putea auzi tot ce vorbește. Cum ți-ai permis?

— L-am sunat pe portarul *meu*, replică doamna de Souza. Adriana, credeam că am lămurit problema asta. Tatăl tău nu a fost încântat de extrasul de cont pentru cardul American Express luna trecută. Erau, dacă îmi amintesc eu bine, zece mii pentru haine și pantofi și alte zece mii pentru călătorii și distracții. Ți s-a ordonat să reduci toate cheltuielile pe aiureli și tu iar umbli creanga.

— Mama! Nu „umbli creanga“. Sunt în Los Angeles. Coborî vocea și-și acoperi gura cu mâna. Mă întâlnesc cu un bărbat. Un bărbat *foarte* eligibil. Coborî vocea și mai mult, aproape șoptit. Asta nu e o cheltuială, e o investiție.

Ei, cu asta păru s-o liniștească pe biata femeie. Adrianiei i se părea umilitor că se află la cheremul părinților ei deoarece apartamentul era al lor. Puteau veni oricând, fără s-o anunțe, și să stea cât poșteau. Puteau să-i ceară socoteală pentru fiecare dolar pe care îl cheltuia pe haine sau cosmetice sau deplasări cu avionul numai pentru că ei plăteau facturile. Iar ea, femeie de treizeci de ani, era obligată să se justifice pentru Toby. Îi părea bine că nu mai era nimeni de față.

— Oare? întrebă maică-sa. Și cine, mă rog, este acest domn?

— Oh, un biet regizor. Îl cunoști pe Toby Baron, nu?

Adriana o auzi pe maică-sa exclamând cu surprindere și simți că înnebunește de plăcere.

— Tobias Baron? Nu a câștigat un Oscar?

— Chiar el. A mai primit și două nominalizări. Da, e probabil unul dintre cei mai mari trei regizori în viață, spuse Adriana cu mândrie.

— Ce relație ai tu cu domnul Baron? întrebă maică-sa.

— Oh, e prietenul meu. Oricât se strădui ea, nu-și putu ascunde încântarea din glas.

— Prieten? Adi, *querida*, tu n-ai mai avut un prieten de când erai în clasa a șaptea. Vrei să-mi spui că te vezi numai cu el?

— Exact asta încerc să-ți spun, mamă, spuse Adriana. De fapt, vizita asta a fost ideea lui. A spus că i se pare normal să fac parte din viața lui din Los Angeles, să-i cunosc prietenii și să văd casa în care stă.

Coborî din nou vocea și se aplecă după scaunul șoferului.

— Care, întâmplător, am auzit că arată incredibil.

Sincer vorbind, făcuse mai mult decât doar auzise. În nenumăratele ceasuri petrecute pe internet căutând informații despre Toby, a găsit un articol în revista *InStyle* în care erau o duzină de fotografii din cuibușorul lui de burlac. Adriana știa deja că el preferă un stil modern și aerisit pentru cele patru dormitoare și cinci băi ale lui; că avea o casă în stil balinez cu țâșnitori înăuntru/afară și grădini, plus pavilioane separate unde se servește masa, se primesc musafiri și se poate dormi; că, pe lângă toate astea, avea o superbă

piscină Infinity ce părea să se întindă, ei bine, la infinit în valea de mai jos. Decisese, fără să vadă la fața locului, că numai cu câteva modificări mărunte (în dormitorul mare era nevoie, desigur, de instalarea urgentă a unei măsuțe de toaletă cu oglindă și a unor dulapuri California), ar fi foarte, foarte fericită să locuiască acolo.

— Bine, *querida*, de data asta suntem dispuși să trecem cu vederea. Dar te rog să fii și tu mai reținută pe viitor. Nu trebuie să-ți mai spun că tatăl tău a fost destul de stresat în ultimul timp.

— Știu, mamă.

— Și poartă-te frumos cu domnul Baron, o avertiză maică-sa. Nu uita tot ce te-am învățat.

— Mama! Firește că n-am să uit.

— Dacă e cazul, regulile devin și mai importante când e vorba de bărbați puternici. Ei sunt obișnuiți ca femeile să le cadă la picioare, în schimb apreciază foarte mult când întâlnesc pe cineva care nu face asta.

— Știu, mamă.

— Păstrează-ți misterul, Adriana! Știu că voi ajungeți să vă culcați cu un bărbat mult mai repede decât o făceam noi pe vremea noastră, tocmai de aceea este și mai important să rămâi inabordabilă în alte feluri. Înțelegeți?

— Da, mamă. Înțeleg perfect.

— Fiindcă nu creezi un precedent prea grozav traversând toată țara să te întâlnești cu un bărbat, spuse doamna de Souza.

— Mama! Era timpul. El m-a vizitat deja de patru ori la New York. Ei, poate că exagera puțin, dar maică-sa nu trebuia să știe.

— Și sper că vei sta la hotel.

— Firește. Deși ar fi mult mai ieftin să stau la el...

Doar auzind această idee și maică-sa se alarmă.

— Adriana! Știi bine ce ai de făcut! Bineînțeles că eu și tatăl tău ne-am bucura să arăți și tu mai multă chibzuință în problemele financiare, dar aspectul ăsta nu se negociază.

— Glumeam, mamă. Am rezervat un apartament la Peninsula și am de gând să stau acolo.

— Și nu uita: să nu rămâi la el peste noapte! Dacă trebuie neapărat să ajungeți la intimități, atunci cel puțin să ai bunul-simț să pleci după aceea.

— Da, mamă.

Adriana zâmbi în sinea ei. Când venea vorba de sex la întâmplare, majoritatea mamelor le avertizau pe fiicele lor să n-o facă de teama unor boli, a lipsei de respect sau din cauza reputației. Doamna de Souza nu își făcea astfel de griji; se temea doar că o mișcare greșită ar fi de ajuns ca să strice iremediabil echilibrul de forțe dintr-o relație și să facă obiectivul final – logodna neîntârziată a Adrianei cu un bărbat potrivit – și mai greu de atins.

— Foarte bine, dragă, mă bucur că am avut această discuție. Sună foarte promițător. Cu siguranță mult mai favorabil decât în cazul bărbatilor cu care te întâlnești tu de obicei...

— Te sun când mă întorc la New York, duminică, bine?

Se auzi un țac-țac și maică-sa zise:

— Stai să văd... să verific agenda. Ah, da, atunci vom fi în Dubai. Celularul ar trebui să funcționeze, dar întotdeauna e mai bine să suni pe telefonul din apartament. Ai numărul ăla?

— Îl am. Vă sun acolo. Urează-mi succes!

— N-ai nevoie, *querida*. Ești o fată absolut minunată pe care orice bărbat – inclusiv domnul

Tobias Baron, desigur – și-ar dori să o aibă. Dar nu uita de îndatoririle tale, Adriana.

Se sărutară la telefon și închiseră. Adriana se uită la șofer să vadă dacă a auzit conversația, dar și el vorbea încet în casca Bluetooth. Fără îndoială că maică-sa era obositoare și, judecând după ce povesteau Leigh și Emmy, foarte diferită de majoritatea mamelor, însă era greu să-i contești realizările. Doamna de Souza își transformase cariera de model de un succes fenomenal într-o viață de lux, lipsită de griji, asigurată de un bărbat bun și muncitor care adora și pământul de sub picioarele ei. O reședință în São Paulo, o vilă pe malul oceanului în Portugalia și apartamente superbe în New York și Dubai... ei bine, nu erau niște mizilicuri. Blănuri și bijuterii, mașini și servitori, nu era rău deloc și, normal, doamna de Souza știa foarte bine să se folosească de dreptul ei de a cheltui nelimitat și fără să fie nevoie să se justifice (clauză asupra căreia insistase înainte să aibă loc ceremonia de căsătorie). Poate că era obositor să suporte lecțiile interminabile ale maică-sii, dar Adriana nu punea la îndoială autoritatea ei în materie de bărbați.

Adriana privi pe geamul mașinii în timp ce ieșeau de pe Autostrada 405 și intrau pe Wilshire, îndreptându-se spre Westwood, apoi spre Synagogue Alley. Trecuseră aproape doi ani de când Adriana nu mai fusese în L.A., dar era foarte sigură că șoferul trecuse de hotelul ei.

— Domnule? Mă scuzați, cred că tocmai ați trecut de Peninsula. Nu acela era Bulevardul Santa Monica?

El tuși și se uită la ea în oglinda retrovizoare.

— Domnul Baron ne-a redirecționat spre o altă locație, doamnă.

— Oh, da? Ei bine, mă tem că va trebui să trec peste ce-a spus el. Aș vrea să merg mai întâi la hotel. Oricât de nerăbdătoare era să vadă domeniul palatului lui Toby, adică viitoarea ei casă, trebuia negreșit să-și aranjeze mai întâi părul care se pleoștise din cauza umidității și tenul palid după călătorie. Mai era și chestia asta — că i se adresa cu „doamnă“.

Spre enervarea, apoi spre consternarea ei, șoferul nu luă în seamă ce spusese ea și își văzu mai departe de drum. Era cumva răpită? Șoferul era vreun pervers care-și pierduse mințile în momentul în care o fată drăguță a urcat pe locul din spate? Să-l sune pe Toby? Pe mama ei? La poliție?

— Regret, doamnă. Doar că...

— Vrei să încetezi să-mi mai spui „doamnă“? îl repezi Adriana, în timp ce toate gândurile despre moartea ei iminentă dispărură.

Șoferul se arată jenat.

— Desigur, *domnișoară*. Spuneam doar că eu cred că veți fi mulțumită să mergeți unde vă duc.

— Mergem la Centrul de Kabbala al Madonnei? întreabă ea plină de speranță.

— Nu, doamnă. Ăă, *domnișoară*.

— La Centrul de Scientologie al lui Tom?

— Mă tem că nu.

Încetini pentru a vira la stânga, un viraj frumos, magic, bine-venit spre... Rodeo Drive.

— Penitenciarul lui Paris?

Acum, că se aflau într-un loc atât de încântător, îi venea ușor să glumească.

Șoferul trase mașina lângă bordură unde era un indicator NU STAȚIONAȚI, opri și o ajută pe Adriana să coboare. Îi oferi brațul lui și spuse:

— Vă rog să mă urmați...

Au trecut pe lângă un magazin Bebe (pe Rodeo!) și ea s-a panicat o clipă până când a observat firma. Adriana aproape că nu mai putea să respire. Îi venea să cânte, să plângă și să țipe, toate în același timp. *Oh, Doamne! Oh, Doamne! Oh, Doamne!* se gândea ea, forțându-se să tragă aer în piept puțin câte puțin. Nu se poate! Se poate? O privire rapidă în superba vitrină a magazinului confirmă că era adevărat. Tocmai intraseră în sălile sacrosancte ale Marelui Bijutier al câștigătorilor de Oscar, guru însuși: Harry Winston.

— Oh, Doamne! făcu ea cu respirația întrețaiată, uitând pentru un moment că șoferul și o vânzătoare înfumurată se uitau la ea cu atenție.

— Da, probabil e copleșitor, spuse vânzătoarea și clătină din cap prefăcându-se că înțelege. Este pentru prima dată?

Adriana își reveni repede. A naibii să fie dacă o s-o lase pe femeia asta s-o trateze de sus. Îi aruncă cel mai strălucitor zâmbet și întinse mâna s-o atingă pe femeie pe braț.

— Prima dată? întrebă Adriana cu un râs amuzat. Aș vrea eu. Am fost puțin surprinsă deoarece credeam că mergem la Bulgari.

— Ah, făcu femeia care se vedea că nu crede. Mă tem că azi nu aveți încotro decât să rămâneți deocamdată aici, nu-i așa?

În mod normal, Adriana ar fi fost nevoită să apeleze la toată voința de care dispunea ca să n-o repeadă pe vânzătoare, dar ceva din strălucirea

din jur părea să-i taie această pornire. În loc de asta, zâmbi:

— De fapt, nu prea știu de ce mă aflu aici...

Femeia avea probabil peste patruzeci de ani și chiar și Adriana trebuia să recunoască faptul că arăta foarte bine pentru vârsta ei. Costumul albastru închis era de serviciu, dar foarte feminin și o avantaja, iar machiajul era profesionist. Îi arătă Adrianei o mică zonă de așteptare și-i făcu semn să ia loc.

Șoferul se retrase discret, iar Adriana se așează pe un divan antic din catifea. Era capitonat și îmbietor de moale, dar ea reuși să se așeze la un capăt, cu grijă ca să nu cadă pe spate. O femeie grăsuță cu o uniformă demodată de fată de casă aduse o tavă cu ceai și fursecuri.

— Mulțumesc, Ama, spuse vânzătoarea fără să-i arunce nici o privire.

— *Gracias, Ama, zise și Adriana. Me gustan sus aretes. Son de aquí?* (Îmi plac cerceii tăi. Sunt de aici?)

Femeia roși, neobișnuită să i se adreseze clienții.

— *Sí, señora, son de aquí. El señor Winston me los dió como regalo de boda hace casi veinte años.* (Da, domnișoară. Domnul Winston mi i-a oferit ca dar de nuntă cu aproape douăzeci de ani în urmă.)

— *Muy lindos.* Adriana clătină din cap aprobator în timp ce Ama roși din nou și dispăru în spatele unei draperii grele de catifea.

— Cum se face că vorbiți spaniola atât de fluent? Întrebă vânzătoarea, mai mult din politețe, decât din sinceră curiozitate.

— Prima mea limbă este portugheza, dar toți învățăm și spaniola. Sunt limbi surori, explică Adriana cu răbdare, deși abia își încăpea în piele de bucurie.

— Ah, ce interesant.

Nu, nu e, se gândi Adriana, întrebându-se dacă nu cumva tocmai stabilea un timp record în care un bărbat o cere în căsătorie. Nu se poate ca Toby s-o ceară în căsătorie... sau se poate? Nu, era ridicol: abia s-au cunoscut la începutul verii. Probabil că el a început să se simtă cam neliniștit din cauza „iubitului ei secret” imaginar și s-a decis – corect, firește – că o mică atenție ar înclina balanța în favoarea lui.

— E neobișnuit de răcoare astăzi, nu-i așa? zicea femeia.

— Hmm.

Ajunge cu pălăvrăgeala! îi venea să urle Adrianei. *Vreau Cadoul Meu!*

— Ei bine, draga mea, te întrebi probabil de ce te afli aici, spuse ea.

Subestimarea secolului, își zise Adriana.

— Domnul Baron m-a rugat să vă ofer – aici, ca la un semn, își făcu apariția un domn de vreo șaizeci de ani îmbrăcat într-un costum din trei piese, cu o lupă de bijutier atârnată la gât, și îi aduse vânzătoarei o tipsie acoperită cu catifea, pe care aceasta i-o întinse Adrianei – acest cadou.

Aranjată impecabil pe catifeaua neagră, se afla o pereche din cei mai frumoși cercei pe care îi văzuse Adriana vreodată. Mai mult decât frumoși – absolut încântători.

Vânzătoarea atinse cu mare grijă unul din ei cu o unghie perfect îngrijită și spuse:

— Sunt minunați, nu-i așa?

Adriana respiră pentru prima dată după un minut întreg de uimire.

— Sunt deosebiți. Cu safire, cum sunt cei pe care i-a purtat Salma Hayek la premiile Oscar, șopti ea.

Femeia ridică iute capul și se uită surprinsă la Adriana.

— Vai, dar văd că te pricepi la bijuterii, nu-i așa?

— Nu prea, spuse Adriana râzând, dar mă pricep la bijuteriile *voastre*.

Era de mirare – nu, era de-a dreptul surprinzător – cum de Toby și-a amintit că ea admirase într-o revistă mai veche cerceii pe care Salma i-a purtat la premiile Oscar. Numai asta și era deja incredibil, dar faptul că el a păstrat fotografia și a găsit o pereche identică, două luni mai târziu, era aproape de neimaginat.

— De fapt, aceștia sunt *exact* cerceii pe care doamna Hayek i-a purtat la premiile Oscar. I-au fost împrumutați și de atunci am primit multe cereri. Cu toate astea – făcu o pauză pentru efect – acum sunt ai tăi.

— Ohhhhhhh, făcu Adriana uitând încă o dată de ea și grăbindu-se să și-i pună ca să vadă cum îi stă.

Cincisprezece minute mai târziu, având la urechi cerceii cu safire, demni numai de o celebritate, și o sticlă de apă Evian în mână, Adriana sări pe bancheta din spate a limuzinei. Era mulțumită de ea, nu numai pentru noua achiziție, dar și pentru ceea ce reprezenta aceasta: un prieten stabil care o adora și o copleșea cu dragoste și afecțiune (și bijuterii de la Harry Winston). În sfârșit, înțelegea de ce toate celelalte fete își

doreau o astfel de stabilitate. Cine avea nevoie de sute de bărbați și toate durerile de cap care veneau odată cu ei, când puteai să găsești numai unul care le avea pe toate? Sigur, Dean, actorul de televiziune era un dulce, nu încape îndoială, dar cât de frumos ar mai fi el dacă n-ar mai avea de lucru vreo cinci ani și ar trăi în vreun cămin de actori în West Hollywood? Fără îndoială că îi plăcuse foarte mult chirurgul din Greenwich și spionul israelian și tipul din fraternitatea Dartmouth. Se bucurase de fiecare dintre ei și, la drept vorbind, de nenumărați alții. Dar asta era înainte, pe vremea când era doar un copil, nu o femeie matură cu dorințele unei femei mature. Adriana prinse între degete pietrele albastre care îi atârnavă la urechi și zâmbi în sinea ei. Asta avea să fie weekendul perfect, era sigură de asta.

— Nu te plătește ca să faci și vizite la domiciliu, murmură Russell în timp ce o mângâia pe Leigh ușor pe spate, cu vârful degetelor.

— Mie-mi spui, zise ea, rugându-se ca el să nu se oprească.

Se lipi mai mult de pieptul lui lat, cald, aproape fără păr și își îngropă capul în brațul lui. Îi plăcea întotdeauna când se îmbrățișau și chiar și acum se simțea încurajată; e adevărat că nu voia să facă sex cu Russell, dar cel puțin atingerea lui nu-i stârnea repulsie. Leigh își aduse aminte de Emmy care a trecut prin așa ceva cu Mark, prietenul dinainte de Duncan. Zicea că sexul n-a fost niciodată grozav, nici măcar la început, dar lucrurile au mers din ce în ce mai rău — mai ales în mintea ei, a recunoscut Emmy — până când a

ajuns să se ferească dezgustată de atingerea lui. Povestea asta a obsedat-o întotdeauna pe Leigh care înțelegea perfect cum e să te crispezi la sărutul iubitului tău și tocmai de aceea i se păreau atât de plăcute aceste momente când se cuibărea în brațele lui. N-ar *vrea* să stea goală în pat alături de Russell, să se giugiulească cu el și să se bucure de atingerea lui dacă ar fi ceva în neregulă... nu? Nu, era clar că totul era așa cum ar trebui să fie. Ce femeie nu a avut fluctuații ale apetitului sexual? După cum scria în articolul din *Harper's Bazaar* pe care îl citise cu o săptămână în urmă când era la manichiură, libidoul unei femei este ceva subtil, influențat de stres, somn, hormoni și cam de un milion de alți factori pe care nu-i poate controla. Cu puțin timp și multă răbdare – ceea ce Russell a demonstrat din plin că are până de curând – în *Bazaar* scria că sigur majoritatea femeilor revin la normal. Nu trebuie decât să aștepte.

— Și, cum e? întrebă Russell. E chiar atât de nebun cum zice lumea?

Leigh se întrebă când a avut Russell timp să caute pe Google despre Jesse.

— Cum adică? E... nu știu, ca orice scriitor. Toți sunt sonați.

Russell se rostogoli pe spate și își acoperi ochii cu brațul să se ferească de soarele dimineții ce se strecura înăuntru printre jaluzele.

— Da, dar a vândut cinci milioane de exemplare și a câștigat premiul Pulitzer, apoi a dispărut. Timp de șase ani. Chiar a avut probleme cu drogurile? Sau doar s-a dat la fund?

— Habar n-am. Doar am luat prânzul împreună. Nu mi-a făcut confidențe. Leigh încerca să

nu pară exasperată, dar îi venea greu. Uite ce e, nici eu nu mor să mă duc acolo.

Ceea ce era aproape adevărat. Erau destule alte lucruri pe care Leigh ar prefera să le facă în cele două zile de muncă de teren decât să se ducă cu mașina până în Hamptons chiar înainte de weekendul de Ziua Muncii.

— Știi, iubito. Dar nu-l lăsa să te trateze ca pe un nimeni, bine? S-o fi crezând el un super-smecher, dar până una-alta *tu* ești editorul lui. Tu ești cea care decide, corect?

— Corect, spuse ea automat, deși se gândea cât de mult o deranjează faptul că Russell vorbea la fel ca tatăl ei. Domnul Eisner îi spusese exact aceleași cuvinte cu o seară înainte în ceea ce se dorea probabil a fi o discuție pregătitoare de încurajare, dar care lui Leigh i s-a părut o lecție condescendentă dată de un profesionist desăvârșit unui biet amator.

Russell o sărută pe frunte, își trase pe el o pereche de boxeri și se duse la baie. După ce deschise dușul să curgă apă fierbinte, se îndreptă spre bucătărie, închizând ușa de la baie în urma lui. Acolo, cât aștepta să se încălzească și să se facă abur în baie — exact așa cum îi place lui — își pregăti un mic dejun sănătos: shake de soia, iaurt fără grăsimă și o omletă din trei albușuri. Obiceiul ăsta o irita de Leigh peste măsură. *Ce-i cu risipa asta de apă?* îl tot întreba ea, iar el se mulțumea să-i amintească doar că apa era inclusă în întreținerea lunară pe care o plătea, așa că nu conta. Era doar unul dintre lucrurile care pe ea o enervau la culme. Înțelegea foarte bine că el trebuia să poarte pe față un machiaj de televiziune o dată pe săptămână, când înregistra emisiunea, dar detesta să vadă cum și-l

șterge. Folosea demachiantul și dischetele ei de demachiere și se tampona atât de delicat sub ochi și în jurul nasului și, cu toate că nu știa să spună exact de ce, ei i se părea revoltător. Nu chiar atât de revoltător ca atunci când el uita să și-l șteargă, iar ea se alegea cu fețele de pernă mânjite cu fond de ten pentru bărbați, dar oricum, toată chestia asta era de-a dreptul scârboasă.

Se muștră în sinea ei că era atât de inflexibilă și intolerantă și respiră adânc să se relaxeze. Era abia ora 9 într-o dimineață însoțită de joi și se simțea deja de parcă nu dormise de patruzeci și opt de ore și trecuse printr-un război mondial. Epuizată și totuși fremătând de o ușoară nerăbdare, Leigh se ridică din pat și intră în baia plină de aburi.

Reuși să-și pună pe ea o pereche de blugi albi și să împacheteze toate celelalte lucruri înainte ca Russell să-și termine dușul, așa că îi transmise un pupic prin ușa de la baie și plecă grăbită. Trăgând după ea o mică geantă pe role, se îndreptă spre firma de închiriat mașini de pe strada East Thirteen și, după ce acceptă asigurarea oferită – paza bună trece primejdia rea! – Leigh își luă o cafea mare cu lapte și gheață de la Joe, apoi două pastile de gumă Nicorette și se așeză la volanul mașinii, un Ford Focus roșu. Drumul a durat mai puțin decât se aștepta; în două ore și ceva se opri în parcare a unui restaurant numit Estia's. Era construit ca o căsuță cu acoperișul din șindrilă, exact cum o descrisese Jesse; intră ca să se ducă la baie și mai bău o cafea înainte de a-l suna.

El răspunse abia după ce telefonul sună de patru ori.

— Jesse? Sunt Leigh. Sunt la Estia's.

— Deja? Credeam că vii după-amiază.

Ea simți că-i crește și mai mult tensiunea.

— Nu știu de ce, având în vedere că doar ieri am vorbit și ți-am spus că o să ajung între douăsprezece și douăsprezece jumătate.

El râse. Părea că abia se trezise din somn.

— Mda, dar nu toată lumea e punctuală. Când zic la prânz, mă gândesc de fapt la ora trei.

— Oh, da? întrebă ea. Fiindcă eu, când zic la prânz, mă gândesc de fapt chiar la prânz.

El râse iar.

— Am înțeles, zise el. Mă îmbrac și vin acolo. Ia-ți o cafea. Încearcă să te relaxezi. O să trecem direct la lucru, îți promit.

Ea mai comandă o cafea și începu să răsfoiască o revistă pe care cineva o lăsase pe tejghea.

Mai întâi l-a auzit când a intrat și abia apoi l-a văzut deoarece se uita numai în revistă, prefăcându-se complet absorbită de un articol despre periile din păr natural de porc. Toți cei de-acolo, obișnuiți ai localului – oameni de prin partea locului care, după cum arătau, nu erau fani de-ai lui Billy Joel¹ – îl strigau să-l salute și îi făceau cu mâna. Un tip mai în vârstă, cu înfățișare aspră, îmbrăcat într-o salopetă de lucru cu etichetă pe care era cusut numele SMITH – una adevărată, nu din cele retro care se găsesc la raionul de îmbrăcăminte pentru tineret de la Bloomingdale's – ridică spre Jesse cana de cafea și-i făcu cu ochiul.

— 'Neața, domnu', spuse Jesse, bătându-l pe acesta pe spate.

— Șefu', zise bărbatul clătinând din cap și luând o înghițitură de cafea.

1. Cântăreț american de muzică pop (n. tr.).

— Rămâne pe luni seara?

Bărbatul clătină din cap că da.

— Pe luni.

Jesse s-a îndreptat spre tejgheaua unde se servea micul dejun, salutându-i pe toți cei pe care i-a întâlnit pe drum, apoi s-a așezat pe locul liber de lângă Leigh. Nu știa exact de ce, dar ei i se păru că azi arăta mai bine decât la oricare din întâlnirile lor de mai înainte. Deși nu era atrăgător sau frumos în sensul obișnuit al cuvântului, Jesse arăta la fel de zburlit și, oricât de ciudat ar suna, la fel de *mișto*. În parte pentru felul în care era îmbrăcat — o cămașă în carouri strânsă pe corp și o pereche de blugi Levis care îi veneau ca turnați —, dar mai era ceva, ceva în felul în care se purta. Totul la el arăta lejeritate, dar, spre deosebire de stilul *grunge* al anilor '90 cu părul voit răvășit, înfățișarea lui Jesse era veritabilă.

Ea își dădu seama că îl privește cu insistență.

— Ce e luni? întrebă ea repede; era primul lucru care îi venise în minte.

— N-ai chef de obișnuitele amabilități, hm? întrebă Jesse zâmbind. Nici eu. Luni seară jucăm pocher și e rândul lui Smith să fie gazdă. Locuiește într-un mic apartament deasupra magazinului de băutură din sat, dar a aranjat să ne întâlnim cu toți la aeroportul East Hampton — e mecanic de zbor acolo. O să jucăm în hangar, abia aștept. O să fie o dublă sărbătoare fiindcă sărbătorim sfârșitul verii și sfârșitul Mării Invazii de turiști — cel puțin până anul viitor.

Leigh clătină din cap. Poate că toate zvonurile și articolele din ziarele de scandal erau adevărate, iar Jesse chiar își pierduse mințile. Cu câțiva ani în urmă făcea turnee internaționale

pentru lansări de carte, răsfățându-se cu cele mai bune mâncăruri, haine și femei, folosindu-se de proaspăta lui faimă literară pentru a participa la toate petrecerile de soi, iar acum era sechestrat în această suburbie proletară din Long Island, unde juca pocher cu mecanicii în hangare de avioane? Ar trebui ca noua carte să fie al naibii de bună, e tot ce știa Leigh.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Jesse spuse:

— Sunteți disperați să începem, nu-i așa? Recunoaște.

— *Eu* sunt disperată să începem. Am venit aici pentru două zile și o noapte și încă nu știu la ce lucrezi.

— Atunci să mergem.

Îi întinse o bancnotă de 10\$ femeii din spatele tejghelei și porni înainte spre ieșire. Exact în clipa când ajunsese afară, își aprinse o țigară.

— Ți-aș oferi și ție una, dar ceva îmi spune că nu fumezi.

Nu așteptă ca ea să-i răspundă; în schimb sări în jeepul cu care venise.

— Vino după mine. Casa e doar la câteva minute de aici, dar drumul e mai încurcat.

— Ești sigur că n-ar trebui să mă cazez la hotel mai întâi? întrebă Leigh răsucindu-și pe deget o șuviță din părul prins în coadă. Stătea la hotelul istoric American Hotel în satul Sag Harbor, un loc renumit pentru ospitalitatea de odinioară, atmosfera intimă, pereții cu lambriuri, dar și pentru martini-ul cu măsline uriașe.

Jesse se aplecă în afara geamului.

— N-ai decât să încerci, dar i-am sunat eu pe drum încoace și ziceau că nu fac cazări până la ora trei. Aș fi mai mult decât fericit să aștept până atunci, crede-mă...

— Bine, bine, hai să mergem. Am să fac o pauză după-amiază ca să mă cazez, apoi ne întoarcem la lucru.

— Sună grozav.

El a ridicat geamul și a băgat în marșarier, stârnind un nor de praf cu roțile din spate ale jeepului.

Leigh se grăbi și ea să urce în mașina ei închiriată și porni pe urma lui. El a virat la stânga pe Sagg Road, a luat-o prin sat și a trecut pe lângă hotel făcându-i lui Leigh un semn în oglinda retrovizoare ca să i-l arate. Strada principală era absolut minunată. Erau tot felul de prăvălii pitorești, taverna, piețe cu produse proaspete și printre ele câte o galerie de artă și un magazin de vinuri. Părinți cu copii de mână trăgeau după ei cărucioare roșii cu legume. Pietonii aveau prioritate. Oamenii păreau să zâmbească fără un motiv anume. Toată lumea avea un câine.

Au străbătut orașelul îndreptându-se spre golf unde era un port cu ambarcațiuni, au trecut peste un pod, apoi au intrat pe un drum șerpuit prin pădure. Drumul spre casa lui Jesse era lung de o jumătate de milă, nu era asfaltat, iar razele soarelui ce pătrundeau prin frunzișul copacilor creau un peisaj eteric. Mergând puțin mai departe, Leigh zări ceea ce părea a fi o casă de oaspeți la marginea drumului. Era o căsuță albă cu obloane albastre și o mică verandă încântătoare cu un balansoar unde să stai să citești. La cinci sute de metri mai încolo se vedea un loc de joacă pentru copii, nou-nouț și foarte frumos amenajat. Nu era unul din acelea cu tot felul de obiecte Fisher Price din plastic viu colorat; părea mai degrabă lucrat manual, din lemn de mahon, și avea un

perete pentru alpinism, o căsuță în copac, un umbrar ca o cupolă, groapă cu nisip, măsuță de picnic pentru copii și două balansoare. Leigh rămase o clipă surprinsă. Știa că Jesse avea o soție (deși el îi dăduse impresia că nu era în Hamptons), dar nu și-l imaginase niciodată cu copii. Firește că era normal să aibă – aproape că n-ar fi normal dacă nu i-ar avea –, dar văzând toate astea, ceva o făcea pe Leigh să se simtă ușor iritată și puțin dezamăgită.

Când ajunseră la casă, inima începuse să-i bată mai iute, iar respirația îi devenise precipitată, dând semne clare de anxietate. Mai în față, Jesse coborî din jeep și se apropie de mașina ei. Ea simți că fruntea începe să-i transpire și nu-și dorea decât să fie acasă, pe canapeaua ei, citind un manuscris sau flecărind cu Russell despre viitorul lui interviu cu jucătorul de fotbal american Tony Romo. Ar merita, chiar dacă el ar vrea să facă sex și să se uite la SportsCenter, iar vecina de sus ar da o petrecere numai cu musafiri care poartă proteze de picior. Ar fi vrut să fie oriunde altundeva, dar nu aici, nu acum.

Jesse îi deschise lui Leigh portiera și o conduse pe o alee până la verandă, un spațiu larg și deschis în care se aflau doar un hamac și un balansoar. Lângă balansoar era o sticlă goală de Chianti și un singur pahar folosit.

— Copiii tăi sunt aici? Mi-ar plăcea să-i cunosc, minți Leigh.

Jesse se uită nedumerit împrejurul verandei, apoi zâmbi ca și când i-ar fi citit gândurile.

— Ah, ai văzut locul de joacă pentru copii? E pentru nepoții mei – nu pentru copiii mei.

Ceva din felul în care a spus-o părea categoric; chiar dacă își zise că nu-i pasă deloc – și,

deși știa foarte bine că e nepoliticos și mult prea personal – ea insistă:

— Asta înseamnă doar că nu ai copii sau că nu vrei să ai copii?

El râse clătinând din cap și deschise ușa de la intrare.

— Dumnezeuule, tu chiar spui tot ce-ți trece prin minte, nu-i așa?

Dacă am intrat în horă, trebuie să joc.

— Ei? întrebă ea.

— Nu, nu vreau să am copii. Nici acum, nici altădată.

Leigh ridică mâinile în semn de apărare.

— Pare că am atins un punct sensibil.

Jesse încercă să-și reprime un zâmbet, dar Leigh tot îl surprinse.

— Altceva ce ai vrea să mai știi? Cum mănânc, cum dorm?

— Ei, acum am lămurit problema cu copiii. Deci... cum mănânci și cum dormi? întrebă ea. Surâse larg și simți că anxietatea începe să se risipească. Uitase cât de amuzant e să glumești cu el.

El avea ochii roșii de oboseală, era nebărbierit și palid la față. Chiar și părul arăta cam prost – nu murdar sau unsuros, doar nearanjat. Luă o poziție teatrală de fotomodel – cu un șold în afară și buzele țuguiate – și zise:

— Spune-mi tu. Cum crezi că mănânc și cum dorm?

— Ca dracu', răspunse Leigh fără nici o ezitare.

Jesse începu să râdă și deschise ușa.

— Bun venit în umila mea locuință.

Leigh privi în jur. Măsură cu privirea podelele care scârțâiau, masa rustică imensă și veche,

cuvertura croșetată aruncată la întâmplare pe sofa și, deși se îndrăgostise deja de toată casa doar văzând prima cameră, suspină impresionată și spuse:

— Jesse, Jesse, Jesse... chiar ai cheltuit *tot* ce-ai câștigat pe cocaină și curve cum scriu ziarele?

El clătină din cap.

— Cocaină, *băutură* și curve.

— Accept corectura.

— În regulă, atunci, putem începe? De obicei lucrez afară, în spate, se trece prin camera de zi, așa că ce-ar fi să te instalezi tu acolo până aduc ceva de băut.

Deschise frigiderul și se aplecă să se uite în el.

— Ia să vedem. Am niște bere, o poșircă de vin alb, un vin roze nu chiar poșircă și Bloody Mary. Cred că e un pic cam devreme pentru un cocteil Bloody Mary, nu crezi?

— Cred că e cam devreme pentru oricare. Aș vrea o Cola dietetică.

Jesse pocni din degete și scoase din răcitor o sticlă plină pe jumătate de Ketel.

— Excelentă alegere. Un Bloody Mary, vine imediat.

Știa deja că n-are nici un rost să-l contrazică, și-apoi părea că el are nevoie de ceva de băut ca să-i treacă mahmureala de seara trecută. Leigh își aminti vag cum era. În anii de după liceu, când organismul îi permitea să bea până la ora trei și să stea la serviciu până la ora nouă, câteodată bea puțin vin la micul dejun ca să-i mai potolească durerea. Își aminti de serile petrecute în oraș împreună cu Emmy și Adriana, când cutreierau toate barurile, la cocteiluri sau chefuri

de zilele de naștere, când beau peste măsură, fumau peste măsură și se sărutau cu peste măsură de mulți tipi al căror nume și chip nu-l mai rețineau. Dumnezeu, i se părea că trecuse o veșnicie... șapte, opt ani i se păreau o viață întreagă. Acum nici tocurile pe care le purta nu mai erau atât de înalte (cum de altădată purtase ceva atât de neconfortabil?), iar barurile aglomerate cedaseră locul restaurantelor mai civilizate (slavă Domnului!), iar ea nu-și amintea când a stat ultima dată trează toată noaptea din alt motiv decât ca să lucreze sau din cauza insomniei. Dar, își zise Leigh, ar fi trebuit să-și revizuiască opinia despre unele dintre acele momente fericite. Cum ar putea să n-o facă? Pe vremea aceea nu avea o slujbă prestigioasă, un apartament pe care îl întreținea singură și, bineînțeles, nu avea un logodnic îndrăgostit nebunește de ea.

Leigh se plimbă prin sufrageria luminată natural și, când deschise ușa glisantă din sticlă, îi apărură în fața ochilor cel mai primitiv spațiu exterior pe care îl văzuse vreodată. Curtea din spate era mai degrabă o oază în mijlocul pădurii. Stejari și arțari uriași ca niște turnuri împrejmuiau zona acoperită de un covor de iarbă verde ademenitoare, dar nu prea îngrijită. O mică piscină de ciment – atât de mică încât puteai numai să stai în ea ca într-un bazin cu apă caldă – era flancată de două șezlonguri și o masă cu scaune și părea să se piardă în fundal, lăsându-ți atenția să se concentreze asupra adevăratului loc de atracție: un mic iaz minunat, poate de șase pe nouă metri, cu un doc plutitor și o barcă simplă din lemn legată la mal. Dincolo de iaz, chiar la marginea proprietății, ascunsă sub un pâlț de copaci umbroși, se vedea o canapea balineză din

lemn de tec, pentru două persoane, unde puteai să stai la umbră sub acoperișul sprijinit pe patru stâlpi. Leigh abia se abținu să nu se ducă direct la canapeaua aceea și să se trântescă pe ea; se întreba cum de Jesse mai putea să facă ceva într-un loc atât de frumos și de relaxant.

— Nu-i rău, nu? întrebă el venind pe aleea pietruită și oferindu-i un Bloody Mary cu lămâie.

— Dumnezeule, locul ăsta nu arată cine știe ce din față – sau dinăuntru –, dar aici... aici e superb.

— Mersi. Sper.

— Nu, serios, te-ai gândit vreodată să faci niște fotografii? Îmi imaginez cum ar arăta într-~~una~~ din acele reviste de amenajări și decorațiuni, cum se cheamă? *Căminul*. E perfect pentru *Căminul*.

El își trecu mâinile prin păr și luă o înghițitură din sticla de Budweiser.

— Nu prea cred.

— Nu, pe bune, cred că ar fi...

— Reporteri și fotografi în casa mea? *Nici-odată*.

— Am înțeles, zise Leigh căreia îi veni în minte fotografia imensă cu apartamentul lui Russell pe care o văzuse în revista *Elle Décor* înainte să se cunoască. Era dintr-un articol despre cele mai frumoase case de burlaci din oraș și arăta, ca piesă de rezistență, apartamentul ultramodern de tip loft al lui Russell din cartierul TriBeCa. La vremea aceea, Leigh studiase cu atenție fotografiile cu bucătăria care arăta așa de profesionist de-ai fi zis că aparține unei firme de catering; patul, cu o platformă de culoare cafenie cu irizații arămii, care era atât de jos încât semăna

cu o saltea așezată direct pe covor; și baia care părea că fusese scoasă dintr-un hotel de lux și așezată în mijlocul apartamentului. Citise că avea o suprafață de 660 de metri pătrați, spațiu complet deschis, ferestre imense și podele din lemn masiv, lăcuite cu negru, dar abia când s-au întâlnit a treia oară Leigh a avut ocazia să vadă cu ochii ei. De atunci, a petrecut acolo cât mai puțin timp cu putință; lucrurile din oțel, lacul negru și toate colțurile acelea ascuțite o făceau să se simtă și mai agitată decât de obicei.

Jesse se așează la masă și îi făcu semn lui Leigh să ocupe locul de vizavi. După ce mai luă o gură de bere, încet, fără să se grăbească, inspiră adânc, desfăcu catarama unei genți ca o tolă din pânză uzată și scoase din ea un snop de hârtii de mărimea unei cărți de telefon. I-l întinse lui Leigh cu ambele mâini, asemenea unui chelner asiatic care aduce nota de plată sau o carte de vizită.

— Să fii blândă, spuse el încet.

— Credeam că vrei să fii sinceră, nu blândă.

Leigh luă manuscrisul și îl așează în față, neștiind cum o să reziste încă un moment să nu se repeadă să-l citească.

— „Nimeni nu e sincer cu mine. Toți mă menajează, mă aprobă, dar eu nu vreau decât un redactor care să-mi spună deschis ce părere are“, reproduse ea discursul pe care el îl rostise în biroul lui Henry când s-au întâlnit prima dată.

Jesse aprinse o țigară și spuse:

— A fost numai o bravadă. Abureli. Sunt ca un biet copil care abia face față unei critici constructive, darămite unei critici de-a dreptul necruțătoare.

Leigh puse palmele pe masă și zâmbi.

— Ei bine, Jesse Chapman, în privința asta ești asemenea oricărui alt scriitor pe care îl cunosc. Până acum n-am avut cazuri de complexe gen „eu-știu-tot“, dar când vine vorba de o lipsă istovitoare de încredere cuplată cu o permanentă îndoială de sine și autoflagelare? Cu asta sunt în stare să mă descurc.

Jesse ridică țigara într-un gest care voia să spună „stop“.

— Oho, hai să nu ne pripim. Asta – și arată spre manuscris – este cea mai bună contribuție literară a anului, dacă nu chiar a *deceniului* – de asta sunt foarte sigur. Nu doream decât puțină sensibilitate în caz că dai peste un paragraf, două care n-o să-ți fie pe plac.

— Ah, da, firește. Un paragraf, două. Sunt sigură că n-o să fie nici măcar atât. Leigh clătină din cap făcând pe serioasă.

— Perfect. Mă bucur că ne înțelegem.

Se opri, se uită la ea, apoi zise:

— Ei?

— Ei ce?

— Nu-l citești?

— O să-l citesc când o să mă lași singură.

Jesse făcu ochii mari.

— Singură? Nu știam că asta e procedura standard.

Leigh râse.

— Știi și tu la fel de bine ca mine că nimic nu e după procedura standard.

Jesse o privi cu prefăcută inocență.

— Habar n-am la ce te referi.

— Normal ar fi ca șeful meu să-ți editeze cartea, nu eu. Normal ar fi ca eu să-ți fi citit manuscrisul – sau măcar o schiță sau un capitol – înainte

să bat un drum de două ore și jumătate până aici ca să mă întâlnesc cu tine. Normal ar fi...

Jesse ridică mâinile ca și cum ar fi vrut să se apere de această tiradă și se ridică în picioare.

— M-am plictisit, zise el. Strigă-mă dacă ai nevoie de ceva. Mă duc sus să trag un pui de somn. Și, fără să mai adauge ceva, dispăru în casă.

Abia după o secundă sau două Leigh își dădu seama că strânge atât de tare din pumni încât unghiile îi intrau în palme. A încercat să o energizeze sau așa face el de obicei? Oare glumea când a zis că e hipersensibil la critici sau că, după părerea lui, această carte – indiferent de subiectul ei – avea să fie într-adevăr un al doilea succes, sau totul era doar o fațadă? Putea fi atât de șarmant, de reverențios și de sclipitor pentru ca apoi – *bam!* – ca la o apăsare de buton să redevină ticălosul îngâmfat de care vorbea toată lumea.

Se uită la ceas și văzu că mai avea o oră până să se cazeze la hotel, așa că, după ce luă o înghițitură de Bloody Mary uitându-se cu jind la pachetul de țigări pe care îl lăsase Jesse, începu să citească. Acțiunea romanului începea la Clubul Corespondenților Străini din Phnom Penh și era despre un american care bea de stingea și care fusese transferat acolo, iar Leigh se gândi că sună foarte cunoscut. Nu cunoscut la modul plagiat, ci doar cam răsuflat: *Sfârșitul unei aventuri, Un american liniștit și Acte de credință* îi veniră imediat în minte. Până aici nu s-a îngrijorat foarte mult – era destul de ușor de modificat – dar, pe măsură ce parcurgea paginile următoare, îngrijorarea ei creștea. Povestea în

sine – despre un tânăr de douăzeci și ceva de ani care se confruntă cu succesul primului său roman devenit bestseller – era fascinantă prin aceea că invita la un minunat voyeurism; lucru deloc surprinzător având în vedere experiența nemijlocită a autorului. Dar pe ea stilul o îngrijora: era tern, lipsit de originalitate, chiar monoton pe alocuri. Un stil care nu semăna deloc cu al lui Jesse. Respiră adânc și își spuse că putea fi mult mai rău. Dacă și povestirea ar fi fost un dezastru, atunci nici n-ar fi știut de unde să înceapă.

O oră mai târziu, când Jesse reveni târșâindu-și picioarele, cu ochii cârpiți de somn, dar cu o sticlă de apă în loc de bere, Leigh începuse să-și dea seama că e depășită de situație. Cum naiba avea să-i spună *ea*, Leigh Eisner, junior editor, virgină la capitolul editare autori de best-seller, unuia dintre scriitorii cu cel mai mare succes literar și comercial din generația ei, că, în forma lui actuală, acest ultim efort artistic nu avea să ajungă în nici un top al celor mai vândute cărți? Răspunsul, își spuse ea, era simplu: n-o să-i spună.

Jesse aprinse o țigară și împinse pachetul spre ea.

— Fă-ți plăcerea. Te-ai uitat la ele toată ziua.

— Da?

El clătină din cap că da.

Așa că îl ascultă. Fără să mai aștepte și doar gândindu-se fugitiv la cât de dezamăgit ar fi Russell dacă ar ști, scoase o țigară din pachet, o așeză între buze și se aplecă grăbită spre chibritul pe care i-l aprinsese Jesse. Rămase surprinsă când trase primul fum care era atât de tare, încât parcă îi arse plămânii, dar al doilea și al treilea au mers mult mai ușor.

— Un an de zile s-a dus pe apa sâmbetei, spuse ea cu amărăciune înainte să mai tragă un fum. Jesse ridică din umeri.

— Nu-mi pari a fi o persoană care exagerează cu băutura, cu drogurile, cu mâncarea sau... altceva. Dacă îți place să fumezi o țigară din când în când, de ce n-o faci?

— Dacă aș putea să fumez numai o țigară din când în când, aș face-o, spuse Leigh. Problema e că fumez una acum și peste zece minute ajung să fumez un pachet.

— Așa vasăzică. Domnișoara Seriozitate are totuși o slăbiciune. Jesse zâmbi.

— Minunat, mă bucur că lupta mea cu dependența te amuză.

— Nu mi se pare atât amuzantă, cât simpatică. Se opri și păru că se gândește o clipă. Dar da, cred că e și amuzantă.

— Mersi.

Jesse arată spre manuscris și spuse:

— Ai vreo părere până acum sau, după *procedura standard*, nu discuți până nu termini?

Luă o înghițitură din sticla cu apă.

Bucuroasă că el îi găsisese o scuză în condițiile în care ei nu-i trecuse prin cap nici una, Leigh răspunse vag:

— Am citit doar șaptezeci de pagini, așa că mai bine aștept până termin. Tuși.

Jesse o privi fix, cu o insistență care lui Leigh i se păru incomodă. Părea că îi studiază chipul în căutarea unor indicii și, după aproape un minut, ea simți că începe să roșească. Totuși el nu zise nimic.

— Păi, cred că, ăă, ar trebui să mă duc la hotel să mă cazez, spuse Leigh stingând țigara

în scrumiera improvizată dintr-o cutie de Poland Spring.

— Da.

— Să vin înapoi după aceea sau vrei să ne întâlnim în altă parte? În holul hotelului? La o cafenea? Ce zici, la patru, patru și jumătate?

Tensiunea era aproape palpabilă și descumpănitoare; Leigh trebui să-și amintească să nu mai vorbească atât.

— Vino tot aici, dar numai după ce termini manuscrisul.

Leigh începu să râdă, dar își dădu repede seama că Jesse nu glumea.

— O să-mi ia cel puțin cinci-șase ore să-l citec pe tot. Am putea începe să vorbim despre planificare cel puțin.

Dându-și seama că vorbea de parcă i-ar fi cerut lui permisiunea, Leigh adoptă cel mai autoritar ton cu putință și spuse:

— Henry a spus clar că termenul nu se negociază.

— Leigh, Leigh, Leigh, făcu el, părând cumva dezamăgit. Orice termen e negociabil. Te rog, citește manuscrisul. Vino după ce termini. Cred că ți-ai dat seama că nu mă culc devreme.

Ea ridică din umeri încercând fără prea mare succes să pară nepăsătoare și își adună lucrurile.

— Dacă vrei să nu te mai culci deloc, n-ai decât, din partea mea.

El își aprinse o țigară și se lăsă pe speteaza scaunului.

— Nu te necăji, Leigh. O să ne ia puțin timp până o să găsim o cale. Ai răbdare.

Leigh pufni și, fără să se gândească, spuse:

— „O să găsim o cale“? „Ai răbdare“? Ce, ai învățat asta într-unul din *ashram*-urile în care

ai stat după dezintoxicare? Ia stai, nu cumva ești încă în recuperare?

O fracțiune de secundă el arătă de parcă cineva l-ar fi plesnit peste față, dar își reveni repede și zâmbi.

— Sunt încântat să aud că măcar ai citit despre mine, spuse el exhalând fumul de țigară.

— Îmi pare rău, n-am vrut să...

— Te rog, Leigh, acum fugi. Îi făcu semn cu țigara spre ușă. N-am mai lucrat cu un editor de ani de zile, așa că iartă-mă dacă pentru început sunt cam incomod, bine?

Leigh clătină din cap.

— Perfect. Abia aștept să ne vedem mai târziu. Nu e nevoie să suni înainte; poți să vii când vrei. Lectură plăcută.

În timp ce mergea cu mașina pe aleea neasfaltată a lui Jesse, Leigh își dădu seama că nu știa ce să creadă despre această primă întâlnire, dacă fusese un început acceptabil sau un fiasco total. Dar bănuia, cu o senzație de gol în stomac, că era mai degrabă acesta din urmă.

Pune-l la America de Sud

Emmy scoase tava din cuptorul cu microunde, dezlipind atentă, cu vârful degetelor, bucățile de *pita*, încântată că ieșiseră delicios de crocante și iritată în același timp că nu putea să pregătească mai multe într-un cuptor ca lumea. Prietenele ei urmau să vină într-una din cele două vizite pe an pe care obișnuiau să i le facă și, în loc să se dea peste cap să le pregătească un adevărat festin (~~putea~~ ceva italianesc, o porție bună de *scaloppine* cu paste preparate *al dente*), ea cocea *pita* într-un cuptor cu microunde care îi ocupa tot „frontul de lucru” și zdrobea năutul într-un bol pe care îl ținea în poală. Emmy se consolase întotdeauna cu gândul că, într-o bună zi, ea și Duncan vor sta împreună într-o casă nouă, cu o imensă mașină de gătit Viking, combină frigorifică și dulapuri pline cu vase din inox, dar visul acela se destrămasese odată cu relația lor.

Nu-i venea să creadă că se despărțiseră de cinci luni de zile. Era și mai ciudat cum ei – sau, dacă era să recunoască, Duncan – încetaseră definitiv orice contact. Cu toate că Emmy nu-i spusese lui Izzie și nici fetelor că ea îl sunase

periodic în primele câteva luni și chiar se dusesese la apartamentul lui, cel puțin înainte să schimbe încuietorile. După umilința aceea, s-a mai domolit și, până la mijlocul verii, Emmy nu prea l-a mai sunat, deși a recidivat după povestea cu Parisul, când Paul a respins-o. Oh, și mai era și e-mailul acela. Era jenant, dar Emmy a vrut să se asigure încă o dată că lucrurile acestea chiar s-au întâmplat. Ea nu intenționase să-i scrie, dar, într-o seară, chiar înainte să plece în Florida, când a venit acasă de la serviciu, ușor amețită de la o degustare de vinuri, s-a așezat la calculator să mai navigheze pe internet până să se ducă la culcare. Amintindu-și că Dolly, prietena ei, împlinea treizeci de ani, a deschis e-mailul, a tastat *D* la adrese și bineînțeles că a apărut adresa de e-mail a lui Duncan (o avea salvată în listă cu numele „Dovlecel”). S-a gândit o clipă, apoi a născocit un e-mail către Paul, tipul pe care îl cunoscuse la Costes, care o respinsese hotărât și a cărui adresă de e-mail evident că nu o avea.

Bună, iubitule,

Mă bucur să aud că te distrezi de minune în St. Tropez, deși pe-aici mie mi-e dor de tine. La serviciu e o întreagă nebunie, dar cred că ar fi trebuit să mă aștept când am un serviciu nou care îmi impune să călătoresc atât de mult. Doar că mi-e atât de greu să fiu departe de tine! Îți mulțumesc foarte mult pentru neglijența franțuzesc superb pe care mi l-ai trimis. E atât de dantelat, de

drăguț și de s-e-x-y. ABIA aștept să mă vezi îmbrăcată cu el. Mai e doar o săptămână până o să fiu și eu acolo cu tine...

Xoxo E

A apăsât pe butonul *Trimite* și a simțit un fior de bucurie când a văzut numele lui Duncan în cutia cu mesaje trimise. Dacă asta nu îl făcea să reacționeze, atunci nimic n-avea să-l facă. A răspuns abia după două zile și chiar și atunci a fost dezamăgitor. I-a scris doar „Cred că l-ai trimis greșit” și a semnat cu o față zâmbitoare. Un emoticon! Era o insultă prea mare ca să o descrie în cuvinte și a regretat imediat toată chestia. Nici o întrebare plină de gelozie despre cine era iubitul ei secret, nici o referire la noua ei slujbă, nici un comentariu ironic despre neglijeul sexy sau despre (presupusa) viitoare călătorie în sudul Franței. Asta a fost picătura care a umplut paharul. Trecuseră aproape două luni de la acel schimb umilitor de mesaje și Emmy nu l-a mai contactat deloc. Mai mult decât atât, și-a dat seama cu bucurie că nici măcar nu s-a mai *gândit* atât de mult la el în cele două săptămâni de când făcuse sex nebun și fără obligații cu George. Ceea ce, evident, însemna un singur lucru: avea nevoie de și mai mult sex nebun și fără obligații.

La ora 8 fix se auzi soneria și Emmy se așteptă să-l audă pe Otis cârâind. Într-adevăr, acesta se trezi și începu să croncăne:

— Cine e? Vino sus! Cine e? Vino sus!

Emmy oftă, își puse papucii în picioare și se îndreptă spre scări. Butonul interfonului ce îi permitea să deschidă celor care sunau era defect

și, cu toate că blocul avea un lift cam din 1925, i-a fost de ajuns să rămână blocată în el o după-amiază întreagă cu trei ani în urmă pentru a se convinge că era mai bine pe scări. Aprecia faptul că Adriana și Leigh făceau efortul să vină pe la ea cam de două ori pe an — mai ales având în vedere că amândouă locuiau în aceeași clădire, în apartamente cu mult mai confortabile decât al ei —, dar lui Emmy ajunsese să-i fie jenă de cât de mic era studioul ei și să se simtă vinovată că erau nevoite să urce pe scări cinci etaje, după care trebuiau să stea pe podea și să îndure o seară întreagă insultele oribile ale papagalului.

— Bună! strigă veselă, uitând de toate reținerile ei când deschise larg ușa clădirii și le văzu pe fete stând în prag. Era cald pentru luna octombrie, dar și mult fum.

— Uau! Ce văd eu aici?

Adriana o înghionti cu cotul pe Emmy și arată zâmbind spre Leigh.

— Ia fii atentă.

Și ce să vezi, Leigh strivea o țigară cu piciorul în timp ce expira ultimul fum.

— Leigh! Ce s-a întâmplat? Te descurcai atât de bine! strigă Emmy.

— *Mă descurcam*, bine spus.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat cu Jesse Chapman, ciripi Adriana cu plăcere vădită.

Fetele începură să urce scările anevoie, în șir indian.

Emmy se întoarce și se uită la prietenele ei.

— De ce e vina lui Jesse Chapman pentru că te-ai apucat iar?

Leigh oftă melodramatic.

— Am bănuir întotdeauna că nu sunteți atente la ce vorbesc eu.

— Oh, lasă drama, zise Adriana. Să știi că ascultăm toate melodramele tale gen Chicken Little¹ de la serviciu. Norocul nostru că Jesse Chapman e mai interesant decât obișnuirii tăi scriitori sonați.

— Stai. Să revenim la „S-a întâmplat cu Jesse Chapman“. Ce înseamnă asta? întrebă Emmy. Ajunseseră în sfârșit la apartamentul ei; Emmy era mulțumită să vadă că, în timp ce prietenele ei gâfâiau și nu mai aveau aer, ea se simțea foarte bine.

— Nu s-a întâmplat nimic. Vorbești de parcă s-ar întâmpla cine știe ce lucru scandalos ceea ce, te asigur, nu se întâmplă. E o pacoste.

Adriana zâmbi atotcunoscătoare:

— Pun pariu că așa e.

Emmy le făcu semn fetelor să se așeze pe câte o pernă fiecare și turnă în pahare vinul roșu pe care îl deschisese înainte de sosirea lor.

— Apropo de sexul cu străini...

Adriana țipă atât de tare că Otis își începu seria de chirăieli și croncăneli, iar Leigh își puse mâinile la urechi.

— Emmy! Nu se poate! spuse Adriana.

— Oh, ba da.

Era atât de bine să spună acele cuvinte, să vadă reacția de pe chipul prietenelor ei. Cu călătoriile lor la Hamptons și L.A., trecuse toată luna septembrie fără ca Emmy să aibă ocazia să le spună față în față, dar era încântată că așteptase până acum.

1. *Puiu' mic*, film de desene animate (n. tr.).

— Nuuuu, făcu Leigh uitându-se pe deasupra paharului de vin cu o privire foarte șocată.

— Daaaaaaaaa, fredonă Emmy voioasă.

— Graso! Graso! Fată grasă! chirăi Otis. Adriana lovi colivia cu dosul mâinii și imediat Otis încercă s-o ciupească.

— Povestește-ne tot! Cine era? Unde? Când? Cum? A fost bine? E viitorul tată al copiilor tăi?

Emmy se așeză pe podea și luă o înghițitură zdravănă de vin, bucurându-se de atenția care i se acorda.

— Îl cheamă George. E student la drept în Miami. Evident l-am întâlnit când am fost în vizită la Izzie și Kevin. Pur și simplu s-a întâmplat, spuse Emmy privind-și mâinile.

Adriana o lovi în glumă peste umăr.

— Tu ne minți. Nu crezi, Leigh?

— Eu cred că a comis-o, spuse Leigh gânditoare, dar ceva nu se leagă. Nu cred că ne spune *adevărata* poveste.

— Te-ai îndrăgostit, nu-i așa? întrebă Leigh aplecându-se în față. Asta e. Ești îndrăgostită lulea de tipul ăsta și deja vorbești despre el ca de viitorul tău soț.

Adriana clătină din cap că și ea e de acord.

— Sută la sută. Avocat, prietenul surorii tale, probabil cel mai simpatic tip de pe fața pământului. Ei, mă bucur pentru tine, drăguțo. Nu mă surprinde, trebuie să spun, dar mă bucur pentru tine. Totuși – Adriana agită degetul arătător – aș vrea să recunoaștem că eu, ca jumătate a unei relații stabile care promit să se finalizeze cu o logodnă în următoarele șase luni, am câștigat oficial pariul pe care l-am făcut.

— Sunt martoră, consimți Leigh. Și e adevărat. Și eu sunt bucuroasă că l-ai întâlnit pe

bărbatul visurilor tale, Emmy, dar Adriana ți-a luat-o înainte.

Adriana luă un pliant cu lista de meniuri de pe măsuta de cafea și începu să se uite prin el.

— Haideți să comandăm acum ca să ne aducă până începe serialul *Grey's. Sushi*?

— Stai o clipă, spuse Emmy.

— Stai! Graso! Stai! Graso! croncăni Otis.

— Nu știu cum de suporti creatura asta respingătoare, zise Adriana.

Emmy îi luă Adrianei pliantul din mână, apoi smulse telecomanda de la Leigh. Închise televizorul, apoi spuse:

— Vă rog să-mi acordați toată atenția.

Leigh oftă.

— Te-ai logodit? Te rog nu-mi spune că *deja* te măriți cu tipul ăsta.

Adriana și Leigh izbucniră în râs.

— Vreau să știți că – Emmy ridică în sus un deget – unu, am făcut sex absolut întâmplător, fără obligații, cu cineva cu care n-o să mă mai văd niciodată.

Mulțumită să vadă că a reușit cu asta să le atragă atenția celor două prietene, continuă:

— Și doi, mi-a plăcut.

Celelalte două rămaseră fără grai după a doua frază și, până la urmă, Adriana rupse tăcerea:

— Da?

Emmy clătină din cap că da.

— Și dacă vă spun și că el era mai mic decât mine, să știți că nu glumesc.

Nici Emmy n-a știut prea bine ce făcuse până în dimineața următoare când i-a pomenit întâmplător surorii ei numele lui George.

— Cine? întrebuse Izzie care pregătea ouă jumări pe aragaz.

— Un tip pe nume George. Aseară am coborât la piscină să vorbesc cu Leigh la telefon și el era acolo. Am stat puțin de vorbă. Pauză. Părea destul de drăguț.

— George, George... nu cunosc nici un George, a zis Izzie.

— Poate că s-a mutat de curând? Oricum, n-are importanță.

Până atunci Emmy nu se ferise cu nimic de Izzie, dar pur și simplu n-a avut curaj să-i povestească întâmplarea cu George, mai ales după ce sora ei i-a spus că va avea un copil. Părea ceva prea... prea neînsemnat, parcă. Prostesc.

Atunci a intrat Kevin în bucătărie ca să-și ia o ceașcă de cafea.

— Despre cine vorbiți?

— Emmy s-a întâlnit aseară cu un vecin de-al nostru la piscină. George. Dar nu-mi dau seama cine e.

Kevin s-a întors spre Emmy și a întrebat-o:

— Student la drept?

Emmy a clătinat din cap că da:

— Mda, zicea că e student la drept în Miami.

— Un puști înalt, prezentabil, poartă întotdeauna șort?

— Da, el, a recunoscut Emmy.

— Jorge! Mă întreb de când își spune George. Puștiul e o adevărată legendă pe-aici.

Ceva din felul în care Kevin îi tot spunea „puști” o neliniștea pe Emmy – și nici partea cu legenda nu suna prea grozav.

— Ce vrei să spui? a întrebat Emmy, deși chiar nu voia să afle.

— E un mare crai. Nu exagerez, câte o fată în fiecare seară, uneori chiar două. La cei douăzeci și trei de ani ai lui, tipul ăsta a fost cu mai multe fete decât au fost mulți bărbați într-o viață întreagă.

Emmy a înghețat cu paharul suspendat în aer chiar când să bea din el.

— Douăzeci și trei de ani?

Izzie s-a așezat la masă lângă Emmy și a mușcat delicat dintr-o felie de pâine prăjită.

— Mda, e un copil. Dar fetele îl iubesc. S-a uitat la Emmy cu o privire curioasă. De ce? S-a întâmplat ceva?

Emmy s-a concentrat din răspuțeri să nu se înece și a spus:

— Nu fi caraghioasă! Bineînțeles că nu. Mă cunoști doar...

Kevin și-a terminat cafeaua, apoi și-a legat șireturile la adidași.

— Izzie, iubito, o fi Emmy frumoasă, dar îmi închipui că pe Jorge îl interesează mai mult cele între 18 și 25 de ani.

Au!

Emmy reproduse conținutul acestei conversații prietenelor ei care, până termină ea de povestit, pur și simplu râdeau cu lacrimi.

— Nu-se-poate-așa-ceva! zise Leigh gata să leșine. Se apucă cu mâinile de stomac și se rostogoli pe podea.

— Avea douăzeci și trei de ani, *querida*? Pe bune?

— Nici nu știam chestia asta! Și, bineînțeles, habar n-aveam că *hobby*-ul lui era să facă dragoste pe marginea piscinei cu femeii care nici măcar nu bănuiesc...

— Femei care nici măcar nu bănuiesc că sunt mai în vârstă decât el, completă Adriana.

— N-aveți decât să râdeți cât vreți, spuse Emmy aruncând un prosop pe colivia lui Otis. Dar a fost cea mai tare partidă de sex din viața mea de femeie mai în vârstă.

Leigh ridică mâna.

— Ia stați puțin. Noi nu luăm în seamă un lucru esențial. Să înțeleg că Jorge era cubanez?

Emmy ridică din umeri.

— Probabil. De fapt, mi se pare că la un moment Kevin a zis că e dintr-o familie de cunoscuți activiști anti-Castro.

— Deci... Leigh înclină capul și întinse brațul.

— Deci? întrebă Emmy nedumerită.

— Deci tocmai ai avut un străin! spuse Adriana. E drept că poate s-a născut în State, dar și dacă nu s-ar fi născut, caraibienii nu se pun. Dar votez – în semn de bunăvoință și încurajare – că ar trebui luat în calcul.

— Subscriu la ideea asta. Pune-l la America de Sud. Dar categoric trebuie luat în calcul.

Adriana se întinse și o ciupi pe Emmy de obraz.

— Felicitări, *querida*. Unul e gata – doi, dacă îl punem la socoteală și pe Duncan la America de Nord – și mai ai cinci.

Emmy simți un frison când auzi numele lui Duncan și aproape ar fi jurat că le-a văzut pe Adriana și Leigh schimbând niște priviri, dar nu le luă în seamă. Emmy era convinsă că ele nu credeau că ei chiar i-a trecut și începuse să obosească să le tot explice.

— Da, m-am vindecat de monogamie. Și vă mulțumesc că sunteți amândouă aici să mă încurajați pe calea curvăsărelui mele.

După aceea, fetele au ciocnit paharele. Emmy a comandat la telefon ca de obicei *sushi* (trei supe *miso*, două antreuri cu *sushi*, un antreu *sashimi* și o cutie cu sos extrapicant), iar Leigh a setat aparatul video să înregistreze serialul *Grey's* ca să nu mai piardă vremea cu reclamele. O jumătate de oră mai târziu, după ce Emmy a mai dat o fugă pe scări ca să-i deschidă tipului de la livrare și la întoarcere a găsit-o pe Adriana bălăngănind colivia lui Otis afară pe geam, de la etajul cinci, toate trei ciuguleau fericite cu bețișoarele și erau acum la a doua sticlă de Gewürztraminer, vinul preferat al lui Emmy.

— Ce mai face Russell? o întreabă Emmy pe Leigh, încercând s-o tragă puțin de limbă.

Se cunoșteau de prea mult timp pentru ca Emmy să nu accepte dorința îndârjită a prietenei ei de a păstra confidențialitatea asupra problemelor ei personale, dar nu încetase niciodată să încerce.

— Ce? întreabă Leigh distrată. Russell? Oh, bine. Minunat. Săptămâna asta pregătește un interviu cu Tony Romo, așa că a fost foarte ocupat.

Adriana înmuie o bucățică de *sushi* în sosul de soia și o băgă în gură.

— Emmy zicea că sunteți gata să stabiliți data nunții, așa e?

Leigh confirmă clătinând din cap.

— În aprilie.

— În aprilie? Serios? Nu mai e mult! Emmy era surprinsă. Având în vedere că se cunoscuseră abia de un an și hotărâseră deja să se logodească, ea credea că vor aștepta până cel puțin în vara următoare, dar era bucuroasă să vadă că, în sfârșit, Leigh părea să accepte.

— Da, la început n-am fost de acord, dar va fi bine.

— De ce n-ai fost de acord?

— Nu știu; poate pentru că întotdeauna mi-a plăcut ideea unei nunți toamna. În plus, mi se pare cam prea repede. Iar cartea lui Jesse este programată să apară cam tot pe-atunci, așa că o să fie o nebunie. Dar părinții mei insistă că e singurul weekend din următorii doi ani când clubul e liber, deoarece a anulat cineva, și le convine și părinților lui Russell să vină atunci, așa că o facem. Chiar nu contează.

Ridică din umeri.

— Ai vorbit ca o mireasă fericită, spuse Adriana. Leigh ridică din nou din umeri.

— De ce să mă stresez din cauza datei? Tot o să ne căsătorim la un moment dat, deci ce contează când se va întâmpla asta?

— Vai, Leigh, mă omori cu atâta romantism, spuse Emmy. Intenția ei fusese să mai îndulcească puțin situația cam jenantă, dar comentariul ieșise total aiurea.

Se grăbi să schimbe subiectul.

— Așadar, cum mai merge treaba cu domnul Chapman? Ai cunoscut-o pe nevastă-sa?

Leigh lăasă bețișoarele jos, își îndoi picioarele sub ea și se pregăti să țină un lung discurs.

— Știi, n-am cunoscut-o. Nici nu sunt foarte sigură că există – n-am citit niciodată despre ea printr-o revistă sau un ziar – și n-aș fi crezut că există dacă el nu mi-ar fi spus odată, când am luat masa împreună, că este căsătorit. E ciudat, totuși, fiindcă nici nu prea vorbește de ea – nici măcar nu știu cum o cheamă.

— S-a dat la tine? o întreabă Emmy.

De altfel se întreba când se va trezi și Leigh ca să vadă de fapt cum stau lucrurile. Era clar că făcuse un fel de pasiune pentru tipul ăsta — care, apropo, părea un nemernic de primă clasă — și Emmy se gândea că situația n-avea cum să fie altfel decât proastă. În plus, era enervant că Leigh găsisse un tip atât de minunat ca Russell și nu părea să-l aprecieze cât ar trebui.

Leigh ridică privirea.

— Să se dea la mine? Emmy, este *autorul* meu. Firește că nu.

— Iar tu ești logodită, adăugă Emmy.

— Evident! Credeam că nu mai trebuie să spun.

Adriana mai turnă pentru fiecare încă un pahar de vin și spuse:

— Fetelor, fetelor, stați așa. Sunt sigură că domnul Jesse Chapman a pipăit-o pe Leigh peste tot cu mâinile lui lascive. În fond, nu e cunoscut pentru castitatea lui, iar Leigh a noastră e o femeie frumoasă. Dar asta, desigur, nu este vina ei. Și-acum, n-am putea, vă rog, să vorbim despre mine? Am să vă arăt ceva.

Își vârî mâna adânc în geanta Chanel matlasată și scoase o cutie de catifea.

— Ia uitați-vă la ăștia. Sunt de la Toby. Sau, mai bine zis, de la Harry Winston.

Amândouă fetele se aplecară să vadă minunații cercei.

— Sunt superbi, declară Leigh atingându-i cu venerație.

Emmy nu putu să nu observe juxtapunerea dintre inelul strălucitor de logodnă al lui Leigh și cerceii cu safire ai Adrianei. În timp ce prietenele ei păreau înamorate de niște fleacuri, Emmy

se întreba dacă măcar își dădeau seama cât de norocoase sunt să aibă în afara acestor bijuterii niște bărbați care le iubesc. Ea ar renunța bucuroasă la toate diamantele din lume dacă ar putea găsi ființa care îi era hărăzită. Sau, zău așa, l-ar păstra pe cel care îi era destinat. Dacă totul ar fi mers așa cum discutau ei întotdeauna, ea și Duncan și-ar fi planificat propria nuntă chiar acum.

— Toby și-a amintit cât de mult i-am admirat într-o fotografie mai veche cu Salma Hayek la decernarea premiilor Oscar. Țștia sunt chiar cei pe care i-a purtat ea.

Emmy fluieră admirativ.

— E un tip serios, Adi. Mi-e ciudă că Leigh îl cunoaște și eu nu. Când am să-l cunosc și eu?

— E în Toronto în următoarele câteva săptămâni, dar vrea să dea o petrecere de ziua mea luna viitoare. Eu i-am spus – vârsta nu-i un motiv de sărbătoare, dar el insistă. Unde e un loc bun?

Fetele au stat la taclale tot timpul cât a durat episodul *Grey's*, o reluare din *Entourage* și câteva secvențe din emisiunea *Să prinzi un prădător*. Tocmai se uitau absorbite la *Notting Hill* pe Oxygen Network când Emmy le anunță că e obosită, că trebuie să se trezească devreme a doua zi și că, oricât se bucura că veniseră să o viziteze, ar fi timpul să încheie distracția. Leigh și Adriana părură surprinse, dar nu peste măsură și, după câteva minute în care își strânsesă lucrurile și se îmbrățișară de despărțire, în sfârșit Emmy rămase singură.

Pur și simplu nu avea chef de stat la taclale în seara aceea. Era morocănoasă și un pic cam tristă fără un motiv anume. *Nu-i decăt o minciună*

sfruntată, își zise Emmy în timp ce-și prindea părul la spate cu o clamă și se spăla absentă pe față. Izzie sunase cu vreo două ore în urmă să-i spună că ea și Kevin vor avea un băiețel. Când Emmy a sărit în sus de bucurie (reală) și a întrebat dacă se gândeau să-i pună tot numele Ezra, Izzie a râs și a spus că lui Kevin părea să-i placă mult Dylan. Dylan care începe cu D. D de la Duncan, Duncan care – dacă reușeai să-l faci să vorbească despre copii – susținea că ai lui vor fi numai băieți și toți vor purta numele lui. Ea reușise să se abțină atât de mult timp, rezistase oricărei tentații de până atunci, dar în seara aceea simțea că-i slăbește voința. Vestea despre copilul lui Izzie și schimbul de priviri pe care l-a surprins între Leigh și Adriana când s-a pomenit numele lui Duncan au fost de ajuns pentru ca Emmy să nu se mai gândească la altceva decât la el. Și-a dat seama că poate el a fugit cu instructoarea sau, mai rău, a lăsat-o însărcinată, iar Emmy habar n-avea. Cum de se întâmplase așa ceva? Cum de ajunsese ea să fie singură la aproape treizeci de ani, iar Adriana și Leigh – cărora nici nu părea să le pese – urmau să se mărite cât de curând? Era atât de nedrept! Poate că Duncan nu era un regizor faimos sau un superstar de televiziune, dar fusese bun cu ea de cele mai multe ori. Emmy nu era proastă; știa că lui îi plăcea să flirteze și îl auzise de atâtea ori jurându-se că nu era pregătit să se așeze la casa lui, dar cine ar fi prevăzut așa ceva?

Se apropie și mai mult de computer.

Un glas din mintea ei îi spunea să nu deschidă laptopul, țipa *Nu! Nu! Nu! O să regreti. Nu-i o idee bună! Nu-i o idee bună!* și, pentru

o clipă, i s-a părut atât de real încât se întrebă dacă nu cumva Otis striga cuvintele acelea, dar ea nu mai putea să reziste. Patru secunde mai târziu, degetele îi zburau pe tastatură. După alte zece secunde, se afla în fața paginii Briannei de pe My Space.

Și în fața a șaptesprezece fotografii la rezoluție maximă în care apăreau Duncan și instructoroarea. În vacanță. În costume de baie. Arătând absolut superb.

Emmy se uită rapid la fotografiile cu fericitul cuplu care stătea la soare, pe o plajă cu nisip alb, desfătându-se în ceea ce părea o piscină de pe o proprietate privată și zâmbind lângă niște grămezi de clești de crabi consumați și pahare goale de cocteil. Nu erau explicații la fotografii, ceea ce o înnebunea. Unde erau? Când? Erau în *luna de miere*? Parcurse toate e-mailurile de pe partea dreaptă, scurte misive vioaie de la prietenele Briannei, înțesate cu emoticonuri, elipse și foarte multe semne de exclamare. Unul din aceste mesaje insipide cuprindea un link la site-ul galeriei Kodak și Emmy simți că tortura ei abia începea.

— Oh, Doamne, nu, se văită ea cu voce tare, trăgându-se înapoi în scaun și holbându-se la calculator de parcă urma să explodeze. Știa că n-ar trebui să apese pe linkul ăla, dar nu mai era cale de întoarcere. Își îndreptă spatele cu umerii lăsați și pieptul înainte, inspiră adânc și mută cursorul pe link. Era pe punctul de a da clic când, din fericire, își aminti de îngrozitoarea carte de oaspeți. Dacă ar fi dat clic pe link, galeria Kodak și-ar fi amintit automat de ea de data trecută și i-ar fi salvat numele în cartea de

oaspeți a Briannei, împreună cu data și ora. Coșmar! Ușurată că a evitat un așa dezastru, Emmy s-a dus repede pe pagina de start și s-a logat sub un pseudonim și o adresă de e-mail falsă pe care o folosea pentru astfel de activități de e-spionaj. De data asta, când a deschis linkul, a apărut salutul „Bun venit, Lucy! Apasă aici să vezi fotografiile cu Brianna și Duncan în Aventura din Mexic.”

Aventura din Mexic? Haida-de! Doar stau întinși pe o nenorocită de plajă, nu urcă pe Kilimanjaro. Respirând încă o dată adânc, ceea ce nu reuși deloc s-o calmeze, Emmy a apăsasat.

Înainte ca ecranul să intre în modul *slide show*, Emmy văzu că erau zeci, poate chiar sute de fotografii. Știa că e o idee foarte proastă, că era o tâmpenie din punct de vedere intelectual și o otravă pentru sănătatea ei mintală, dar acum nu mai avea ce face. Primele șase cadre au trecut într-o clipită; abia la a șaptea Emmy s-a recules și a reglat viteza. S-a mulțumit cu un ritm mai lent cât s-a uitat la încă o jumătate de duzină de fotografii, dar dorința ei de a studia, de a *examina* fiecare centimetru de fotografie o consuma și, în câteva secunde, a oprit complet *slide show*-ul automat. Acum putea să se uite cum trebuie, în ritmul ei.

Din nefericire, primul cadru care a rămas înghețat pe ecran era unul care probabil fusese făcut de Duncan. O arăta pe Brianna jucându-se în apa până la genunchi, aplecată în față ca să stropească cu apă și în același timp privind drept înainte, într-o mișcare care făcea ca spatele ei să se curbeze aproape pornografic. Emmy se apropie mai mult de ecran. Oare fundul ăla chiar stătea

așa sus, singur? Și sâni ăia! Chiar dacă tipa, care purta niște bikini cu șiret, era aplecată în față și părea să aibă cupa C la sutien, nu-i atârnavu deloc! Emmy îi privi îndelung timp de un minut și ajunse cu regret la concluzia că nu, nu erau falși, erau doar foarte tineri. Unde mai pui că virginele de douăzeci și doi de ani nu-și măresc sâni, nu?

Clic.

Ecranul se acoperi cu imaginea lui Duncan. Era întins pe o saltea, cu un braț muscular, proaspăt bronzat, îndoit peste frunte ca să-și ferească ochii de soare. Purta un șort hawaiian pe care ea nu i-l mai văzuse (Emmy se rugase de el să-și schimbe costumul de baie bătrânicios, brodat cu aligatori, dar degeaba) și, ia stai... ăla nu era cumva un *bax de bere*? Se uită mai bine mijindu-și ochii. Da! Încleiatul de Duncan, palid, stau-toată-ziua-la-birou, se metamorfozase într-un afurisit de Adonis la plajă chiar acolo sub ochii ei. Emmy închise ochii apăsându-i cu mâinile, apoi și-i frecă, dar când îi redeschise Duncan arăta la fel de bine – chiar foarte mișto.

Clic.

Din nou fericitul cuplu... pe un vaporeș! Stăteau împreună pe o bancă din lemn, unul cu mâinile pe genunchii celuilalt, arătând atletici și minunați în costumele de scufundători cu fermoarul deschis până la brâu. Erau înconjurați de cele necesare unei recente scufundări, rezerve de oxigen și reglatoare, măști și labe de înot și, mai într-o parte, un mexican în uniformă cu pantaloni scurți albi se pregătea să-i servească cu fructe proaspete și suc. Emmy îl rugase pe Duncan – îl *implorase* practic, își aminti

ea cu o furie crescândă – să încerce împreună *scuba diving* în Bahamas de Crăciun. El refuzase categoric, amintindu-i că nici în ruptul capului n-o să-și ocupe prețiosul timp de vacanță cu o îndeletnicire activă și dificilă cum sunt scufundările. Nu mergea nici la *snorkel*¹, nemernicul ăla, fiindcă „n-avea poftă să fie o pradă plutitoare“.

Clic.

Brianna stătea întinsă într-un pat cu baldachin, citea o revistă și purta un șort foarte minuscul, deloc feciorelnic, și un top aproape invizibil. *Clic.* Amândoi în echipament de sport și cu iPoduri, transpirați și îmbujorați ca după alergări. *Clic.* Duncan se prostește sărutând în direcția aparatului de fotografiat, deși Duncan nu se prostea *niciodată*, îmbrăcat cu tricoul Cornell pe care Emmy i-l cumpăraseră la reuniunea de cinci ani de la terminarea facultății. *Clic.* Îmbrăcați frumos pentru o cină romantică pe nisip, la lumina lumânărilor, unde se pare că se ospătaseră cu pește la grătar, multe legume proaspete și vin alb. *Clic. Clic. Clic.* Emmy termină să se uite prin tot albumul, își analizează rapid nivelul de greață și amețeală și se pregătește să o ia de la început.

Avea să fie o noapte foarte lungă.

1. Un tip de scufundare, cu tub de respirat (n. tr.).

Prietenoasă înseamnă de fapt singură și disperată

— Adi, tocmai a sunat portarul să spună că a sosit mașina, anunță doamna de Souza din ușa camerei Adrianiei.

— OK, mormăi Adriana adunându-și toată răbdarea de care era în stare să nu fie agresiv de obraznică cu maică-sa.

— Ce-a fost asta, dragă? Tu ai auzit ce-am spus? Am spus că portarul...

— Am auzit! spuse Adriana pe un ton mai răspicat decât ar fi vrut.

Maică-sa oftă, un oftat din acela lung și dramatic care aproape întotdeauna preceda o discuție lungă și dramatică.

— Adriana, am încercat să fiu înțelegătoare — zău, chiar am încercat —, dar situația a devenit de netolerat.

Adriana simți că se crispează din tot corpul, însă chiar înainte să spună ceva scăpă din mână ondulatorul de păr care ateriză pe podea, după o scurtă, dar dureroasă oprire pe coapsa ei.

— În mă-ta! țipă ea, sărind în picioare și frecându-se sus, pe coapsa dreaptă.

— Adriana! Ce limbaj e ăsta? Mie să nu-mi vorbești așa în casa asta.

Doamna de Souza coborî vocea și adoptă un ton liniștitor.

— Vino încoace. Ești bine?

— M-am ars. O să se facă bășică!

— Îți aduc într-o clipită niște Neosporin. Dar mai întâi aș vrea să discut ceva cu tine. Înțeleg că ești...

— Mama, te rog, te rog, *te rog*, putem să discutăm când mă întorc? Am întârziat deja, vezi și tu, nu sunt nici măcar pe jumătate gata. Îmi pare rău pentru cum am vorbit. Serios îmi pare rău. Dar nu am putea s-o lăsăm pe altădată?

— Nu e vorba doar de limbaj, Adi, e vorba de tonul pe care îl folosești cu mine și cu tatăl tău în ultimul timp. Nu trebuie să-ți reamintesc că acesta este *apartamentul nostru* și putem să-l folosim bine mersi când dorim noi. Tu ai demonstrat foarte clar că nu te bucuri de prezența noastră, dar te-ai gândit cum ne faci să ne simțim?

— Mama...

— Firește, mai sunt și cheltuielile. Te asigur că și eu sunt la fel de plictisită de această discuție ca și tine, dar văd că nu se schimbă nimic. E pur și simplu inacceptabil.

Adriana simți cum i se pune nodul din gât. Hotărâtă să nu plângă și să strice patruzeci și cinci de minute de pregătiri minuțioase, respiră adânc și se apropie de maică-sa.

Ar fi vrut să ia mâinile acestei femei mai în vârstă în mâinile ei și să-i explice calm de ce nu era momentul potrivit – chiar așa –, dar furia și

frustrarea o învinseră. Nu exista nimic în lumea asta care să-i inspire o asemenea furie ca privirea aceea de superioritate din ochii mamei ei. Așa că făcu ceea ce făcea dintotdeauna atunci când se simțea încolțită de maică-sa: începu să țipe.

— DE CE VREI SĂ-MI DISTRUGI VIAȚA? TE-AM ÎNTREBAT FRUMOS DACĂ PUTEM SĂ DISCUTĂM ALTĂDATĂ ȘI N-AI VRUT SĂ ASCULȚI! Se apropie mai mult de maică-sa care începu să se retragă încet spre hol. AM SĂ TERMIN SĂ MĂ ARANJEZ ȘI PLEC, IAR TU O SĂ TE ÎMPACI CU CHESTIA ASTA. ȘI-ACUM LASĂ-MĂ ÎN PACE!

Își încheie diatriba trântind ușa cu putere și imediat simți o undă de ușurare. Bineînțeles că era ridicol la vârsta ei să țipe, să urle și să trântască ușa: era categoric imatur. Dar femeia asta putea fi atât de enervantă, iar la ea noțiunea timpului era o catastrofă. Era insuportabil că părinții ei își făcuseră apariția ieri, anunțând-o și pe ea abia când veneau de la aeroport spre casă, și că aveau de gând să stea până de Ziua Recunoștinței, pe care nici măcar nu o sărbătoreau! Singura consolare era că nici Toby nu venise ieri așa cum plănuiise (groaza de a-i vedea pe toți în vestibul fusese de nedescris), așa că a avut timp să-și găsească o cameră la hotel.

— La hotel? Serios? se mirase el când Adriana l-a întrebat dacă dorește să-i facă ea rezervarea sau și-o face singur.

— Păi sigur că da, *querido*, la hotel.

— Aș înțelege de ce n-ai vrea să stai în camera ta, dar chiar...

— Toby, te rog! l-a întrerupt supărată Adriana. Nici nu intră în discuție să stai aici cu ei.

El s-a conformat, normal, și s-a cazat la Carlyle; Adriana nu putea să-i explice că frumosul ei apartament era de fapt apartamentul *lor*, lucru pe care mai mult ca sigur l-ar fi aflat dacă ar fi stat sub același acoperiș. Nu, asta era inacceptabil.

Hotărâtă să se calmeze de dragul tenului ei, Adriana s-a așezat la măsuța de toaletă și, cu ajutorul unei pensule groase, și-a aplicat niște pudră bronzantă pe obraji și pe frunte. Și-a conturat cu grijă buzele cu un creion de culoare deschisă, apoi a aplicat un ruj mat puțin mai închis și deasupra puțin gloss pentru strălucire. S-a tamponat ușor cu un șervețel ca să îndeparteze surplusul și era gata.

Ținuta era o adevărată problemă. Ce-ar trebui să poarte la o cină de afaceri? Oh, ce ura chestiile astea! Era o seară de sâmbătă neobișnuit de caldă și cu siguranță toate restaurantele vor scoate mesele afară și toată lumea se va bucura de vara indiană neașteptată, dând fuga la petrecerile din cluburile de dans, iar *ea* trebuia să se ducă într-un apartament plicticos din Upper East Side. Cu siguranță avea să fie înțesat cu vechi obiecte de artă și mici obiecte prețioase de colecție, numai gândindu-se la ele și o lua amețea. Făcea alergie la antichități. Și la obiecte de artă! Numai ce se uita la cutiuțele alea mici și simțea că-i vine să vomite. S-a plâns ea cât a îndrăznit în momentul în care Toby a anunțat-o care era planul pentru seara aceea, dar nu voia să forțeze nota; o fi Toby un picuț cam plictisitor și cam mormoloc, dar era prietenul ei, iar ea avea de gând să treacă prin toate astea ca o iubită supusă și iubitoare chiar dacă era să moară.

Fără să se străduiască prea tare așa cum făcea de obicei, Adriana alege la repezeală o bluză din cașmir, cu mâneci scurte, mulată, petrecută în față, pe care o asortă cu o fustă foarte strâmtă, conică. Niște ciorapi cu dungă – doamna de Souza susținea că vor rămâne mereu sexy, încă de pe vremea când Adriana era o fetiță – și o pereche de pantofi cu tocuri de zece centimetri au completat ținuta.

Se simțea ca o călugăriță.

— Plec, spuse ea fără să se adreseze cuiva anume.

Maică-sa își făcu apariția ca din pământ; o evaluează pe Adriana cu ochi de expert. Cu o clătinare din cap abia perceptibilă, femeia o întrebă:

— Nu vine să te ia?

— Hotelul la care stă e în Upper East Side, tot acolo o să aibă loc și petrecerea. A trimis o mașină să mă ia.

Nimeni nu ținea la cavalerism mai mult decât Adriana, dar chiar și ea recunoștea că era absurd ca un bărbat să bată atâta drum până aici și să facă apoi cale-ntoarsă.

Dar nu de aceeași părere era doamna de Souza.

— Oh, murmură ea vag, sugerând fără cuvinte că nu era de acord.

— Nu mă aștepta.

Adriana își puse pe ea un trenchi Burberry – cea mai sobră haină pe care o avea – și o sărută pe maică-sa pe obraz.

— La ce oră crezi că te întorci?

— Mama...

Doamna de Souza ridică mâinile.

— Ai dreptate, îmi cer scuze. Du-te, distrează-te. Dar tatăl tău și cu mine am vrea să-l cunoaștem pe domnul Baron. Nu-i așa, Renato?

Domnul de Souza ridică privirea din ziarul *O Globo* numai cât să clatine din cap, să-i spună Adrianei că arăta bine și să-i ureze distracție plăcută.

Adriana ieși din apartament fără alte întrebări, ținându-și respirația în timp ce aștepta liftul. Deja era mult prea mult. Era o femeie matură și tot trebuia să suporte ca părinții s-o chestioneze și să se bage în treburile ei de parcă era o adolescentă.

Păși în holul elegant din marmură, atât de copleșită de furie încât la început nu observă pe nimeni acolo.

— Adi, aici, se auzi cineva strigând.

Adriana se întoarse și o văzu pe Leigh în sălița de corespondență, uitându-se printr-un teanc de ziare.

— Bună.

Adriana oftă teatral și se strecură lângă ea. Leigh nu ridică privirea, doar aruncă la coș un catalog de lenjerie intimă *Victoria's Secret*.

— Nimic nu te face să te simți ca un rahat cum te face mizeria aia, spuse ea. Mă rog, nu pe tine, evident, pe noi, celelalte.

— Oh, te rog, ești superbă, spuse Adriana automat, deși era mulțumită – și complet de acord – cu aprecierea lui Leigh.

— Încotro în seara asta?

Încă un oftat.

— Cu Toby la un dineu simandicos. Niște directori de studio sau producători sau așa ceva se întâlnesc nu mai știu de ce.

— Poate că n-o să fie atât de rău. Unde este?

— În zona rezidențială.

Leigh strâmbă din nas.

— Oh. Nașpa.

— Tu ce faci?

Adriana știa deja răspunsul, dar se simți obligată să întrebe. Leigh avea o mulțime de calități, dar să știe să se distreze nu era una dintre ele.

— Eu? Leigh se uită la pantalonii din flanel cu care era îmbrăcată și râse. Am o întâlnire importantă cu televizorul și o cutie de înghețată Tasti D-Lite. Oribil, știu.

Adriana clătină din cap.

— Și unde e logodnicul tău? Nu, stai — lasă-mă să ghicesc. E în oraș, se distrează și socializează ca un om normal, iar tu ai refuzat să te duci cu el?

— Nu am *refuzat*, am ales să stau acasă. În plus am o grămadă de lucru.

— Bine, bine, *querida*, trebuie să plec. Dacă mai stau mult aici, o să mă supăr foarte tare pe tine. O să încep să fiu ca maică-ta și o să te întreb de ce o persoană atât de tânără și de fermecătoare ca tine ține morțiș să hiberneze în loc să înflorească.

— *Să înflorească?* Tocmai ai spus așa ceva? Leigh aruncă o privire la coperta unui catalog *Sharper Image* de aparatură electronică și îl aruncă și pe acesta.

— Aș!

Adriana ridică mâinile în semn de frustrare. Fata asta era imposibilă. Și ce păcat că degeaba are un prieten nemaipomenit. Bietul Russell, probabil că voia să iasă, să se relaxeze puțin, să se distreze nițel, iar prietena lui nici măcar nu cunoștea sensul acestui cuvânt.

— *Tu* ar trebui să te duci în seara asta la dineul ăla plictisitor, iar eu ar trebui să ies cu Russell să ne distrăm.

Leigh își dădu ochii peste cap.

— Du-te! Salută-l pe Toby din partea mea. Și ai grijă cum te porți, da? Să nu faci vreo trăsnaie la dineul ăla.

— Ce, ți-e teamă că o să facem sex în baie? întrebă Adriana zâmbind.

— Mai degrabă mi-e teamă că o să faci sex în baie cu *altul*, nu cu Toby.

Adriana se prefăcu că se gândește un pic.

— Hmm. Nu mi-a trecut prin cap. Foarte interesant...

Drumul până la intersecția dintre strada 74 și Park a fost interminabil. Era prea tânără pentru dineuri simandicoase într-un cartier rezidențial! Prea tânără pentru a-și ascunde trupul frumos sub fuste lungi până la genunchi și tren-ciuri! Prea tânără pentru a fi doar cu un singur bărbat pentru tot restul vieții! Totul era atât de aiurea, graba asta de a găsi un soț doar pentru că în curând va împlini treizeci de ani. Atâta presiune! Din partea părinților, dar și din partea prietenelor ei: de ce erau atât de convinși că e bine așa cum zic ei? Adriana devenea tot mai furioasă cu fiecare stradă pe care o parcurgea; când au trecut în viteză pe lângă clădirea MetLife, se hotărâse deja să pună capăt întregii farse o dată pentru totdeauna. Ei, și? O să piardă un pariu — mare brânză!

Limuzina trecu pe lângă Bear Stearns, iar Adriana își aminti de Duncan al lui Emmy așa cum făcea de fiecare dată când trecea pe lângă clădirea unde se lăudase el (cel puțin în mintea ei) că e nu știu ce mare rahat. Adriana nu l-a plăcut niciodată, dar trebuia să recunoască faptul că era un bancher tipic newyorkez rezonabil de atrăgător, peste măsură de încrezut și destul de

selectiv când venea vorba de fete. Nu era de presupus că, dacă Duncan o schimbase pe Emmy cu una mai tânără cu opt ani, prietenii și colegii lui făceau la fel? Normal că da. Și mai era Yani. În ultimele luni ea s-a străduit și mai mult să-i facă ochi dulci, să-l facă s-o observe, până când totul s-a terminat într-o dimineață devastatoare când l-a văzut după program sărutându-se cu o altă fată. Nu era una mai drăguță sau care arăta mai bine, atenție, dar avea un avantaj clar și de necontestat: n-avea mai mult de douăzeci de ani. Și, în fine, era Toby. E adevărat că maică-sa a fost prima care a spus chestia asta, iar Adriana n-a contestat-o: deși erau destui bărbați de succes, frumoși și bogați, nu mulți erau hetero sau necăsătoriți. Din cei care mai rămâneau, câți ar fi dispuși să se căsătorească cu o femeie de treizeci de ani în locul unei puștoaice de douăzeci și doi de ani, cu chipul proaspăt, una care să se uite la ei cu ochi mari și plini de adorație și o expresie care spune „Te venerez și cred că fiecare silabă pe care o rostеști e cuvânt de la Dumnezeu”? La început și Adriana a putut să se prefacă puțin, dar trecuse vremea aceea când ea venera bărbații – dacă erau demni de atenția ei, ar putea s-o venereze *ei* pe ea.

Când ajunse, Tobby o aștepta în fața clădirii. Adriana era cât pe ce să-i spună că la blazerul ăla ar fi trebuit să-și pună o pereche de pantaloni clasici în loc de blugi – Park Avenue și Hollywood Hills nu aveau același cod vestimentar –, dar își aminti repede că trebuie să o bage la înaintare pe tânăra de douăzeci și doi de ani din ea, așa că se apropie foarte mult de el și-i șopti la ureche:

— Arăți atât de sexy în seara asta. *Abia* aștept să se facă mai târziu.

Chipul lui se luminează de bucurie :

— Serios ?

Dumnezeule mare, prea era simplu. O fi domnul Regizor Supervedetă țănoș și plin de el când era vorba de filme, dar e clar că nu era obișnuit cu astfel de complimente. Adriana făcu repede un calcul și se gândi că probabil tocmai redusese cu o lună concursul Căutarea Inelului ediția 2008.

— Serios, gânguri ea.

Portarul îi salută rostindu-le numele și îi conduse la liftul frumos capitonat.

— Să-i dăm bătaie, spuse Toby fără urmă de ironie.

Adriana își dădu ochii peste cap și el începu să râdă. *Nu-i chiar atât de rău*, se gândi ea lăsându-l să o cuprindă cu brațele pe la spate în timp ce ușile liftului se închideau. *E tandru și drăguț și mă iubește. M-aș putea obișnui cu chestia asta dacă trebuie.*

Ceea ce a durat exact zece secunde, până când liftul s-a deschis direct într-un apartament penthouse și Adriana a dat ochii cu prima persoană.

— Ei, ia uite cine e aici, strigă Toby eliberând-o pe Adriana din îmbrățișare și se duse să dea mâna cu un bărbat. Iubito, aș vrea să-ți prezint pe cineva. Dean Decker, aceasta este Adriana de Souza. Adriana, Dean.

Mintea Adrianei începu să lucreze la turație maximă. Cum se face că Dean și Toby se cunoșteau? Oare ea îi spusese lui Dean ceva despre Toby în avion în ziua aceea? Avea să fie prinsă sau demascată de cineva cu ceva? Ajunse repede la concluzia că nu, cel puțin până în acel moment nu făcuse nimic rău, dar era încă prea șocată ca să reacționeze cum ar trebui. Din fericire, Dean părea mult mai stăpân pe el. Chiar amuzat.

— Adriana, da? Frumos nume! Mă bucur să te cunosc.

Întinse mâna.

— Și eu mă bucur, reuși ea să spună.

Când mâna ei o atinse pe a lui, simți cum i se zbârlește părul pe brațe. Era imposibil să nu recunoști că el arăta colosal, mai ales că era îmbrăcat exact în același stil (blazer negru, cămașă albă și jeanși) ca și Toby. Dacă mai devreme Toby arăta destul de atrăgător, acum, când stătea lângă Dean, prin comparație, semăna izbitor cu o piticanie. Adrianei îi veni în minte o imagine penibilă: fotografii cu Toby și Dean, unul lângă altul, la rubrica „Cine se îmbracă mai bine” din *US Weekly*, cu un procent de sută la sută din cei chestionați la Rockefeller Center votând în favoarea lui Dean. Nu mai văzuse un vot unanim până aici – nici măcar când le-au adus alături pe Rosie O'Donnell¹ și Petra Nemcova² –, dar în situația imaginată de ea rezultatele erau clare ca bună-ziua.

Fără să-și dea seama că amândoi se îmbrăcaseră la fel și că el arăta categoric mai prost, Toby își petrecu posesiv un braț pe după umerii Adrianei și o trase mai aproape de Dean, astfel încât capetele lor erau foarte apropiate.

— Tocmai am semnat cu Dean pentru rolul principal în *Aproape de ea*, anunță el pe un ton conspirativ.

Adriana îi aruncă lui Dean o privire.

— Așa e, încuviință Dean zâmbind.

1. Actriță de comedie și realizatoare de emisiuni TV (n. tr.).

2. Fotomodel de succes, solicitată pentru prezentările de lenjerie intimă Victoria's Secret (n. tr.).

Adriana simți că-i vâjâie capul de surprinsă ce era.

— Serios? ciripi ea.

Revino-ți! se dojeni Adriana. Respiră adânc, apoi afișă zâmbetul acela absolut cuceritor pe care îl avea rezervat de obicei pentru ocazii speciale (când se întâlnea cu soția unui actual iubit, când îi cerea lui tăticu' o mașină nouă etc.).

— *Minunat!* Felicitări pentru amândoi.

Poftim. Așa mai merge.

O femeie înaltă, remarcabilă, într-un costum Channel clasic, s-a apropiat de ei.

— Bun venit la mica noastră petrecere, ciripi ea, sărutând în aer în direcția grupului. Suntem încântați că ați putut veni cu toții, voi, californieni.

— Catherine, zise Toby, prinzând-o de mâini și sărutând-o pe amândoi obraji.

Adrianei îi venea să vomite. Zău așa! Mai rău decât se purtau europenii nu era decât să vezi niște americani purtându-se ca niște europeni!

— Aș vrea să ți-o prezint pe prietena mea, Adriana de Souza.

Când auzi cuvântul „prietenă“, Adriana se uită pe furiș la Dean care deja o privea cu sprâncenele ridicate și o expresie amuzată pe chip.

— Și de asemenea pe Dean Decker. Adriana, Dean, această minunată doamnă este gazda noastră din această seară.

Adriana s-a întors spre femeie și, la o privire mai atentă, a observat că era mai în vârstă decât crezuse la început, probabil se apropia de șaiszeci de ani. S-a forțat să spună obișnuitele platitudini despre cât de frumos e apartamentul, ce bucurasă e că se afla acolo, îmi place colierul tău,

bla, bla, bla, dar femeia nu făcea decât să se uite fix la ea. După ce o lăsă pe Adriana să mai trăncănească în felul acesta, Catherine o apucă de bărbie și, încet, cu mare delicatețe, de parcă ar fi umblat cu un bibelou de porțelan, îi întoarse capul într-o parte și în cealaltă.

— Măi, măi, ești superbă, spuse Catherine privind-o îndelung pe Adriana. Minunați pomeți, ochi mari și frumoși. Dar pielea! murmură femeia. Tenul unui înger.

Ei da, așa mai mergea. Adriana se pomeni că afișează pentru a doua oară în seara aceea zâmbetul ei de premiantă.

— Mulțumesc! Ce drăguț din partea ta!

Încerca să facă pe rușinata sau cel puțin pe umila, dar nu era sigură că-i reușește.

— Catherine... o avertiză Toby.

— Scuze, știu... fără afaceri la petrecere. Promit să nu o mai deranjez în seara asta, dar de luni nu mai garantez.

Femeia ridică privirea deoarece zărise încă doi oaspeți care își făcuseră apariția în foaier.

— Barul e pe acolo, în camera de zi. Făcu un gest spre ușile franțuzești, impunătoare. Vă rog să mă scuzați o clipă.

— Cred că eu am să mă duc să-mi iau ceva de băut, spuse Dean în timp ce Catherine pleca să-i salute pe nou-veniți. Ne vedem mai târziu?

— Mai târziu, amice, spuse Toby încercând să facă pe interesantul, dar reușind doar să arate bătrân.

Adriana nici nu știa de unde să înceapă. Să-l descoasă pe Toby mai întâi despre Dean sau despre Catherine?

— Va trebui să ai grijă, altfel s-ar putea să te trezești în paginile revistei *Marie Claire*, spuse Toby luând două pahare de șampanie de pe tava unui chelner care trecea pe-acolo și întinzându-i unul Adrianei.

— Catherine lucrează la *Marie Claire*? întrebă Adriana.

— Catherine a lucrat la *Marie Claire*. A fost redactor de imagine zeci de ani și ei i se datorează descoperirea a nenumărate fotomodele acum renumite. Așa că a fost chiar un compliment din partea ei. Nu că eu n-aș fi știut deja...

Se apropie atât de mult de ea încât Adriana îi simți respirația care mirosea a șampanie.

— Interesant, spuse Adriana. Foarte, foarte interesant.

Va trebui s-o întrebe pe maică-sa despre Catherine; dacă femeia asta a fost într-adevăr un fel de guru la revista *Marie Claire*, atunci doamna de Souza ar trebui s-o cunoască.

— Haide, dragă. Vino să te prezint și celorlalți.

Când a venit vremea să se așeze la masă, Adriana a găsit plăcuța cu numele ei și a constatat că era așezată între o tipă, alt redactor la *Marie Claire*, și Dean. Catherine – ca orice gazdă bună, dar pe care toți musafirii o urăsc pentru asta – separase toate cuplurile și îi împrăștiase în jurul mesei pentru a încuraja conversația între cei care nu se cunosc. Nu era nemaipomenit, dar nici catastrofal nu era. Ar fi putut să o așeze între Dean și Toby; ceea n-ar fi fost deloc amuzant. Adriana a evaluat situația, a pus la punct un plan de joc, apoi și-a ocupat locul. A clătinat din cap spre Dean, după care, așa cum plănuise, s-a întors repede spre femeia din stânga ei.

Adriana se aplecă spre aceasta atât de mult încât aproape își atingeau frunțile și îi zise :

— Îți dai seama ce norocoasă ești? Stai lângă cel mai frumos bărbat din încăpere.

Femeia, pe care Toby i-o prezentase mai de vreme ca fiind Mackenzie Michaels, cea pe care era bine s-o cunoști la *Marie Claire*, s-a uitat o clipă la Adriana cu o privire care nu exprima nimic, neștiind cum să reacționeze. Adriana s-a mulțumit să clatine din cap ca și când ar fi zis *Ei bine, așa e*, iar Mackenzie s-a uitat pe furiș în stânga ei. Adriana a observat cum i se măresc ochii și inspiră adânc. De cealaltă parte a lui Mackenzie era un tip care arăta și mai bine decât Dean. Purta un costum modern Thom Browne, cu dungulițe, fără cravată. Avea părul tuns mai scurt la spate și în părți, dar ușor zbârlit în față, unde era puțin mai lung: super, dar nu ostentativ. Însă mai mult decât orice, părea să *strălucească*. Era proaspăt bărbierit și bronzat — la soare, nu la solar; avea unghiile tăiate scurt și drept, cu un luciu discret, fără să pară câtuși de puțin efeminat; chiar și pantofii ușori, din piele, cu ciucurei străluceau în lumină.

Mackenzie se întoarse din nou spre Adriana și suspină:

— Ai dreptate. Parcă e un zeu, șopti ea.

Adriana se uită cu atenție la mâinile lui Mackenzie și, văzând că nu poartă verighetă, spuse:

— Ce mai aștepți, *querida*? Pune mâna pe el.

Mackenzie începu să râdă, pufnind într-un fel care nu era nici pe departe la fel de delicat și de feminin ca al Adrianei.

— Mda, sigur. Am mai multe șanse să plec acasă cu Matt Damon în seara asta.

— E aici? întrebă Adriana uitând de promisiunea pe care și-o făcuse să nu se uite în direcția lui Dean. Se uită la cei de la masă, cercetând cu atenție chipurile celor doisprezece oaspeți.

— Nu, nu-i aici, spuse Mackenzie râzând. Voiam doar să spun următorul lucru: în nici un caz tipul ăsta superb n-o să se uite la mine.

Adriana o examinează și mai atent pe noua ei prietenă. Avea o înălțime potrivită. Un chip peste medie, cu un năsuc simpatic și un zâmbet frumos. O figură destul de frumușică, își zise ea, deși era aproape imposibil să ghicești ce se afla sub rochița aceea babydoll. Nu suporta rochiile gen babydoll. Orice femeie din lumea asta, inclusiv ea, arăta fie îngrozitor de grasă, fie gravidă în opt luni într-o rochie babydoll și, cu toate astea, erau ultimul răcnet. Adriana bănuia că Mackenzie ar putea să ascundă o siluetă destul de frumușică sub acel muumuu... Din fericire, pe tânără o salva faptul că era îngrijită impecabil. Își purta părul pieptănat drept, avea un machiaj care părea profesionist și o combinație de poșetă și pantofi pentru care multe femei ar face moarte de om. Înfațișarea ei, împreună cu succesul ei ca redactor la cea mai căutată revistă din New York, cum avea să afle Adriana mai târziu, ar fi trebuit să o propulseze pe Mackenzie în stratosfera femeilor sigure pe ele; nesiguranța ei nu avea absolut nici un sens.

Înainte ca Adriana să o poată opri, Mackenzie se întoarse spre tipul mișto, îl bătu insistent pe braț, apoi tuși ca să-i atragă atenția. Părea că nici nu-și dă seama că întrerupe conversația cu

femeia din stânga lui și nici că observă privirea lui surprinsă și ușor iritată. El se întoarse și se uită cu atenție la Mackenzie.

— Bună, zise el pe un ton neutru, dar Adriana își dădu seama că voia mai degrabă să spună „Da? Pot să te ajut cu ceva?”

Mackenzie afișă un imens zâmbet fals și întinse mâna, un gest cam nepotrivit dat fiind că toți stăteau la masă foarte aproape unul de altul. Rezultatul a fost că a părut puțin cam toantă, fapt care nu i-a scăpat tipului.

— Bună. Voiam să mă prezint. Sunt Mackenzie Michaels, redactor la revista *Marie Claire*. Probabil că tu nu citești așa ceva deoarece este o revistă pentru femei – dar, de fapt, dacă mă gândesc mai bine, avem și câțiva bărbați care ne citesc. Și, culmea, nu sunt toți gay, ceea ce...

— Mackenzie, *querida*? Ai cumva o bomboană mentolată sau o lamă de gumă? întrebă Adriana, apucând-o strâns pe femeie de braț. Nu era o idee prea inspirată, dar era tot ce putea face pentru această femeie pe care abia o cunoștea. În plus, nici nu-i păsa ce spune atâta timp cât Mackenzie se oprea din vorbit. Era dureros să vadă așa ceva, era ca și când ar fi stat în primul rând la un spectacol în timp ce comicul încurca replicile sau cavalerul de onoare se bâlbâia când trebuia să țină un toast. Pe ea o făcea să se simtă prost și, din acest motiv, Adriana a intervenit.

Se uită la tipul mișto și o clipă îi trecu prin minte că ar fi numai bun pentru ea. Dacă Mackenzie avea de gând să se autosaboteze... Dar nu! Ea fusese destul de norocoasă să-și găsească viitorul soț și nu și-ar permite să se lase

tentată de un oarecare playboy de doi bani. Această misiune era strict una de necesitate, nu de plăcere.

— Bună! spuse ea cu un accent brazilian ceva mai pronunțat. Eu sunt Adriana. Te superi dacă o împrumut pe prietena mea doar un moment?

Mackenzie deschise gura să exclame ceva, dar Adriana îndrăzni să o ciupească de braț.

Tipul mișto zâmbi, clătină din cap și se întoarse la conversația lui de dinainte.

Adriana simțea răceala care radia prin toți porii lui Mackenzie, dar era încă și mai conștientă de prezența lui Dean în dreapta ei. Acesta urmărise toată scena și ea a observat cu coada ochiului că zâmbea. Apoi mai era și Toby care, în celălalt capăt al mesei, îi tot pomenea numele, conversând pe un ton destul de ridicat pentru ca ea să poată auzi fiecare cuvânt. La ora asta, ea ar trebui să se afle pe o banchetă întunecată, cu un pahar de caipirinha în mână și un tip alături în loc să îndure asemenea stângăcii sociale.

— Dacă îl voiai tu, de ce m-ai încurajat să mă dau la el? Ca să-ți bați joc de mine? îi șuieră Mackenzie cu privirea ațintită drept în față. Ambele femei zâmbiră spre chelnerița care le așeză pe masă salata de andive.

Adriana oftă și se asigură că Dean era angajat într-o altă conversație, apoi continuă:

— Nu l-am vrut – nu-l vreau – pentru mine, *querida*. Pur și simplu n-am suportat să văd așa ceva. Păreai atât de, de...

Adriana încercă să găsească un cuvânt mai blând, dar deja se simțea foarte obosită.

— De cum? insistă Mackenzie.

Adriana îi întâlnește privirea.

— Atât de *disperată*.

Mackenzie trase scurt aer în piept, iar Adriana simți o undă de compasiune, însă își aminti că în fond îi făcea o favoare lui Mackenzie. Dacă nu-i spusese nimeni până acum, soarta îi era pecetluită. O s-o urască, ei, și? Adriana avea alte lucruri mai importante pentru care să-și facă griji decât pentru încă o femeie care o urăște.

— Nu eram *disperată*, șopti Mackenzie. Încercam doar să fiu *prietenoasă*.

Ah, chestia cu prietenia. Adriana se simți instantaneu transportată în trecut, pe vremea când era adolescentă și mama ei încerca s-o învețe aceste lecții importante, iar Adriana venise cu exact aceleași argumente. Aproape că-i veni să zâmbească în momentul când își aduse aminte.

— Prietenoasă, sociabilă, atrăgătoare, fermecătoare, cum vrei tu să-i zici, se traduce tot prin „singură și disperată” dacă tu ești cea care inițiază contactul.

Mackenzie părea că se gândește, la un moment dat a vrut să deschidă gura să protesteze, apoi s-a răzgândit.

— Crezi? întrebă ea într-un final.

Adriana clătină din cap. Era plictisitor, era atât de evident. De ce americancele nu înțelegeau lucrul ăsta? De ce nu li s-a spus? *Regulile* te ajută, dar nu erau de ajuns; le învățau pe femei cum să refuze un bărbat, dar nu cum să-l seducă. Dacă în ultimii zece ani n-ar fi văzut cu ochii ei, n-ar fi crezut niciodată că există femei mature care credeau că, pentru a obține un bărbat, trebuie să alergi după el. Constatase exact același lucru și la prietenele ei – Leigh mai puțin, din pricina personalității ei mai rezervate, dar Emmy se umilise pur și simplu, luând inițiativa

în conversații, sunând ea prima, sugerând planuri și fiind în permanență disponibilă.

— Deci, n-ar fi trebuit să mă prezint?

— Nu, spuse Adriana sorbind din paharul cu vin.

— Păi cum altfel să facem cunoștință?

Adriana se uită la ea încercând să nu se enerveze; nu trebuia să uite că nu era chiar vina lui Mackenzie.

— Ați fi făcut cunoștință în câteva minute când *el* s-ar fi prezentat singur.

— Nu zău! Ce importanță are cine...

Adriana continuă ca și când nu auzise nimic:

— În momentul ăla, tu i-ai fi răsplătit politețea cu un zâmbet și o privire cuceritoare, apoi i-ai fi evitat prompt orice întrebare directă, i-ai fi întors spatele și te-ai fi angajat într-o altă conversație care nu îl includea și pe el.

— Chiar dacă...

— Chiar dacă ar fi în mijlocul propoziției, chiar dacă te-ar întreba ceva, chiar dacă i-ar plăcea de tine. *Mai ales* dacă i-ar plăcea de tine. Poți continua numai dacă el este urât pentru că, ei bine, atunci nu prea ne interesează rezultatul, nu-i așa?

Mackenzie clătină din cap, mai degrabă fermecată de Adriana decât deranjată de tonul ei povățuitor. Era atât de simplu, de elementar; cum e posibil ca o femeie de succes atât de atrăgătoare să nu știe treaba asta?

— Deci, practic, ce vrei tu să spui este că ar trebui să fim întruchiparea *Regulilor*? Ceea ce, în opinia mea, este absolut nerealist.

— De acord, zise Adriana. *Este* absolut nerealist. *Regulile* sunt un punct de pornire, pentru

adolescente. Dar ele nu înseamnă nimic pentru femeile mature. Vreau să spun că orice carte care vorbește despre sex doar ca despre ceva ce ar trebui evitat sau de la care trebuie să te reții nu este nici pe departe relevantă.

Adriana se bucură când văzu că Mackenzie părea înmărmurită și continuă:

— Pentru că, zău așa, ce rost au bărbații dacă nu știi în primul rând să te bucuri de ei?

Mackenzie o aproba clătinând din cap cu vehemență, așa că Adriana a continuat să vorbească. De mult nu mai făcuse ceva din bunătate pentru cineva; era timpul să împărtășească din învățăturile ei cuiva mai puțin norocos.

— E doar un mit că, odată ce s-a culcat cu tine, bărbatul își pierde interesul. De fapt, ar trebui să fie exact invers: dacă știi cum să te porți, îl vei face să te dorească și mai mult. Totul e să găsești un echilibru între a fi misterioasă și disponibilă, provocatoare și senzuală, seducătoare și sexy. Fă-i să se străduiască – nu doar prima dată, ci iar și iar și iar – și ei vor fi mereu îndrăgostiți de tine.

— Pari atât de sigură... spuse Mackenzie cu voce pierdută, dar Adriana își dădea seama că ea crede ce-i spune.

— *Sunt* foarte sigură. Sunt braziliancă. Ne pricepem la bărbați și ne pricepem la sex.

Adriana începu să mănânce din salată în timp ce Mackenzie continua să se holbeze la ea. Aproape în aceeași clipă, Adriana îl văzu pe tipul mișto încheind conversația și întorcându-se spre Mackenzie.

— Scuză-mă, zise el.

Mackenzie se opri o clipă, apoi se întoarce spre el și îi zâmbi radioasă.

— Da?

— Mă tem că nu m-am prezentat cum se cuvine. Mă cheamă Jack. Mă bucur să te cunosc.

Ca o profesionistă, Mackenzie îl privi lung, după care îi zâmbi din nou — doar că de data asta ceva mai seducător, cu buzele strânse.

— Încântată să te cunosc, Jack, gânguri Mackenzie.

— Și cum de o cunoști pe Catherine? întrebă el.

— Oh, cine n-o cunoaște pe Catherine? râse ea încrezătoare și îi întoarce spatele.

— Adriana, scumpo, îmi povestea ceva amuzant despre dezastrul ăla de la cumpărături de săptămâna trecută. Vrei să continui, te rog?

Dumnezeule, se gândi Adriana, *femeia asta are un talent innăscut*. Adriana a intrat în joc și a început să inventeze o întâmplare doar așa, de dragul conversației, până când Jack și-a cerut scuze și s-a dus la toaletă.

— A fost perfect, îi zise Adriana în momentul în care el se ridică în picioare.

— Serios? Am impresia că l-am jignit. Am fost atât de nepoliticoasă că l-am făcut să plece!

— Absolut *perfect*. Nu l-ai jignit și n-ai fost nepoliticoasă — ai fost misterioasă. Ține-o așa toată seara și sigur veți pleca împreună acasă. Dă-i puțină atenție, apoi ignoră-l. Fă-i ochi dulci, apoi retrage-te. O să înnebunească încercând să te cucerească.

Într-adevăr, după ce a revenit la masă, cât a durat cina, desertul și încă o oră după aceea când

s-a trecut din nou la băuturi, Jack a tot încercat să-i atragă atenția lui Mackenzie. Omul se *străduia*, iar Mackenzie în mod clar savura fiecare minuțel. Adriana a observat că devenea tot mai sigură pe ea pe măsură ce flirta și se felicita în sinea ei că făcuse o treabă bună. Era o plăcere să privești, mai ales că și ea era ocupată să aplice niște tehnici mai avansate decât ceea ce tocmai o învățase pe Mackenzie, încercând să jongleze cu alți doi tipi, tratându-i când cu indiferență, când cu fluturări de gene.

Puțin după miezul nopții, Toby s-a hotărât în sfârșit că e momentul să plece. Dean dispăruse ceva mai devreme cerându-și mii de scuze că trebuia să ajungă la petrecerea unui alt prieten de la care nu putea lipsi (afurisitul!), Mackenzie se prefăcea că n-o interesează persoana lui Jack cu care se retrăsese pe o canapeluță într-un colț întunecat, iar Adriana se plictisea iarăși de moarte. Încercase deja toate trucurile pe care le știa ca să-l facă pe Toby s-o invite la dans, dar nu-i ieșise nici unul. Era obosit de cât muncise și după călătorie; voia să se ducă direct la hotel și spera ca iubita lui să vină cu el.

Toby nu mai termina de vorbit în timp ce o ajuta pe Adriana să se îmbrace, dar ei nu îi era greu să facă abstracție de asta. Mai greu îi era să-și aducă aminte că era o femeie de treizeci de ani – o copilă, în fond! – și nu una de cincizeci de ani, cum se simțea. Cel puțin seara nu era de tot compromisă; părea că Mackenzie, numai ochi peste cap și râsete alături de Jack, era o femeie schimbată. Adriana așteptă să-i surprindă privirea și-i făcu „Pa” cu mâna.

Mackenzie îi făcu semn să aștepte puțin și, atingând ușor buzele lui Jack cu vârful degetului ca o profesionistă desăvârșită, se îndepărtă de el cu un mers afectat și veni la Adriana.

— Pleci? întrebă Mackenzie văzând că Adriana se îmbrăcase.

— E trecut de douăsprezece, sunt frântă, minți Adriana. *Nu frântă de oboseală, ci de plictiseală*, își zise ea. Dar tu se pare că te descurci de minune.

— Ești o ze-i-ță! șopti Mackenzie apropiindu-se și apucând-o pe Adriana de braț. M-a invitat deja la el să bem ceva. I-am spus că mă mai gândesc.

Adriana era impresionată. Nimic nu era mai eficient decât un „poate”. Nu însemna o respingere clară, dar cu siguranță transmitea mesajul că trebuie să se străduiască mai mult.

— Dar nu uita, dacă te culci cu el, să nu rămâi acolo. Nu contează că e cinci dimineață; tu *trebuie* să fii cea care se ridică și pleacă. Rămâi doar cât faceți sex. Când e momentul să dormiți, pleci de-acolo, o sfătui Adriana pe noua ei elevă și încercă să nu se gândească la faptul că vorbea exact ca maică-sa.

Mackenzie clătina din cap, sorbindu-i fiecare cuvânt.

— Dar dacă...

— Nu există excepții.

Clătină iar din cap.

— Distrează-te! zise veselă Adriana.

Îl strânse ușor de braț pe Toby pentru a-l scoate din grupul de oameni care îl acaparaseră.

— Iubitule, chiar că trebuie să plecăm...

— Oh, și încă ceva, șopti Mackenzie. Vreau să discut cu tine o idee de articol pentru tema următorului nostru număr. Nu știu încă din ce perspectivă, dar ești extrem de talentată și cred că cititoarelor noastre le-ar plăcea să afle și ele.

Ei da, asta chiar că era o chestie interesantă și neașteptată. Adriana era obișnuită să fie rugată pentru a se lăsa fotografiată de diverși turiști care o considerau o frumusețe exotică, iar în seara aceasta n-ar fi prima dată când un redactor o considera destul de frumoasă pentru a apărea în paginile unei reviste. Dar un articol despre priceperea ei înăscută în materie de bărbați și talentul de a le învăța pe alte femei cum să pună mâna pe ei? Așa ceva nu se întâmplă în fiecare zi.

Se prefăcu indiferentă, deși vocea îi tremura ușor de atâta bucurie.

— Oh, ar fi drăguț, spuse ea cu amabilitate.

— Oh, sper să te gândești la treaba asta și să fii de acord. Parcă și văd un material pe două pagini cu un lung interviu și o mulțime de fotografii superbe, lucioase. O să fie ceva fenomenal, îți promit, spuse Mackenzie entuziasmată. Mai devreme, nu păruse a fi o persoană în stare de atâta efuziune, dar nici una care să agațe un tip cu atâta dibăcie.

Adriana abia se abținu să nu țipe de bucurie.

— Păi, ăă, Catherine știe unde să mă găsească – sau cel puțin unde să-l găsească pe Toby – probabil că așa ar fi cel mai bine să...

Dar Mackenzie o luase deja din loc și se întorcea la Jack.

— Te sun săptămâna viitoare! Mă bucur enorm că te-am cunoscut. Și mersi... pentru tot.

Îi făcu cu mâna și se întoarse cu un mers grațios la canapeluța retrasă în întuneric.

— Sper că te-ai simțit bine, iubito, îi zise Toby în timp ce oprea un taxi odată ajunși afară.

— Mai mult decât bine, Toby. M-am simțit *minunat*, spuse Adriana cu mai multă sinceritate decât ar fi fost în stare înainte de ideea lui Mackenzie. A fost extraordinar, splendid, minunat.

Un ciocănit în ușă o trezi pe Leigh care dormea profund, ceea ce noaptea se întâmpla rar, ca să nu mai zicem după-amiaza când nici măcar nu își propusese să doarmă. Era ceva în aerul sau apa de aici, ceva ce ar fi trebuit să ia și ea acasă la pachet: de câte ori intra cu mașinuța ei închiriată în Sag Harbor, simțea că tot trupul ei începe să se destindă.

— Intră, strigă ea după ce se uită repede să vadă dacă e îmbrăcată și dacă nu-i cursese salivă din gură. Rămase surprinsă când văzu că afară se întunecase deja.

Jesse deschise ușa și băgă capul înăuntru.

— Te-am trezit? Scuze, credeam că rezisti la muncă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Ah-haha, pufni Leigh. Am învățat pe pielea mea că dacă bei două Bloody Mary înainte de prânz, nu dai randament.

— Asta cam așa e. Dar cât de bine te simți?

— Destul de bine, recunosc eu ea. În ciuda frânturilor din visul ce îi reveni în minte – se făcea că mergea în pielea goală spre altar și tremura – se simțea totuși odihnită și liniștită.

— Ia stai puțin, spuse Jesse traversând încăperea cu trei pași mari. Se așează pe marginea patului unde Leigh stătea îmbrăcată, sprijinită de vreo șase perne, peste așternuturi. Ce văd eu aici?

Leigh îi urmări privirea spre volumul care stătea deschis peste stomacul ei. Avea coperti bleu deschis cu imaginea unui cadou ambalat frumos și era continuarea la romanul *Ceva de împrumut*, o carte pe care tocmai o terminase și care îi plăcuse.

— Asta? întrebă ea, îndoind colțul paginii, apoi îi întinse cartea. Se cheamă *Ceva albastru*. Prima a fost despre o fată care se îndrăgostește de logodnicul celei mai bune prietene și nu știe ce să facă. Mă rog, până la urmă rămân împreună, iar în asta vedem povestea din perspectiva celei mai bune prietene care își pierde logodnicul. Nu e chiar atât de inocentă fiindcă și ea s-a culcat cu unul dintre cavalerii de onoare ai fostului ei logodnic.

Jesse citi textul de pe ultima copertă și clătină din cap nevenindu-i să creadă.

— Incredibil, murmură el.

— Ce?

— Că *tu* citești așa ceva.

— Adică ce vrei să spui?

— Oh, zău așa, Leigh. Nu ți se pare amuzant că domnișoara Absolventă-de-filologie-a-Universității-Cornell-nu-editează-decât-literatură-serioasă citește *Ceva albastru* în timpul liber?

Leigh îi smulse cartea și o strânse la piept.

— E foarte bună, spuse ea încruntându-se.

— Sunt convins că e.

Leigh vru să spună că, cel puțin până în acel moment, *Ceva albastru* era cu mult mai bine scrisă decât ultima schiță a romanului lui Jesse. Că avea o structură logică și un limbaj coerent. Că poate nu explora ea mărețe teme intelectuale, dar ce-i cu asta? Era o lectură spirituală, inteligentă și amuzantă – trei calități care i-ar prinde bine domnului Șmecher Literar.

Dar firește că Leigh nu zise nimic din toate astea. Spuse doar atât:

— N-am de gând să mă justific în fața ta pentru lecturile mele de plăcere.

Jesse ridică mâinile în semn că se predă.

— Mi se pare corect. Dar îți dai seama că asta schimbă totul, nu? Acum am dovada clară că nazista de editoare este și ea o ființă umană.

— Doar pentru că citesc literatură *chic*?

— Te-ai prins. Cât de dur poate fi cineva care citește *Jurnalul lui Bridget Jones*?

Leigh oftă.

— Mie mi-a plăcut cartea aia.

Jesse zâmbi.

— Cum se chema cealaltă... *Jurnalul unei dădace*?

— Categorie un roman clasic.

— Mmm, murmură Jesse, iar Leigh își dădu seama că el își pierduse deja interesul. De-acum îi cunoștea gesturile, expresiile, putea desluși înțelesul unor sprâncene încruntate sau al unui zâmbet reținut. Fusesse la Hamptons de patru ori în ultimele trei luni și, cu fiecare întâlnire, lucrurile mergeau din ce în ce mai bine. A doua oară stătuse tot la American Hotel, deși abia dacă petrecuse câteva ore acolo – ceea ce spunea multe ținând cont că vizita avusese loc într-o

luni Fără Contacte Umane (făcuse excepție de la regulă pentru o seară). A treia și a patra oară a acceptat oferta lui Jesse de a rămâne în casa de oaspeți pe care o construise pentru nepoți – era mult mai convenabil – și abia ieri, la a cincea vizită, Leigh s-a gândit că e mai bine să doarmă într-una din camerele de oaspeți de la etaj. În fond, lucrau adesea până seara târziu, iar drumul până la casa de oaspeți era sinuos și întunecat.

Nu era nimic rău în asta și, spre surprinderea lui Leigh, părea ceva foarte normal. Era mulțumită că puteau să lucreze atât de bine împreună și să păstreze totuși distanța profesională, chiar dacă dormeau în camere destul de apropiate. Lui Henry nu i s-a părut ciudat când Leigh i-a spus că nu se mai ducea să stea la hotel; erau și alți editori care se deplasau acasă la scriitori – unii în locuri mult mai îndepărtate decât Hamptons – și adesea rămâneau să doarmă pe proprietatea acestora. Când Leigh i-a spus tatălui ei la cină, săptămâna trecută, că ajunsese să stea două sau trei zile pe săptămână ca să lucreze cu Jesse la el acasă, acesta a răspuns ceva de genul „Nu e ideal, dar dacă ei nu vor să vină la tine, te duci tu la ei”. Atitudinea lor blazată nu făcea decât să-i întărească lui Leigh convingerea că nu era nevoie ca Russell să știe.

— Mă întrebam ce vrei să mănânci la cină, zise Jesse. E aproape ora șase și e extrasezon, așa că, dacă nu ne hotărâm mai repede, s-ar putea să nu avem noroc să găsim deschis. Vrei să mâncăm un burger pe undeva sau să pregătesc eu ceva?

— Când spui „să pregătesc eu ceva“ te referi la „a turna niște cereale într-un castron“? Fiindcă, dacă-i pe-așa, prefer un burger.

— Ah, drăguța de Leigh, încântătoare ca întotdeauna. Țsta e un mod de a-mi spune „Mersi, Jesse. Mi-ar plăcea o masă gătită, doar că sunt prea afurisită ca s-o spun“?

Leigh râse.

— Da.

— Bănuiam eu. OK, atunci, gătită o să fie. Am să dau o fugă până la Schiavoni să cumpăr ce trebuie. Vrei ceva în mod special?

— Cereale Lucky Charms? Sau Toast Crunch cu scorțișoară? Și lapte cu 2% grăsime, te rog.

Jesse a ridicat mâinile în sus prefăcându-se dezgustat și a ieșit din cameră. Leigh a așteptat să audă ușa de la intrare închizându-se și mașina pornind, apoi și-a luat telefonul.

Russell a răspuns de la primul apel.

— Alo?

Întotdeauna se prefăcea că nu știe că e ea, deși telefonul lui afișa identitatea apelantului, cum se întâmplă de obicei în lumea civilizată.

— Bună, spuse ea. Eu sunt.

— Bună, iubito, ce mai faci? Ce-a mai făcut nebunul zilele astea? E destul de treaz ca să mai lucreze cât de cât?

Russell vorbea foarte urât de Jesse ori de câte ori prindea ocazia, chiar dacă Leigh îl asigură mereu că Jesse era altfel decât reputația pe care o avea sau îi spunea că nu era decât un scriitor, când sigur pe el până la aroganță, când nesigur până la epuizare. Părea că nu contează, iar Leigh își dădea seama că, cu cât îl apăra mai mult pe Jesse, cu atât îl stârnea mai mult pe

Russell. Era gelos – cu siguranță că și ea ar fi dacă el ar petrece atâta timp cu o altă femeie –, dar nu reușea să-l liniștească. Chiar dacă Jesse nu vorbise niciodată de soția lui (iar Leigh încă nu găsisese vreo dovadă a existenței ei), tot rămânea faptul că Jesse era căsătorit și Leigh era logodită, iar ei ajunseseră să aibă o prietenie frumoasă pe lângă relația lor de muncă. O frumoasă prietenie *platonicească* – ceva ce Russell pretindea, spre iritarea lui Leigh, că nu poate exista între un bărbat și o femeie.

Leigh oftă.

— Nu e deloc așa, Russell. Nu e un bețiv, e doar... altfel. Nu e atât de înregimentat ca noi.

Fir-ar să fie. Nu asta era abordarea corectă. De câte ori lăsa conversația să se îndrepte spre Jesse, întotdeauna ajungeau să se certe, lucru care, în ciuda eforturilor ei, părea să se întâmple tot mai des în ultimul timp.

— *Înregimentat?*

— Știi ce vreau să spun.

— Sună de parcă ai zice că el e calm și liniștit, iar eu stresat și... și... *înregimentat*.

— Noi suntem altfel, Russell. Și, după părerea mea, noi suntem cei care trăim ca niște adulți responsabili în timp ce el e rătăcit și debusolat. Leigh nu recunoștea față de Russell că, deși asta fusese și părerea ei cu doar o lună în urmă, stilul de viață al lui Jesse nu mai părea atât de respingător. De ce discutăm noi despre el? Cui îi pasă? Te-am sunat să văd ce mai faci. Cum a fost ședința postproducție de astăzi?

— A fost bine. Nimic ieșit din comun.

— Russell, nu fi botos. Nu-ți stă bine.

— Mulțumesc pentru lecția de etichetă, *dragă*.
O să țin minte.

— De ce te porți așa? oftă Leigh.

Ea nu voise decât să vadă ce mai face, să schimbe câteva amabilități și să se întoarcă la cartea ei, dar simțea că Russell se pregătea de o megadiscuție despre Starea Relației. Era specialitatea lui și cel mai negru coșmar al ei.

— Leigh, ce se întâmplă cu noi? Vocea lui deveni mai moale, mai blândă. Serios, cred că ar trebui să discutăm despre asta.

Leigh inspiră adânc și exhală tăcută. Se străduia să rămână calmă, deși îi venea să urle *Nu, nu, nu! M-am săturat să discut despre asta. Hai să nu mai discutăm deloc. N-am putea să povestim cum a fost azi și să ne vedem de treabă? Te rog, nu-mi face asta!* Apoi zise:

— Ce vrei să spui, Russ? Nu e nimic în neregulă cu noi.

El tăcu un minut.

— Așa crezi tu? Nu ți se pare că ne-am îndepărtat? Și ce-ar trebui să spun când oamenii mă întreabă de ce nu am dat încă petrecerea de logodnă? Că se pare că logodnica mea nu are timp, deși suntem logodiți de cinci luni?

Oh, Doamne, te rog, să nu înceapă din nou cu chestia asta.

— Știi bine că e o afacere importantă – de ce nu vrei să înțelegi?

— Mda, în fine, zi că sunt nebun, dar eu credeam că și să te căsătorești e un lucru important pentru tine.

— Firește că e. De aceea vreau să aștept până când totul va fi perfect.

Nu era tocmai neadevărat. Leigh știa că nu se grăbea cu planurile. Pe de o parte, era o lipsă de interes pentru toate lucrurile legate de nuntă – ea nu era genul care să-și aleagă rochia de mireasă încă de la vârsta de doisprezece ani –, pe de altă parte, era îngrozită că va avea de-a face atât cu mama ei, cât și cu mama lui Russell, dar, dacă era să recunoască, Leigh știa că era mai mult decât atât.

Pentru un timp și-a spus că totul se întâmpla prea repede. În fond, parcă abia ieri se sărutau pentru prima dată pe o bancă din Union Square. Atunci îi plăcuse foarte mult de Russell – se gândea că e drăguț și arată bine, iar ea se simțea flatată că el e interesat de ea. Spera că vor ieși împreună și că relația dintre ei va evolua sau se va destrăma firesc. Doi oameni devin mai apropiați și se înțeleg bine sau legătura slăbește treptat și vine vremea despărțirii. Ea se simțise bine alături de Russell și nu se gândise prea mult la ce avea să aducă viitorul. Lucrurile mergeau destul de bine când el a făcut pasul de a o cere de soție. Și nu numai că a cerut-o de soție, dar i-a și pus inelul pe deget în timp ce Leigh încremenise de uimire, apoi a sărutat-o pe gură, că tot îi rămăsese deschisă, nevenindu-i să creadă. În viața ei nu fusese așa nepregătită pentru ceva și nu trebuia să fii un geniu să vezi că în ultimele câteva luni era chinuită de îndoieli. Ce nu știa ea să-i explice lui Russell – sau altcuiva – era ce anume nu mergea. Nu se schimbase nimic între ei de când se cunoscuseră; el era la fel de drăguț, de bun și de înțeleghător. Problema era că Leigh aștepta încă să se îndrăgostească nebunește de el în vreme ce toți ceilalți – prietenele ei, părinții

și, mai rău decât toți, Russell – credeau că era deja îndrăgostită. Și-atunci, era oare atât de ciudat că nu voia să se grăbească?

El oftă la rîndul lui.

— Înțeleg. Aș vrea, nu știu, să fie puțină *bucurie* în glasul tău. Măcar cu prietenele tale vorbești despre asta?

— Firește că vorbesc, minți Leigh.

Emmy și Adriana au tot întrebat-o despre planurile ei de nuntă – erau înnebunate să organizeze o petrecere a burlacelor –, dar Leigh se pomenea întotdeauna că schimbă subiectul. Oare de ce nu înțelegeau că lucrurile se petreceau mult prea repede? Numai gândindu-se la asta și se simțea vinovată, așa că își îndulci tonul și spuse:

— Iubitule, mă bucur pentru tot. Ne vom căsători și după aceea vom merge într-un loc exotic, undeva foarte, foarte departe, în Maldive, de exemplu, o să ne relaxăm și o să stăm împreună, bine? Promit.

— O să porți bikinii ăia care îmi plac mie? Cei cu cercuri metalice pe șolduri și la mijlocul sutienului?

— Cu siguranță.

— Și n-o să iei cu tine laptopul sau vreun manuscris, nici măcar ca să citești în avion?

— Absolut nici unul, spuse ea cu hotărâre, deși asta o puse pe gânduri. O să fie perfect.

— S-a făcut, zise Russell părănd că rezolvase problema definitiv.

— Te mai sun eu mai târziu să-ți spun noapte bună, bine?

— Măine te întorci sigur, da? Trebuie să stăm și noi măcar o noapte împreună înainte de marea întâlnire cu părinții de Ziua Recunoștinței.

— Firește, iubitule. Sigur mă întorc mâine seară, se forță Leigh să spună. Nu era chiar îngrozită că vor petrece Ziua Recunoștinței în Connecticut, deși poate ar fi trebuit, având în vedere că toată familia lui Russell venea cu avionul să petreacă sărbătorile la ai ei, dar dorința ei disperată de a închide telefonul întrecea orice în clipa aceea.

— *Mmmuah!* o sărută Russell cu zgomot în receptor, o prostioară de-a lor pe care o făceau întotdeauna când erau departe unul de altul.

Leigh îi răspunse la fel, simțindu-se aiurea și ușor enervată, apoi vinovată pentru că se simțea aiurea și ușor enervată. Au închis și ea s-a simțit ușurată, apoi obosită, prea obosită chiar ca să mai deschidă cartea.

S-a trezit cu sentimentul deconcertant că o privește cineva. S-a uitat afară pe geam și a văzut câțiva fulgi răzleți în lumina de la intrare. În cameră aproape că se întunecase, dar se simțea prezența cuiva.

— Jesse?

— Hei. Scuze. Te-am speriat?

Când se uită mai bine, văzu că stătea în balansoarul din lemn de mahon în celălalt capăt al camerei. Ținea mâinile încrucișate la piept și capul sprijinit de speteaza scaunului. De undeva venea miros de usturoi și pâine coaptă.

— Ce faci aici?

— Te admiram cum dormi.

— Cum dorm?

— Am urcat să te chem la masă, dar arătai atât de senină. Eu nu prea pot să dorm, așa că întotdeauna îmi place să mă uit la cineva care doarme. Poate e cam ciudat, dar sper că nu te superi.

— E o ironie, fiindcă nici eu nu pot să dorm decât aici. E ceva cu locul ăsta, e mai bun decât un Bambien, spuse Leigh.

— Nu cumva e Ambien¹? Fără B?

— Baie plus Ambien egal Bambien. Dar nici chiar ăsta nu își face efectul întotdeauna.

Jesse a început să râdă, iar Leigh a simțit o undă de fericire. Și pentru prima dată în cei treizeci de ani ai ei, Leigh a făcut un lucru fără să se gândească deloc la consecințe sau la ce reacții ar putea stârni. Fără să se gândească la ceva anume și fără să simtă nici un fel de neliniște, se dădu jos din pat și se îndreptă spre balansoar. Nici când ajunse lângă Jesse, stând în picioare lângă el, nu se neliniști; îi întinse mâna și, când el i-o luă privind-o ușor confuz, îl trase să se ridice. Erau față în față, ceea ce i se păru ciudat fiindcă Russell era mult mai înalt. Leigh privi în jos spre mâinile ei cu degetele împletite într-ale lui; era, fără îndoială, un moment de intimitate. El își desprinsese mâinile ca să o cuprindă pe după gât, își trecu degetele prin părul ei și buzele lor s-au unit și s-au deschis; sărutul lui părea mai degrabă ireal decât excitant, ciudat sau străin.

Din momentul acela, totul s-a petrecut cu repeziciune. S-au lăsat să cadă pe pat și în doar câteva secunde erau deja dezbrăcați. Au făcut dragoste sălbatic, cu o dorință aprigă, cum rareori i se mai întâmplase lui Leigh până atunci. Deși se juca cu părul ei, îi cuprindea fața cu palmele, îi săruta vârful nasului, o mângâia pe spate, la un moment dat, fără să ezite, Jesse i-a

1. Sedativ Ambien (n. tr.).

imobilizat mâinile deasupra capului într-un mod aproape brutal. După aceea, a tras-o aproape de el, încă întinși peste pătură, plimbându-și ușor degetele peste umerii ei până ce Leigh a simțit că i se face pielea de găină. O întreba dacă e bine, se simte bine, nu dorea puțină apă? Când Leigh a rămas tăcută câteva minute, el i-a ridicat bărbia și a sărutat-o cu atâta delicatețe încât ea a simțit că se topește. S-au sărutat așa minute în șir, mult, leneș, languros, iar când Jesse și-a apăsât limba pe buza ei de jos, Leigh a avut senzația că putea să dispară cu totul în gura lui. Nici unul dintre ei nu și-a ridicat capul de pe pernă; se răsuceau și se sărutau, atât de tandru și de ușor până când ceva s-a produs și dorința a devenit copleșitoare; dinții se încleștară, unghiile se înfipseră, mâinile apucară și traseră.

După aceea Leigh și-a odihnit capul pe pieptul lui și, cu ochii pe jumătate deschiși, s-a uitat la Jesse și a văzut că era treaz și o privea. Dar nu cu dragoste sau curiozitate; se uita de parcă încerca să-și amintească fiecare detaliu. Contactul vizual în timpul sexului se presupunea că înseamnă intimitate maximă, o privire furișată în suflet, bla, bla, bla. Dar oricât de apropiată se simțise ea de Russell sau de alți tipi înaintea lui, întotdeauna i se păruse forțat sau artificial să se privească în ochi, de parcă ar fi citit amândoi același articol care spunea că și contactul vizual e important când faci dragoste. Întotdeauna o făcea să se simtă stânjenită, o scotea din atmosferă, dar de data asta a fost altfel. Când privirea lui Jesse a întâlnit-o pe a ei, nu mai putea nici să respire; nimeni nu o mai privise așa. Era ca într-un film, iar Leigh se simțea ca

o vedetă. Nu mai conta că avea o mică iritație pe burtă, o alergie la noua loțiune, sau că pielea lui Jesse era cam prea palidă în contrast cu părul negru de pe piept sau că amândoi erau roșii, transpirați și gâfâiau; deveniseră cel mai sexy cuplu din lume. Se găsiseră unul pe altul în adevăratul sens al cuvântului.

La un moment dat probabil că au adormit fiindcă atunci când Leigh a deschis ochii, cerul începuse să se lumineze. S-a strecurat de sub pătura pe care Jesse o trăsese peste ei și s-a dus în vârful picioarelor la baie, în cealaltă parte a holului, așteptându-se parcă să o năpădească regrete, sentimente de vinovăție și autoflagelare. Nu s-a întâmplat nimic din toate astea. În schimb, a urinat și s-a pregătit să simtă înțepătura aceea cunoscută, ca de infecție urinară, dar în mod miraculos se simțea bine. S-a spălat pe față și, când s-a văzut în oglindă, aproape că i-a venit să leșine. Avea bărbia și obrații iritați și, pe alocuri, era zgâriată de la barba lui, avea buzele umflate, pielea gâtului era roșie din loc în loc, cu urme de mușcături, părul încâlcit, cu noduri prin el, avea vânătăi pe pulpe de cât de tare se împinsese în ea. Capul îi pulsa de cât se izbise în tăblia patului, osul pelvian o durea de la atâta frecat și pielea sensibilă dintre picioare părea că fusese lustuită cu șmirghelul. Până și picioarele o dureau de la atâtea ore de încordare.

Nu se simțise niciodată atât de groaznic, dacă *groaznic* voia să însemne *absolut fantastic*. S-a întors în camera de oaspeți și l-a găsit pe Jesse în pat, încă dezbrăcat, dar acoperit cu pătura. Lumina care venea dinspre fereastra de lângă pat îi lumina chipul și Leigh a deslușit cât era

ceasul – 7 : 23 a.m. El a ridicat privirea și, pentru prima dată după atâtea ore, ea s-a simțit cuprinsă de jenă. Stătea în picioare, complet goală în lumina zilei, în fața acestui bărbat pe care abia îl cunoștea, *autorul* ei, fir-ar să fie. Chiar făcuse ea așa ceva?

— Leigh.

Ea se forță să-l privească în față. În cameră era frig și simți că i se zbârlește părul pe picioare.

— Leigh. Iubito. Vino încoace.

Ridică puțin pătura și-i făcu semn să vină alături.

Ea se vâri lângă el. El o cuprinse în brațe și trase pătura peste ei. O sărută pe frunte așa cum obișnuia tatăl ei când era bolnavă. Dar ce-ar zice taică-său dacă ar vedea-o acum... nu numai în pat cu cineva – lucru destul de rău pentru un tată –, dar cu omul pe care ea avea obligația să-l editeze... și Russell... logodnicul ei... ea încă purta frumosul inel pe care el i-l pusese pe deget cu doar cinci luni în urmă. Era o târfă mizerabilă și dezgustătoare, nedemnă de ei.

— Arăți de parcă ești în pragul unui groaznic atac de panică, îi șopti Jesse în ureche. O trase și mai mult lângă el, dar într-un gest protector care n-avea nimic sexual.

— Sunt o târfă mizerabilă, dezgustătoare și demnă de dispreț, spuse ea fără să se mai poată abține, dar chiar în clipa aceea regretă ce spusese.

Așteptându-se ca Jesse să o contrazică sau, cel puțin, să o îmbrățișeze din nou și să-i arate puțină înțelegere – specialitatea lui Russell – Leigh se simți îngrozită, apoi se supără de-a binelea când el începu să râdă.

Se smulse de lângă el și îl privi năucă.

— Ți se pare amuzant? Ți se pare *distractiv* că tocmai mi-am distrus viața?

El o strânse și mai mult în brațe, iar Leigh, în loc să simtă că se sufocă așa cum simțea de obicei, își permise să se relaxeze. Jesse o sărută pe buze, pe frunte și pe fiecare obraz, apoi îi zise:

— Râdeam numai pentru că îmi amintești atât de mult de mine.

— Oh, minunat, mormăi Leigh.

— Dar, Leigh, n-am făcut nimic rău.

— Cum adică n-am făcut nimic rău? Nici nu știu cu ce să încep. Poate cu faptul că sunt logodită? Sau tu căsătorit? *Sau că lucrăm împreună?*

Rosti cuvintele mai apăsător când spuse că lucrează împreună, dar abia după ce le-a enumerat pe toate, Leigh recunoscă în sinea ei un lucru: aștepta ca Jesse să-i ofere o explicație rezonabilă asupra faptului că era căsătorit, ceva de genul „De fapt am divorțat” sau „De fapt nu sunt căsătorit”. Știa că era puțin probabil. Dar asta n-o împiedica pe Leigh să spere.

El îi puse degetul pe buze ca s-o facă să tacă, ceea ce, constată ea cu surprindere, i se păru un gest simpatic și liniștitor.

— Ceea ce s-a întâmplat între noi s-a întâmplat în mod firesc. Amândoi am vrut. Ce-i rău în asta?

— Ce-i rău în asta? sări ea pe un ton răutăcios, aproape aspru. Dar *soția* ta?

Jesse se răsuci într-un cot aplecându-se asupra lui Leigh și o privi direct în ochi.

— N-am de gând să-ți țin lecții și să-ți pun placa aia cu cât de mizerabilă e căsnicia noastră, că ea nu mă înțelege și că am de gând s-o părăsesc, fiindcă nu-i adevărat și nu vreau să te mint.

Dar asta nu înseamnă că nu există circumstanțe atenuante. Și, desigur, nu înseamnă că eu nu te doresc cu disperare chiar acum.

Ei bine, cu siguranță nu *asta* voise ea să audă. Din partea ei, ar fi mers și placa cu o-urăsc-pe-nevastă-mea-că-nu-mă-înțelege. Faptul că explicația nu venise o făcea să fie și mai conștientă că era greșit ce se întâmplă, ceea ce era și mai derutant pentru că totul părea să fie atât de bine. Atât de *bine*? Ce naiba credea ea? Era o nebunie... Nu era deloc bine că-l trădase pe Russell sau că se culcase cu un bărbat cu care ea trebuia să lucreze. Fusesse o îngrozitoare eroare de judecată, chiar impardonabilă, și mare minune ar fi dacă ar scoate-o la capăt fără să se ardă. Firește că nu mai putea să-l editeze pe Jesse, era un lucru foarte clar, dar asta i se părea un preț mult prea mic pentru prostia ei imensă.

Era cazul să plece. Neîntârziat.

— Ce faci? întrebă Jesse în timp ce Leigh se smulse de lângă el și se înfășură cu pătura. Își luă tot bagajul cu schimburile de noapte și, ținând pătura cu o mână ca să nu cadă de pe ea, se îndreptă spre baie, împiedicându-se de atâta grabă. Abia după ce a încuiat ușa în urma ei a lăsat pătura să cadă de pe ea, dar de data asta n-a mai avut curajul să se privească în oglindă. Știind că n-ar face decât să izbucnească în plâns dacă și-ar permite luxul să rămână să facă un duș, își trase pe ea o pereche de chiloți curați, jeansii și o cămașă, apoi își strânse părul încălzit într-un coc. Doar se spală pe dinți și, după ce termină treaba asta, Leigh strânse din dinți ca să nu plângă și deschise ușa.

El stătea în prag cu un tricou și un șort pe el și părea trist. Leigh nu mai voia altceva decât să-l

ia în brațe, dorință care i se păru respingătoare și atrăgătoare în același timp, dar reuși să se strecoare pe lângă el atingându-i în trecere brațul.

— Leigh, iubito, nu face asta, zise el urmând-o în hol, apoi pe scări. Mai stai un minut cu mine. Hai să discutăm.

Ea se repezi în bucătărie să-și adune hârtiile și carnetul de notițe și văzu masa pregătită pentru cina pe care n-apucaseră s-o mănânce. O tavă cu lasagna întărită era așezată pe o plită, între două farfurii și două pahare cu vin roșu; două sfeșnice simple din argint erau acoperite de ceara ivorie de la lumânările care se topiseră.

— Nu vreau să discut. Vreau să plec, spuse Leigh pe un ton liniștit, fără intonație.

— Știi, iar eu te rog să stai.

Leigh îi aruncă o privire și văzu că barba lui nerasă era căruntă, iar cearcănele din jurul ochilor erau atât de adânci că păreau niște vânătăi.

— Jesse, te rog.

Oftă întoarsă cu spatele la el în timp ce-și punea dosarele în geantă. Își aminti că-și lăsase cartea *Ceva albastru* în camera de oaspeți, dar n-avea de gând să se mai întoarcă acum după ea.

El îi puse mâna pe umăr și o trase ușor încercând s-o întoarcă cu fața spre el.

— Uită-te la mine, Leigh. Vreau să știi că nu regret deloc ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Pentru prima dată de când se dăduse jos din pat, Leigh îi întâlni privirea. Se uită la el cu ochii mijiți, cu o privire rece, și zise:

— Oh, mă simt atât de ușurată! Bine că măcar tu nu regreti ce s-a întâmplat. O să dorm mai bine la noapte știind lucrul ăsta. Până una-alta, *ia-ți mâinile de pe mine.*

El se dădu la o parte.

— Leigh. Nu asta am vrut să spun. Te rog, mai rămâi măcar un minut...

Ceva din felul în care el lăsase fraza neterminată le-a dat de înțeles amândurora că invitația, deși sinceră, nu era de fapt ceea ce-și dorea el. Părea sătul și obosit, ca un bărbat epuizat de gândul că iar are de-a face cu isteriile postcoitale ale unei femei.

Ea ar fi dat orice ca el să-i spună că o iubește din clipa în care a cunoscut-o și că nu era doar o nouă cucerire extraconjugală a legendarului Jesse Chapman – că ea, Leigh Eisner, era altfel –, dar știa că n-o să se întâmple așa. Își aruncă geanta pe umăr și ieși țanțoșă pe ușa din față, cu capul sus, surprinsă și tristă în același timp că Jesse nu vine după ea.

Trei bărbați nu fac din tine o femeie fatală

Pur și simplu Adriana nu-și aducea aminte când a așteptat ultima oară cu atâta nerăbdare să sune telefonul. La școală, înainte de pubertate, când, asemenea celorlalte fete, se întreba dacă va fi invitată la dans? Poate. De câteva ori fusese destul de nerăbdătoare să afle de la cabinetul medical al campusului cum a ieșit testul de sarcină, și mai era acel mic incident din Ibiza, cu praful de cocaină, pentru care a fost nevoie să-și caute repede un avocat ca lumea... Nici atunci nu i-a fost ușor să aștepte. Dar de data asta era altfel: își dorea atât de mult să fie sunată de cei de la revista *Marie Claire* să-i dea vestea cea bună, că nici nu se mai gândea la altceva.

Nu că se aștepta la altceva decât la o veste bună, firește – dacă era să se ia după întâlnirea de ieri cu doamna redactor-șef, era convinsă că făcuse impresie bună –, dar redactorii ăștia de la reviste erau imprevizibili. Nu cum fusese îmbrăcată o neliniște pe Adriana (ce femeie normală la cap n-ar aprecia contrastul dintre o rochie vaporosă Chloe, pantofi Sigerson veritabili și un cojocel supărat foc care se închidea strâns în talie?) sau cum decursese întâlnirea (amândouă

au băut apă Pellegrino și au schimbat păreri despre cei mai buni chirurghi plastici din oraș); se tot întreba de ce Elaine Tyler voise să se întâlnească cu ea de la bun început.

Așa cum promisese, Mackenzie a sunat-o pe Adriana la câteva zile după dineul acela să vadă dacă o interesează să dea probă pentru o rubrică cu sfaturi despre sex și relații de dragoste, la care Mackenzie ar adăuga și ea niște comentarii ca să descrie talentele înnăscute ale Adrianei în materie de bărbați. Dacă totul mergea așa cum se așteptau, Elaine urma să aprobe rubrica pe o perioadă de probă pe site-ul revistei, apoi ar aștepta să vadă reacția cititoarelor. Adrianei i-a luat doar o după-amiază să compună jumătate de duzină de eseuri (cine s-ar mulțumi numai cu unul?), misive cu titluri de genul „Sex da, dormit nu” sau „Încercam doar să fiu prietenoasă și alte scuze tâmpite”. Era foarte convinsă că împărtășise din înțelepciunea ei cu greu dobândită, păstrând în același timp un ton simplu și amuzant, atunci de ce naiba insistase Elaine să se întâlnească cu ea? Mai precis, de ce nu sunase încă nimeni de la biroul lui Elaine? Fraiera de Adriana dăduse numărul de telefon de acasă când secretara Elainei îi ceruse informațiile de contact și, când a vrut să se corecteze și să-i dea numărul de mobil, fata i-a făcut semn că nu-i trebuie. Era aproape ora șase și era vineri! În câteva ore trebuia să se extragă de sub păturica ei preferată din blană de nură și să se pregătească pentru întâlnirea cu Toby. Astea chiar își imaginau că ea n-are altceva de făcut decât să stea și să aștepte să sune telefonul?

— Plic-tisitor! croncăni Otis. Mare plic-tisală!

Se așezase pe glezna Adrianei acoperită cu pătura și o privea în timp ce ea se uita la televizor.

— Bine, bine, era doar o reclamă. Haide, uite. Începe din nou.

Otis își roti capul spre televizor și începu să se uite foarte concentrat la serialul *The Hills*.

Adriana se întinse spre el și îi mângâie spatele mătăsos. Otis se arcui sub mâna ei, încântat de masaj, iar Adriana zâmbi mulțumită de progresele pe care le făcuse pasărea. După nesfârșite țipete, multe nopți nedormite și nenumărate telefoane în care Adriana a amenințat-o pe Emmy că-l mutilează și-l dezmembrează pe Otis dacă nu venea imediat să și-l ia, pasărea și fata s-au împrietenit.

Noroc cu revelația ei salvatoare – fără ea, cine știe ce s-ar fi ales de bietul Otis. Se întâmplase abia săptămâna trecută și a fost o surpriză bine-venită. Adriana tocmai se dezbrăcase de pijamale și turna sare de baie în cadă când, de pe stînghia lui de lângă toaletă, Otis a strigat: „Graso!“. Instantaneu Adriana și-a ațintit privirea în oglindă să se asigure că nu se umflase peste noapte; când a văzut mulțumită că pulpele ei arătau ferme ca întotdeauna, s-a întors să se uite la Otis. Stătea pe o bară din colivia lui metalică, cu capul în jos, cu ciocul încremenit în ceea ce s-ar putea descrie o expresie tristă. Dar mai ales se privea în oglindă și, chiar când Adriana a înțeles importanța acestui fapt, Otis a slobozit un oftat trist și lung și a cârâit „Grăsană“ cu un calm resemnat.

Abia atunci Adriana și-a dat seama că Otis credea că *el* e gras, nu ea.

În tot acest timp în care Otis strigase „graso“ și „grăsană“, de fapt el strigase după ajutor! Probabil că el știa că Emmy îi oferea întotdeauna prea multă mâncare în încercarea disperată de a-l liniști. Bietul de el! Cum să se controleze când în colivia lui se perindau cantități interminabile de semințe procesate de la magazinul pentru animale? Adriana a căutat imediat pe internet câteva site-uri despre nutriția corespunzătoare pentru specia de papagali gri, africani și a constatat îngrozită că mâncarea preambalată pentru păsări care se găsește în comerț ducea garantat la obezitate morbidă și moarte prematură din cauza îmbolnăvirii rinichilor. Să nu mai vorbim de impactul psihologic pe care îl avea asupra lui! Să te privești în oglindă zi de zi – să-ți trăiești viața într-o colivie în fața oglinzii! – și să recunoști că ești supraponderal, dar incapabil să faci ceva în privința asta... ei bine, Adriana nu credea că există ceva mai rău de-atât!

Asta a schimbat cu totul situația. Îndată ce a înțeles că furia și insultele lui Otis nu erau îndreptate împotriva ei, a cuprins-o simpatia pentru mica creatură dolofană. Chiar în după-amiaza aceea i-a telefonat lui Irene Pepperberg, ea însăși o legendă vie în materie de papagali, și a întrebat-o cu ce îl hrănea pe Alex, renumitul ei papagal gri african care avea un vocabular mai bogat decât al unui elev mediu de clasa a opta. Înarmată cu noile informații și cu o dorință foarte străină ei de a ajuta, Adriana s-a dus glonț la Whole Foods, piața țăranilor din Union Square, la un magazinăș pentru animale și la un veterinar specializat în păsări exotice. I-a trebuit o săptămână **de atunci, susținută, oltăna cum**

transformarea stilului de viață al lui Otis se apropia de sfârșit.

Era greu de spus ce anume a avut cel mai mare efect, dar Adriana bănuia că noua locuință a lui Otis. I-a fost confiscată colivia rahitică din aluminiu cu mirosul ăla scârbos și barele oribile de sârmă care arătau – și sunau – ca niște obiecte dintr-o celulă de tortură din Orientul Mijlociu. A înlocuit-o cu o casă adevărată pentru păsări: un cuib lucrat din lemn cât un dulap de mare, proiectat de unul dintre cei mai buni arhitecți din New York și construit de un reputat contractant care a executat proiectul impecabil. Cadrul era făcut din stejar masiv pe care Adriana l-a comandat vopsit în culoarea cafelei ca să se potrivească cu mobila din camera de zi; podeaua și tavanul erau făcute din granit; pereții erau din plasă de inox; iar panoul din față, făcut din acrilic incasabil, părea că e de sticlă. Comandase la un fotograf renumit de la *National Geographic* un poster de înaltă rezoluție, reprezentând o junglă luxuriantă, îl laminase și îl așezase în spate, astfel încât Otis să se simtă ca în natură, și mai ceruse să se instaleze un sistem de iluminat cu spectru larg ca el să nu se mai chinuie atâta cu ziua și noaptea. La sfatul unui specialist în comportamentul papagalilor, Adriana atârname înăuntru tot felul de polițe pe care să stea, leagăne, scărițe, cutiute pentru mâncare și stînghii, deși după câțva timp a mai scos câteva accesorii de teamă că spațiul era prea aglomerat. Merita fără îndoială cei opt mii de dolari pe care îi cheltuise, lucru care s-a văzut și din faptul că Otis a început pur și simplu să cânte când a dat prima dată cu ochii de noua locuință. Adriana era sigură că

l-a văzut zâmbind când s-a uitat la panorama junglei de pe stîngia lui din bambus.

Credea că și dieta lui Otis, care includea numai grăunțe bogate în substanțe nutritive, fructe și legume, contribuise mult la îmbunătățirea imaginii despre propriul lui corp. Adriana achiziționase o mare cantitate de grâu quinoa foarte nutritiv, pe care îl suplimentase cu fructe de pădure, morcovi organici și – pentru calciu – două porții săptămânale de iaurt grecesc. După ce a descoperit că Otis prefera gustul apei Fiji în locul apei Evian și Poland Spring, Adriana îi umplea sticla de trei ori pe zi să fie sigură că elimină toate toxinele. O vizită la îngrijitorul de păsări ca să-i facă baie, să-i lustruiască penele și să-i taie din gheare a completat regimul de întinerire.

Cât de mult însemna puțin răsfăț! Adriana își zise să țină minte chestia asta în caz că vreodată o să se îndoiască de faptul că e important să se răsfete (oricât de improbabil era așa ceva). Otis părea o altă pasăre. Cânta, ciripea, bălăngănea din cap în ritm de bossa-nova, muzică ce răsuna în permanență în apartament. În doar o săptămână, se metamorfozase din bestia agresivă, închisă în baie, într-un tovarăș de joacă simpatic căruia îi plăcea să se ghemuiască pe sofa. În această dimineață demonstrase cât de mult se schimbase când, în sfârșit, a dat răspunsul corect, după câtă instrucție făcuse Adriana cu el.

— OK, Otis, încearcă să te concentrezi, *querido*, gânguri ea scoțând o oglinjoară din sertarul măsutei de toaletă. Merseră în camera de zi și se așezară amândoi pe podea unde Otis ciugulea fericit un morcov și Adriana îl învăța cuvinte noi.

— Fii atent, eu am să-ți arăt oglinda și tu ai să-mi spui pe cine vezi, bine? Nu uita, ești o pasăre deșteaptă, frumoasă, care nu are de ce să-i fie rușine. Ești gata?

Otis continuă să molfăie.

Adriana îi puse oglinda în față și așteptă ținându-și respirația. Erau aproape, simțea asta, dar până acum Otis nu reușise să meargă mai departe de strigătul „Graso!” când vedea reflexia propriei lui imagini. Ținu oglinda nemișcată și așteptă, sperând ca el să spună cuvintele potrivite.

Era clar fermecat de propria lui imagine – semn bun, dacă era să se ia după așa ceva – căci își înfoie ușor penele și deschise puțin ciocul. Părea să fie mulțumit de ce vede, deși evident că n-avea cum s-o spună. *Haide*, îl îndemna Adriana, *poți!* Și atunci, cu capul ridicat țăntoș și ochii strălucind, Otis croncăni:

— Frumușico!

Adriana era cât pe ce să leșine de bucurie.

— Oh, ce băiat cuminte! spuse ea cu voce entuziasmată de fetiță. Ce băiat cuminte ești! Vrea băiatul ceva bun?

Decisese să-l mai lase pe Otis cu confuzia de gen – deocamdată cel puțin. Era destul timp pentru toate, dar pe ea o îngrijorase cel mai mult zdrobitoarea lui lipsă de autorespect.

— Strugure! croncăni Otis vădit încântat. Frumușico! Strugure! Frumușico! Strugure!

Când rostea cuvintele se bâțâia de sus în jos pe gamba Adrianei.

— Un strugure fără pesticide, vine imediat pentru... pentru cine? Cine vrea strugure? Băiatul frumos primește strugure! Adriana îl ridică pe brațul canapelei și se duse la bucătărie. Tocmai

căuta în frigider după castron când începu să sune telefonul.

— Alo? zise Adriana ușor iritată că a fost întreruptă. Își sprijinea mobilul între umăr și bărbie în timp ce aranja câțiva struguri pe o farfurie de aperitive.

— Adriana? întrebă grăbită o voce de femeie.

Pe Adriana o scoteau din sărite cei care sunau și întrebau cum te cheamă înainte să se prezinte, dar se strădui să fie politicoasă.

— Chiar ea. Cine întreabă, vă rog?

— Adriana, sunt Mackenzie. Bună, iubito! Fii atentă, am o veste nemaipomenită. Te-ai așezat?

O veste nemaipomenită sună bine, se gândi Adriana anticipând ce voia să spună. O veste nemaipomenită însemna că Elaine a decis să posteze unul (poate chiar mai multe) din eseurile ei pe site-ul revistei *Marie Claire*. O veste nemai-pomenită ar putea fi și că Elaine a plăcut-o pe Adriana atât de mult încât avea de gând s-o ia colaboratoare permanentă pentru site, cu un link super pe pagina de pornire și (evident) o fotografie artistică a autoarei însăși. Autoare! Cine și-ar fi imaginat că ea, Adriana de Souza, avea să înceapă o carieră... ca autoare! Și încă una care cu siguranță va culege mii, dacă nu chiar milioane de laude în fiecare zi. Fetele ar redirecționa linkul ei către toate prietenele lor, atașând câteva notițe de genul „Ia citește aici” și „atât de adevărat” și „ce amuzant e”, în timp ce bărbații ar vizita pe furiș site-ul ca să se uite cu admirație la fotografia de autor a Adrianei și poate că ar prinde și câte un pont sau două din tabăra adversă. Era mult prea fabulos ca să poată cuprinde totul.

— M-am așezat, m-am așezat, spuse ea, încercând să se abțină să nu chiuie de bucurie.

— Ei, tocmai am ieșit dintr-o ședință cu Elaine. Pauză. A fost foarte impresionată de tine.

— Da?

— Foarte. Lucrez aici de aproape nouă ani și nu cred că am mai văzut-o vreodată atât de entuziasmată de o idee.

— Serios? Asta înseamnă că o să publice pe site unul din articole?

Evident că era așa, dar Adriana trebuia s-o audă spunând lucrul ăsta. Se gândea deja cui să spună mai întâi. Fetelor? Lui Toby? Mamei ei?

A mai urmat o pauză, suficient de lungă să-i stârnească Adrianei nerăbdarea, după care Mackenzie spuse:

— Ăă, de fapt, nu la asta s-a gândit.

Nu la asta s-a gândit? Dar i-a plăcut! îi venea Adrianei să țipe. Chiar tu ai spus! Cum a fost oare posibil să înțeleg greșit? se întrebă ea în timp ce se așeză alături de Otis pe canapea și puse farfuria cu struguri între genunchi. Îl mân-gâie pe spate în timp ce el atacă fructul cu bucurie. Apoi începu să demonteze toată ideea aceea stupidă. Americancele nu aveau să se schimbe nici-odată – la naiba, de zeci de ani le plăcea să fie femeia-bărbat – atunci ce rost avea? Și-apoi, chiar avea nevoie de o astfel de expunere? Publicitatea era una, dar expunerea pe web, cu toate site-urile alea de prost gust și tot felul de obse-dați... bleah! I se încrețea pielea numai când se gândea. Era timpul să pună capăt acestei aiureli o dată pentru totdeauna.

— Oh, nu? Ce păcat, zise ea cu ipocrizie. Îți mulțumesc că m-ai sunat să...

— Adriana! Taci odată din gură și ascultă. Este adevărat că pe Elaine n-o interesează niște

articole postate pe site, dar asta numai pentru că – ești gata să auzi ce urmează? – vrea să te angajeze ca editorialist! Îți vine să crezi?

— Ce?

— Editorialist!

— Editorialist? întrebă din nou Adriana. Min-tea ei refuza să proceseze cuvântul.

— Da! În ediția tipărită a revistei.

— Pe care l-a ales?

— Adriana, nu cred că înțelegi ce spun. Le-a ales pe toate! Cred că vrea să înceapă cu „Nu doream decât să fiu prietenoasă“, dar până la urmă le publicăm pe toate.

— Pe toate?

— Unul pe lună. În fiecare lună. În funcție de reacția cititoarelor, care și eu și ea credem că va fi excelentă, o să facem o rubrică periodică. O s-o intitulăm „Ghidul braziliencei de manipulare a bărbaților“.

— Oh, Doamne! Oh, Doamne! Adriana renunțase complet să mai facă pe serioasa, dar nici că-i păsa.

— Știu! E fenomenal. Uite ce e, trebuie să fug la o ședință, dar o s-o rog pe secretara mea să facă toate aranjamentele pentru ședința foto. Închidem numărul din martie în două săptămâni, așa că va trebui să ne grăbim, deși cu timpul ne-am descurcat întotdeauna. Ți se pare în regulă?

— Perfect, murmură Adriana.

— Ah, și încă ceva, Adriana. Jack m-a sunat aseară și m-a invitat să ieșim împreună weekendul ăsta și...

Asta o scoase brusc pe Adriana din reverie.

— Aseară? Joia? Dar ce își închipuie el că ești tu? Vreo fraieră care n-are ce face și stă să-l aștepte pe el să sune? În nici un caz nu poți să...

Mackenzie începu să râdă.

— Poți să taci din gură o clipă? I-am spus că sunt ocupată tot weekendul chiar dacă singurul lucru din programul meu este să iau prânzul cu maică-mea sâmbătă și – făcu o pauză și inspiră adânc – el a spus că nu mă mai reține dacă îi spun când aş putea, într-o seară, săptămâna viitoare... Ieșim marți. A făcut deja rezervări.

— *Querida!* Sunt atât de mândră de tine. Ai putea să scrii chiar tu rubrica!

Adriana era extrem de mulțumită de cum evoluau lucrurile. Nu numai că asta spunea foarte multe despre priceperea și sfaturile ei, dar, din puținele lucruri pe care le știa despre Mackenzie, se pare că era o femeie care merita un bărbat adevărat care s-o iubească. Erau numai vești bune.

Mackenzie începu să râdă, simțindu-se atât de fericită și de bucuroasă, încât Adriana parcă era un picuț geloasă. Își amintea cum e să te bucuri atât de mult pentru că ai cunoscut un tip.

— Nu, deocamdată îi las pe profesioniști s-o facă. Dar ar putea fi o introducere bună pentru primul tău articol: o povestioară adevărată cu ilustrații despre cum acționează farmecele tale chiar și asupra celei mai înrăite și mai încăpățâ-nate editoare singure din tot Manhattanul.

— Fostă înrăită, în curând deloc singură, îi reaminti Adriana.

— Cam așa. Bine, trebuie să fug. Vorbim mai târziu?

— Cred că da. Îți mulțumesc foarte mult, *querida*. Ciao!

Adriana se prăbuși pe canapea și îi făcu semn lui Otis să vină lângă ea. El scoase un scurt ciripit recunoscător și țopăi în poala Adrianei. O atinse pe mână ca să-i mai dea un strugure, dar Adriana era deja ocupată să formeze un număr de telefon.

— Biroul lui Leigh Eisner, se auzi vocea plictisită a secretarei.

— Bună, Annette, sunt Adriana. Poți să mi-o dai pe Leigh, te rog?

— Acum n-o am. Te sună ea când se eliberează?

Adriana n-avea chef de jargonul secretarei.

— Ei bine, draga mea, va trebui s-o găsești. E o urgență.

— Așteaptă, te rog, spuse Annette scurt.

O clipă mai târziu pe fir se auzi vocea exasperată a lui Leigh.

— O urgență? întrebă ea. Te rog, nu-mi spune că iar m-ai sunat pentru că nu mai găsești nicăieri gelul de duș preferat Molton Brown. Parcă asta a fost urgența de data trecută.

— N-o să-ți vină să crezi, fredonă Adriana neluând în seamă ce spunea Leigh. Pe bune n-o să-ți vină să crezi.

— Vai de mine! Nu se mai găsesc nici lumânări parfumate? Ce se face fata? se smiorcăi ea.

— Vrei să-ți ții gura? Te sun în calitate de prietenă, nu de cumpărător frustrat. Fraiera de mine credeam că te-ar interesa să știi și tu că s-ar putea să apar în numărul din luna martie a revistei *Marie Claire*.

Leigh căscă plictisită la celălalt capăt al firului.

— Mmm, serios? Felicitări. Asta ar fi, a câta, a o mie suta oară când aleg una din fotografiile tale de model? Sau te referi la rubricile despre petreceri? În cazul ăsta, ar fi a unsprezece mia oară.

— Ești o javră, declară Adriana. Dacă ai tăcea și tu din gură, ți-aș spune că n-are de-a face cu portretele mele sau fotografiile de la petreceri. O să fiu editorialist.

Leigh, care între timp îi dădea instrucțiuni în șoaptă secretarei sale, se opri la mijlocul propoziției și rămase absolut mută preț de douăzeci de secunde.

— O să ce? întrebă ea într-un târziu.

— Ai auzit și tu. O să fiu editorialist. Editorialist în ediția tipărită. Rubrica se va numi „Ghidul braziliencei de manipulare a bărbaților” și o să dea sfaturi despre cum trebuie să te porți cu bărbații.

— Vrei să spui cum să-i seduci.

— Da, firește că vreau să spun cum să-i seduci! Ce altceva vor femeile să știe? N-o să fie ușor și eu, una, nu cred că ar fi putut să găsească o persoană mai potrivită decât mine pentru chestia asta.

— Nici eu nu cred, murmură Leigh. Părea nu doar sinceră, dar și impresionată, iar Adriana nu se putu abține să nu zâmbească. Adriana, scumpo, nu cred că e prea devreme s-o spun, dar în viața mea n-am fost mai sigură de un lucru: s-a născut o stea.

Emmy oftă din greu în timp ce închise robinetul cu piciorul, apoi închise ochii, scufundându-se cu pieptul și picioarele sub apă. Stătea în cada hotelului deja de o jumătate de oră, când moțăind, când citind, sub jetul plăcut de apă caldă pe care o lăsa să curgă la interval de câteva minute ca să mai împrășteze apa din cadă. Nu-i păsa că mâinile i se încrețiseră, că de pe frunte începuseră să i se scurgă șiroaie de transpirație sau că era de-a dreptul iresponsabilă față de mediul înconjurător. Ce mai contau toate astea când putea să stea întinsă acolo în prima zi din Anul Nou, după o noapte lungă și minunată, în care a băut și a făcut dragoste, să se simtă atât de liniștită și de relaxată?

Îl chema Rafi, cam așa ceva, și era un dulce. Emmy fusese uimită să vadă câte lucruri s-au schimbat în cincisprezece ani de când fusese în Israel, dar, din fericire, frumusețea bărbaților de aici nu era unul din ele. La o adică, acum erau și mai adorabili, toți soldații aceia tineri și bine făcuți, îmbrăcați în uniformă, și confrății lor mai mari, arătoși, care păreau într-o formă fizică și mai bună la treizeci de ani sau chiar patruzeci de ani decât partenerii lor americani. Oriunde se uita, dădea cu ochii numai de specimene cu tenul măsliniu, părul negru și mușchi frumos sculptați și, în această abundență de bărbați, Rafi era unul dintre cei mai cei.

S-au cunoscut cu două zile în urmă, într-o joi, într-un restaurant din Tel Aviv, numit Yotvata.

Era o adevărată instituție în Israel, un loc deloc pretențios, dar vesel, chiar pe promenada din apropierea plajei, care era specializat în salate uriașe foarte bune și cocteiluri delicioase din iaurt și fructe. Toate ingredientele folosite în restaurant proveneau direct de la kibbutzul cu același nume de la granița cu Iordania, pe Valea Aravah.

Emmy n-a mai stat pe gânduri când *chef* Massey i-a cerut o listă cu zonele și bucătăriile mai puțin cunoscute care ar putea servi drept surse de inspirație pentru noul local de lux pe care dorea să-l deschidă la Londra. Nu mai mâncase în Yotvata de când fusese ultima oară în Israel – la vârsta de treisprezece ani, de ziua ei de bar mitzvah, apoi doi ani mai târziu de ziua lui Izzie de bar mitzvah – dar tot și-l mai amintea ca pe un loc unde mâncase cea mai proaspătă și mai gustoasă mâncare. Ea i-a vorbit despre preocuparea restaurantului de a servi lapte și faptul că bucătarul folosea numai fructe și legume organice.

Lui *chef* Massey i-a plăcut și a rugat-o să-l însoțească într-o călătorie de documentare în Israel, unde să caute idei pentru a-și diversifica meniul și cu alte sortimente în afară de obișnuitele salate verzi Căsar/grecească și cu sos vinagrette, dar și să experimenteze diferite tipuri de bucătărie din Orientul mijlociu. În ce-o privește pe Emmy, era bine-venit orice motiv pentru a pleca din New York de Revelion, iar dacă destinația era Israel, cu atât mai bine. La ce nu se așteptase ea era ca el să renunțe la călătorie în ultimul moment, pretinzând că trebuia să fie împreună cu familia când toată lumea știa că de

fapt se întâlnea în St. Barths cu prietena lui pachistaneză care era fotomodel. Emmy se temuse că nu va mai pleca, dar a trimis-o totuși pe ea.

Emmy a intrat în restaurant așteptându-se să ia masa cu versiunea israeliană a unei responsabile de PR: una bine îmbrăcată, care vorbește repede și enervant de încrezută. În schimb a fost condusă la o masă așezată la geam unde i-a ținut companie clona lui Josh Duhamel cu ochii verzi, o frumusețe sexy printre bărbații israelieni. Lui Emmy nu i-au trebuit decât trei secunde să observe că nu purta verighetă – verificare obligatorie, dar neconcludentă – și alte cinci minute să constate că nu avea prietenă.

— Nu ai o prietenă? se alintase Emmy dându-și seama, dar nepăsându-i că prea se pisecește. Probabil că sunt atâtea fete drăguțe care dau târcoale kibbutzului tău.

Rafi a râs, iar Emmy a știut atunci că avea să se culce cu el.

Ceea ce a și făcut în noaptea aceea, și în dimineața următoare, și în seara următoare. Făcuseră dragoste de exact șase ori în ultima zi și jumătate, atât de mult și cu atâta entuziasm că Emmy a ținut să vadă cu ochii ei permisul de conducere al lui Rafi.

— Dumnezeu, nu glumești. 1978. N-am întâlnit în viața mea un bărbat care să aibă peste douăzeci și unu de ani și care să fie atât de viguros.

El a râs din nou și a sărutat-o pe burtă.

— E o calitate specială, a zis el cu un accent ca din filme.

— Cred și eu, a spus Emmy întinzându-se ca un cățeluș satisfăcut peste cuvertura pufoasă, într-o dulce nepăsare, în ciuda faptului că erau dezbrăcați. Vrei să comandăm micul dejun în cameră? Am un cont de cheltuieli.

El s-a prefăcut îngrozit și a muștrat-o arătând cu degetul.

— Hotelul Dan este bun pentru multe lucruri... covoare, perne, o piscină frumoasă, da? Dar e mare păcat să comanzi micul dejun de la bucătăria lor când Yotvata e la numai câțiva pași.

— Știu, dar pentru acei câțiva pași trebuie să fac un duș, să mă îmbrac și să ies afară. Emmy și-a ținut buza de jos și a făcut ochii mari în cea mai dramatică figură cu putință. Vrei să mă dau jos din pat?

— Nu, nu. Așteaptă aici.

El a dispărut la baie.

Emmy a auzit apa curgând și nu s-a putut abține să nu se simtă puțin dezamăgită că n-o invitase și pe ea. Tocmai ridicase receptorul să comande la room service când a reapărut Rafi.

Ținea desfăcut în mâini un halat de hotel cu care a înfășurat-o ca într-o uriașă îmbrățișare, după care a condus-o la baie.

— Pentru dumneavoastră, doamnă, a spus el, făcând un gest reverențios cu mâna. Cada era plină cu apă caldă și spumă cu parfum de vanilie; o jumătate de duzină de lumânările aprinse erau așezate de jur-împrejur pe suprafața de marmură.

Fără să mai stea pe gânduri, Emmy a lăsat halatul să-i cadă de pe umeri pe podea și s-a băgat în cadă. A intrat mai întâi cu picioarele ca

să se obișnuiască, apoi s-a lăsat încet în apă. Când în sfârșit s-a scufundat cu tot corpul în apa caldă, a închis ochii și a gemut de plăcere.

— E minunat. Vino și tu.

— Nu, nu.

El a făcut semn că nu și s-a aplecat s-o sărute ușor pe buze.

— Asta e numai pentru tine. Mă întorc într-o jumătate de oră cu un ospaț.

A mai sărutat-o o dată, apoi a plecat.

Așa că ea a lenevit. S-a înmuiat. S-a refăcut. El a lipsit mai mult de o jumătate de oră, dar lui Emmy nici că-i păsa. A avut timp să se dea cu lapte hidratant cu miros de vanilie din cel pus la dispoziție de hotel și să se aranjeze frumos în cămășuța pe care o cumpăraseră cu o zi înainte dintr-un mic magazin de lenjerie de pe Sheinken Street. Nu mai ținea minte de când nu-și mai cumpăraseră ceva atât de drăguț și de sexy, dar n-a putut rezista când a văzut-o în vitrină. Moli-ciunea jerseului de culoare roz se simțea minunat când s-a îmbrăcat cu ea, iar dantela de culoare verde cu care era festonat decolteul o făcea să pară comodă și sexy în același timp. *Adriana ar fi foarte mândră*, s-a gândit ea zâmbind. Începuse 2008 în brațele unui străin sexy și era foarte mulțumită de treaba asta. Când Rafi a revenit cu sacoșele în brațe, ea era, ca prin minune, pregătită pentru o nouă rundă.

— Vino înapoi în pat, s-a pisicit ea, lăsându-l mai întâi să așeze pungile, după care l-a tras peste ea.

— Emmy, trebuie să mai și mănânci, a zis el sărutând-o la rândul lui.

Au făcut sex din nou și, chiar dacă erau amândoi prea obosiți ca să termine, tot a fost minunat. Rafi nu i-a dat voie să se dea jos din pat să-l ajute să despacheteze mâncarea, așa că Emmy s-a lăsat la loc pe pernă – patul era prea moale, aproape ca un hamac, dar cine era ea să se plângă? – și s-a uitat la el cum așază cu grijă pe farfurii diferite salate, pâine și iaurt. El a pus totul pe pat și a așezat un cocteil de fructe și o ceașcă de cafea pe noptieră, apoi i-a dat lui Emmy tacâmurile de argint, înfășurate într-un șervet din pânză.

— Poftă bună, a zis el ridicând ceașca de cafea lângă cea a lui Emmy.

— *B'tayavon*, a răspuns ea cu un zâmbet.

Rafi a făcut ochii mari nevenindu-i să creadă.

— Suntem împreună de două zile și nici nu mi-ai spus că vorbești *ivrit*!

— Pentru că nu vorbesc *ivrit* – am fost la școala evreiască la fel ca toți copiii evrei din America și am avut ca învățătoare o femeie extrem de grasă care, pe lângă rugăciuni, ne-a învățat o mulțime de cuvinte despre mâncare.

— Ce cuvinte mai știi?

— Hmm, să mă gândesc. Știu *m'tzi-tzah*.

Rafi a izbucnit în râs și aproape că a scuipat mâncarea din gură.

— Învățătoarea ta de la școala evreiască v-a învățat cum se zice *felație*?

— Nu, pe asta o știu de la Max Rosenstein. Emmy a sorbit din cocteilul de fructe. Cum de vorbești engleza atât de bine? Și te rog scu-tește-mă de chestia aia că „americanii sunt singurii care nu învață limbi străine“.

— Dar e adevărat, a protestat Rafi.

— Bineînțeles că e adevărat; doar că m-am săturat să tot aud. Deci? Cum ai învățat să vorbești așa?

El a ridicat din umeri și a părut puțin rușinat.

— Maică-mea e americană. L-a cunoscut pe tata când a plecat să-și facă studiile în străinătate, apoi a rămas. Având în vedere lucrul ăsta, ar trebui să vorbesc mult mai bine, dar ea aproape că nu vorbea niciodată cu noi în engleză deoarece tata nu prea înțelegea, iar ea voia să învețe ebraică.

— Incredibil, a spus Emmy.

— Nu chiar. S-o auzi pe soră-mea. Acum locuiește în Pennsylvania. Engleză, ebraică și un accent olandez de Pennsylvania, toate la un loc.

Emmy a tras pătura în jurul ei în timp ce Rafi îi povestea de toate despre familia lui și cum de el era singurul care a rămas în Israel. Ea încerca să-l urmărească cu atenție, dar cu fiecare cuvânt pe care îl rostea, devenea tot mai convinsă că îl plăcea. Nu era bun de soț, desigur — nici nu mai îndrăzneă să se gândească până acolo —, dar părea un tip foarte de treabă. Odată cu acest lucru de care ea și-a dat seama, s-au strecurat și vechile îndoieli. O plăcea și el? Se vor vedea din nou în State? Oare avea să se răzgândească și să dispară și el așa cum a făcut Paul în noaptea aceea la Paris?

— Foarte interesant, a murmurat Emmy. Totul e foarte clar, dar cum ai devenit responsabil PR? Fiindcă trebuie să-ți spun că nu prea ești genul.

— Am terminat Limbi Străine... engleza.

— Am priceput.

— Dar tu? a întrebat Rafi luând în furculiță niște salată cu bucăți de brânză de capră.

— Dispoziție de la Guvern.

El a făcut o figură care părea să spună „fugi de-aci“ și i-a dat un ghiont.

— Nu știu, nimic interesant, a spus Emmy și vorbea serios — nu-i plăcea când oamenii îi cereau să povestească despre viața ei fiindcă nu prea avea ce povesti. Născută și crescută în New Jersey, într-o suburbie foarte plăcută, cu școli publice bune, echipă de fotbal și toate celelalte. Tata a murit când aveam cinci ani, așa că nu prea mi-l mai amintesc, apoi pe mama n-a mai interesat-o. Era întotdeauna alături de noi, dar de fapt nu era, înțelegi? S-a recăsătorit în urmă cu câțiva ani și s-a mutat în Arizona, așa că nu o vedem prea des. Sora mea mai mică, acum însărcinată cu primul ei copil, este medic în Miami. Ia să vedem, ce altceva vrei să mai știi? Am făcut studiile la colegiul Cornell și atunci m-am decis să mă fac bucătar, așa că m-am dus la o școală de artă culinară, apoi am zis că nu mai vreau să mă fac bucătar și așa am renunțat. Fascinant, nu-i așa?

— Bineînțeles că e.

— Mincinosule.

— Mi se pare că ai o slujbă mișto, a zis Rafi.

— Asta așa e. De șase luni abia, dar până acum mi-a plăcut.

— Cum să nu-ți placă să călătorești peste tot în lume, să stai la hoteluri frumoase și să ai aventuri cu străini?

— Nu fac chestia asta! a protestat Emmy.

— Acum tu ești mincinoasă.

— Nu toate hotelurile sunt frumoase....

Rafi a râs, un râs sănătos, bărbătesc și a înghiontit-o din nou.

— Ei, nu mă plâng. Sunt onorat să fiu tipul cu numărul șase sute doisprezece sau la cât ai ajuns tu.

Mai degrabă șase, și-a zis Emmy în sinea ei. Ceea ce, având în vedere că Duncan fusese al treilea, era un număr destul de respectabil: de când începuse Turneul Curvăsăreliei, în iunie trecut, reușise să dubleze numărul la care ajunsese în aproape treizeci de ani. Cu puțin efort, trecuse hopul, cum s-ar zice, iar George fusese startul perfect. A urmat australianul din săptămâna de dinainte, care acum locuia la Londra, dar care crescuse în Zimbabwe fiindcă părinții lui aveau o firmă de safari – era cam necizelat și cam flușturistic și, cu toate că nu era blond și nici măcar pe jumătate la fel de drăguț, îți amintea de Leo din *Blood Diamond* după câteva pahare de votcă cu gin tonic. Emmy a stat acolo doar în weekend și a fost ocupată până peste cap, dar care fată din lumea asta l-ar fi ratat pe acest Mick Dundee? Iar acum pe lista ei se adăuga Rafi care era un dulce. Toți trei fuseseră absolut respectuoși, dacă nu de-a dreptul reverențioși, iar Emmy nu-și amintea să se fi simțit vreodată mai sexy și mai stăpână pe ea. Atâta timp cât era în siguranță, și era – folosind pilule și prezervative – și nu avea speranțe absurde în legătură cu ce avea să urmeze – în general, absolut nimic – erau destule lucruri de care să se bucure. Tocmai de aceea o deranja atât de mult că Leigh și Adriana au început brusc să disprețuiască acest dezmăț pe care altădată îl încurajau cu atâta entuziasm.

Când le-a spus despre australian, amândouă au râs și au aplaudat cucerirea pe care o făcuse. Leigh a declarat oficial că nu mai exista riscul

să rămână asemenea unei cântărețe care a lansat și ea un hit și, pe urmă, pa! Ca de obicei, Adriana a insistat să afle detalii despre mărime/ poziție/fetiș și a părut de-a dreptul invidioasă când Emmy le-a oferit cu mare plăcere. Turneul Curvăsărelui a fost declarat oficial deschis și în plină desfășurare. În ce-l privește pe Rafi, Emmy se așteptase la același entuziasm din partea lor, poate chiar mai mult, în special ieri când i-a telefonat Adriana, dar aceasta a părut mult mai potolită.

— Hei, un an nou fericit! îi răspunsese Emmy la telefonul mobil. Ce mai e pe-acasă?

Adriana a oftat.

— E minunat la São Paulo și mă bucur să-i văd pe toți, dar cred că o săptămână întreagă între Crăciun și Anul Nou e deja prea mult.

— Dar presupun că tatăl tău este fericit.

— E în al nouălea cer. E singura dată pe an când vin toți copiii lui, așa că ce poți să faci? E un spectacol la comandă, dar atâta vreme cât toți înțelegem lucrul ăsta, venim și zâmbim, nu e chiar așa insuportabil.

Emmy a râs în sinea ei de ceea ce i se părea Adrianei insuportabil: vreme tropicală, un domeniu imens, mai mulți servitori decât la un hotel mediu și o săptămână întreagă în care să nu faci altceva decât să mănânci, să bei și să vizitezi vechi prieteni. A decis să schimbe subiectul înainte să apuce să zică vreo răutate.

— Ei, ia ghicește! Se pare că aseară am cunoscut – în sensul biblic – un israelian supermișto. Iar seara asta o s-o petrecem împreună.

Adriana a fluierat cu admirație.

— Uau, *querida*. Ce repede te-ai mișcat! Ca fulgerul.

— Hai, zău așa, nu-mi spune că n-ai sări să te culci cu un soldat!

— Firește că aş sări. Dar parcă numai ce-a fost Croc Dundee weekendul trecut? Sau confund eu? Vai de mine, Emmy, nu m-am gândit nici-odată c-o să pierd șirul bărbaților cu care ieși tu.

Oare Adriana era supărată pe Emmy? O judeca? Să îndrăznească să creadă că poate chiar o invidia?

— Rafi e drăguț și inteligent, e o dulceață. Ne-am simțit foarte bine împreună.

— Să nu uităm că e evreu, a zis Adriana, iar Emmy parcă o și vedea arătând muștrătoare cu degetul. Știm cu toții ce înseamnă asta... soțul ideal!

Emmy a oftat teatral.

— Acum șase luni, tu și Leigh spuneți sus și tare că nu trebuie să-mi caut un soț, că trebuie negreșit să-mi extind repertoriul sexual. Și-acum, când eu exact asta fac, nu vorbiți decât de mărițiș!

— Foarte bine, *querida*, liniștește-te. Firește că vreau să te distrezi și tu. Hai să vorbim despre altceva – cum ar fi despre mine.

Emmy a început să râdă în timp ce butona canalele pe televizorul dat fără sonor.

— Mi se pare normal. Ce mai face domnul Baron? Minunat ca întotdeauna?

— Face bine. S-a întors la filmări în Toronto. Dar am să-ți dau o veste.

— Nu-mi spune că...

— Nu, nu ne-am căsătorit. Totuși...

A făcut o pauză de efect în timp ce lui Emmy îi venea s-o strângă de gât.

— *Marie Claire* o să-mi publice articolele!

— Articolele? Emmy ştia că nu e prea drăguţ din partea ei, dar era pentru prima dată când auzea aşa ceva.

— Da, îţi vine să crezi? Am cunoscut-o pe una dintre redactoriţe la un dineu la care m-a luat Toby în noiembrie şi am învăţat-o regulile seducţiei — ceea ce, aş putea adăuga, a dat rezultate frumoase deoarece încă se mai întâlneşte cu tipul pe care l-a cunoscut în seara aia —, iar acum vrea să-mi publice sfaturile!

Emmy abia reuşea să-şi ascundă stupoarea. Adriana editorialist? Adriana plătită de cineva pentru un lucru făcut de ea? Era aproape inimaginabil.

— Adi, felicitări! Vei avea ocazia să împărtăşeşti din cunoştinţele tale unei noi generaţii de tinere. Incredibil.

— Dumnezeu e martor că au mare nevoie. Americancele astea... Doamne Dumnezeule... dar am să încerc. Uite ce e, trebuie să mă pregătesc pentru prânz. Papa i-a invitat pe toţi vecinii pe la noi de Revelion. Tu unde te duci cu israelianul tău diseară?

— La un restaurant în Tel Aviv, apoi, pot să mai adaug ceva, direct în camera mea de hotel.

Adriana a oftat.

— Parcă aud vorbind o altă Emmy. Îmi încălzeşte sufletul, *querida*, chiar aşa. Doar ai grijă, bine? Nu trebuie să te culci cu fiecare tip pe care îl cunoşti.

— Chiar ai spus tu aşa ceva? Ce naiba ai vrut să spui cu asta? Chiar trebuie să-ţi amintesc că...

Adriana a întrerupt-o cu un râs cântat.

— Trebuie să fug, *querida* ! Distracție plăcută diseară și la mulți ani ! Vorbim anul viitor !

Conversația a făcut-o pe Emmy să se simtă ciudat, puțin descumpănită, așa cum se simțea în liceu când le vedea pe prietenele ei că fură rujuri din Kmart : nu sută la sută vinovată, dar agitată și puțin rușinată. Păi nu făcea exact ce-i porunciseră ele să facă ? Nu încerca să ia pe nimeni de bărbat — nu se gândise la măritiș nici măcar o singură dată în atâtea luni — și tot avea impresia că nu erau de acord. Părea atât de nedrept. Până și îngerașul de Leigh fusese cu doisprezece, poate cincisprezece tipi înainte de Russell și nimănui nu i s-a părut cine știe ce. Și Adriana ! Dumnezeu mare ! Fata asta se culcase cu bărbați (la plural) pe care îi cunoscuse în taxi în drum spre casă când se întorcea dimineața de la petreceri și pe care nu-i mai văzuse niciodată până atunci, și tocmai ea avea tupeul să se arate șocată că Emmy a cunoscut un tip drăguț printr-o relație de serviciu și a luat decizia matură, trează fiind, să-și facă de cap. *Pardon, Adi*, își zise în sinea ei dându-și ochii peste cap, să aibă o *aventură*. Dacă ai făcut sex cu trei bărbați bine și absolut politicoși, asta nu face din tine o femeie fatală.

Promițându-și să nu se mai gândească la pudoarea prietenei ei ca să nu se mai amărască, Emmy dădu farfuria la o parte și se cuibări în brațele musculoase ale lui Rafi.

— Vrei să mergem la un film în seara asta ? se alintă ea, acoperindu-i brațul cu sărutări mărunte. Sau poate să ne uităm la ceva pe canalul cu plată ?

Rafi o mângâie pe păr și se aplecă s-o sărute pe frunte.

— Mi-ar plăcea scumpo, dar trebuie să mă întorc acasă.

Se uită la ceasul de pe noptieră.

— De fapt, ar cam trebui să plec chiar acum.

— Acum? tresări Emmy, aproape lovindu-l cu umărul în maxilar. Nu aveau să stea în pat toată după-amiaza, să facă dragoste, să facă baie și să bea cocteil din fructe și iaurt? Credea că așa vor face cel puțin până la venirea serii, când puteau să se îmbrace cu ce haine găseau pe-acolo și să meargă într-un local tainic unde se mânca bine și unde se duceau doar localnicii. S-ar ospăta cu chifteluțe de năut și hummus și ar bea vin roșu ieftin, apoi s-ar întoarce acasă chercheliți, râzând și ținându-se de mână, îmbrățișându-se tot drumul spre casă. Sătui și obosiți, s-ar prăbuși pe așternuturile reci și ar dormi zece ore, după care s-ar trezi ca să mai facă o dată dragoste înainte ca el s-o conducă la aeroport și să-i sărute lacrimile, promițându-i să vină s-o viziteze la New York de sărbători, dacă nu chiar înainte. Desigur, ea i-ar cunoaște pe părinții lui, apoi — în mod normal, asta ar fi mult prea curând, dar având în vedere că el ar veni tocmai din Israel și că ei erau în Philadelphia, ar fi total aiurea să nu se întâlnească să ia masa împreună, chiar dacă ar fi un prânz rapid, undeva la...

— Emmy, scumpo, ți-am spus de ieri că azi trebuie s-o iau spre sud. Nu-ți amintești? Vocea lui părea îngrijorată, dar Emmy era convinsă că se simțea și o undă de iritare.

Bineînțeles că își amintea, i-a spus că trebuie să plece, dar ea nu crezuse.

Emmy își puse capul pe umărul lui.

— Îmi amintesc, Rafi, dar asta era... asta era ieri. Chiar trebuie să pleci?

Nu-i plăcea vocea ei rugătoare și un picuț cam patetică. Tocmai spusese oricui dispus să o asculte că ea nu dorea decât să se distreze, fără alte pretenții, și acum iat-o agățându-se ca un scai de acest străin. *Te rog, să nu faci cum ai făcut cu Paul*, își repeta ea în gând. *Te rog, te rog, te rog.*

El se îndepărtă puțin de ea și o privi ciudat.

— Mda, trebuie totuși să plec, au fost cuvintele pe care le-a rostit el, dar lui Emmy i s-a părut că aude ceva de genul „Ultimele douăzeci și patru de ore au fost minunate, dar nu într-atât încât să-mi schimb planurile și să rămân cu tine“.

Înțepată, Emmy își trase cearșaful sub braț și se înfășură ca să se acopere mai bine. Da, se simțea expusă și vulnerabilă, dar era mai mult decât atât: se întâmplase brusc, însă acum era foarte conștientă că mai mult ca sigur nu-l va mai revedea pe Rafi. Și ce dacă plecarea lui confirma că doar se simțiseră bine împreună? Asta era, oricum, ceea ce-și dorise. Rafi era simpatice și arăta bine, dar ea abia dacă îl cunoștea și, dacă era să fie sinceră, nu se vedea petrecând tot restul vieții alături de el. Așa că de ce să se supere că pleacă din moment ce el oricum spusese că va pleca? Era foarte simplu, atât de simplu încât Emmy bănuia că orice femeie de pe pământ înțelegea instinctiv ideea, chiar și atunci când nici un bărbat nu era în stare să-și bată capul cu asta: ea nu dorea neapărat ca el să rămână, dorea doar ca el să *vrea* să rămână. Chiar cerea prea mult? Și chiar dacă niciodată

ea n-ar fi de acord să plece cu el – adevărul e că i-ar prinde bine să stea puțin timp singură și fără îndoială că trebuia să recupereze ce avea de lucru – n-ar putea să aibă și el bunul-simț s-o întrebe? S-o invite pur și simplu să vină cu el? Chiar era ceva atât de extraordinar?

El se dădu jos din pat și se duse la baie.

— Mă duc să fac un duș, strigă el închizând ușa. Sper că știi că poți să vii și tu dacă vrei.

Să vin ca să ce? Să facem duș împreună? Să îl însoțesc în călătoria spre sud? Să fiu iubita lui logodnică pentru tot restul vieții?

Era obositor. Dacă avea să facă o astfel de investiție sentimentală în cineva, acela ar trebui să fie cel puțin un prieten adevărat. Dar într-un flirt de ocazie? S-ar putea s-o ia razna. Prin minte îi treceau tot felul de îndoieli. (*Recunoaște că nu ești făcută pentru o astfel de viață. Ești o monogamă, nu te mai purta ca o petrecăreață imatură și tot așa.*)

Revino-ți, își zise Emmy în timp ce trase pe ea cu hotărâre niște bikini trainici, din bumbac, și un sutien cu cupe mari, cu întărituri groase din burete, gen moartea pasiunii. Pe urmă se îmbracă într-un costum cu pantaloni de culoare albastră și o cămașă albă cu nasturi și, chiar când auzi oprindu-se apa la duș, se încălță cu mocasinii ei clasici în locul pantofilor cu tocul înalt pe care îi purtase în ultimele săptămâni. Când Rafi apăru îmbrăcat într-o pereche de jeansi curați și o cămașă albastră, Emmy stătea pe pat, cu un aer serios, și se uita prin agenda ei încercând să pară distantă și preocupată.

Rafi se opri în fața ei, îi strânse părul în coadă și o sărută pe gât. Era un gest intim, cum

vezi la cei care petrec mult timp împreună și, pentru o clipă, Emmy se simți mulțumită. Mulțumită, da, până când Rafi îi dădu drumul la păr și, după ce o sărută pe frunte ca un părinte, începu să-și adune ceasul, portmoneul și rucsacul. În numai un minut își strânsese deja lucrurile și nu părea deranjat de faptul că Emmy nu zicea nimic și era complet absorbită de planificările ei.

— Știu că probabil ai mult de lucru, scumpo, așa că n-o mai lungesc cu despărțirea.

Luă ochelarii de soare de pe noptieră și și-i puse pe cap.

— Mmm, reuși să mormăie Emmy.

Chiar avea de gând să se ridice și să plece?

— Vino încoace să te îmbrățișez.

O strânse de braț ca să-i dea de înțeles că ar trebui să se ridice în picioare; când ea se conformă, se pomeni într-o îmbrățișare atât de lipșită de entuziasm și de pasiune, de parcă era o rudă îndepărtată sau coafeza cu care era prietenă.

— Emmy, a fost nemaipomenit. Chiar nemaipomenit.

— Îhâm, mormăi ea din nou, dar el fie nu băgă de seamă, fie nu-i păsa.

După aceea, o sărută iar părintește și o îmbrățișă încă o dată, apoi se îndreptă spre ușă.

— Să ajungi cu bine acasă mâine. O să mă gândesc la tine.

— Și tu la fel, spuse ea automat, fără sentimente, deși lui asta îi stârni un zâmbet de ușurare, unul care părea să spună: *Slavă Domnului că n-ai de gând să complici lucrurile mai mult decât e cazul.*

O clipă mai târziu plecase. După un minut sau cam așa ceva, Emmy și-a dat seama că el nici măcar nu-i ceruse adresa de e-mail sau numărul de telefon: nu avea să-l mai vadă niciodată... și era clar că lui nici nu putea să-i pese mai puțin.

Relația perfectă momentan

Măinile terapeutei care îi masa umerii încordați se simțeau extraordinar, dar chiar și cu muzica ambientală, lumina discretă și uleiurile aromatice de lavandă, Leigh nu-și putea liniști gândurile. Luna care trecuse de când se culcase cu Jesse fusese un calvar și, pentru cineva care s-a obișnuit cu gândurile obsesive și comportamentul vicios, ei bine, asta spunea multe. Nu trecuse nici o secundă – absolut nici una – în care să nu fi tocat mărunț iar și iar ce se întâmplase cu Jesse, ce avea să se întâmple cu Russell sau o combinație încurcată a ambelor situații. Se pregătise să-i povestească imediat totul lui Russell, dar cântărind mai bine lucrurile în timp ce se întorcea cu mașina din Hamptons spre casă, s-a răzgândit. N-ar fi cinstit față de Russell sau față de părinții lui să le strice Ziua Recunoștinței cu un anunț dramatic – care foarte probabil ar însemna sfârșitul relației. La asta a contribuit foarte mult și faptul că a primit un mesaj vocal de la Jesse care spunea că pleacă a doua zi în vacanță în Indonezia și că se întoarce abia după Anul Nou. Era ca și când i-ar fi oferit un permis

de liberă trecere pe o tavă de argint și, deși conștiința ei implora să se descarce, s-a decis să suporte vina și să se prefacă în continuare că totul era bine până treceau cu toții de săptămânile acelea groaznice cu Ziua Recunoștinței, Crăciunul și Anul Nou.

Leigh reușise cumva să treacă de ultimele săptămâni fără să aibă o cădere nervoasă, dar era și mai tulburată decât de obicei. Cum Emmy era în Israel, iar Adriana în Brazilia, ea nici nu avusese când să le spună prietenelor ei ce făcuse, deși, la drept vorbind, era mulțumită că nu trebuia să vorbească despre subiectul ăsta. Îndurase chiar să meargă la o chinuitoare petrecere de Revelion la unul dintre colegii lui Russell — într-un apartament la o mansardă, aproape identic cu cel al lui Russell, numai că se afla în SoHo —, dar când a venit timpul să se întoarcă la serviciu pe 2 ianuarie, pur și simplu n-a mai putut. În ziua aceea și în ziua următoare a sunat să spună că e bolnavă, lucru care se întâmplase atât de rar încât Henry, suspicios, a dat un telefon să întrebe ce mai face.

— Chiar ești bolnavă, Eisner, sau s-a întâmplat ceva de care ar trebui să știi? a întrebat el. Ea îl sunase la șase dimineața să-i lase un mesaj pe robot, dar el a ridicat receptorul după ce telefonul a sunat de două ori. De când se știa, Henry avea insomnii duminică noaptea, așa că luni ajungea la birou la ora patru sau cinci dimineața, pretinzând că din toată săptămâna numai în orele acelea putea să lucreze și el cum trebuie. Supărată fiind, Leigh uitase de treaba asta.

— Ce tot spui? a întrebat Leigh pe un ton care a reușit să sune destul de iritat. Bineînțeles că sunt bolnavă. De ce crezi c-ar fi altceva?

— Oh, nu știu, poate pentru că n-ai fost bolnavă nici măcar o singură zi în toții anii ăștia de când lucrezi aici, plus faptul că Jesse Chapman – proaspăt aterizat din Asia – mi-a lăsat trei mesaje ieri și alte două în dimineața asta. Să zicem că mi-a șoptit intuiția.

— Și ce-a spus? a întrebat Leigh. Știa în sinea ei că relația lor profesională practic se încheiase, dar voia să aibă ocazia să i-o spună ea personal lui Henry, când o să fie pregătită.

Leigh îl auzi pe Henry cum bea ceva, apoi râde pe înfundate.

— Nu spunea mai nimic. Zicea că nu vrea decât „să vadă ce mai e“, „să ia legătura cu baza“ și „să ne salute“ ceea ce, fiind vorba de domnul Chapman, e ca și cum ar scrie pe cer „ceva s-a stricat rău de tot și vreau să văd dacă știi sau nu“.

Leigh inspiră adânc, impresionată de intuiția lui Henry și în același timp furioasă de cât de transparent era Jesse.

— Eu nu pot să vorbesc în numele lui Jesse, dar în ceea ce mă privește, n-am nimic de spus. Manuscrisul nu este încă așa cum aș vrea eu să fie, dar nu există motive de îngrijorare, a spus ea cu o fermitate pe care de fapt n-o avea.

Henry s-a oprit o clipă, a vrut să zică ceva, apoi s-a răzgândit.

— Deci asta e versiunea ta și nu ți-o schimbi, hm? Foarte bine. N-o cred, dar o accept – deocamdată. Dar dacă o să apară ceva ce ar putea să pună în pericol termenul de publicare, vreau să știu. Nu contează la ce oră din zi sau din noapte, dacă e prin FedEx sau printr-un porumbel călător, eu vreau să știu. Ne-am înțeles?

— Desigur! Henry, nu trebuie să-mi explici cât e de important, crede-mă. Pe cuvântul meu că am situația sub control. Îmi pare rău că trebuie să scurtăm conversația, dar mă simt de parcă aş înghiți cioburi de sticlă.

— Sticlă, zici?

Leigh clătină din cap că da, deși el n-avea cum s-o vadă.

— Da, cred că vreun streptococ, așa că probabil nu vin nici mâine. Dar am laptopul la mine și firește că mă găsești oricând la telefon.

— Ei, să te faci bine. Și mă bucur că am avut discuția asta.

O durere la ceafă o readuse în prezent, la masajul pe care îl programase imediat după ce a vorbit la telefon cu Henry. Tresări.

— Oh, îmi cer scuze, spuse terapeuta. A fost prea tare?

— Nu, deloc, minți Leigh. Știa că poate să spună dacă îi convine sau nu masajul, că era atât de aiurea să plătești o căruță de bani și să nu te bucuri de el sau, mai rău, să înduri o oră de dureri, dar indiferent de câte ori își spunea lucrurile astea, Leigh nu era în stare să zică ceva. De fiecare dată se jura că o să vorbească și de fiecare dată strângea din dinți dacă o masa prea puternic, muzica era prea tare sau era prea frig în cameră. Se întrebă dacă nu cumva își făcea griji că s-ar putea s-o jignească pe maseuză. Ar fi o ironie. Când și-a înșelat logodnicul, n-a avut nici o ezitare, dar ca să-i spună unei salariate străine să n-o mai apese atât de tare, mai bine nu! Leigh scutură din cap cu dezgust.

— Te-a durut, nu-i așa? întrebă fata văzând-o pe Leigh că se mișcă.

— E puțin spus că m-a durut. Mai degrabă parcă mă burdușește un boxer profesionist, spuse Leigh fără să gândească.

Fata începu să-și ceară mii de scuze.

— Vai de mine, nu mi-am dat seama. Îmi cer scuze. O să fac mai încet.

— Nu, nu, eu îmi cer scuze. Ăă, n-am vrut să spun asta. Doar că, ăă, așa s-a înțeles. Este foarte bine așa, se repezi Leigh să spună — de ce naiba n-avea grijă ce spune?

Masajul i se păruse o idee bună dimineață — dacă a avut vreodată nevoie să se relaxeze, acum era momentul, iar un autor de-al ei îi trimisese un cupon cadou de Crăciun, așa că nu avea de ce să se simtă vinovată că cheltuia niște bani —, dar asta numai pentru că până acum îi oferise un moment de liniște și singurătate în care Leigh nu făcea altceva decât să se gândească.

Ea și Russell plănuiseră să discute despre nuntă în seara aceea, iar Leigh se îngrozea de așa ceva mai mult decât orice.

— Ai ceafa foarte încordată. Ai fost stresată în ultimul timp? întrebă fata lucrând cu palma întinsă un mușchi, cu aceeași mișcare circulară dureroasă.

— Mmmm, murmură Leigh evaziv, rugându-se ca fata să-și dea seama că ea n-are poftă de conversație.

— Mda, îmi dau seama. Oamenii se întreabă cum de știm că sunt tensionați, iar eu întotdeauna le spun „Oameni buni, pentru asta suntem instruiți“, știi? Sigur, oricine poate să te frece pe spate ca să te simți bine, dar numai un specialist poate să localizeze acele puncte de presiune ca să le detensioneze. Deci, ce e? întrebă ea. Avea

vocea scăzută și nu foarte aspră, dar după viteza cu care vorbea părea și ea agitată.

— Ce e ce? întrebă Leigh, deranjată că era obligată să participe la această conversație.

— De ce ești stresată?

Pentru cineva care nu se mai ducea la psiholog fiindcă i se părea că trebuie să dezvăluie prea multe lucruri personale, Leigh nu era prea încântată de acest șir de întrebări. Sau de orice fel de întrebări, despre orice, de la oricine. Și, cu toate astea, nu era deloc în stare să spună câteva cuvinte simple, ceva de genul „Mă cam doare capul; te superi dacă stau așa și nu zic nimic?”. În schimb, Leigh inventă o poveste stupidă despre niște termene apropiate la serviciu și tensiunea planificării unei nunți perfecte în Greenwich. Fata o aprobă înțeleghătoare. Leigh se întrebă ce reacție ar avea dacă i-ar povesti despre sursa reală a tensiunii ei, adică faptul că se culcase cu unul dintre autorii ei (și când spunea „s-a culcat cu” însemna de fapt „a avut cea mai tare partidă de sex din viața ei, în toate pozițiile și felurile imaginabile timp de zece ore halucinante”) în timp ce juca în continuare rolul de parteneră veselă și iubitoare față de logodnicul ei, care era un dulce, o sprijinea și nu bănuia absolut nimic.

Când se termină masajul, Leigh se simțea parcă mai agitată și mult mai puțin relaxată. Își puse hainele pe ea – fără să mai facă un duș ca să se spele de toate uleiurile acelea aromatice – și încercă să se pregătească psihic să facă față situației mizerabile pe care o crease. Nu-și dorea decât să se întoarcă în casa copilăriei, să se cuibărească sub pături și să se uite în neștire la televizor și era cât pe ce să se îndrepte cu mașina

lui Russell spre casa părinților ei când o altă imagine îi apăru în minte. Era tot așa, cu o pătură moale și romanele ei preferate, dar îi includea și pe părinții ei care soseau acasă și o luau la întrebări. *Ce cauți aici în mijlocul săptămânii? Unde e Russell? Cum merge la serviciu? Când alegem meniul pentru recepție? Ce se întâmplă cu cartea lui Jesse? Unde ai de gând să te înscrii? De ce arăți atât de prost? De ce? Unde? Când? Spune-ne, Leigh, spune-ne!* Durerea de cap devenise acum sfredelitoare și brusc își simți pe sub haine pielea încărcată cu un strat lipicios de ulei de masaj.

Plăti repede și reuși să se stăpânească atunci când o rugară să completeze un chestionar cu impresiile ei despre serviciile oferite de salonul de spa.

— Sunteți sigură? o întreabă recepționera, clefăind guma de mestecat cu pocnituri rapide și enervante. Primiți un cupon cu 15% reducere la următorul tratament.

— Mulțumesc, dar mă grăbesc, minți Leigh aproape zâmbind în sinea ei (aproape) când își dădu seama că probabil jumătate din ce spusese în ultimele zile era neadevărat. Mâzgăli o semnătură ilizibilă pe cuponul cadou, lăsă un bacșiș de douăzeci și cinci la sută *cash*, fiindcă se simțea vinovată că nu fusese mai comunicativă cu terapeuta, și ieși pe ușă înainte ca pocnetul unui alt balon de gumă să o determine să comită vreo crimă.

În ciuda traficului infernal de la orele de vârf, drumul cu taxiul de la salonul de spa din Upper East Side până la TriBeCa n-a durat decât treizeci de secunde. Taxiul tocmai o lăsa în fața casei lui Russell când telefonul începu să sune.

— Hei, spuse Russell când ea răspunse la telefon.

Părea puțin altfel, mai distant, dar Leigh își zise că doar i se pare.

— Bună! Chiar acum ajung în fața casei tale. Ești acasă? Vocea îi suna forțată și fals veselă, dar Russell nu părea să-și dea seama.

— Nu, mai stau cel puțin o oră, dar sper să mă aștepți. Intră și poate comanzi ceva de mâncare. Abia aștept să te văd diseară.

— Și eu, spuse Leigh și se simți ușurată când își dădu seama că nu era chiar o minciună.

Tocmai îi plătise șoferului și coborâse din taxi când telefonul începu să sune din nou. Îl deschise fără să se uite să vadă cine e.

— Am uitat să întreb, vrei *sushi* sau ceva mâncare italienească? spuse ea.

— Prefer italienească, se auzi o voce de femeie care începu să râdă.

— Emmy! Suni din Israel? Ce mai faci?

Leigh nu prea avea chef să vorbească cu cineva chiar atunci, dar nu putea să-i închidă telefonul celei mai bune prietene când ele nu mai vorbisera de o săptămână.

— Nu, tocmai am aterizat. Sunt într-un taxi, am plecat de la aeroport. Ce faci în seara asta? Speram să te scot în oraș. Mi-e dor de prietenele mele.

— Mă despart de Russell, spuse Leigh calm, fără nici o intonație. Abia după o secundă și-a dat seama că a rostit acele cuvinte, dar surprinderea lui Emmy confirmă și ea același lucru.

— Ce-ai spus? Telefoanele astea sunt de rahat. Nu cred că am auzit...

— Ba da, m-ai auzit, spuse Leigh cu mult mai calmă decât fusese în ultimele șaptezeci și două de ore. Am spus că mă despart de Russell.

— Unde ești? întrebă Emmy.

— Emmy, sunt bine. Îți mulțumesc pentru...

— Unde dracului ești? strigă ea atât de tare că Leigh se văzu nevoită să depărteze telefonul de ureche.

— Tocmai intru în apartamentul lui. Încă n-a ajuns acasă, dar comand ceva pentru cină și atunci am să-i spun. Emmy, știu că probabil te întrebi ce mi-a venit, dar...

Vocea i se frânse, sugrumată de un suspin.

— Vin acolo imediat. Ascultă-mă, Leigh Eisner. Vin într-acolo, bine? Leigh o auzi pe Emmy redirectionând taxiul spre strada lui Russell. Mai ești acolo? Trecem deja prin tunel și ne îndreptăm spre sud. Ajung în zece, douăsprezece minute. Mă auzi?

Leigh clătină din cap.

— Leigh? Spune ceva.

— Te aud, spuse Leigh cu vocea gătuită de un suspin.

— Bine, nu te mișca. Nu te mișca. Ai înțeles? Ajung într-o clipită.

Leigh o auzi pe Emmy închizând, dar nu se simțea în stare să-și închidă și ea telefonul. De ce spusese că vrea să se despartă de Russell? Nu la asta se tot gândea ea de două zile încoace, în timpul masajului, când venea cu mașina spre oraș. Pur și simplu ajunsese la concluzia că trebuie să fie cinstită cu el – cu orice preț – și să-i spună de Jesse. Și chiar dacă era numai un mod egoist de a-și diminua propria vină, să pornească într-o căsnicie bazată pe înșelăciune probabil nu

era o idee strălucită, iar Russell merita să știe tot adevărul de la bun început. Odată spunându-i, ea era sigură că Russell – cu asigurările de rigoare – ar putea fi convins să-i acorde o a doua șansă. Nu ar fi fost frumos sau plăcut pentru nici unul dintre ei, dar dacă se străduia suficient să-l asigure că Jesse a fost doar o întâmplare (ceea ce a și fost) și nu se va mai întâmpla niciodată (nu-i o minciună), ea credea că aveau șanse destul de bune să treacă peste toată povestea asta. La ce nu se gândise era că poate ea nu *dorea* să treacă peste toată povestea asta... până când scăpase cuvintele acelea cu câteva minute în urmă.

Leigh cumpără o ceașcă de cafea de la o prăvălie cu mâncare sănătoasă din colț, fără lapte sau îndulcitori sintetici – unde erau gogoșeriile Dunkin' Donuts când aveai nevoie de ele? – și își înnodă mai strâns fularul la gât. Tocmai se pregătea să intre în holul clădirii lui Russell când o auzi pe Emmy strigând-o din urmă. Se întoarse și văzu un taxi care opri cu scrâșnet de roți la un stop și o Emmy bronzată, dar agitată, care scoase capul pe geamul din spate al mașinii.

Leigh se opri și o așteptă calmă în ușă, uitându-se la prietena ei care îi dădu șoferului trei bancnote de douăzeci de dolari, luă restul de câțiva dolari și scoase trolerul din portbagaj.

— Când naiba s-a făcut atât de frig? bombăni Emmy chinându-se să tragă de mânerul genții care se blocase.

— Cam la două secunde după ce ai plecat tu, spuse Leigh conștientă că ar trebui să o ajute pe prietena ei, dar neavând nici un chef s-o facă. Deocamdată îi era foarte bine să stea acolo și să

se uite cum îi ieșeau aburi din gură în aerul rece de afară. Urma să se despartă de Russell. Să se despartă de Russell. Oare chiar avea de gând s-o termine, pur și simplu? Să anuleze logodna, să dea înapoi inelul, să fie nelogodită? Da. Da, asta avea să facă.

— Vai de mine, ce lipsă de civilizație! Aici nu se poate locui! De ce alegem să trăim așa?

Emmy o sărută pe Leigh pe obraz.

— Russell nu-i acasă, nu? Deci putem să urcăm?

Leigh ținu ușa deschisă și îi făcu semn lui Emmy să intre. Folosi cheia să cheme liftul care le duse direct în apartamentul lui Russell ce se întindea pe tot etajul și traseră amândouă de geamantanul lui Emmy ca să-l bage în casă. Priveliștea aceea cu atâta oțel inoxidabil și lac negru care le întâmpină când se deschiseră ușile liftului a fost de ajuns pentru ca Leigh să revină brusc la realitate; îndată ce văzu colecția de sculpturi metalice a lui Russell și imprimeurile alb-negru alese de decorator, simți ca de obicei că începe să strângă din pumni până ce unghiile îi intră în carne.

— Bine ai venit! fredonă Leigh cu prefăcută bucurie. Ceva din locul ăsta îți încălzește sufletul, nu-i așa?

Emmy lăasă geamantanul la ușă, își scoase canadiana și o aruncă pe un scaun din sufragerie, apoi se lăasă să cadă cu un aer stingher pe canapeaua tare ca piatra, îngrozitor de șic a lui Russell.

— Ți-aș putea numi imediat treizeci de femei care ar face moarte de om numai ca să petreacă o singură noapte într-un apartament ca ăsta.

Leigh o fulgeră cu o privire de avertisment.

— Voiam doar să spun că...

— Ai dreptate, desigur. Ce e și mai ironic e că eu nu sunt una din ele. Avea vocea calmă și gravă și o clipă Leigh se întrebă de ce nu începuse să plângă.

Emmy bătu cu palma în canapea ca să-i facă semn să se așeze lângă ea, dar nu reuși decât să producă niște plesnituri.

— Doamne, ce tare e, murmură ea. Vino-ncoace, așază-te și povestește-mi ce s-a întâmplat. Parcă e așa, din senin.

Leigh se îndreaptă spre Emmy, dar se așază în fața ei, pe canapeluța Ligne Roset.

— Probabil că așa pare. Fir-ar să fie, cam așa pare. Dar nu și dacă e să fiu sinceră cu mine.

Leigh simți că i se pune un nod în gât și se simți aproape ușurată că în sfârșit avea ceva ce semăna cu o reacție normală.

— Ce s-a întâmplat? V-ați certat?

— Dacă ne-am certat? Nu, firește că nu. Russell e la fel de drăguț și mă sprijină așa cum a făcut întotdeauna. Nu știu, pur și simplu, ei bine, nu știu...

— Vai de mine! Emmy se plesni cu palma peste frunte. Cum de n-am ghicit? E bărbat, la urma urmei. Russell te înșală, nu-i așa?

Leigh făcu ochii mari, dar nu reuși să îngaime o vorbă.

— Vai de mine! Ce porcărie! Domnul Sunt-Al-Dracului-De-Perfect te înșală? Leigh, scumpo, din nefericire pentru amândouă, știu exact ce simți acum. Dumnezeu! Nu-mi vine să cred că el, de fapt...

— Nu el mă înșală pe mine, Emmy. Eu îl înșel pe el.

Cu asta amuțiră amândouă vreo treizeci de secunde. Emmy arăta de parcă îi dăduse cineva în cap, avea chipul schimonosit de atâta stupoare și încerca din răputeri să înțeleagă ceea ce tocmai auzise.

— Tu îl înșeli pe Russell?

— Da. De fapt, nu. Nu acum. Dar l-am înșelat.

— Cu cine? Cine? În fine...

Leigh oftă.

— N-are importanță. Ceea ce contează este că s-a terminat, dar eu cred că s-a întâmplat dintr-un motiv anume. Oamenii care sunt foarte fericiți într-o relație nu înșală.

Emmy întinse mâna pentru a-i cere să tacă din gură.

— N-are *importanță*? întrebă ea. Leigh, dragă, ești una dintre cele două foarte bune prietene ale mele de pe această planetă. Nu vreau să vorbim acum despre mine, dar, zău! E și-așa destul de rău că n-am știut că te culcai cu alt-cineva — și recunosc că acum nu e momentul să mă supăr din cauza asta —, dar fie și numai să dai de înțeles că nu ai de gând să-mi spui după ce faptul e consumat este absolut ridicol! Adică, tu chiar...

— Cu Jesse. Jesse Chapman.

Emmy ridică mâinile exasperată.

— Iisuse Hristoase, nu știu cum reușește! Parcă ar avea un al șaselea simț în cheștiile astea. Sau poate când ți-o tragi cu atâția, începi să *simți* când o fac și alții. Incredibil, să fiu a naibii. Fata asta e pur și simplu incredibilă!

— Despre ce vorbești? Cine e incredibilă?

Vocea lui Leigh păru s-o readucă pe Emmy la realitate.

— Oh, scuze. Doar că Adriana tot zicea de câteva săptămâni — poate chiar luni — că tu te culci cu Jesse, iar eu tot ziceam că nu. Eu o țineam sus și tare că e cea mai tâmpită idee cu putință. Cum adică, doar ești logodită cu Russell, ce Dumnezeu...

Emmy se opri în mijlocul propoziției și se lovi cu palma peste gură.

— Scuze, Leigh. Îmi pare rău, n-am vrut să spun asta.

Leigh ridică din umeri.

— Ei bine, ca să știi și tu, nu „mă culc” și nu mă culcam cu Jesse. S-a întâmplat o dată, dar nu se va mai întâmpla niciodată. Așa că data viitoare când vorbești cu Adriana, poți să-i spui că s-a înșelat.

Telefonul lui Emmy începu să sune. Expresia de pe chipul ei când se uită să vadă cine e confirmă că era Adriana.

— Dumnezeule, ți-a implantat cumva un microfon? spuse Leigh nevenindu-i să creadă.

— E doar intuiția ei latină, așa zice ea. Emmy închise telefonul și îl băgă înapoi în geantă. Deci, cu riscul de a părea, ăă, insensibilă, pot să te întreb și eu de ce crezi că trebuie s-o termini cu Russell? Adică, dacă Jesse a fost doar o aventură de o noapte — și tu vrei să rămână așa — sunt eu o ființă atât de îngrozitoare dacă ți-aș sugera să încerci să uiți toată povestea?

— Nu-i chiar atât de simplu.

— Asta înseamnă că simți ceva pentru Jesse?

— Nu! Adică, da. Într-un fel. De fapt Jesse n-are nici o legătură. E vorba de Russell și de mine.

Emmy scoase o sticlă de apă din geantă, bău din ea o înghițitură, apoi i-o întinse lui Leigh. Leigh refuză clătinând din cap.

— Am priceput, spuse Emmy atentă. Dar sunt sigură că nu ai de gând să spui cuiva ceva dure-ros numai ca să te descarci tu. Adică, dacă nu-ți ajută cu nimic să știi, mai bine să nu afli, nu?

Leigh își impuse să-și descleșteze pumnii și să se calmeze. Nu voia să fie atât de supărată pe Emmy, dar îi venea tot mai greu să se ascundă. Firește că se gândise la toate și că lucrurile erau cu mult mai complicate decât bănuia Emmy. De bună seamă că Leigh nu se simțea obligată să — cum zisese Emmy? — *se descarce* în fața lui Russell numai pentru că ea greșise și dorea să fie iertată. Dacă așa ar sta lucrurile, ar lua singura decizie rațională care s-ar impune și ar face exact cum îi zisese Emmy: s-ar simți vinovată că-și trădase logodnicul, s-ar jura că nu se va mai întâmpla niciodată și și-ar vedea de treabă. Problema a apărut când și-a dat seama că, deși ar putea, ea nu *dorea* să meargă mai departe.

Inspiră adânc.

— Nu îl iubesc pe Russell, spuse ea.

— Oh, Leigh. Emmy sări de pe sofa și se îndreptă spre canapeluță, dar Leigh o opri cu un gest al mâinii.

— Nu. Te rog, nu.

Emmy se îndepărtă și se așeză la loc, punând mâna pe brațul lui Leigh.

— Acum urmează să spun ceva absolut stupid și ridicol de banal, cum ar fi „îl iubesc pe Russell, dar nu sunt îndrăgostită de Russell“, nu?

Leigh râse și-și șterse o lacrimă care-i atârna de gene.

— Doamne, ce porcărie e toată povestea asta. Cine ar fi crezut așa ceva? Perfecțiunea întruchipată — Marcia, Marcia, Marcia! — e de acord să se mărite cu un tip pe care nu-l iubește doar pentru că toți ceilalți îl iubesc și crede că, cu timpul, îl va iubi și ea. Apoi, în loc să rezolve situația pe care ea singură a creat-o, într-un mod rezonabil și matur, ea preferă să se încurce cu un tip cu care lucrează. Cu cineva însurat! Cu asta distrugându-și cariera și viața amoroasă dintr-o singură lovitură. Ar fi de răs dacă n-ar fi atât de patetic.

— Nu e patetic, spuse Emmy automat.

— Vorbesc despre mine la persoana a treia. Ce nu ți se pare patetic?

— Oh, scumpo, oftă Emmy. Îmi pare rău. Chiar nu știam că e atât de grav. Nici una dintre noi n-a știut. Dar nu poți să te legi la cap dacă nu te doare. O fi Russell un tip nemaipomenit și da, sunt convinsă că e tipul perfect. Dar nimic nu contează dacă el nu e tipul perfect pentru tine.

Leigh clătină din cap.

— Totul s-a întâmplat atât de repede! Parcă ieri făceam plimbări romantice în Union Square și a doua zi îmi pune pe deget un inel cu diamant fără să-și fi imaginat nici o clipă că răspunsul ar putea fi altul decât da. Mă întreb când am început să ne înstrăinăm unul de celălalt. Credeam că o să ne întâlnim când și când, că o să ne simțim bine împreună, relația perfectă momentan. Nu întrevedeam un final, dar nici o mare poveste de dragoste. Dar logodiți? Să ne *căsătorim*? Emmy, cu riscul de a părea cea mai mare dobitoacă în viață — sau cea mai insensibilă — pur și simplu eu nu simțeam că încep să-l iubesc.

De atunci am așteptat în fiecare clipă să fiu sigură, să știu că e bine, dar, nu, Em. Niciodată n-am simțit nimic pentru Russell și cred că e timpul să accept că niciodată nu voi simți.

Amândouă înghețară când liftul se auzi urcând. Înainte să scoată o vorbă, auziră ușile deschizându-se și pașii lui Russell care se duse din vestibul în bucătărie, deschise și închise imediat frigiderul, apoi intră agale în camera de zi.

— Oh, bună, Emmy. Scuze, nu știam că ești aici, spuse Russell absent. Leigh înțelese din privirea pe care el i-o aruncă imediat că n-avea chef de musafiri în seara aceea. Ei bine, nici ea n-avea.

Spre cinstea ei, nici Emmy nu mai avea nevoie de alte aluzii. Sări de pe canapea și, după ce îl sărută mai întâi pe Russell, apoi pe Leigh, mormăi ceva despre o cină de afaceri la care trebuia neapărat să ajungă și dispăru pe ușă. Dispăru atât de repede că lui Leigh nu-i mai rămase nici un minut să se pregătească pentru ce avea de spus. Sau pentru când. Sau cum.

— Bună, spuse timid Leigh, uitându-se cu atenție la chipul lui Russell să vadă dacă nu cumva auzise ce vorbiseră ele. Era imposibil, desigur – doar auziseră liftul în hol și nu scosese nici o vorbă până a urcat la etaj –, dar poate că totuși el prinsese câteva frânturi. Ce ușor ar fi dacă el a auzit măcar o frântură din ce avea să-i spună.

— Bună. Sper că nu v-am întrerupt. Ce repede a tăiat-o! Își lărgi nodul la cravată (cea pe care părinții ei i-o cumpăraseră de ziua lui anul trecut), apoi, ca și când tot nu avea suficient aer

să respire, se hotărî să o scoată peste cap și o aruncă pe măsuța de cafea Lucite.

— Ei, doar o știi pe Emmy, e întotdeauna pe fugă.

— Hmm. Ai comandat de mâncare?

— Scuze, Emmy a vrut să treacă să mă salute când se întorcea de la aeroport, am stat de vorbă doar câteva minute și am uitat. Ce ai dori? Întrebă Leigh, mulțumită că avea ceva de făcut. Își scoase telefonul și începu să caute prin agendă.

— *Sushi*? Vietnameză? În Greenwich au niște rulouri de primăvară nemaipomenite.

— Leigh.

— Sau am putea să pregătim ceva de mâncare dacă vrei. O omletă cu brânză și cartofi prăjiți? Ar fi foarte bine.

— Leigh!

Vorbea la fel de tare, dar tonul îi era mai aspru, mai insistent.

Ea ridică ochii și îi întâlni pe-ai lui pentru prima dată de când intrase. Russell nu fusese niciodată supărat pe ea, pentru nimic. Dar dacă se întâmplase ceva la serviciu? Poate că se certase cu producătorul acela care întotdeauna a fost un ticălos. Sau poate că postul a decis să-i schimbe timpul de emisie. Se auzea că se umblă la grila de programe, iar Russell era îngrozit că o să-l scoată din modulul principal. Ia stai, el spusese mai devreme în ziua aceea că vrea să discute cu ea. Dacă, Doamne ferește, se întâmplase ceva și mai grav și, dintr-un motiv necunoscut, imprevizibil, total bizar, Russell fusese concediat? Nu puteai să o rupi cu cineva chiar în ziua în care a fost concediat, nu? Nu, dacă mai aveai o urmă de decență umană, nu puteai —

nu în aceeași lună. Leigh se cutremură numai gândindu-se la așa ceva.

— Leigh, ce se întâmplă cu tine? Ești absolut distrusă de câteva săptămâni și eu nici măcar nu știu de ce.

— Nu te-au concediat?

— Cum? Despre ce naiba vorbești?

— Credeam că vrei să-mi spui că ai fost concediat.

— Bineînțeles că n-am fost concediat. Și știu că în seara asta trebuia să mai discutăm despre pregătirile de nuntă, dar cred că e mai important să discutăm despre tine. Ce se întâmplă, Leigh?

Ei bine, mai ușor de-atât n-avea cum să fie. Practic el îi făcuse cadou cea mai potrivită introducere pe care și-o putea imagina. Inspiră adânc, strânse pumnii până când unghiile i se înfipseră din nou în palme și începu să vorbească.

— Russell, știu că e greu – numai gândul că trebuie să ți-o spun mă ucide –, dar vreau să fiu foarte sinceră cu tine.

Se uită în podea simțind că el o privește.

— Cred că ar trebui să luăm o pauză.

Ei bine, asta nu era întregul adevăr – o pauză însemna că există dorința de a repara lucrurile până la urmă –, dar cel puțin reușise să spună ceva.

— O ce? întrebă Russell.

Leigh ridică privirea și îl văzu pe imperturbabilul Russell complet nedumerit, lucru care o descurajă încă și mai mult.

— Eu, ăă, cred că avem nevoie de puțin timp. Să ne mai gândim.

Aici Russell sări de pe canapea și o cuprinse în brațe.

— Leigh, cum adică „avem nevoie de puțin timp”? Suntem logodiți și urmează să *ne căsătorim*, iubito. Avem toată viața înainte. Tu chiar vrei să mai aștepți, să amânăm totul?

Îmbrățișarea lui Russell i se păru lui Leigh că semăna foarte mult cu ceea ce își imagina ea că se întâmplă când te calcă un autobuz. Plămânii ei refuzau să se umple cu oxigen, iar ei îi era din ce în ce mai greu să ignore presiunea și fulgerele de lumină din spatele ochilor. Dar știa că trebuie să meargă mai departe.

— Russell, nu sunt sigură că *vreau* să mă căsătoresc, spuse ea moale, cât de moale era în stare să rostească niște cuvinte atât de crude.

Russell rămase așa de tăcut încât, dacă nu s-ar fi retras să se așeze, ea s-ar fi întrebat dacă nu cumva el nici măcar n-o auzise.

Leigh se așează lângă el, destul de aproape, dar nu într-atât încât să se atingă.

— Russ, tu mă iubești? Adică mă iubești cu adevărat? Mă iubești atât de mult încât să vrei să-ți petreci restul vieții alături de mine și numai cu mine?

El rămase tăcut în continuare.

— Mă iubești? insistă ea crezând — știind — că răspunsul era cu siguranță nu. Dacă ea bănuia de atâta timp că ceva era în neregulă, probabil că și el bănuia. Doar că trebuia să-i dea și lui șansa s-o spună.

El inspiră adânc și o apucă de mână. Zâmbi.

— Firește că te iubesc atât de mult, Leigh. De aceea ți-am cerut să te căsătorești cu mine. Tu ești partenera mea, logodnica mea, dragostea mea. Iar eu sunt al tău. Știu că uneori poate te sperie gândul că ai parte de ceva atât de bun,

dar Leigh, iubito, e normal. Nu pot să cred că din cauza asta ți-ai făcut griji în tot acest timp. E doar un moment de spaimă. Biata de tine, îmi pare rău că ai ținut totul în tine atâta timp.

Se opri cât să o mai îmbrățișeze încă o dată, dar de data asta Leigh îl respinse. Refuzul lui de a auzi – de a asculta de fapt – ce spunea ea, o înfurie: chiar era imposibil de înțeles că poate ea nu vrea să se căsătorească cu el?

— Russell, tu nu asculți ce spun. Știi că te iubesc, dar mă întreb dacă nu cumva lucrurile au mers prea repede din cauza împrejurărilor, înțelegi? La vârsta asta începi să te vezi cu cineva care corespunde din toate punctele de vedere, e inteligent, are succes, e atrăgător, toți cei din jurul tău se căsătoresc și te întreabă când o să te așezi și tu la casa ta. Și uite așa lucrurile merg mai departe. Ceea ce ar fi putut fi o relație frumoasă, minunată, când ai douăzeci și cinci de ani, brusc începe să aibă un cu totul alt sens la treizeci, treizeci și doi de ani. Apoi, până să-ți dai seama, te logodești și îți dedici toată viața unui om pe care poate nici nu-l cunoști foarte bine. Deoarece „e timpul“, ce-o mai fi și asta. Doamne, nu cred că explic prea bine...

Privirea lui Russell, cu câteva minute mai devreme plină de empatie și bunătate, deveni tăioasă.

— Ba da, cred că explici foarte limpede.

— Deci înțelegi ce vreau să spun?

— Vrei să spui că tu crezi că e total greșit și că așa a fost de câțva timp, dar n-ai avut niciodată curajul să mi-o spui.

Acum ea voia să-i spună lui Russell tot adevărul, să-i spună totul despre Jesse și despre cât

de fericită și de relaxată s-a simțit când a fost cu el, cum acea singură noapte de dragoste a rămas în mintea ei mai clară decât optsprezece luni cu Russell.

Mai lipseau câteva secunde până să dea în vileag întreaga poveste când, din fericire, se opri. Ce rost ar avea să-i spună de Jesse? Chiar era un lucru înțelept să-i spună? Russell n-ar mai lua această respingere la modul personal dacă s-ar concentra s-o urască pe Leigh pentru indiscreția ei. Nici asta nu era bine. De ce să-l rănească fără rost? Dar nu era oare greșit să-i ascundă lucrul ăsta, având în vedere că înțelepciunea tradițională zice că e nobil să fii pe deplin cinstit și deschis? Confuză și obosită, ea decisese să nu-i spună nimic. Din răceala vorbelor și a privirii din ochii lui, părea că pe Russell nu-l mai interesează să continue discuția. De ce să complice situația mai mult decât era cazul?

Deodată, când ea nici nu se aștepta, el îi prinse fața în mâini și se uită adânc în ochii ei.

— Uite ce e, Leigh, știu că ceea ce simți tu nu este nimic altceva decât o spaimă normală, firească. De ce nu stai, știi tu, singură, cum ziceai, să te mai gândești la toate lucrurile astea? Gândește-te bine.

Leigh oftă. Privirea lui rugătoare era mai greu de îndurat decât mânia lui.

— Russ, eu, ăă... sunt – *spune*, se îndemnă ea, *spune repede și-ai scăpat*. Mă tem că așa nu vom face decât să amânăm inevitabilul. Cred că ar trebui să o terminăm acum.

În mod clar ăsta era adevărul. Știa că n-avea nici un rost – dar absolut nici un rost – s-o mai lungească, chiar dacă era mai puțin terifiant să

amâne un lucru neplăcut. Știa fără nici o umbră de îndoială că lucrurile s-au terminat definitiv, dar auzindu-și propriile cuvinte era de-a dreptul șocant.

Russell se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Atunci, spuse el liniștit, cu vocea aceea a lui controlată, radiofonică. Presupun că nu mai avem ce să ne spunem. Te iubesc, Leigh, și te voi iubi întotdeauna, dar aș vrea să pleci.

Acestea au fost cuvintele pe care Leigh și le repeta în gând, în drum spre casă, pe bancheta din spate a unui taxi pe care îl chema pentru prima dată când pleca de la apartamentul lui. Relația ei cu Russell se sfârșise aproape la fel de repede cum începuse, la fel și neliniștea pe care o ascundea în ea de luni de zile. Trase adânc aer în piept și, în timp ce taxiul gonia pe Sixth Avenue spre casă, recunoscă în sfârșit că da, se simțea profund mahnită de ceea ce se întâmplase, dar mai ales se simțea ușurată.

Fie ca sânii ăia mari
și obraznici să-i dea
dureri de spate la
treizeci de ani

— Emmy, ți-am tot spus de când ai intrat pentru prima dată în cabinetul meu. Ai timp berechet.

— Nu așa scrie și în revistele alea de afară! spuse Emmy și arătă spre ușă. Nu crezi că-i un mesaj cam confuz să-mi spui că am tot timpul din lume și apoi să umpli camera de așteptare cu o mie de reviste în care se spune că o să mi se stafidească ovarele?

Doctorița Kim oftă. Era o asiatică drăguță care arăta cu cel puțin cincisprezece ani mai puțin la cei patruzeci și doi de ani ai ei, dar nu asta o deranja pe Emmy. Buna doctoriță – care o asigura pe Emmy la fiecare vizită (și uneori între vizite) că mai are timp să facă copii – născuse trei copii minunați, doi băieți și o fată, toți înainte să împlinească treizeci și unu de ani. Când Emmy o întreba cum se descurcase cu un

soț, cu facultatea de medicină, cu rezidențiatul și cu trei copii sub cinci ani, în timp ce lucra patru zile pe săptămână și era de gardă din trei în trei nopți și din două în două weekenduri, doctorița zâmbea, ridica din umeri și zicea:

— N-ai încotro. Câteodată pare imposibil, dar întotdeauna se rezolvă într-un fel sau altul.

Emmy era întinsă cu picioarele depărtate pe masa de consultații, exact cu o zi înainte să împlinească treizeci de ani și era hotărâtă să audă din nou veștile încurajatoare.

— Mai spune-mi cum e cu pacienta de vârstă medie, o îndemnă Emmy fără să-i pese că doctorița Kim introdusese un deget înmănușat ca să o palpeze. Simți cum ia proba pentru testul Papanicolau și își ținu respirația ca să nu se miște.

— Emmy! Ai putea să-mi spui tu mie. Eu ți-am spus deja de o mie de ori.

— Nu strică dacă-mi mai spui o dată.

Doctorița Kim scoase degetul, apoi își scoase mănușa. Oftă din nou.

— Vin la mine aproximativ două sute cincizeci de paciente. Din toate femeile astea, vârsta medie pentru prima sarcină este treizeci și patru de ani. Ceea ce desigur înseamnă că...

— Foarte multe sunt chiar mai în vârstă de-atât, continuă Emmy.

— Exact. Și nu vreau să-ți prezint lucrurile altfel de cum sunt – este important să înțelegi că aici suntem în Upper East Side, probabil singurul loc din țară, dacă nu chiar din lume, unde e valabilă această statistică –, dar majoritatea nu întâmpină dificultăți.

— Deci nu ai paciente gravide care au douăzeci de ani? întrebă Emmy.

Doctorița Kim îi desfăcu halatul lui Emmy și începu să-i examineze sânul stâng printr-o mișcare circulară fermă. În timpul asta se uita fix spre perete, evident concentrată. După ce termină să-i palpeze pe amândoi, îi strânse din nou halatul și puse o mână pe brațul lui Emmy.

— Numai câteva, spuse ea privind-o preocupată pe Emmy.

— Câteva? Ultima dată ai spus „practic nici una“.

— Numai nevestele foarte tinere ale unor doctori mormoni din Utah care fac practică la Clinica Mt. Sinai.

Emmy râsuflă ușurată.

— Ești mulțumită de pilulă? întrebă dr. Kim notând ceva în fișa lui Emmy.

— E în regulă. Emmy ridică din umeri și se așază în fund pe masă, trăgându-și picioarele de pe suporturile acoperite cu pânză. Categorie face minuni.

Doctorița Kim începu să râdă.

— Asta e ideea, nu-i așa? O să-ți las la recepție o rețetă pentru încă șase luni, bine? Îți vom transmite rezultatele testului într-o săptămână, dar nu cred că e nici un fel de problemă. Totul pare perfect sănătos.

Îi dădu asistentei fișa lui Emmy și, după ce se asigură că Emmy era acoperită, deschise ușa.

— Ne vedem peste șase luni. Și, scumpo! Te rog să stai liniștită. Ți-o spun ca medic. Îți spun că nu ai absolut nici un motiv de îngrijorare.

Ție îți e ușor să vorbești când ai deja trei copii, zise Emmy în sinea ei în timp ce zâmbi politicos și clătină din cap. Tu și Izzie și toți ceilalți ginecologi care au cârduri de copii sau care își etalează burțile alea imense îmi spuneți mie să nu mă îngrijorez. Izzie trebuia să nască în orice moment – depășise deja termenul cu trei zile – dar, spre disperarea ei, nu simțise nici urmă de contracție, nu se dilatase nici măcar o jumătate de centimetru. Emmy acceptase bombănind să aștepte până ce Izzie se va interna în spital și abia apoi să se urce în avion și să se ducă în Florida (Izzie susținea că primul copil se poate naște cu întârziere de o săptămână sau chiar două și că era aiurea să se grăbească să vină acolo înainte să fie siguri), dar nu putea să-și ia gândul de la nepotul ei care trebuia să vină pe lume.

După ce se îmbracă, Emmy se grăbi să urce în metroul de la linia 4 spre Union Square. Se gândea să dea o fugă până acasă să facă un duș – întotdeauna simțea nevoia să-l facă după controalele astea medicale –, dar când ieși din stația de metrou la intersecția dintre Fourteenth și Broadway se pomeni că o ia direct spre clădirea în care locuiau Leigh și Adriana. Acum, că Leigh se despărțise de iubitul ei de o săptămână și Adriana își găsise o nouă ocupație, se gândea că măcar una din ele o fi acasă, stătea bosumflată sau scria, dacă nu și una, și alta, dar portarul clătină din cap că nu sunt.

— Au plecat împreună, spuse el uitându-se la ceas. Probabil acum o oră și ceva.

Emmy le trimise același mesaj la amândouă: *Ce naiba!! Sunt la voi, în hol. Unde sunteți? și*

primi răspunsurile aproape simultan. Al lui Leigh suna așa: *Cumpărături cu Adi de ziua ta! Vb. mai târziu*; al Adrianei era ceva mai concis: *Dacă vrei cadou, du-te acasă*. Emmy oftă, îi mulțumi portarului și porni prin frig pe drumul plin de zloată, spre Perry Street. Era vineri, într-o seară rece și umedă din februarie, și, cu toate că abia aștepta să facă un duș, Emmy evită timp de aproape două ore să se întoarcă în apartamentul ei gol, găsind mereu câte un motiv să se oprească pe strada Thirteenth: să bea o cafea fierbinte la Grey Dog la Universitate; să se uite cu drag la cățelușii care se jucau în vitrina magazinului Wet Nose; să-și facă o manichiură și o pedi-chiură cu parafină la Silk Day Spa, unde au fost destul de drăguți să o primească fără progra-mare. N-avea nici un rost să se ducă repede acasă numai ca să stea singură în timp ce ceasul bătea ora douăsprezece și ea își lua adio de la anii ei douăzeci. Refuzase propunerea fetelor de a merge să se distreze seara în oraș – a refuzat pe rând toate variantele, de la o cină elegantă la Babbo (deși murea să încerce pasteile lor cu mentă și cârnații picanți din carne de miel), până la o seară retrasă la Culture Club. După săptămâni de insistențe și împinsă de la spate, Emmy a fost în sfârșit de acord să vină în după-amiaza următoare la un fel de petrecere surpriză de ziua ei de naștere. Adriana și Leigh au promis că nu vor fi și bărbați, așa că până la urmă a acceptat. Se gândi că în orele care i-au mai rămas până atunci ar putea să bea o sticlă de vin și să-și mai plângă de milă. Și dacă o să aibă chef, poate că o să comande și niște briose de la Max cu livrare la domiciliu.

Când ajunse în fața blocului și porni pe scări târșâindu-și picioarele, era flească de sus până jos: părul de la ploaia înghețată, picioarele de la zloată, iar părțile ei intime de la aplicații suprazeloase de lubrifiant medical. În cutia poștală nu găsisese nici o felicitare de ziua ei de naștere și nici un pachet în fața ușii. Nimic. Își zise că, totuși, mai este o zi, că dacă n-a primit nimic de la ceilalți, cu siguranță va primi de la maică-sa sau de la Izzie. Se dezbracă în holul de la intrare, aruncând hainele într-un maldăr lângă dulap, și se duse glonț la baie. Chiar când apa caldă îi uda tot părul, auzi că sună telefonul mobil. După aceea a început să sune telefonul fix, apoi din nou mobilul. Se gândi că poate totuși e Rafi, că îi aflate cumva numărul de telefon și suna să se scuze pentru că a fost așa un măgar. Bineînțeles că era puțin probabil ca el să-i fi găsit numărul de mobil și de acasă, dar cine știa? Părea un tip destul de descurcăreț și în plus era cam singurul dintre bărbații – aventurile ei – care s-ar deranja s-o găsească. Cu siguranță George trecuse deja la următoarea studentă și n-avea nici un motiv să creadă că va mai auzi vreodată de Croc Dundee.

După ce își șterse părul cu prosopul și se strecură pe lângă toaletă ca să poată deschide ușa, Emmy traversă micul studio și, așezându-se în genunchi dezbrăcată, scoase de sub pat o sacoșă de cumpărături. Desfăcu cu grijă fundă uriașă care lega mânerile și îndepărtă delicat hârtia de ambalaj din interior. Apoi, pierzându-și răbdarea, rupse în două eticheta cu monogramă, împături ambalajul din hârtie și își afundă mâinile în moliciunea celui mai scump lucru pe care îl avusese vreodată. Să-i zică halat ar fi fost o jignire numai dacă te uitali la cașmirul de o finețe

senzuală, la culoarea ciocolatie și la monograma E, simplă și elegantă. Halatele erau ca să le îmbraci peste pijamale din flanel sau ca să păstrezi un pic de decență între vestiar și piscină. Dar acesta? Acesta era ca să se muleze sexy pe fiecare formă a corpului (sau, în cazul lui Emmy, să accentueze expert puținele forme pe care le avea), să se simtă ușor ca mătasea, dar cald de parcă ar fi din puf. Mătura ușor podeaua la fiecare pas, iar cordonul din talie o făcea să se simtă ca un fotomodel. Instantaneu simți un sentiment de ușurare. Nu fusese o greșeală. Îl văzuse în urmă cu vreo două săptămâni în vitrina celui mai scump magazin de lenjerie din SoHo, un loc unde era imposibil să cumperi zece centimetri de material la un preț mai mic de câteva sute de dolari. Orice sutien, orice pereche de chiloți, orice pereche de ciorapi din magazin era mai scumpă decât orice rochie pe care o avea ea, iar halatul acesta... ei bine... pe el plătise din banii de chirie pe o lună mai mult decât voia să-și aducă aminte. Cum de îndrăznise numai să intre în magazin? Nici ea nu mai știa. Știa doar că arăta atât de bine îmbrăcată în el, în cabina de probă a luxosului salon cu draperii grele din brocart, unde stătea cu buzele țuguiate și șoldul drept împins în afară, într-o poziție sexy, încălțată într-o pereche de pantofi cu tocul cui. În seara asta o singură privire în oglindă confirma că nimic nu se schimbase în săptămânile în care halatul așteptase nedesfăcut și ambalat până la ziua ei de naștere. Încă în fața oglinzii, Emmy își pieptănă părul ud într-un coc șic strâns la ceafă și își mușcă buzele să pară mai cărnose. Își dădu cu un gloss de buze nou, de culoarea

zmeurei, din sertarul cu cosmetice și își lovi ușor obrazii cu palmele. *Nu-i rău*, se gândi ea cu plăcută surprindere. *Nu-i rău deloc pentru treizeci de ani*. Apoi, plictisită brusc de ședința spontană de machiaj și aproape leșinată de foame, se încălță cu o pereche de șoșoni confortabili din blăniță de oaie, își legă din nou minunea aceea din cașmir în jurul taliei și se îndreptă spre bucătărie să pregătească niște supă.

Telefonul sună din nou pe linia interioară chiar când ea băga în priză plita electrică.

Apelant necunoscut. Hmm.

— Alo ? spuse ea, sprijinindu-și receptorul între ureche și umăr în timp ce se chinuia să deschidă o cutie de supă de pui cu fidea.

— Em ? Eu sunt.

Indiferent câte luni puteau să treacă, părea că Duncan va spune întotdeauna „Eu sunt“, iar Emmy ar ști întotdeauna sigur cine este. Prin minte îi trecură fulgerător un milion de gânduri. Suna să-i ureze la mulți ani de ziua ei... ceea ce înseamnă că el și-a amintit de ziua ei de naștere... adică se gândea la ea... poate nu se mai gândea la majoreta lui... dacă nu cumva, of, Doamne, suna să-i dea vestea... vestea care avea legătură numai cu majoreta... vestea pe care ea nu era pregătită s-o audă, nu în seara asta, niciodată.

Cu un gest reflex, a fost cât pe ce să închidă, dar ceva o împingea să țină telefonul la ureche. Dacă nu zicea ceva mai repede, avea să-l întrebe direct dacă s-a logodit, așa că, printr-o manevră pur defensivă, spuse primul lucru care îi veni în minte.

— De când ai numărul secret ?

El râse. Râsul acela al lui Duncan amuzat-dar-nu-chiar-înamorat.

— N-am mai vorbit de luni de zile și asta e tot ce ai de spus?

— Te așteptai la altceva?

— Nu, cred că nu. Uite, știu că abia ai ajuns acasă și poate ai treabă, dar aș vrea să urc la tine.

— Să urci? La mine? Ești aici?

— Mda, ăă, sunt aici de mai mult timp. La magazinul cu xerox de peste drum, te-am așteptat să ajungi acasă. Cred că au început să se uite cam ciudat la mine, așa că ar fi minunat dacă aș putea veni puțin până la tine.

— Zici că ai stat acolo cu ochii pe apartamentul meu?

Ce aiurea ți se pare când ceva te sperie și te fletează în același timp!

Duncan râse din nou.

— Mda, în fine, am sunat de câteva ori mai devreme, chiar când ai intrat, dar n-ai răspuns. Promit să nu stau mult. Vreau doar să vorbesc cu tine între patru ochi.

Așadar, s-a logodit. Măgarul! Își imagina probabil că face un lucru nobil dacă vine atâta drum până aici să-i spună personal. Și cu o zi înainte de ziua ei de naștere, de care, putea să parieze oricât, uitase cu desăvârșire. Din partea ei n-avea decât să-și ia discuția asta între patru ochi și să și-o bage undeva și, fără nici o ezitare, Emmy îi spuse toate astea.

— Emmy, stai, nu închide. Nu despre asta e vorba. Eu doar...

— Mi se rupe mie de ce vrei tu sau nu, Duncan. De fapt, viața mea a fost de o mie de ori mai

bună fără tine, așa că ce-ar fi să dai fuga acasă la prietena ta cu pompoane să-i faci ei viața amară. Fiindcă, știi ceva? Pe mine nu mă interesează.

Trânti telefonul și simți un val de satisfacție nemăsurată, urmat instantaneu de un val nemăsurat de panică. Ce naiba făcuse?

Abia trecură șaiszeci de secunde când auzi o bătaie în ușă.

— Emmy? Știu că ești acolo. Poți, te rog, să deschizi? Doar un minut, îți promit.

Ea știa că ar trebui să fie furioasă că el folosisse cheia pe care nu se deranjase niciodată să i-o returneze, dar o parte din ea era pur și simplu curioasă: ce-ar putea fi atât de important pentru ca Duncan – indiferența întruchipată – să ajungă să stea la pândă? Pe de altă parte se simțea ușurată; Duncan pe care îl știa ea n-ar face niciodată un astfel de efort doar pentru a o anunța că se logodește.

Fără măcar să se deranjeze să-și arunce din picioare șosonii din blăniță, Emmy deschise ușa și se sprijini de ea.

— Ce-i? întrebă ea fără să zâmbească. Ce e atât de important?

Deși găfâia din cauză că urcase cinci etaje, dar nu chiar așa de rău ca de obicei – adică față de cele trei-patru dați în cinci ani de zile când se deranjase să vină pe la ea –, arăta al naibii de bine, iar ea bănuia că schimbările pozitive (mai slab la față, nu mai avea paloarea aceea de mort, o tunsoare reușită care îi ascundea începutul de chelie) erau rezultatul eforturilor majoretei, nu ale lui.

— Pot să intru? întrebă el cu unul din zâmbetele alea ale lui, un surâs între seducător și plictisit.

Emmy se lipi cu spatele de ușă și îi făcu semn cu mâna să intre, asigurându-se că el i-a observat expresia de indiferență absolută.

Lui Emmy i-au luat câteva secunde să închidă ușa și să pună lanțul, iar când s-a întors spre Duncan, el se uita la ea cu o privire apreciativă îndrăzneată. Aproape cu venerație, dacă era să fie sinceră. Și poate pentru prima dată în prezența lui Duncan, ea nu se simți deloc rușinată de cum arăta.

— Doamne, Em, arăți bestial, zise el cu mai multă sinceritate decât l-ar fi crezut ea în stare.

Emmy se uită la halatul de pe ea, își aminti de mini-ședința de machiaj pe care o făcuse după ce ieșise de la duș și în sinea ei mulțumi cerului că n-a văzut-o cu o jumătate de oră mai devreme.

— Mersi.

Privirea lui continua să se plimbe pe corpul ei de sus în jos, zăbovind apreciativ din loc în loc.

— Da, vorbesc serios, chiar arăți superb. Mai bine ca niciodată. Nu știu ce faci, dar cu siguranță îți priește, spuse el fără nici o urmă de ironie.

Oh, te referi la faptul că-mi sparg creierii cum să agăț orice străin atrăgător pe care îl întâlnesc? Că îmi cumpăr lenjerie sexy? Că refuz să-mi urăsc corpul doar pentru că tu așa făceai? Da, e șocant, dar îmi merge bine.

— Mersi, Duncan, se mulțumi ea să spună.

El se uită în jur, prin apartament.

— Unde e Otis? întrebă el privind țintă la colivia goală. Până la urmă a...

— Ha! Aș vrea eu. Deși cred că e un alt lucru bun care mi s-a întâmplat.

Duncan se holbă la ea întrebător.

— Adriana a avut grijă de el cât timp am fost plecată în ultima delegație – am convins-o foarte greu, trebuie să spun – și s-a văicărit până n-a mai putut. Pe urmă, din senin, când am venit acasă și am sunat-o să-i spun că vin să-l iau, mulțumesc foarte mult că ai avut grijă de el, bla, bla, bla – i-am cumpărat și o sticlă de vin de o sută de dolari ca să-i mulțumesc pentru deranj –, ea îmi zice că poate să mai stea.

— Să stea la ea?

— Da! Îți imaginezi? Zicea că s-au atașat unul de altul. Că eu îl subapreciam pe Otis și că ea i-a dat o nouă șansă în viață.

— Și ce i-ai răspuns?

— Mai și întrebi? Am spus că are perfectă dreptate; l-am subapreciat și e adevărat că el și cu mine nu prea ne-am împrietenit. Că dacă vrea să-l mai țină „o vreme”, nu mă lasă inima să nu i-l dau. Asta era în urmă cu opt săptămâni. Am vorbit cu ea în dimineața asta și erau amândoi în drum spre un „spa pentru păsărele” – sunt chiar vorbele ei, nu ale mele. Mie nu-mi vine să cred și mă rog să nu fie doar un vis frumos.

Duncan își apăsase paltonul și îl aruncă pe un scaun. Era încă îmbrăcat în costum; venise direct de la birou. Avea cu el o sacoșă maro de cumpărături, iar Emmy se întrebă dacă era un cadou de ziua ei de naștere.

— Uite, ți-am adus ceva, spuse el când o văzu uitându-se la sacoșă.

— Da?

Vocea îi sună mai plină de speranță decât ar fi vrut. Sacoșa era mare și grea când i-o dădu, iar ea se gândi că poate e un album de fotografii. Poate un ghid din acela cu fotografii cu marile hoteluri sau un tur al uneia dintre insulele Caraibe pe care le vizitau în rarele vacanțe ale lui Duncan.

Emmy deschise nerăbdătoare sacoșa și descoperi șocată nimic altceva decât un top de hârtie pentru imprimantă.

Duncan observă expresia de surprindere de pe chipul ei și ridică din umeri.

— Am stat în nenorocitul ăla de magazin mai bine de-o oră. A trebuit să cumpăr ceva.

— Aha.

Vasăzică el nu-și amintise de ziua ei de naștere și nici nu alesese singur un cadou în premieră. Ea n-ar fi trebuit să se simtă surprinsă sau dezamăgită, dar, nu se știe de ce, se simțea în ambele feluri.

— Te întrebi probabil, ăă, de ce mă aflu aici... El lăasă fraza neterminată, iar Emmy nu scoase o vorbă. Știu că în toată situația asta cu Brianna nu ne-a fost ușor nici unuia dintre noi, dar, ăă, s-a terminat și mă gândeam că noi doi am putea, ăă, să încercăm să trecem peste asta.

Ei, deci asta era. Emmy era atât de surprinsă că trebui să se sprijine de teighea. În mintea ei abia dacă știa de unde să înceapă. Cu o singură propoziție, el tocmai aruncase trei bombe care n-aveau absolut nici o legătură una cu alta, dar care erau la fel de șocante. Mai întâi era partea aia în care sfârșitul dramatic al relației lor de cinci ani din cauza propriei lui infidelități cu o

instructoare de fitness pe care i-o plătitise Emmy se chema „situație” – ca să nu mai zicem de acea mărunță completare dezgustătoare că nici lui nu-i fusese ușor. Apoi spusese în treacăt că respectiva „situație” s-a terminat, amănunt pe care el presupunea probabil că Emmy îl știe, deoarece cum să nu urmărească ea micile amănunte ale vieții lui? Și ultima, cea mai mare dintre toate: Duncan se afla în apartamentul ei într-o seară rece de vineri, când altfel ar fi fost în oraș cu prietenii lui, sugerând agitat că ei ar putea „trece peste asta”. Emmy știa că ea cam exagerează și își închipuie diverse lucruri – și desigur mai are nevoie și de confirmare –, dar cu asta se pare că el îi cerea să fie din nou împreună.

Avea să-i pună un milion, un trilion de întrebări (De ce s-au despărțit? A cui a fost ideea? Și, cea mai importantă dintre toate, de ce voia el să se împace cu ea?), dar refuză să-i dea satisfacție. În loc de asta, se sprijini cu spatele de teighea, își încrucișă brațele și se uită la Duncan cu ochii mișiți.

— Ei, n-ai de gând să spui nimic? întrebă el, după care își vârî degetul arătător în gură și începu să-și roadă o pieleță.

Numărul opt sute optișpe din lucrurile de care nu mi-e dor, se gândi Emmy.

— Nu prea am chef de discuții în seara asta, spuse Emmy încet uitându-se lung la el.

El oftă ca și când totul era foarte dificil.

— Em, uite, sunt un idiot, bine? Știu că am dat-o în bară și vreau să îndrept lucrurile. Toată povestea asta cu Brianna – a fost o scăpare, un hop, un lucru total lipsit de sens, care în primul rând n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Noi

doi suntem făcuți unul pentru celălalt. Știm amândoi lucrul ăsta. Deci, ce zici? Iată-mă în fața ta spăsit — moment în care mimă că își scoate o căciulă de pe cap și o întinde spre ea — implorându-te să te întorci la mine.

Se îndreptă spre ea, îi înconjură umerii cu brațele și o sărută foarte ușor pe buze. Emmy se lăsă sărutată, îl lăsă să-și apese gura pe a ei și savură acest moment de familiaritate și consolare. Duncan se îndepărtă puțin dându-i părul de pe față, o privi în ochi și întrebă:

— Ei? Ce zici?

Indiferent că recunoștea sau nu, ea așteptase clipa asta timp de zece luni și uite că sosise și era absolut incredibil, exact așa cum își imaginase. Emmy îl privi la rândul ei cu cel mai dulce zâmbet cu putință.

— Ce zic? întrebă ea cochetă, seducătoare. Zic că am să-mi ofer cel mai frumos cadou de ziua mea de naștere și am să-ți spun — chiar aici, chiar acum și pentru ultima dată — *să ieși dracului din apartamentul meu. Asta zic.*

— Nu se poate! țipă Adriana, bătând din palme.

— Ba da, spuse Emmy cu un zâmbet larg.

— Ba nu!

— Ba da. Și nu pot să-ți spun ce bine m-am simțit.

Adriana o îmbrățișă pe Emmy trăgând-o spre ea cât se putea peste măsuta mică. Erau la Alice's Tea Cup în Upper East Side, unde veneau zeci, poate chiar sute de femei de toate vârstele, și povesteau despre momentul de glorie al lui Emmy.

— Ai făcut exact ce trebuia.

— Ăă, da! spuse Emmy făcând ochii mari. Să nu crezi vreo clipă că mă îndoiesc de treaba asta. Îți vine să crezi că nenorocitul a avut tupeul să apară la ușa apartamentului meu, cu o zi înainte să împlinesc treizeci de ani și să mă roage să-l primesc înapoi — fără să-și ceară scuze măcar? E un mizerabil.

— Întotdeauna a fost așa. Adriana dădu din cap când văzu că Emmy se uita la ea cu o expresie amuzată. Oh, scumpo, n-am vrut să spun asta. Doar eram de acord cu tine că de data asta s-a purtat ca un mojić. Dumnezeu! Fetele astea sunt atât de sensibile!

O chelneriță superbă și foarte încrezută se apropie de masa lor.

— Sărbătoriți o ocazie specială astăzi, doamnelor? întrebă ea.

Emmy pufni.

— Ce ne-a dat de gol? Laba găștii sau faptul că cele trei grații fără verighetă au ieșit după-amiaza la un ceai, așa cum vor face și peste cincizeci de ani?

— Cele trei grații fără verighetă? Asta de unde a mai scos-o? Adriana își dădu ochii peste cap și îi aruncă o privire lui Leigh care stătea inexpresivă, cu mâna stângă pe care nu mai avea inelul vârâtă sub coapsă. Adriana se simți prost; probabil că Emmy nu știa că Leigh îi returnase inelul lui Russell cu o seară înainte.

— E bună, nu? Am inventat-o chiar acum. Dar sună frumos... ha! Glumeam și eu! Emmy izbucni în râs.

— Scuze, m-am gândit că dacă...

Chelnerița tuși și privi în jos.

Adriana interveni:

— Nu, noi ne cerem scuze. De fapt, chiar sărbătorim... ziua ei de naștere, împlinește treizeci de ani. Și după cum vezi, ne certăm.

— Treizeci? Pe bune? Arăți minunat la treizeci de ani! spuse fata cu entuziasm. Ea n-avea mai mult de douăzeci și patru. Sper să arăt și eu la fel de bine atunci.

Din fericire, Leigh interveni înainte ca Emmy să apuce să spună o răutate și zise:

— Da, arată, nu-i așa? Suntem gata să comandăm.

Chelnerița zâmbi în timp ce luă comanda și se retrase grăbită, convinsă că tocmai făcuse cuiva ziua mai frumoasă.

— Javra! șuieră Emmy în șoaptă. Îi doresc ca sânii ăia mari și obraznici să-i dea dureri de spate la treizeci de ani.

Adriana bătu cu palma în masă.

— Ați văzut ce a pățit de la soare? Zău! Fata aia o să arate ca o baborniță cu pielea tăbăcită când o să aibă treizeci de ani. Sânii sunt cea din urmă problemă pe care o are.

— Nu știu la ce vă uitați voi două, dar eu n-am putut să-mi iau ochii de la părul ei, spuse Leigh.

— Părul ei? Ce era în neregulă cu părul el? întrebă Emmy.

— Păi, nu e nimic în neregulă cu el acum, dar se vede că e genul care se rărește. N-aș vrea să am treizeci de ani și să încep să chelesc în frunte și în creștet.

Râseră toate trei.

— Da, ai dreptate... Probabil că trebuia să fac chestia aia mai demult, spuse Emmy, reluând conversația de unde o lăsaseră când a intervenit chelnerița. E ciudat cum se întâmplă lucrurile.

Nu-mi doream decât ca Duncan să se întoarcă și să-mi declare dragoste veșnică, să ne pierdem împreună într-un apus de soare, el să-și dea seama ce greșală groaznică a făcut și, când colo, exact când se întâmplă lucrul ăsta, eu nu-mi doresc decât să dea mașina peste el. E normal așa ceva?

— Perfect normal, spuse Adriana. Nu crezi, Leigh?

Adriana încercase să o includă și pe Leigh în conversație, dar ea nu prea zicea nimic, stătea acolo cu un zâmbet absent și mai mormăia din când în când câte un „hmmm“.

— Categoric, spuse Leigh de data asta, întorcându-se spre Adriana. Fetița noastră se maturizează! Cred că e atât de...

Leigh se întrerupse deoarece începu să-i sune telefonul mobil.

Adriana o privi cum scoate telefonul din geantă, se uită să vadă cine e și apasă pe butonul Respinge.

— Tot Jesse? întrebă ea.

Leigh confirmă clătinând din cap

— Ai fi zis că până acum a înțeles mesajul. Nu i-am răspuns la nici un telefon de când s-a întors din Indonezia.

— Da, *querida*? Și ce mesaj anume?

Firește că nu putea fi atât de directă cu prietenele ei, dar Adriana fusese încântată când Emmy îi telefonase să-i spună vestea că Leigh a avut o aventură și de aceea s-a despărțit de Russell. Nu că nu l-ar fi adorat pe Russell – toată lumea îl adora pe Russell. Dar o iubea mai mult pe Leigh și nu-i dorea decât binele. Dar o aventură? Cu un bărbat însurat? Care se întâmpla să fie

inteligent, ușuratic și îngrozitor de diferit dintr-o mie și unul de motive? Țsta era un pas minunat de neașteptat în direcția cea bună. Dacă și Leigh ar putea să vadă lucrurile tot așa...

— Ce s-a întâmplat între noi a fost o greșeală — și s-a întâmplat cu luni în urmă, pentru numele lui Dumnezeu, n-avem de ce să mai discutăm. Doar că nu înțeleg de ce vrea să complice lucrurile mai mult de-atât.

Emmy râse.

— Scumpo, nu poți să-l învinuiești pe om dacă recunoaște că situația este un pic mai complicată, nu? El știe că ai terminat-o cu Russell?

Leigh ridică repede capul.

— Firește că nu, spuse ea scurt. Ce s-a întâmplat între mine și Russell nu are nici o legătură cu Jesse.

Adriana pufni. Fata asta se înșală! Când o să recunoască și ea că era îndrăgostită nebunește de cine nu trebuie? Adriana începu să compună următorul articol; dacă prietena ei perfect normală și rațională era atât de oarbă, înseamnă că și alte femei suferă. Poate ar putea să-l intituleze „Gândirea înșelătoare: Exemplu“. Sau poate „De ce mă tot mint“. Da, ăsta ar merge bine.

Leigh se uită la ea.

— Ce?

— Tu chiar crezi asta, *querida*?

— Da, chiar cred. Fiindcă așa e! Eu și Russell am — se opri să caute cuvintele potrivite — aveam probleme cu mult înainte să-l întâlnesc pe Jesse. Aș putea spune — aș putea — că ceea ce s-a întâmplat cu Jesse m-a ajutat să deschid ochii și să văd ce se întâmpla cu Russell, dar chiar și-așa

ar fi o exagerare. M-am culcat cu Jesse fiindcă mă simțeam singură și probabil puțin speriată de ce se petrecea între mine și Russell. A fost o scăpare, într-o perioadă din viața mea când mă simțeam mai vulnerabilă. Nimic mai mult, nimic mai puțin.

Emmy și Adriana se uitară una la alta.

— Ce? De ce vă uitați una la alta?

Adriana se simți recunoscătoare că Emmy preluă discuția cu cel mai liniștitor ton de care era în stare și cea mai diplomatică abordare.

— Noi nu spunem că tu nu crezi că e adevărat, dar... în fine... asta înseamnă că e valabil și pentru Jesse?

— Și nu e nevoie de un psihiatru să vedem că arăți de o mie de ori mai relaxată decât de obicei, interveni și Adriana.

Leigh își dădu ochii peste cap.

— Uite ce e, știți că vă iubesc pe amândouă, dar începe să devină ridicol! Indiferent ce simt eu – ce simțeam – pentru Jesse, amândouă scăpați din vedere un amănunt foarte important. Mă urmăriți, da? Jesse. Chapman. Este. Căsătorit. Căsătorit, *adică legat pe viață de o altă femeie*. Căsătorit, *adică dacă se culcă cu mine devine un mincinos și un bărbat care înșală, cu care prietenele mele cele mai bune n-ar trebui să mă încurajeze să mă încurc*. Căsătorit, *adică...*

Adriana ridică mâna s-o oprească. Nimic nu o deranja mai mult decât atunci când Leigh începea să-i predice și să devină o puritană.

— Bine, bine, am priceput, spuse ea.

Un chelner își făcu apariția, un bărbat de data asta, care aduse un platou cu mâncare.

— Oh, nu! Sper că n-am speriat-o pe colega ta, spuse Emmy. Am fost cam nesuferite.

Chelnerul se uită la ea cam ciudat și începu să întrebe cine ce-a comandat.

— Salată cu piept de pui afumat Lapsang Souchong cu dressing alături?

O așeză în fața lui Leigh.

— Și două Mad Hatters, cu prăjiturile și sendvișuri în același timp, cum ați cerut. Vine și ceaiul imediat. Doamnelor, să vă mai aduc și altceva?

— Un soț? Un copil? O viață? întrebă Emmy. Aveți așa ceva în meniu?

Acesta se îndepărtă încet de la masă de parcă ar fi văzut un animal sălbatic.

— Eu, ăă, am să vin mai târziu să văd dacă mai aveți nevoie de ceva. Poftă bună, mormăi el și o luă iute din loc.

— Dumnezeu, Emmy, mai stăpânește-te și tu. Sperii oamenii, o certă Adriana, deși în sinea ei scena i se păruse extrem de amuzantă.

Emmy oftă.

— Altceva nou?

— M-am gândit mult săptămâna trecută, spuse Leigh, privindu-le pe celelalte două.

Adriana își zise că nu-i a bună. Când „se gândea” Leigh, aproape întotdeauna ajungea la o decizie care o făcea nefericită. Adriana se pregăti să audă propoziția care cu siguranță avea să înceapă cu „Mă gândesc că ar trebui”...

— Mă gândesc că ar trebui să-mi continui studiile, spuse ea liniștită.

— Cum? strigă Adriana. De unde oare fi venise ideea asta? Studiile? De ce naiba vrei să faci asta?

Leigh zâmbi.

— Fiindcă întotdeauna mi-am dorit, spuse ea.

— Da? întrebă Emmy.

Leigh confirmă clătinând din cap.

— Ca să-mi iau masteratul în literatură. Am vrut să-l fac imediat după ce am terminat facultatea — mai știți? —, dar tata mi-a găsit postul ăla de asistent la Brook Harris și-mi tot spunea că nici un editor bun — sau scriitor — n-are nevoie de studii înalte, că cel mai bun lucru pe care îl pot face pentru cariera mea e să încep de-acolo. Râse cu amărăciune. Lucrul la care nu ne-am gândit nici unul a fost că nu asta e cariera pe care mi-o doresc.

— Dar, Leigh, scumpo, ești atât de bună în ceea ce faci! Ești la un pas de o promovare uriașă, lucrezi cu cel mai bine vândut autor...

Leigh o întrerupse pe Emmy.

— Am lucrat. La timpul trecut.

Adriana oftă. Leigh era atât de dramatică uneori!

— Doar pentru că te-ai culcat cu el nu înseamnă că nu poți să-l editezi, Leigh. Dacă toată lumea ar refuza să mai lucreze cu cineva cu care s-a culcat, ar da faliment toată economia mondială.

— Sunt de acord, spuse Leigh. Probabil că am fi putut trece peste asta. Și Dumnezeu știe că lui Henry nici nu i-ar fi păsat, numai manuscrisul să fie gata la timp. Am vorbit la timpul trecut pentru că deja mi-am dat demisia. Ieri.

— Încetează! strigă Emmy. Un grup de turiști de vârstă mijlocie se întoarse să se uite la ele. Glumești, șopti ea.

— Mie de ce nu mi-ai spus ieri când am fost la cumpărături? întrebă Adriana, apucând-o pe Leigh de braț. Ai uitat pur și simplu să menționezi chestia asta?

— Aveam nevoie de timp să mă gândesc. I-am spus lui Henry că nu mă grăbesc, o să stau cât e nevoie ca să nu-i încurc, dar că plec sigur.

— Vai de mine, făcu Emmy.

— Cum a reacționat? întrebă Adriana. Nu putea să nu constate că o cam enerva faptul că Leigh o eclipsase. La urma urmei, avea și ea de spus niște noutăți palpitate.

— A fost cam surprins. Spunea că de câteva săptămâni primea niște telefoane ciudate de la Jesse care zicea că a făcut ceva — n-a spus ce — care probabil m-a deranjat, că nu era decât vina lui, că nu se va mai întâmpla și se pare că l-a implorat pe Henry să nu-i dea alt editor.

— Ei, frumos din partea lui. Nu crezi că Henry știe, nu? întrebă Emmy.

— Nu. Din ce zicea, se pare că el crede că Jesse s-a dat la mine, m-a pus într-o situație neplăcută, iar eu m-am speriat. Crede că de-aia nu mai vreau să lucrez cu el și chiar a încercat să-mi explice că uneori se mai întâmplă să ai de-a face și cu un autor cam gagicar, e un fel de risc al meseriei sau cam așa ceva.

Leigh râse cu tristețe și luă o înghițitură de ceai.

— Mă întreb ce-ar zice dacă ar ști că practic eu l-am tras pe Jesse în pat.

— *Querida*, nu pot să cred că ți-ai dat demisia! Ce planuri ai?

— Știi ce? Pentru prima dată în viața mea, chiar nu știu. Leigh își umplu din nou ceașca cu

ceai și nu păru prea preocupată. Vreau să fac o pauză, să nu mă grăbesc cu nimic, poate să călătoresc puțin înainte să încep cursurile la toamnă. Chiar nu m-am gândit la toate aspectele, dar probabil va trebui să-mi vând apartamentul și — se opri un moment și se întoarse spre Emmy — să-mi găsesc o colegă de cameră? Nu-i nici o grabă, Em, jur, dar știu că nu-ți place unde stai și ai spus că vrei să te muți definitiv, așa că nu e nevoie să-mi dai acum un răspuns, dar poate găsim pe undeva un apartament drăguț, cu două camere.

Leigh strica totul! Adriana avea un întreg plan. Fusesse atât de nerăbdătoare să-i spună și lui Emmy, iar acum Leigh strica totul. Încercă să exclame:

— Ia ghicește! Am ceva...

— Vai de mine, glumești? țipă Emmy de bucurie. Mi-ar plăcea tare mult. Mult, mult, mult. Nu mai suport să stau în studioul ăla nici măcar o secundă. Mă mut oriunde altundeva. Oriunde! Singura mea pretenție este să avem un cuptor. Și un aragaz. Ar trebui să se poată, nu? Spune!

— S-a făcut! spuse Leigh. Să începem să căutăm de pe-acum. Sunt gata să ne mutăm imediat ce vând apartamentul.

— Aloooo? Voi două mă auziți și pe mine? Alo! făcu Adriana țâfnoasă fără să vrea. Am să vă spun ceva ce v-ar putea interesa pe amândouă.

Celelalte se întoarseră și se uitară la ea așteptând.

— Deci, încă nu sunt toate lucrurile puse la punct — și probabil n-ar trebui să spun încă

nimic —, dar mai mult ca sigur mă mut la Los Angeles.

Toate amuțiră. Era o plăcere s-o vezi pe Leigh înghițind în sec și pe Emmy cu gura căscată. *Ce-ar trebui să facă o fată ca să i se acorde puțină atenție?* se gândi Adriana.

— Cum?

— De ce?

— E vorba de Toby?

— Te muți la el?

— Părinții tăi știu?

— E definitiv?

— Vă căsătoriți?

Era absolut delicios, mai mult chiar decât sperase ea. Oftă demonstrativ.

— Bine, bine, vă povestesc tot. Dar calmați-vă.

Cu asta voia de fapt să spună: *Continuați să mă chestionați, îmi place la nebunie!* Din fericire, prietenele i-au făcut pe plac și Adriana era încântată de curiozitatea lor până când a ajuns să rostească acele cuvinte pe care nu crezuse că le va rosti vreodată, cuvinte care o făceau mai mândră și mai bucuroasă decât și-ar fi putut imagina.

— Am o ofertă de serviciu și mă gândesc s-o accept, spuse ea și se lăsă pe speteaza scaunului să savureze reacția prietenelor ei. Era atât de plăcut să vină cu vești la care prietenele ei nici nu se așteptau. Cum altfel să le faci să-ți acorde atenție?

— O ce? întrebă Leigh cu o expresie de nedumerire pe chip.

— Ce anume vrei să zici când spui „serviciu”? întrebă Emmy la fel de derutată.

— Oh, zău așa! Ce credeți că vreau să spun? Fetele astea o exasperau! E chiar așa greu de crezut că poate avea o slujbă numai pentru că n-a mai avut una până acum? Haidade! Toată lumea muncea; iar ea era sigură că și ea se poate descurca.

— Bine, Adi, nu ne face să ne rugăm de tine. Spune-ne și continuarea, zise Leigh pregătindu-se să asculte.

Adriana trase adânc aer în piept, demonstrativ. Ce să-i faci, s-o omori fiindcă voia să se bucure și ea? Nu se întâmpla prea des ca Adriana de Souza să fie luată în serios.

— Ia să vedem. Vă spun povestea pe scurt. Știți deja de rubrica din *Marie Claire*?

Celelalte clătină din cap că da.

— Ei bine, acum două seri am luat masa în oraș cu niște colegi de-ai lui Toby de la Paramount. El se lăuda că au fost acceptate articolele mele – trebuia să-l vedeți, era absolut adorabil – și una dintre tipe, cred că era producătoare, a devenit foarte interesată. A tot întrebat despre mine, despre articole, cum m-a descoperit *Marie Claire*, când o să se publice primul articol... și un milion de alte chestii. M-am gândit că o face doar din politețe, dar a doua zi m-a sunat și mi-a spus că ar interesa-o – sunteți gata să auziți? – să facă un film după ideile mele!

— Dumnezeu! făcu Emmy.

Leigh părea stupefiată.

— Nu se poate! Nu, nu se poate așa ceva!

Adriana clătină din cap fericită.

— Ba da, ba da, ba da! I-am trimis pe e-mail probele pe care le-am dat la *Marie Claire* și ea

m-a sunat mai târziu chiar în ziua aia. Zicea că vrea să le-o ia înainte celorlalți și să înceapă să lucreze înainte să apară primul articol și, ca s-o citez pe ea, „să devină inevitabil un fenomen“. Mi-a zis că sunt următoarea Candace Bushnell¹.

— Fugi de-aci ! strigară prietenele ei în același timp.

— Vorbesc foarte serios.

Leigh se aplecă și mai mult spre ea ; practic își lipi obrazul de al Adrianei.

— Și ce înseamnă asta ? Ce vei face pentru ea ?

— Nici eu n-am înțeles prea bine, dar Toby zicea că mai întâi trebuie să-mi iau un impresar – îmi recomandă el pe cineva priceput –, apoi ei vor negocia un contract de consultanță în numele meu. Producătoarea are o înțelegere cu cei de la Paramount să facă un trailer și o să mă pună în legătură cu un scenarist ca să lucrăm împreună la scenariu. Dacă iese totul bine, mă mut în următoarele două luni.

Ceea ce nu le spusese prietenelor ei era că producătoarea n-a avut nimic împotriva ca ea să lucreze în New York – se așteptase la asta –, dar că a fost alegerea ei să se mute în L.A. Era timpul să facă o schimbare. Adriana locuise în New York de când terminase facultatea și știa că mai devreme sau mai târziu se va muta înapoi. Dacă acum nu încerca să locuiască și în altă parte, poate că nu va mai avea niciodată ocazia. În plus, ideea de a pleca și mai departe de părinții

1. Scriitoare și ziaristă americană, autoarea cărții *Sex and the City* după care s-a realizat serialul de televiziune cu același nume (n. tr.).

ăia ai ei băgăcioși, cu interdicțiile lor cu tot, era extrem de tentantă.

— Adriana, e incredibil. Incredibil. Felicitări! spuse Leigh și se ridică de la masă ca s-o îmbrățișeze pe prietena ei.

— Hei, ce s-a întâmplat? o întrebă Adriana pe Emmy care începuse să lăcrimeze.

— Scuze, zise ea trăgându-și nasul. Mă bucur mult pentru tine. Doar că nu-mi vine să cred că te muți.

— *Querida!* Tu ai plecat prima, ai uitat? Școala culinară din Cali? De parcă nu erau școli suficient de bune și pe Coasta de Est. Dar te-ai întors și am să mă întorc și eu. În plus, am ceva ce s-ar putea să te facă să te simți mai bine.

— Ce? întrebă Emmy pe un ton nerăbdător, ca un copil încăpățânat și curios.

— Cred că o să-ți placă foarte, foarte mult.

— Ce? Spune-mi! Ce?

— Ei bine, mă întrebam dacă n-ai vrea să locuiești în apartamentul meu după ce plec. Și — făcu o pauză teatrală, apoi se întoarse spre Leigh care se holba la ea — și tu, *querida*. Nu mi-am dat seama că voi două vreți să stați împreună, dar ce-ar putea fi mai potrivit decât casa mea? Am vorbit cu părinții mei și ei au fost încântați ca Emmy să stea acolo și sunt convinsă că le-ar plăcea și mai mult dacă ați sta amândouă. Trei dormitoare, fără chirie, desigur, cu doar două condiții: va trebui să le trimiteți corespondența o dată pe săptămână indiferent unde s-ar afla ei și va trebui să vă descurcați cu vizitele lor ocazionale în New York. Care ar trebui să fie mult mai rare dacă eu nu voi mai fi acolo. Ce ziceți?

— Uau, nu știu, spuse Leigh. Mi se pare o chestie nașpa.

— Da, pe bune. O porcărie. Un apartament liber, cu trei dormitoare cu condiția să faci un drum la poștă o dată pe săptămână. Doamne, Adriana, cum ai putut să te gândești la așa ceva?

— Te rog, *querida*! La poștă? Aș! Avem contract cu cei de la UPS; vin ei acasă, ridică toată corespondența, o ambalează și o expediază. Voi nu trebuie decât s-o luați din cutia poștală din hol, spuse Adriana pe tonul cel mai firesc cu putință.

Leigh lovi cu palmele în masă.

— Sfinte Sisoe! Acum mi-a picat fisa. Penthouse înseamnă ultimul etaj.

— Mi se pare evident, Leigh, spuse Adriana.

— Iar ultimul etaj înseamnă că nimeni nu-mi mai tropăie în cap! Dumnezeu! zise ea râzând și plângând în același timp. Cred că în viața mea n-am fost atât de bucuroasă!

Emmy ridică mâinile într-un gest teatral și se uită spre tavan.

— Penthouse A, stai că venim!

— Dar tu, Adriana? întrebă Leigh. Tu, draga mea, unde o să locuiești în timp ce Emmy și cu mine vom dormi într-o binecuvântată liniște, fără bocăneli? Mi se pare mie cumva că va exista o coabitare în viitorul apropiat?

Adriana zâmbi. Asta s-ar putea să fie cea mai tare dintre toate.

— Toby m-a întrebat dacă vreau să stau la el, spuse ea în timp ce fetele bătură din palme, dar, deși lucrurile merg bine între noi – surprinzător de bine, chiar – eu cred că tocmai de aceea nu trebuie să ne grăbim.

Se opri, sorbi din ceai și se prefăcu că se gândește la ceva.

— Deci... cu banii pe care am să-i iau din proiectul de consultanță și din articole voi închiria un apartament micuț, doar pentru mine, în Venice Beach. Doar un mic studio, cât mai aproape de plajă. Lângă piața țăranilor, cred.

Emmy se întoarse spre Leigh și oftă.

— Leigh, îți vine să crezi? Fetița noastră se maturizează. Se descurcă singură!

Adriana ridică mâinile ca să fie ascultată.

— Nu te grăbi, *querida*. Am să-ți cer o favoare și încă una mare.

Simțea că devine mai emoționată, rugându-se ca Emmy să spună da. Emmy se uită curioasă la ea.

— Una mare, zici? Mai mare decât Penthouse A? Ia să auzim, Adi.

— Mă gândeam că poate ai vrea să, ăăă, mi-l împrumuți pe Otis un an de zile? Oh, Emmy, știu că e animăluțul tău și că e o nebunie să târăsc biata pasăre prin toată țara, dar ne-am apropiat atât de mult în ultimele săptămâni! Nu știu de ce – și te rog să nu râzi de mine – cred că îmi poartă noroc. Viața mea s-a schimbat în bine de când îl am pe el. Te-ar deranja atât de mult?

Adriana știa că Emmy nu se va supăra – că de fapt s-ar bucura la culme că ea voia să-l păstreze –, dar n-avea nimic dacă o lăsa pe Emmy să creadă că avea și ea ceva de câștigat, nu? Era un mic dar pentru cea mai bună prietenă.

— Hmm, murmură Emmy prefăcându-se că se mai gândește. Cred că n-ar fi nici o problemă. Adică cine sunt eu să stau în calea norocului

cuiva? Dacă vrei să-l iei pe Otis cu tine, atunci așa să fie.

— Pentru Otis, spuse Leigh ridicând ceașca de ceai.

— Pentru Emmy, de ziua ei. Ca să folosesc cuvintele memorabile ale chelneriței noastre, fie ca toate femeile să arate la fel de bine la treizeci de ani! adăugă Adriana ridicând ceașca de ceai să închine.

Emmy a fost ultima care a ridicat ceașca să ciocnească cu prietenele ei.

— Pentru cele trei grații fără verighetă. Să fim la fel de minunate și peste treizeci de ani dar, să sperăm, cu verighetă.

— Închin pentru asta, spuse Leigh.

— Și eu, adăugă Adriana bucuroasă de tot ce o aștepta. Noroc, *queridas*. Să bem pentru noi.

Ar fi gretos dacă n-ar
fi atât de drăguț

Trei luni mai târziu

— Emmy! strigă Leigh din fostul dormitor al Adrianei, pe care, cu o pătură lăptoasă, câteva fotografii cu ramă argintie și scaunul preferat pentru lectură, îl transformase cu ușurință în propriul ei dormitor. A venit mașina. O să întârziem!

O auzi pe prietena ei tropotind încolo și-ncoace, dintr-o cameră în alta, ca să pună în bagaj tot felul de lucruri pe care nu le găsea.

— Ai văzut cumva iPodul meu? Dar încărcătorul pentru telefon? Fir-ar să fie, nu reușesc să găsesc nimic!

Leigh închise fermoarul geamantanului cu roțile în care își pusese ordonat lucrurile și deasupra așeză cu grijă geanta asortată. Verifică în gând dacă mai avea ceva de luat și, mulțumită că nu uitase nimic, își duse bagajul în hol. Intră în camera lui Emmy – altădată camera de oaspeți a familiei de Souza – se duse direct la dulapul cu haine și scoase iPodul și acumulatorul celularului din bolul de sticlă pentru pești, pe

care Emmy îl folosea ca să depoziteze diverse mărunțișuri.

— Uite. Pune-ți-le în geantă și hai să mergem. Să nu cumva să pierdem avionul ăsta!

— Bine, bine, mormăi Emmy dându-și grăbită cu peria prin păr. Asta nu e oră la care să te trezești, ca să nu mai zic să pleci. Fac și eu ce pot.

Până să iasă Emmy pe ușă, au mai trecut cincisprezece minute și alte zece minute până ce mașina a parcat la intrare, le-a luat și au pornit spre aeroportul JFK. Aveau exact treizeci de minute întârziere față de programul preferat de Leigh – deși companiile aeriene recomandau să fii acolo cu două ore mai devreme, asta nu înseamnă că două ore și jumătate strică –, ceea ce, în mod normal, pentru ea ar însemna un dezastru, dar azi era prea bucuroasă ca să se mai supere. Trecuseră aproape trei luni de când n-o mai văzuseră pe Adriana, de la petrecerea de rămas-bun de la Waverly Inn, cu douăzeci și cinci dintre cei mai apropiați și mai dragi prieteni, și, în sfârșit, se duceau să o viziteze.

După ce s-a mutat Adriana, Emmy nu s-a mai sinchisit să anunțe cu treizeci de zile înainte că pleacă din apartamentul în care locuia cu chirie; a plătit chiria pe două luni și s-a mutat imediat. Leigh se aștepta să mai dureze până să-și vândă apartamentul – la urma urmei îi luase mai bine de un an să-l găsească –, dar agentul imobiliar a sunat-o după două zile de la prima vizionare să-i spună că are o ofertă. În final l-a vândut primului cuplu care a venit să-l vadă (proaspăt logodiți, normal, și amețiți de bucurie) cu doisprezece la sută mai mult decât prețul cu care îl cumpărase cu un an în urmă. Chiar și fără comisionul

agentului imobiliar, Leigh a câștigat suficient din investiția inițială ca să stea câteva luni fără să facă absolut, dar absolut nimic – sau cel puțin nimic constructiv – înainte să înceapă cursurile în septembrie.

— Ce zici, crezi că o să mergem la restaurantul Ivy? întrebă Emmy legănând între mâini termosul de la Starbucks. Știu că sună ca un clișeu oribil și banal și cum vrei tu, dar evaluăm gustările pe care le oferă ei. Mă gândeam să mergem acolo.

În ciuda orei destul de matinală, Emmy vorbea întruna.

— Nu știi, spuse Leigh sperând să o descurajeze.

— Îți vine să crezi că a trecut un an de când am fost prima dată la Waverly Inn? întrebă Emmy.

— Știu. Incredibil, nu-i așa? Parcă a fost ieri.

— Ieri? Ce, ai înnebunit? Parcă a fost acum zece ani. Cred că anul ăsta a trecut cel mai greu din viața mea. Parcă timpul a stat pe loc. Zici că trăiesc într-o buclă a timpului și...

— Em, scumpo, te rog să nu mă înțelegi greșit, dar aș vrea să nu mai scoți un cuvânt. Măcar până când ajungem acolo, spuse Leigh.

Emmy ridică o mână și clătină din cap.

— Ai spus destul. Nici o supărare. Nici eu nu știu de ce sunt așa. Parcă din cauza oboselii simt nevoia să vorbesc întruna. Cu cât sunt mai obosită, cu atât mai vorbărească...

— Te rog.

— Scuze. Îmi cer scuze.

Telefonul lui Leigh începu să sune. Când văzu cine era, simți cum îi tresare stomacul de emoție.

— Bună! răspunse ea râsuflând în telefon. De ce te-ai trezit atât de devreme?

— Ce-ai zice dacă ți-aș spune că am pus ceasul să sune ca să-ți urez drum bun? întrebă Jesse care părea obosit, dar fericit.

— Aș zice că ești un mare mincinos și că ar trebui să-mi spui adevărul.

El râse și Leigh se pomeni zâmbind. Era de ajuns să-i audă râsul și se simțea cuprinsă de bucurie.

— Ei bine, în cazul ăsta, probabil că știi deja că n-am dormit toată noaptea. Pur și simplu am stat și am așteptat să te sun pe tine.

— Te cred că ai stat treaz toată noaptea, dar că ai așteptat... mai încearcă.

Se întoarse și o văzu pe Emmy uitându-se chiorâș la ea în timp ce o imita cu mâinile cum vorbește. Leigh zâmbi și îi trimise o bezea.

— Bine, m-ai prins. Până la trei am scris, de la trei la șase am jucat *Grand Theft Auto*, am băut o cafea, apoi te-am sunat pe tine. E mai credibil așa? întrebă el.

— Cu mult.

Dacă ar fi fost vorba de orice alt bărbat, Leigh ar fi fost îngrozită să descopere această dependență de jocurile video. Asta fusese la un moment dat pe lista ei de chestii care ar face-o să-și schimbe părerea despre un bărbat și pentru care n-ar sta la negocieri (împreună cu părul excesiv de pe spate și/sau transpirația excesivă, predilecția pentru umor porcș și orice tip de fundamentalism religios), dar în ciuda încercărilor ei stăruitoare de a-l dezaproba (ironii, ochi dați peste cap, neîncetate tachinări), în sinea ei i se părea un lucru simpatic. Sincer vorbind, îi plăcea mai ales când o lăsa pe ea să aleagă echipamentul membrilor găștii la începutul fiecărui joc. Asta

era dragoste? Nu era pregătită să spună că da, dar, la naiba, era pe-aproape.

— Ești în mașină? întrebă el.

Leigh oftă imaginându-și-l întins sub pături, pregătindu-se să mai doarmă câteva ore înainte să dea o raită pe la Estia's dimineața târziu.

— Da. De fapt aproape am ajuns, așa că trebuie să închid. Mi-e dor de tine.

— Mi-e dor de tine, șopti Emmy. Oh, Jesse, iubitule, mi-e atât de dor de tine. Cum o să trăiesc eu fără să te văd patru zile? Oh, Doamne, parcă sunt doi porumbei.

Leigh se întinse s-o pocnească pe Emmy, dar aceasta reuși să se lipească de portieră.

— Ce zice? întrebă Jesse.

— Nimic, râse Leigh. Te sun când aterizăm, bine? Du-te și culcă-te.

Rezistă tentației de a trimite un sărut prin telefon spre binele lui Emmy.

— Doamne, ar fi greșos dacă n-ar fi atât de drăguț, spuse Emmy cu un suspin lung și teatral.

Era greșos cu atâtea dulcegării, Leigh știa asta, dar era prea fericită să-i pese. Jesse o sunase neîncetat timp de două luni de zile după „incident“, cum îi spuneau amândoi acum; îi scria pe e-mail, îi lăsa mesaje la secretara ei, îi trimitea sms-uri de trei, patru, cinci ori pe zi. Ea nu îi răspunsese niciodată fiindcă nu voia să-i tulbure și mai mult existența și-așa dată peste cap. Doar pentru că situația părea complicată, nu înseamnă că așa și era; indiferent de câte ori o suna sau se scuza sau încerca să se explice, rămânea faptul că Jesse era căsătorit. Punct. Ea făcuse deja o greșeală destul de mare culcându-se cu el; nu trebuia să înrăutățească lucrurile continuând relația.

Ceea ce a mers, toate fiind spuse și făcute, până a decis să plece de la Brook Harris. Se mai ducea încă la birou în fiecare zi, dar numai ca să ajute la transferarea autorilor ei altor editori. Henry a avut înțelepciunea să-l preia⁹¹¹³ și, așa cum numai un editor superexperimentat putea s-o facă, a reușit să-l convingă pe Jesse, fără să-l jignească, să mai lucreze la stil. Când a citit șpaltul, Leigh doar a clătinat din cap văzând îmbunătățirile: cu siguranță Jesse avea în mâini încă un succes uriaș. Leigh reușise să nu se mai gândească la el până în ziua în care el i-a trimis un e-mail scris cu majuscule. N-avea subiect și zicea așa: „HAI SĂ NE ÎNTÂLNIM DISEARĂ LA 7 P.M. LA CAFENEAUA STARBUCKS DE LA ASTOR. NU VREAU DECÂT ZECE MINUTE. DUPĂ ASTA, TE LAS ÎN PACE DACĂ AȘA DOREȘTI. TE ROG, VINO. J“.

Leigh a făcut ceea ce ar face orice femeie normală în fața unui astfel de e-mail: l-a șters ca să reziste tentației de a răspunde, l-a șters și din fișierul trash ca să reziste tentației de a-l recupera, apoi a chemat pe cineva de la suportul tehnic să recupereze toate e-mailurile șterse de curând. La început a cochetat cu ideea de a redirecționa mesajul spre Adriana și Emmy ca să vadă ce părere au și pentru comentarii, dar până la urmă a decis că ar fi numai pierdere de vreme; evident că se va duce.

Când a ajuns la Starbucks în seara aceea – într-o luni, culmea! – era distrusă. Se muștra singură spunându-și că e absolut cretină dacă i-a trecut prin cap să stea de vorbă cu Jesse, fost iubit, fost autor extraordinar. Ce rost avea? Îi plăcea de el – ei și? Poftim, a recunoscut. Și ce

voia pentru asta, un premiu? Era cu atât mai stupid și mai masochist că venise la o astfel de întâlnire care cu siguranță avea să fie încă o dezamăgire în luna aceea nu tocmai grozavă. Față de ea, în sfârșit, Jesse a apărut cu zece minute întârziere, însoțit de o asiatică atât de tânără că putea să-i fie fiică, nu i-a îmbunătățit lui Leigh starea de spirit.

— Leigh, a spus el cu un zâmbet larg, întinzându-i mâna. Ce mă bucur c-ai venit!

— Mmm, a răspuns ea fără să se ridice să-i salute. Nici nu mai era nevoie să se ridice — zâmbind, tânăra tocmai își trăsese un scaun și, împreună cu Jesse, s-au așezat în fața ei.

— Tuti, ți-o prezint pe Leigh. Leigh, ea e Tuti... soția mea.

Leigh s-a uitat mai întâi la Jesse care nu părea deloc stânjenit, apoi din nou la fata care, la o privire mai atentă, era și mai tânără decât crezuse ea la început și nu la fel de drăguță. Tuti avea un păr frumos, negru și des, dar cu o tunsoare ciudată pentru fața ei plină.

— Oh, Doamne! a zis Leigh fără să se abțină.

Tuti a fost simpatcă și a răs pe înfundate, iar Leigh a observat că avea dinții de sus puțin mai în afară. În altă împrejurare, se gândea Leigh, fata asta i s-ar fi părut drăguță. Fermecătoare chiar. Dar în seara asta? Așa? Era mai mult decât putea suporta.

— Tuti, mă bucur să te cunosc. Eu am, ăă — era cât pe ce să spună „am auzit multe despre tine“, dar ar fi avut cu totul alt sens.

În loc de asta a spus:

— Îmi pare rău că trebuie să plec, dar eram doar în trecere.

Când a spus asta, lui Tuti i-a căzut fața.

— Atât de repede? a întrebat ea încruntându-se. Bine, atunci eu mă duc să iau ceva de băut și vă las pe voi doi singuri. Leigh, Jesse? Vreți și voi ceva?

Jesse a bătut-o pe umăr și a dat din cap că nu, iar Tuti a fugit repede la bar.

— La ce te-ai gândit când ai adus-o aici? s-a pomenit Leigh întrebând, de parcă mintea ei nu mai era în stare să controleze ce spune. A luat trei pastile de gumă Nicorette și a așteptat să se calmeze. Nu, nu-mi răspunde. Nu-mi pasă la ce te-ai gândit. Eu vreau să plec.

A început să-și strângă lucrurile, dar Jesse a oprit-o punându-i mâna pe braț.

— Are douăzeci și trei de ani și e din Indonezia. Insula Bali, satul Ubud. Am ajuns acolo cam la un an după ce am publicat *Deziluzia*, m-am dus cu un grup de europeni putred de bogați la vila tatălui unuia, unde am chefuit o lună. Toate bune și frumoase până când unul dintre ei a luat o supradoză, iar în ziua următoare Al Qaeda a aruncat în aer clubul ăla de noapte din Bali.

Leigh clătina din cap. Își amintea asta.

— Nu-ți mai spun că petrecerea s-a mutat în altă parte, dar pe mine ceva mă ținea acolo. Am plecat din Kuta, orașul bombardat, și m-am îndreptat spre munți și spre satele cultivatorilor de orez unde citisem că trăiesc toți artiștii, artiștii și scriitorii din Bali. Bineînțeles că satul Ubud era plin de ei. Locul era incredibil! În fiecare zi avea loc vreun festival ori o sărbătoare a anotimpurilor plină de culoare ori un alt eveniment. Iar oamenii! Dumnezeuule, erau extraordinari! Atât de primitivi, atât de deschiși. M-am

împrietenit cu tatăl lui Tuti. E doar cu patru ani mai mare ca mine și are... Aici Jesse a dat din cap. E un talentat lucrător în lemn, mai degrabă un artizan. Ne-am cunoscut într-o zi când m-am dus la atelierul lui și m-a invitat la cină acasă la el. Frumoasă familie. Foarte pe scurt, fi dătoresc foarte mult tatălui lui Tuti. El m-a ajutat să-mi pun viața în ordine – cred că mi-a salvat-o în multe sensuri – așa că nu am stat pe gânduri când mi-a cerut să mă căsătoresc cu Tuti.

Leigh nu știa încotro bătea el cu povestea asta, dar era fascinată – să nu mai zicem că era limpede acum de ce ziarele de scandal nu mai dezvoltaseră subiectul. Dar a naibii să fie dacă o să-i arate; a sorbit din ceașca de cafea încercând să pară indiferentă și a spus:

— E foarte drăguță, Jesse. Înțeleg de ce te-ai căsătorit cu ea.

Însă nu-i spuse: *De ce îmi povestești mie toate astea?*

Jesse a râs.

— Leigh, când am spus că m-am însurat cu Tuti fiindcă țin foarte mult la tatăl ei și pentru că așa mi-a cerut el, am folosit cuvintele în sensul cel mai propriu. Ea era un copil – încă este – și n-am cuvinte să-ți spun cât mi-e de dragă, dar noi nu am avut niciodată o relație de dragoste și cu siguranță nu vom avea vreodată.

— Ah, da, mă rog, așa se explică.

Nu dorea să devină sarcastică, dar toată povestea asta o bulversa.

— După unsprezece septembrie, Statele Unite au pus Indonezia pe lista țărilor teroriste. Așa că, deși insula Bali este nouăzeci și opt la sută de religie hindusă – în comparație cu restul țării

care este, în același procent, de religie musulmană — Tuti nu a primit viza de intrare în America. Părinții ei au muncit o viață întreagă să o trimită la studii în State — cum au făcut cu fratele ei mai mare —, dar în noua situație politică era imposibil. Aici am intervenit eu.

— Te-ai însurat cu ea ca să poată obține viza? a întrebat Leigh stupefiată. Așa ceva se întâmplă numai în filme.

— Da.

Leigh n-a reușit decât să clatine din cap nevădindu-i să creadă.

— Ți se pare un lucru chiar atât de îngrozitor? a întrebat Jesse. Vezi, de-asta n-am vrut să deschid subiectul ăsta până acum.

— Nu cred că *îngrozitor* este cuvântul pe care l-aș folosi, dar cu siguranță... ciudat.

Leigh s-a uitat la el cercetându-i chipul.

— Nu ți-ai dorit niciodată să te însori într-o bună zi cu o femeie pe care o iubești? Sau nici măcar nu te-ai gândit?

— Știu că poate ți se pare ciudat, dar sincer să fiu, nu m-am gândit. De curând dădusem lovitura cu prima mea carte care a avut un succes imens și am fost prea ocupat să călătoresc, să petrec și să umblu cu femei; nu-mi stătea gândul la însurătoare. Ce sacrificam căsătorindu-mă cu Tuti doar cu numele? Ea locuiește cu alte trei colegi de cameră în apropiere de Lower East Side. Seara se duce la școală, are un nou prieten care pare a fi un tip de treabă. O scot în oraș de două ori pe lună, iar ei îi place să aducă rufele la mine fiindcă menajera mea i le spală. E ca și când aș avea o nepoată sau o soră mai mică. Și niciodată nu a avut un impact negativ asupra existenței mele... până acum.

Chiar și acum, când trecuseră trei luni de la seara aceea, Leigh își amintea fiecare cuvânt din ce i-a spus Jesse după aceea. Că s-a îndrăgostit de Leigh din momentul în care s-au cunoscut în biroul lui Henry; cât de mult ajunsese să o iubească și să o respecte când au lucrat împreună la Hamptons; cum el nu crezuse că poate să țină atât de mult la cineva. I-a spus că știe că totul se întâmpla foarte repede, dar că el nu voia să-și irosească viața distrându-se și făcându-și de cap. Ea putea să nu se grăbească deloc, mai ales după ce se întâmplase cu Russell (Henry îi povestise totul), dar el ținea la ea și numai la ea. Doar să-i spună dacă ea simțea la fel; dacă exista și cea mai mică șansă să simtă la fel, atunci el o va aștepta. Avea vreo șansă? Ea zâmbi aducându-și aminte toate astea.

Zborul până la Los Angeles a fost fără probleme. Așa cum promisese, Adriana le aștepta la bagaje turuind întruna plină de bucurie și de idei despre cum își vor petrece weekendul.

— Mai întâi mergem la cumpărături, anunță Adriana în timp ce deschise portiera mașinii ei nou-nouțe, un BMW M3 decapotabil, roșu ca un măr copt.

— Drăguță mașină! zise Emmy plimbându-și mâna pe capotă.

Adriana zâmbi fericită.

— Așa-i că e mișto? Cum să locuiești în California și să nu conduci o decapotabilă? E un sacrilegiu. E un „cadou pentru independență“ de la părinții mei.

— Glumești, spuse Leigh încântată că toate trei reîntrau în vechile lor roluri.

— Nu glumesc deloc, fredonă Adriana. Au vrut „să încurajeze“ decizia mea de a mă susține singură — îmi plătesc singură apartamentul, apropo — și uite-o. Vreau să spun că, în principiu, aș fi putut să refuz, dar mi se pare o prostie, nu?

Fetele au urcat în decapotabilă și au plecat să ia masa la Ivy, să colinde prin magazinele de pe Bulevardul Robertson pentru ca Emmy să cumpere o pereche de botoșei pentru nepotul ei și să dea o raită pe Plaja Venice, aproape de care stătea Adriana. Studioul în care locuia era luminos și modern, un spațiu curat și aerisit la mică distanță de ocean și de toate magazinele și restaurantele de pe Main Street. Leigh nu-și amintea să mai fi fost atât de fericită, atât de *mulțumită*, și, în timp ce beau vin, îmbrăcate pentru cină, și-a dat seama că palpitațiile ei cauzate de anxietate, mâinile umede și pumnii încleștați până îi intrau unghiile în carne erau de domeniul trecutului. Nu mai avea nevoie nici de gumă Nicorette. Dormea mai bine noaptea. Era aproape de neimaginat, dar dacă ar trebui să aleagă un singur cuvânt care să descrie starea ei emoțională de acum, ar putea să spună *relaxată*.

Cântând melodii de-ale Shakirei tot drumul cu mașina până în West Hollywood, fetele erau dichisite și gata să petreacă o seară de pomină în oraș. Când Adriana a oprit mașina lângă valețul de la restaurantul Koi, acesta a întâmpinat-o ca pe o vedetă rock, apoi a fost sărutată pe ambii obraji — cu venerație și cu exclamația „dată naibii de frumoasă, Adriana!“ — de *maitre d'*, un tip altfel destul de antipatic. Au fost imediat conduse prin furnicarul de doritori de *sushi* și băutori de *sake* și așezate la una dintre cele mai bune mese din

restaurant, o superlocație care oferea o priveliște de 360 de grade spre zona de mese și bar și spre grădina pentru cocteil unde o mulțime de paparazzi se înghesuiau înnebuniți la intrare. Niște pahare cu martini și fructe tropicale au apărut parcă din senin și, în câteva minute, fetele erau în plină dispoziție.

— Deci, care e planul? o întrebă Leigh pe Adriana pe care o abordaseră și salutaseră nu mai puțin de trei persoane în ultimele zece minute.

— Parcă ai fi o celebritate locală, îi spuse Emmy Adrianei clătinând din cap. Nu că m-ar surprinde, dar, totuși...

Adriana surâse dezvelind dantura ei perfectă și își dădu părul pe spate într-o mișcare sexy la care Leigh putea să jure că s-au auzit exclamații de admirație de la mesele învecinate.

— *Querida*, te rog, mă faci să roșesc!

— Da, bine, spuse Emmy. Floricica noastră sfioasă și delicată care abia așteaptă să-nflorească.

— Bine, fie, nu chiar așa de sfioasă, recunosc Adriana. Cât despre planul nostru, ei bine, nu avem nici o obligație. Am putea să ne întâlnim cu Toby mai târziu sau – Adriana zâmbi din nou ca un drăcușor, arătând clar care ar fi preferința ei – am putea merge la Vine, să ne întâlnim cu tipii ăia de la Endeavor. Unul dintre ei are o casă cu piscină unde întotdeauna dă niște petreceri demențiale.

— Ce-aud eu? O nouă iubire cumva? Cum rămâne cu Toby? întrebă Leigh aruncând în gură o bucățică de *sashimi* cu somon.

— Ce-i cu Toby? întrebă Adriana căreia îi revenise zâmbetul acela „n-are nici un rost“. E un drăguț ca întotdeauna. Dar asta nu înseamnă că nu mai sunt și alții drăguți...

— El știe? întrebă Emmy.

Adriana clătină din cap că da.

— E minunat, dulce, uneori chiar simpatic. I-am spus că aș vrea să ne vedem în continuare, dar nu în exclusivitate, dacă e de acord, și a fost. Chiar vrei ca o fată venită de curând într-un oraș cu atâtea tentații delicioase să aleagă numai una? E inuman!

— Cât despre pactul nostru... spuse Emmy lăsând fraza neterminată.

— Da, de *asta* ne aflăm aici, nu? S-a făcut un an de la înțelegerea noastră și ar trebui să vedem în weekendul ăsta care sunt rezultatele. Să declarăm câștigătorul, spuse Leigh.

Adriana dădu din mână cu nonșalanță.

— Pactul? Zău! Mi-a trecut de mult.

Emmy râse.

— Deci te recunoști învinsă?

— Absolut, sută la sută, nu, nici măcar o secundă, spuse Adriana sorbind din martini și lingându-și buzele cu delicatețe. De acord, nu există nici o verighetă – flutură mâna stângă cu degetele desfăcute –, dar ar fi putut să fie. Și încă poate fi, de la Toby sau de la altcineva. E adevărat că am treizeci de ani și sunt înconjurată de o mulțime de tipe superbe de douăzeci și ceva de ani, dar cu cât petrec mai mult timp aici, cu atât îmi dau seama mai bine: sunt niște amatoare. Sunt niște fete. Nu știu nimic despre seducție sau cum să păstrezi un bărbat. Noi suntem femei... în toate sensurile cuvântului.

Un chelner apăru la masa lor și începu să desfacă o sticlă de Dom Pérignon.

— N-am comandat așa ceva, spuse Leigh uitându-se la prietenele ei ca să se convingă.

— Este de la domnii care stau la capătul barului, răspunse el în timp ce dopul sări cu pocnet de sărbătoare.

Toate trei se întoarseră să se uite.

— Sunt drăguți! spuse Leigh în felul acela al fetelor care au deja pe cineva. *Sunt absolut drăguți... pentru voi. Pe mine nu mă interesează pentru că sunt îndrăgostită la nebunie de altcineva...*

— Prea școlărei, spuse automat Adriana, cântărindu-i pe cei patru bărbați cu privirea ei ageră.

— Nu trebuie să ne culcăm cu ei, dar trebuie să-i invităm să bea cu noi, spuse Leigh pe un ton cât se poate de rezonabil.

— Zău, nu le datorăm nimic decât un zâmbet de mulțumire și un salut cu mâna, spuse Adriana făcând întocmai în timp ce vorbea.

Nici una dintre ele nu observă că Emmy era roșie la față ca o sfeclă, își frământa agitată mâinile și cu nici un chip nu se uita în spate, spre bar.

— Ești bine? întrebă Leigh întrebându-se dacă nu cumva Emmy avea vreun regret legat de Duncan sau, mai rău, dacă aceștia erau prietenii lui. Arătau ca niște studenți de pe Coasta de Est, nicidecum ca niște californieni și, văzând-o pe Emmy care devenea tot mai agitată, Leigh era sigură că dăduse de ceva.

— Sunt prietenii lui Duncan? întrebă ea.

Emmy scutură din cap că nu.

— Mă simt atât de umilită. Dumnezeu, nu credeam că îl voi mai vedea vreodată. Ce se întâmplă în străinătate rămâne acolo, nu? Sau ce nu se întâmplă...

— Ce tot spune? o întrebă Adriana pe Leigh. Leigh ridică din umeri; a naibii să fie dacă știa.

— E vreunul din ei participant la Turneul Curvășărelui? Sau poate mai mulți și nu doar unul? întrebă Adriana cu un zâmbet răutăcios.

— Doamne, aș vrea eu, oftă Emmy. Unul dintre ei – tipul în bluza cu dungi – e Paul. Nu-mi vine să cred că mă recunoaște. E atât de jenant. Ce-ar trebui să fac?

— Cine e Paul? întrebă Leigh încercând să-și amintească numele cuceririlor lui Emmy din ultimul an. Israelianul?

— Croc Dundee? întrebă Adriana.

— Tipul de pe plaja din Bonaire?

— Cineva de care nu ne-ai spus și pentru asta o să te torturăm?

— Nu! șuieră Emmy părând foarte tulburată. Pe Paul l-am cunoscut la Costes, în Paris, prima călătorie după ce am început Turneul. E cel la care m-am dat eu și care m-a refuzat. Trebuia să se ducă la petrecerea fostei lui prietene. Vă aduceți aminte?

Celelalte două clătină din cap.

— Asta era în urmă cu un an, spuse Leigh. Sunt sigură că nici măcar nu-și mai amintește că l-ai invitat în camera ta, doar conversația minunată pe care ați avut-o.

— A-ha, continuă să-i spui minciunile tale, spuse Adriana.

— Se pare că nu prea ai încotro, șopti Leigh. Vine încoace. Trei. Doi. Unu...

— Emmy? spuse el cu o voce drăgăstoasă și emoționată. Nu știu dacă îți mai amintești de mine, dar ne-am întâlnit la Paris, la cel mai prost hotel din câte există. Paul? Paul Wyckoff?

— Bună! spuse Emmy nu foarte entuziasmată. Mulțumesc pentru șampanie. Acestea sunt prietenele mele Leigh și Adriana. El e Paul.

Și-au strâns mâinile, au zâmbit și au schimbat câteva amabilități, după care Paul a aruncat în conversație două bombe. Au aflat că, deși Paul era în L.A. de o săptămână ca s-o vadă pe nepoata lui care tocmai se născuse, de fapt el se mutase la New York cu șase săptămâni în urmă și locuia într-un apartament superb în Upper East Side. Ca și când asta nu era îndeajuns de surprinzător, el a reușit să explice ce supărat a fost că Emmy nu i-a răspuns la biletul pe care i-l lăsase, ce rău îi păruse că plecase și o lăsase baltă, dar că sperase că ea îl va contacta și astfel el avea să se revanșeze.

— Bilet? Ce bilet? întrebă Emmy renunțând să mai facă pe indiferenta.

— Ce repede uităm? râse Paul, iar lui Emmy îi venea să se ridice să-l pupăcească atunci și acolo. Cel în care mă scuzam că am plecat așa brusc și în care ți-am dat toate informațiile de contact și practic te rugam să luăm legătura. L-am lăsat la recepție la Costes când am plecat a doua... Se opri și zâmbi dându-și seama ce se întâmplase. Nu l-ai primit, nu-i așa?

Emmy clătină din cap că nu.

— Bineînțeles că nu, spuse ea veselă.

Era probabil cel mai bun lucru pe care îl auzise într-un an de zile.

Paul oftă.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Se întoarse spre fete și, adresându-se lui Leigh și Adrianei, le întrebă dacă putea să le întrerupă cina și s-o răpească pe prietena lor ca să bea ceva afară în grădină.

— Ești liber s-o iei, spuse Leigh făcând un semn cu mâna spre prietena ei, încântată s-o vadă pe Emmy atât de fericită.

— Numai câteva minute! strigă Adriana după ei. Avem planuri după cină. Adriana se întoarse spre Leigh și o muștră dând din deget. Nu trebuie să te lași prea ușor, o certă ea.

Când Emmy a revenit la masă douăzeci de minute mai târziu, era îmbujorată de emoție.

— Ei, cum a fost? întrebă Leigh. După expresia de pe fața ta, îmi dau seama că n-a fost deloc umilitor.

Emmy râse.

— Nu pentru mine, cel puțin. A spus că i-a trebuit mult curaj ca să trimită sticla de șampanie în seara asta, fiindcă tot se simțea jenat că nu l-am sunat niciodată. Vă vine să credeți?

— Incredibil, spuse Leigh dând din cap. Și acum locuiește la New York? Tu glumești?

Emmy a zâmbit fericită, dar nu prea a mai avut când să sărbătorească. Un minut mai târziu, Paul a revenit la masa fetelor.

— Hei, îmi pare rău că trebuie să fac din nou chestia asta, spuse el cu un zâmbet sfios, dar trebuie să plec.

Emmy rămase prea surprinsă ca să mai poată spune ce gândea, anume că Paul putea să-și ia povestea aia cu *Oh, ce rău îmi pare că nu ai primit biletul* și să și-o bage undeva. Doar cu câteva

minute în urmă făcuse în gând o listă cu ce anume trebuia să facă înainte să se ducă cu el acasă chiar în seara aceea (să noteze adresa Adrianei ca să ajungă acasă în dimineața următoare, să împrumute un Tampax sau două de la Leigh, să verifice dacă are pe ea acel camisol drăguț pe care credea că-l are), iar acum el o părăsea din nou...

— Te duci le petrecerea altei foste? întrebă Adriana cu o voce dulce.

— De fapt, eu, ăă... la naiba, sună atât de aiurea.

Ia spune-ne și nouă, își zise Emmy. Fie vorba între noi trei, am auzit toate scuzele stupide din manual.

Paul se uită la ceas, apoi își îndesă mâinile în buzunare. Tuși.

— Fac tura de noapte pentru fratele meu și cumnata mea și începe chiar acum, așa că...

— Tura de noapte? întrebă Emmy.

— Da, e abia a patra noapte de când s-au externat din spital și sunt cam speriați. Și oboșiți. Eu, ăă, mai aveam niște zile de concediu și m-am gândit că aş putea să stau până târziu, așa că m-am oferit să am eu grijă de copil noaptea. Clătină din cap. E o dulceață.

Leigh și Adriana se uitară una la alta. Pe fruntea tipului ăstuia ar putea foarte bine să scrie VIITORUL TATĂ AL COPIILOR LUI EMMY.

— Oh, ce drăguț! făcu Emmy uitând imediat de toată furia și dezamăgirea. Cumnata ta se mulge și pune laptele în biberoane să i-l dai tu? Bebelușul e cuminte? Pun pariu că are colici dacă nu doarme noaptea. Și sora mea tocmai a născut și al ei e un ~~mic ticălos~~ ~~mic ticălos~~

— Da, îi e cam greu cu alăptatul — zicea că e cel mai greu lucru pe care l-a făcut vreodată — așa că îl hrănește la sân sau îi dă cu biberonul. Dar micuța — Stella, așa o cheamă — este chiar cuminte. E atât de micuță, știți? Se trezește din două în două ore.

— Auuuu, făcu Emmy privindu-l pe Paul fără să-și ascundă admirația. Pare a fi adorabilă.

— Da, așa că mai bine plec. Se opri și păru să se gândească la ceva. Uite, nu e nici o supărare dacă nu poți — știu că ești aici cu prietenele tale —, dar ar fi nemaipomenit să-mi ții companie dacă...

Emmy n-așteptă să termine.

— Mi-ar plăcea, îl întrerupse ea. Acum sunt expertă și văd că ai mare nevoie de ajutor.

Paul zâmbi și chiar și Adriana își zise că arăta absolut delicios.

— Excelent! Mă duc să-mi iau haina și să le spun la revedere prietenilor mei. Ne întâlnim la ieșire în două minute?

Emmy clătină din cap și îl privi întorcându-se la bar.

— Doar n-ai de gând să te duci, nu-i așa? întrebă Adriana într-un fel care arăta că știa deja că răspunsul va fi *Bineînțeles că nu*. Doar nu se așteaptă că acum, dacă tot te-a găsit, să te duci după el ca un cățeluș?

Emmy luă o înghițitură zdravănă de martini, puse cu grijă paharul pe masă și-i zâmbi Adrianei.

— Cred că ar trebui să încep deja să *latru*.

— Emmy! dădu Adriana să spună. Nu te-am învățat eu că...

Aceasta ridică o mână s-o oprească, iar Leigh se pomeni încurajând-o în sinea ei.

— N-o mai face pe nazista cu regulile, Adriana. Păstrează-le pentru fanele tale mai tinere și mai neexperimentate. Noi — arată cu un gest larg în jur și le zâmbi fericită celor mai bune prietene ale ei — suntem experte de-acum. Și am reușit cu vechile metode.

Adriana deschise gura să riposteze, dar păru să se răzgândească.

— Foarte bine, spuse ea clătinând din cap că a înțeles. Sunt de acord.

— Pentru noi, spuse Leigh ridicând paharul.

Fetele au ciocnit, au băut și au zâmbit. Poate că pactul se sfârșise, dar, într-un fel, ele știau un lucru: partea frumoasă abia acum începea.

Mulțumiri

În primul rând aș vrea să-i mulțumesc lui Marysue Rucci, care nu e doar cel mai bun editor din lume, ci mult mai mult, lui Sloan Harris, pentru că a vorbit cu mine la fiecare terasă din oraș, și lui David Rosenthal pentru că m-a lăudat mereu, întotdeauna știind când era cea mai mare nevoie (și cel mai inoportun). Mulțumesc echipei de negalat de la Simon & Schuster, în special lui Aileen Boyle, Tracey Guest, Victoria Meyer, Katie Grinch, Leah Wasielewski, Jackie Seow și Ginny Smith. Îi datorez enorm JoAnnei Kremer, un editor extraordinar, pentru că a făcut să pară că aș cunoaște nu doar regulile de bază ale gramaticii. O recunoștință deosebită Melissei Perello pentru cursurile rapide despre tot ce înseamnă un bucătar. Deborah Schneider, Vivienne Schuster, Betsy Robbins, Lynne Drew, Claire Bord, Helen Johnstone, Dave Patane, Kyle White, Stephen Frank, Judith Hirsch și Cathy Gleason, vă mulțumesc pentru sfaturile și îndrumările din multele voastre domenii de interes.

Le mulțumesc de un milion de ori prietenelor mele, ale căror povești le-am furat cu nerușinare: Audey Kent, Victoria Stein, Helen Coster, Alli Kirshner, Julie Hootkin, Laura Dave, Megan

Deem și Gretchen Bylow. Familiei Cohen – Allison, Dave, Jackie și Mel – pentru că m-au primit în mijlocul familiei cu brațele deschise și foarte mult vin. Mamă, tată și Dana – mulțumesc pentru că ați fost mai amuzanți și mai sarcastici decât mine, pentru că mi-ați amintit de asta în fiecare zi și pentru că mi-ați răspuns la nesfârșitele mele tânguiri cu susținere și înțelegere... Vă iubesc pe toți atât de mult. Cel mai mult aș vrea să-i mulțumesc lui Mike, care a îndurat nenumărate conversații „ipotetice” despre cum ar trebui să se căsătorească „personajele mele” și care a reușit să mă surprindă în viața reală cu o cerere în căsătorie perfectă. De la primul atac de panică și până la ultimul rând editat, ai ajutat această carte (și această scriitoare) în mult mai multe feluri decât voi admite vreodată.

Cuprins

<i>Nu e frumos să spui „chiloți“</i>	<i>7</i>
<i>Dacă ți se pare prea mare, înseamnă că nu-l meriți</i>	<i>63</i>
<i>Odată ce i-ai pus, sunt naturali</i>	<i>152</i>
<i>Mami bea fiindcă eu plâng</i>	<i>194</i>
<i>Numai ifose și zâmbete cuceritoare</i>	<i>217</i>
<i>Pune-l la America de Sud</i>	<i>256</i>
<i>Prietenoasă înseamnă de fapt singură și disperată</i>	<i>275</i>
<i>Trei bărbați nu fac din tine o femeie fatală</i>	<i>318</i>
<i>Relația perfectă momentan</i>	<i>349</i>
<i>Fie ca sânii ăia mari și obraznici să-i dea dureri de spate la treizeci de ani</i>	<i>372</i>
<i>Ar fi greșos dacă n-ar fi atât de drăguț</i>	<i>403</i>
<i>Mulțumiri</i>	<i>425</i>

Colecția

**Lauren Weisberger este autoarea
bestsellerului internațional *Diavolul se
îmbracă de la Prada*, un roman tradus în
aproape treizeci de limbi, a cărui
ecranizare i-a adus actriței Meryl Streep
un Glob de Aur.**

**„*Pe urmele lui Harry Winston* este o carte
amuzantă, cu un ritm frenetic și atât de
inteligentă încât chiar și mințile cele mai
neastâmpărate își vor menține interesul până
la ultima pagină.“**

The Baltimore Sun

**„Autoarea bestsellerurilor *Diavolul se îmbracă
de la Prada* și *Vreau să fiu V.I.P.* revine cu
un roman deștept, îndrăzneț și de un umor
feroce.“**

Publishers Weekly

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-1297-0

9 789734 612970

www.polirom.ro